

SOPHIE KINSELLA

Remember Me?

*What if you woke up
and your life was perfect?*

SOPHIE KINSELLA

Remember Me?

*What if you woke up
and your life was perfect?*

Em còn nhớ anh không?

Sophie Kinsella

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Em Có Nhớ Anh Không - Sophie Kinsella](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

Chương 1

Tôi đã tỉnh lại bao lâu? Trời sáng chưa?

Tôi cảm thấy thật khó chịu. Chuyện gì đã xảy ra đêm qua? Chúa ơi, đầu tôi đau quá. Được rồi, tôi sẽ không bao giờ uống nữa, không bao giờ.

Tôi thấy chóng mặt đến mức không nghĩ nổi nữa, nói gì đến...

Ôi. Tôi đã tỉnh lại bao lâu?

Đầu tôi nhức nhối và có cảm giác mơ hồ. Miệng tôi khô rát. Đây là dư vị cơn say tệ hại nhất tôi từng trải qua. Tôi sẽ không bao giờ uống nữa, không bao giờ.

Đó có phải là một giọng nói?

Không, tôi phải ngủ...

Tôi đã tỉnh lại bao lâu? Năm phút? Có lẽ nửa tiếng? Thật khó nói.

Mà, hôm nay là thứ mấy?

Trong giây lát, tôi chỉ nằm yên. Đầu tôi vẫn đau như búa bổ từng chập, như bị khoan bằng máy khoan bê tông loại lớn. Cổ họng tôi khô rát còn mình mẩy đau ê ẩm. Da tôi như giấy ráp.

Đêm qua tôi đã ở đâu? Đầu tôi làm sao vậy? Như thể có một làn sương mù buông xuống mọi thứ.

Tôi sẽ không bao giờ uống nữa. Chắc tôi bị ngộ độc rượu hay gì đó. Tôi cố gắng hết sức để nhớ về đêm trước, nhưng mọi thứ xuất hiện trong đầu tôi toàn những điều ngớ ngẩn. Ký ức và hình ảnh cũ trong quá khứ lóe lên theo trật tự ngẫu nhiên, như thể một loại iPod chạy trong đầu tôi.

Hoa hướng dương đung đưa dưới nền trời xanh...

Amy hồi mới sinh, trông như một khúc xúc xích hồng nhỏ xíu trong chần...

Một đĩa khoai tây chiên mặn trên chiếc bàn gỗ tròn; ánh nắng mặt trời nóng rực trên cổ; bố tôi đội mũ Panama ngồi đối diện, phun khói xì gà và nói với tôi "Ăn hết đi, con yêu..."

Cuộc thi nhảy bao bố ở trường. Chúa ơi, đừng có là ký ức này chứ. Tôi cố gắng ngăn chặn, nhưng đã quá muộn, nó bỗng tràn ngập. Tôi mới bảy tuổi, đó là ngày hội thể thao, và tôi chạy trước mọi người cả dặm, nhưng thật khó chịu khi phải ở phía trước nên tôi dừng lại chờ các bạn. Họ đuổi kịp, rồi thế nào mà trong đám lộn xộn đó, tôi vấp ngã và rút cuộc về cuối cùng. Tôi vẫn còn cảm thấy sự bẽ mặt, nghe thấy tiếng cười, cảm thấy bụi trong cổ họng, mùi vị chuối...

Chờ chút. Bằng cách nào đó, tôi buộc não mình phải đứng yên trong giây lát.

Chuối.

Qua làn sương mù, một ký ức khác mơ hồ xuất hiện. Tôi cố gắng một cách tuyệt vọng để nhớ lại, để với tới nó...

Có thể chứ. Được rồi. Cốc tai chuối.

Chúng tôi uống cốc tai chuối ở một câu lạc bộ nào đó. Tôi chỉ nhớ được có thể. Món cốc tai chuối tệ hại. Họ đã cho cái quái gì vào trong thứ nước uống đó chứ?

Tôi không mở nổi mắt. Mí mắt tôi nặng trĩu và cứ dính chặt xuống, như cái lần tôi dùng lông mi giả với thứ keo dán vớ vẩn mua ngoài chợ, để rồi sáng hôm sau loạng choạng vào buồng tắm và thấy một mắt bị keo dính chặt vào cái thứ trông như một con nhện chết. Hấp dẫn lắm, Lexi.

Một cách thận trọng, tôi đưa tay lên ngực và nghe tiếng sột soạt của tấm chần. Âm thanh không giống như cái chần ở nhà. Và có mùi chanh lạ lùng trong không khí, còn tôi thì mặc chiếc áo phông vải bông mềm mại mà tôi không nhận ra. Tôi đang ở đâu? Chuyện quái gì...

Trời. Tôi không ngủ với người khác đấy chứ?

Ái chà. Chẳng lẽ tôi đã phản bội Dave Kém cỏi? Tôi đang mặc chiếc áo phông ngoại cỡ của anh chàng nóng bỏng nào đó, mà tôi đã mượn để mặc ngủ sau khi chúng tôi làm tình say đắm cả

đêm, và đó là lý do tôi cảm thấy thâm tím và nhức khối khớp người...

Không, trong đời tôi chưa từng phản bội. Chắc tôi đã ở lại qua đêm với một cô bạn hay gì đó. Có lẽ tôi sẽ dậy, tắm qua...

Nỗ lực hết sức, tôi cố gắng mở mắt và nghiêng đầu đi một chút.

Khỉ thật. Chuyện quái gì...

Tôi đang nằm trong một căn phòng tối lò mờ, trên một cái giường sắt. Có một bảng các nút bấm bên tay phải, một bó hoa trên chiếc bàn đầu giường. Hít mạnh một cái, tôi thấy một ống truyền cắm vào tay trái, gắn với một túi chất lỏng.

Chuyện này rất không thực. Tôi đang ở trong bệnh viện.

Chuyện gì vậy? Chuyện gì đã xảy ra?

Tôi cố gắng kích lệ bộ não, nhưng nó hoàn toàn là một quả bóng lớn, ngốc nghếch, trống rỗng. Tôi cần một tách cà phê đặc. Tôi cố gắng nhìn quanh phòng để lần tìm manh mối, nhưng mắt tôi không muốn nhìn. Nó không muốn thông tin. Nó chỉ muốn thuốc nhỏ mắt và ba viên giảm đau. Một cách yếu ớt, tôi ngả xuống gối, nhắm mắt lại, và chờ một chút. Cố lên. Tôi phải nhớ được chuyện gì đã xảy ra. Tôi đâu thể nào say thế?

Tôi cố bám lấy mảnh ký ức duy nhất đó như một hòn đảo giữa đại dương. Cốc tai chuối... cốc tai chuối... nghĩ kỹ đi... nghĩ đi...

Nhạc của Destiny's Child. Đúng thế! Vài ký ức nữa đang bắt đầu trở lại với tôi. Từ từ, từ từ. Mạnh. Khoai tây chiên pho mát. Những cái ghế rẻ tiền ở quầy bar với lớp nhựa đã nứt toác hết.

Tôi đi chơi với mấy cô bạn cùng chỗ làm. Tại cái câu lạc bộ ngó ngẩn có đèn nê ông màu hồng trên trần ở... đâu đó. Tôi nhớ đã nhâm nhi ly cốc tai, tâm trạng vô cùng đau khổ.

Tại sao tôi lại buồn thế nhỉ? Chuyện gì đã xảy ra...

Tiền thưởng. Tất nhiên. Một sự thất vọng lạnh lẽo quen thuộc bóp nghẹt bụng tôi. Và Dave Kém cỏi không hề xuất hiện. Một cú đánh kép. Nhưng tất cả những điều đó đều không giải thích được tại sao tôi lại ở trong bệnh viện. Tôi nhú mày, cố gắng tập trung hết sức. Tôi nhớ đã khiêu vũ điên cuồng với Kylie và hát "We Are Family" (Chúng ta là một gia đình) với cái máy karaoke, cả bốn chúng tôi, tay trong tay. Tôi còn lò mờ nhớ đã lao ra đón taxi.

Nhưng xa hơn nữa... chẳng có gì. Hoàn toàn trống rỗng.

Thật lạ lùng. Tôi sẽ nhắn tin cho Fi hỏi xem chuyện gì xảy ra. Tôi với sang cái bàn, và nhận ra điện thoại không có trên đó. Trên ghế hay trong ngăn kéo tủ cũng không.

Chúa ơi. Hay tôi đã bị trấn lột? Chắc chắn là thế. Một thằng nhóc nào đó mặc áo liền mũ đã đập vào đầu tôi và tôi ngã xuống phố, và họ đã gọi xe cấp cứu và...

Một ý nghĩ còn khủng khiếp hơn choán lấy tôi. Lúc đó tôi mặc đồ lót nào vậy?

Tôi không thể không rên rỉ khe khẽ. Chuyện này có thể cực kỳ tồi tệ đây. Có thể là chiếc quần lót màu xám quá đắt và chiếc áo lót mà tôi chỉ mặc khi giở quần áo bẩn đã đầy. Hay cái quần lót khe vàng nhạt đã bạc phếch, sờn viền, và có hình Snoopy?

Chắc chẳng thể là thứ gì đó sang trọng. Ý tôi là, chẳng dùng loại đó cho Dave Kém cỏi làm gì - sẽ thật phí phạm. Nhấn mặt, tôi xoay đầu từ bên này sang bên kia - nhưng tôi không nhìn thấy bất cứ thứ quần áo nào hay bất cứ thứ gì. Chắc bác sĩ đã đốt hết trong Lò thiêu Bệnh viện đặc biệt dành cho Đồ lót Quá đắt.

Và tôi vẫn chẳng hề biết mình đang làm gì ở đây. Cổ họng tôi rất vô cùng và tôi thèm đến chết một cốc nước cam mát mẻ ngon lành. Giờ khi tôi nghĩ đến chuyện đó, bác sĩ và y tá đâu hết cả rồi? Nếu tôi đang chết thì sao?>

"Xin chào?" tôi yếu ớt gọi với ra. Giọng tôi nghe như người ta kéo cái bàn mài kim loại trên sàn gỗ. Tôi chờ tiếng trả lời, nhưng đáp lại chỉ là sự yên lặng. Tôi chắc không ai nghe thấy tôi qua lớp cửa dày.

Sau đó, tôi chợt nghĩ ra là phải bấm vào một nút trên cái bảng nhỏ. Tôi chọn nút bấm trông như hình người, và cửa mở sau vài phút. Hiệu quả rồi! Một cô y tá tóc màu xám mặc đồng phục

xanh sẫm bước vào và mỉm cười với tôi.

"Chào Lexi!" cô nói. "Cô thấy ổn chứ?"

"Ừm, cũng ổn, cảm ơn. Tôi khát. Còn đầu thì đau."

"Tôi sẽ lấy thuốc giảm đau cho cô." Cô mang cho tôi một cốc nhựa đầy nước và giúp tôi ngồi dậy. "Cô uống thứ này đi."

"Cảm ơn," tôi nói sau khi nuốt ngụm nước. "VẬY... Tôi đoán mình đang ở trong bệnh viện? Hay là một thẩm mỹ viện công nghệ cao?"

Cô y tá mỉm cười. "Xin lỗi. Bệnh viện. Cô không nhớ tại sao phải tới đây ư?"

"Không." Tôi lắc đầu. "Nói thực, tôi hơi bị choáng."

"Đó là vì cô bị đập khá mạnh vào đầu. Cô có nhớ gì về vụ tai nạn đó không?"

Tai nạn... tai nạn... Và đột nhiên, tôi nhớ lại mọi chuyện một cách nhanh chóng. Tất nhiên. Chạy tới chỗ taxi, đá lát hè trơn ướt vì trời mưa, trượt trên đôi boots rẻ tiền ngu ngốc của tôi...

Chúa ơi. Chắc tôi đã đập đầu thực mạnh.

"Có. Tôi nghĩ vậy." Tôi gật đầu. "Phần nào. VẬY... bây giờ mấy giờ rồi?"

"Tám giờ tối rồi."

Tám giờ? Ôi trời. Tôi đã bất tỉnh cả một ngày trời?

"Tôi là Maureen." Cô cầm lấy cốc nước từ tay tôi. "Cô mới được chuyển đến phòng này vài tiếng trước. Cô biết đấy, chúng ta đã nói chuyện vài lần."

"Thật sao?" tôi nói, ngạc nhiên. "Tôi đã nói gì?"

"Cô nói hơi ngọng nghịu, nhưng cô cứ liên tục hỏi xem cái gì đó có 'quá mát'." Cô nhún mày, trông hơi lúng túng. "Hay quá đấy?"

Tuyệt thật. Tôi không chỉ mặc đồ lót quá đắt, tôi còn nói chuyện đó với người lạ.

"Quá đắt?" Tôi cố gắng vờ ngờ ngác. "Tôi cũng không hiểu tôi nói gì nữa."

"Bây giờ cô nói năng có vẻ hoàn toàn mạch lạc rồi." Maureen vỗ chiếc gối của tôi cho phồng lên. "Cô còn cần gì khác nữa không?"

"Tôi muốn uống nước cam, nếu có. Tôi không thấy điện thoại của tôi đâu, cả túi xách nữa."

"Tất cả những đồ có giá trị của cô đều được cất ở một nơi an toàn. Tôi sẽ kiểm tra." Cô đi ra ngoài và tôi nhìn quanh căn phòng yên tĩnh, vẫn còn choáng váng. Cảm giác như tôi mới ghép được một góc nhỏ xíu của trò chơi xếp hình. Tôi vẫn không biết mình đang nằm trong bệnh viện nào... làm thế nào mà tôi lại ở đây... Đã có ai báo với gia đình tôi chưa? Và còn điều gì đó khác nữa làm tôi day dứt như có làn sóng dội vào...

Tôi đã rất nóng lòng được về nhà. Đúng. Đúng thế. Tôi cứ nhắc đi nhắc lại rằng tôi cần phải về nhà, vì tôi phải dậy sớm ngày hôm sau. Bởi vì...

Ôi không! Ôi, mẹ kiếp!

Đám tang của bố tôi. Đám tang ngày hôm sau, lúc mười một giờ. Nghĩa là...

Chẳng lẽ tôi đã bị lỡ mất? Theo bản năng, tôi cố gắng ra khỏi giường, nhưng ngay cả chuyện ngồi dậy cũng đã khiến đầu tôi quay cuồng. Cuối cùng, một cách miễn cưỡng, tôi nằm lại xuống giường. Nếu bị lỡ đám tang, thì cũng đã lỡ rồi. Bây giờ tôi chẳng thể làm gì về chuyện đó nữa.

Cho dù tôi cũng không thực sự hiểu rõ về bố mình. Ông chưa từng gần gũi tôi nhiều; thực tế thì ông có vẻ giống một ông bác hơn. Kiểu một ông bác tình nghịch hay trêu chọc, thường cho ta kẹo vào Giáng sinh, lúc nào cũng nồng nặc mùi rượu và thuốc lá.

Chuyện ông mất cũng chẳng phải là cú sốc kinh khủng lắm. Ông phải làm đại phẫu thay tim nhân tạo, và mọi người đều biết chuyện đó có rủi ro 50- 50. Nhưng dù vậy, lẽ ra tôi vẫn nên có mặt ở đó, cùng với mẹ và Amy. Amy mới chỉ mười hai tuổi - một cô bé mười hai tuổi rụt rè. Bỗng nhiên, tôi hình dung ra con bé ngồi cạnh mẹ trong nhà hỏa táng, vô cùng trang nghiêm với mái tóc đuôi ngựa, nắm chặt con sư tử xanh cũ kỹ xơ xác. Con bé chưa sẵn sàng nhìn thấy

quan tài của bố mình, khi mà chị gái nó không có ở đó để nắm chặt tay nó.

Khi tôi nằm đó, hình dung cảnh con bé cố gắng tỏ ra dũng cảm và người lớn, tôi bỗng cảm thấy một giọt nước mắt lăn xuống mặt. Hôm nay là đám tang của bố tôi, thế mà tôi nằm đó trong bệnh viện, với cái đầu đau nhức, có thể với cả cái chân gãy hay gì đó.

Còn bạn trai thì đã cho tôi leo cây đêm qua. Và tôi bỗng nhiên nhận ra rằng chẳng có ai tới thăm tôi. Đâu hết rồi những người bạn và gia đình đầy sốt sắng của tôi, ngồi quanh giường và nắm lấy tay tôi?

Cũng có thể mẹ đã tới đám tang cùng với Amy. Dave Kém cỏi thì có thể biến luôn. Nhưng còn Fi và những người khác - họ đâu cả rồi? Tôi nghĩ đến lúc tất cả chúng tôi cùng tới thăm Debs như thế nào khi cô phải cắt bỏ cái móng chân mọc vào trong. Chúng tôi gần như đã hạ trại trên sàn, và mang cho cô nào cà phê Starbuck, nào tạp chí, và thết đãi cô một đợt chăm sóc móng chân khi nó lành. Chỉ là một cái móng chân.

Trong khi tôi đã bị bất tỉnh, phải tiếp nước và đủ thứ. Nhưng rõ ràng chẳng có ai quan tâm.

Tuyệt lắm. Xuất sắc một cách... khốn kiếp.

Một giọt nước mắt to tròn nữa lại lăn trên mặt, vừa lúc cửa mở và Maureen lại bước vào. Cô bê một cái khay, và một chiếc túi nhựa dẻo có chữ Lexi Smart viết bằng mực đậm.

"Chúa ơi!" cô nói khi thấy tôi lau mắt. "Cô đau lắm sao?" Cô đưa cho tôi một viên thuốc và một cốc nước nhỏ. "Cái này sẽ giúp đỡ đau."

"Cảm ơn cô nhiều lắm." Tôi nuốt viên thuốc. "Nhưng không phải chuyện đó. Mà là cuộc đời tôi." Tôi dang rộng tay một cách tuyệt vọng. "Toàn chuyện rác rưởi, từ đầu chí cuối.">

"Tất nhiên là không đâu," Maureen an ủi. "Mọi chuyện trông có thể tồi tệ..."

"Tin tôi đi, mọi chuyện thực sự tồi tệ."

"Tôi chắc..."

"Thứ gọi là sự nghiệp của tôi chẳng đi đến đâu hết, còn bạn trai tôi đã cho tôi leo cây đêm qua, và tôi chẳng có chút tiền nào. Bồn rửa bát của tôi thường xuyên bị rò rỉ thứ nước màu nâu hôi hám xuống căn hộ bên dưới," tôi nói thêm, rùng mình nhớ đến chuyện đó. "Có lẽ tôi sẽ bị hàng xóm kiện mất. Và bố tôi vừa mới mất."

Yên lặng bao trùm. Trông Maureen có vẻ bối rối.

"Mọi chuyện nghe có vẻ... rắc rối," cuối cùng cô nói. "Nhưng tôi hy vọng mọi chuyện sẽ sớm chuyển sang hướng tốt đẹp hơn."

"Đó là điều cô bạn Fi của tôi đã nói!" Tôi bỗng hồi tưởng lại ánh mắt Fi sáng lóng lánh trong mưa. "Và nhìn này, cuối cùng tôi lại ở trong bệnh viện!" Tôi làm một cử chỉ tuyệt vọng với chính mình. "Chuyện này sẽ sớm trở nên tốt đẹp hơn bằng cách nào chứ?"

"Tôi... không chắc, cô gái." Đôi mắt Maureen đảo quanh liên hồi vẻ bất lực.

"Mỗi lần tôi nghĩ mọi thứ đều là rác rưởi... mọi chuyện còn trở nên rác rưởi hơn!" Tôi hỉ mũi và thở dài sườn sượt. "Chẳng tuyệt sao nếu chỉ một lần, chỉ một lần thôi, cuộc sống trở nên ổn thỏa một cách thần kỳ?"

"Chúng ta đều có thể hy vọng, phải không nào?" Maureen tặng tôi một nụ cười cảm thông và giơ tay đón lấy chiếc cốc.

Tôi đưa trả lại - và trong khi làm vậy, tôi bỗng nhìn thấy những cái móng tay của mình. Chết tiệt. Chuyện quái quỷ gì...

Móng tay tôi vẫn luôn bị cắn đến mức cắt lún và lúc nào tôi cũng muốn giấu đi. Nhưng những cái móng này trông thật tuyệt. Tất cả đều gọn gàng và sơn màu hồng nhạt... và dài. Tôi chớp mắt nhìn một cách ngạc nhiên, cố gắng hình dung về chuyện đã xảy ra. Hay đêm qua chúng tôi đã đi sửa móng tay buổi tối muộn, hay c điều gì đó mà tôi đã quên mất? Tôi có dùng móng tay giả không? Chắc hẳn họ đã dùng một kỹ thuật mới tuyệt vời nào đó, vì tôi không thấy vết nổi nào hết.

"À này, túi xách của cô ở trong này," Maureen nói thêm, đặt chiếc túi nhựa lên giường. "Tôi sẽ

đi lấy cho cô cốc nước cam."

"Cảm ơn." Tôi ngạc nhiên nhìn chiếc túi. "Cảm ơn cả vì chiếc túi nữa. Tôi tưởng nó đã bị xoáy mất."

Dù sao, lấy lại được chiếc túi cũng là điều tốt đẹp. Nếu may mắn, điện thoại của tôi vẫn còn pin và tôi có thể gửi vài tin nhắn... Khi Maureen mở cửa đi ra, tôi cho tay vào trong chiếc túi đựng đồ, và lôi ra một cái túi Louis Vuitton có tay cầm bằng da dê, bóng loáng và trông có vẻ đắt tiền.

Ôi tuyệt! Tôi thở dài thất vọng. Không phải túi của tôi. Chắc họ đã nhầm lẫn tôi với người khác. Cứ như thể tôi, Lexi Smart, có thể sở hữu một chiếc túi Louis Vuitton.

"Xin lỗi, cái túi này không phải của tôi," tôi gọi to, nhưng cửa đã đóng.

Tôi nhìn chăm chăm vào chiếc túi Louis Vuitton một lúc, tự hỏi chiếc túi này thuộc về ai. Chắc hẳn là của cô gái giàu có nào đó cùng hành lang. Cuối cùng tôi thả nó xuống sàn, ngả người xuống gối, và nhắm mắt lại.

Chương 2

Tôi tỉnh dậy và thấy những khe sáng buổi sớm lách qua phía dưới lớp rèm buông kín. Một ly nước cam để trên chiếc bàn đầu giường còn Maureen đang bận rộn ở góc phòng. Bình nước truyền đã biến mất một cách bí ẩn và tôi cảm thấy khá hơn rất nhiều.

"Chào Maureen," tôi nói, giọng lạo xạo. "Bây giờ mấy giờ rồi?" Cô quay người, lông mày nhướng lên.

"Cô nhớ tôi?"

"Tất nhiên," tôi nói giọng ngạc nhiên. "Tối qua chúng ta đã gặp nhau. Chúng ta đã nói chuyện." Một cách bản năng, tôi đưa tay lên đầu và sờ thấy lớp băng. Ái chà. Chắc hẳn tôi đã đập khá mạnh lên mấy bậc thềm đó.

"Cô có vẻ khỏe rồi." Cô vỗ nhẹ vào vai tôi. "Tôi sẽ lấy cho cô ít nước cam tươi."

Có tiếng gõ cửa. Cửa mở ra và một phụ nữ cao ráo mảnh dẻ khoảng năm mươi tuổi bước vào. Bà có đôi mắt xanh, gò má cao, vớ mái tóc vàng điểm bạc rối bù. Bà mặc một cái áo gi lê chần màu đỏ ngoài chiếc váy in hoa dài và đeo chuỗi hạt hổ phách, tay cầm một chiếc túi giấy.

Đó là mẹ. Ý tôi là tôi chắc tới chín mươi chín phần trăm đó là mẹ. Tôi không biết tại sao mình lại còn lưỡng lự.

"Trong này bị hun hay sao ấy!" bà kêu lên bằng cái giọng nhỏ nhẹ quen thuộc, như giọng một bé gái.

Được rồi, đó dứt khoát là mẹ.

"Tôi thấy ngọt ngọt quá!" Mẹ tự quạt cho mình. "Mà tôi lại vừa có một chuyến đi rất căng thẳng..." Mẹ liếc về phía giường cứ như vừa chợt nghĩ ra, và nói với Maureen, "Con bé thế nào rồi?"

Maureen mỉm cười. "Hôm nay Lexi khá hơn nhiều rồi. Đỡ rối loạn hơn so với hôm qua."

"Ơn trời vì điều đó!" Mẹ hạ giọng một chút xiu. "Hôm qua thì như thể nói chuyện với một người mất trí, hay... chậm phát triển."

"Lexi không bị mất trí," Maureen bình thản nói, "và cô ấy hiểu mọi điều bà nói đấy."

Sự thực là tôi hầu như không nghe. Tôi không thể không nhìn mẹ chăm chăm. Mẹ bị sao vậy? Trông mẹ thật khác lạ. Gầy hơn. Và có vẻ... già hơn. Khi mẹ tới gần và ánh sáng từ cửa sổ hắt lên mặt, trông mẹ còn tệ hơn.

Mẹ ốm chẳng?

"Của con đây, con yêu," mẹ nói bằng giọng quá to và rõ ràng. "Mẹ đây. Mẹ của con đây." Mẹ đưa cho tôi cái túi giấy, trong đó có một chai dầu gội đầu, và hôn nhẹ lên má tôi. Khi tôi hít mùi nước hoa có hương hoa trà và mùi lũ chó của mẹ, thật kỳ cục nhưng tôi cảm thấy nước mắt dâng lên. Tới lúc đó tôi mới nhận ra mình cảm thấy bị bỏ rơi tới mức nào.

"Chào mẹ." Tôi vươn lên ôm lấy mẹ - nhưng tay tôi rơi thõng vào không trung. Mẹ đã quay đi và đang liếc vào chiếc đồng hồ vàng nhỏ xiu.

"Mẹ e là không thể ở lâu quá một phút," mẹ nói với chút hơi hướng căng thẳng, như thể nếu mẹ ở lại lâu hơn, thế giới sẽ nổ tung. "Mẹ có hẹn gặp một chuyên gia về chuyện của Roly."

"Roly?"

"Từ lứa sinh gần nhất của Smoky, con yêu." Mẹ bắn cho tôi một tia nhìn trách móc. "Con nhớ Roly bé nhỏ mà."

Tôi không hiểu sao mẹ lại cứ cho rằng tôi có thể nhớ được tên lũ chó của mẹ. Ít nhất phải có tới cả hai chục con, và đều là chó đua. Mỗi lần tôi về nhà, dường như lại có một con mới. Gia đình tôi chưa từng nuôi loài vật nào, cho tới mùa hè năm tôi mười bảy tuổi. Khi đi nghỉ ở xứ Wales, mẹ mua một chú chó đua nhỏ do ý thích bất chợt. Và chỉ một sớm một chiều, nó đã gây ra cơn ham mê điên cuồng này.

Tôi cũng thích chó. Đại loại là có. Trừ khi cả sáu con cùng nhảy bổ lên người mỗi lần tôi mở cửa

trước. Và mỗi khi tôi định ngồi xuống sofa hoặc một cái ghế nào đó, đều có một chú chó tranh phần ngồi trước. Và tất cả những món quà lớn nhất dưới gốc cây Giáng sinh đều dành cho lũ chó.

Mẹ đã rút một chai an thần Rescue Remedy ra khỏi túi. Mẹ nhỏ ba giọt lên lưỡi, sau đó thở ra thật mạnh. "Đường xá tới đây thật kinh khủng," mẹ nói. "Người London bây giờ trở nên hung hăng quá. Mẹ vừa có cuộc đấu khẩu rất điên tiết với một tay lái xe tải."

"Đã xảy ra chuyện gì?" tôi hỏi, biết ngay là mẹ sẽ lắc đầu.

"Đừng chuyện đó, con yêu." Mẹ cau mày, cứ như thể việc tôi hỏi gợi nhớ đến những ngày tháng kinh hoàng của mẹ trong trại tập trung. "Hãy quên chuyện đó đi."

Mẹ luôn thấy vô số chuyện quá đau đớn tới mức không nên nhắc đến. Như là đôi xăng đan mới của tôi suýt bị cắn nham nhỡ Giáng sinh trước. Hay những lời phàn nàn không ngớt của hội đồng dân cư về tình trạng phân chó trên phố nhà chúng tôi. Hay, nói thực, các thứ rác rưởi nói chung. Trên đời.

"Mẹ có một cái thiệp cho con," mẹ nói, lục lọi trong túi. "Nó đâu rồi ấy nhỉ? Của Andrew và Sylvia."

Tôi nhìn mẹ chăm chăm, bối rối. "Ai cơ?"

"Andrew và Sylvia, hàng xóm nhà mình!" mẹ nói, như thể điều đó là hiển nhiên. "Hàng xóm của mẹ!"

Hàng xóm của mẹ đâu có tên là Andrew và Sylvia. Họ là Philip và Maggie.

"Mẹ..."

"Dù sao, họ gửi lời hỏi thăm," mẹ nói, cắt ngang lời tôi. "Và Andrew muốn hỏi lời khuyên của con về trượt tuyết."

Trượt tuyết? Tôi thậm chí còn chẳng biết trượt tuyết.

"Mẹ..." Tôi đưa tay lên đầu, quên cả vết thương trên đó, và cau mày. "Mẹ đang nói gì vậy?"

"Của cô đây!" Maureen trở lại phòng, bùng theo một ly nước cam. "Bác sĩ Harman sẽ tới kiểm tra cho cô."

"Mẹ phải đi, con yêu." Mẹ đứng lên. "Mẹ để xe ở loại bãi đỗ tính tiền theo giờ với giá cắt cổ. Lại còn phải trả phí giờ cao điểm nữa chứ! Mẹ phải trả tới tám bảng!"

Cả điều đó cũng không đúng. Phí đỗ xe giờ cao điểm đâu có phải tám bảng. Tôi chắc nó chỉ có năm bảng thôi mà, dù rằng tôi chưa từng có cái xe nào...

Bụng tôi quặn lên. Ôi Chúa ơi. Mẹ tôi đã bị lẫn. Đúng là thế rồi. Mẹ đã bắt đầu bị lão suy, ở tuổi năm mươi tư. Tôi phải nói chuyện với một bác sĩ nào đó về>

"Mẹ sẽ quay lại sau cùng với Amy và Eric," mẹ vừa nói vừa đi ra phía cửa.

Eric? Mẹ bắt đầu gọi lũ chó bằng những cái tên thật lạ.

"Được rồi mẹ." Tôi mỉm cười rạng rỡ để chiều lòng bà. "Con rất nóng lòng chờ."

Khi nhấp một ngụm nước cam, tôi cảm thấy hơi xáo động. Mọi người đều nghĩ mẹ mình hơi điên rồ. Nhưng chuyện này thực sự điên rồ. Nếu mẹ phải vào nhà dưỡng lão thì sao nhỉ? Tôi sẽ phải làm gì với cả đàn chó đó?

Suy nghĩ của tôi bị cắt ngang bởi một tiếng gõ cửa, và một bác sĩ khá trẻ tóc đen bước vào, theo sau là ba người khác mặc áo bờ lu.

"Chào Lexi," anh ta nói với tác phong hoạt bát dễ chịu. "Tôi là bác sĩ Harman, một trong những bác sĩ nội trú chuyên khoa thần kinh ở đây. Đây là Nicole, y tá chuyên môn, và Diana cùng Garth, hai bác sĩ thực tập. Hôm nay cô cảm thấy thế nào?"

"Tốt! Ngoại trừ cái tay trái cảm thấy hơi lạ," tôi thừa nhận. "Như thể tôi nằm ngủ đè lên tay và bây giờ nó hoạt động không ổn lắm."

Khi nhắc cánh tay lên cho anh ta xem, tôi không thể không ngưỡng mộ móng tay mình một lần nữa. Tôi phải hỏi Fi xem đêm trước chúng tôi đã đi làm ở đâu.

"Được rồi." Bác sĩ gật đầu. "Chúng ta sẽ xem xét chuyện đó. Có thể cô sẽ cần trị liệu. Nhưng trước tiên, tôi sẽ hỏi cô vài câu hỏi. Hãy cố gắng chịu đựng tôi nếu có những câu dường như quá hiển nhiên." Anh ta nở một nụ cười đúng phong cách nghề nghiệp và tôi có cảm giác anh ta đã nói những câu này cả nghìn lần trước đó. "Cô có thể cho tôi biết tên không?"

"Tên tôi là Lexi Smart," tôi trả lời ngay lập tức. Bác sĩ Harman gật đầu và đánh dấu vào tập hồ sơ.

"Năm sinh của cô?"

"Một chín bảy chín."

"Tốt lắm." Anh ta đánh dấu "Lexi, khi cô đâm xe, cô bị đập đầu vào kính chắn gió. Não cô hơi bị sưng một chút, nhưng có vẻ cô đã rất may mắn. Tuy nhiên, tôi vẫn còn phải tiến hành vài kiểm tra." Anh ta cầm bút lên. "Cô nhìn vào đầu cây bút này nhé, tôi sẽ di chuyển nó từ phía này sang phía kia."

Bác sĩ thường không bao giờ cho ta chen lấy một lời vào, phải vậy không?

"Xin lỗi!" Tôi vẫy tay ra hiệu cho anh ta. "Chắc hẳn anh đã nhầm tôi với người nào khác. Tôi đâu có đâm chiếc xe nào."

Bác sĩ Harman nhúm mày và lật ngược lại hai trang trước trong hồ sơ. "Ở đây nói rằng bệnh nhân có liên quan đến một vụ tai nạn giao thông." Anh ta nhìn quanh phòng để tìm kiếm xác nhận.

Tại sao anh ta lại hỏi họ? Tôi mới là người gặp tai nạn chứ.

"Vậy thì chắc họ đã viết nhầm," tôi kiên quyết nói. "Tôi tới câu lạc bộ cùng bạn bè và chúng tôi đang chạy tới chỗ taxi thì tôi bị ngã. Đó là chuyện đã xảy ra. Tôi nhớ chuyện đó rất rõ ràng."

Bác sĩ Harman và Maureen nhìn nhau bối rối.

"Đó chắc chắn là tai nạn giao thông," Maureen thì thầm. "Hai chiếc xe va nhau ở bên sườn. Tôi có mặt ở phòng cấp cứu và tôi thấy cô ấy được đưa vào. Cả người lái xe kia. Tôi nghĩ anh ta bị gãy tay."

"Tôi không thể gặp tai nạn xe hơi được," tôi cố gắng giữ kiên nhẫn. "Thứ nhất, tôi không có ô tô. Tôi thậm chí còn chẳng biết lái xe!"

Tôi đã dự định lúc nào đó sẽ học lái xe. Chỉ là tôi chưa từng thấy cần kể từ khi tới sống ở London, và tiền học quá đắt, ngoài ra thì chẳng có vẻ gì là tôi sẽ mua được ô tô cả.

"Cô không có..." Bác sĩ Harman lật thêm một trang và liếc nhìn dòng chữ. "Một chiếc Mercedes mui trần?"

"Một chiếc Mercedes?" tôi cười phì. "Anh nghiêm túc đấy chứ?"

"Nhưng ở đây nói rằng..."

Bác sĩ Harman mở miệng định trả lời - nhưng bị cắt ngang bởi một bác sĩ thực tập, Diana, cô này vỗ khế vào vai anh ta. Cô ta nguệch ngoạc vài chữ vào hồ sơ của tôi và miệng bác sĩ Harman lại há hốc ra vì sửng sốt. Anh ta trao đổi ánh mắt với cô bác sĩ thực tập, cô ta nhướn mày, liếc nhìn tôi, sau đó lại chỉ vào tờ giấy. Trông họ như hai kẻ bị đánh trượt trong kỳ thi vào trường kịch câm.

Bây giờ bác sĩ Harman lại gần hơn và nhìn tôi chăm chú với vẻ mặt nghiêm trọng. Bụng tôi bắt đầu nhộn nhạo. Tôi đã xem bộ phim truyền hình ER, tôi biết vẻ mặt đó nghĩa là gì.

Lexi, chúng tôi đã chụp cắt lớp và thấy điều chúng tôi không chờ đợi. Cũng có thể không có vấn đề gì cả đâu.

Ngoại trừ việc sẽ chẳng bao giờ không có vấn đề gì, phải vậy không? Nếu không thì tại sao ta lại xuất hiện trong bộ phim đó?

"Có chuyện gì đó hết sức không ổn với tôi sao?" tôi nôn nóng, cố gắng đè nén sự run rẩy hoảng sợ trong giọng nói. "Cứ cho tôi biết, được chứ?"

Đầu tôi đã bắt đầu gợi ra một loạt các khả năng. Ung thư. Hở van tim. Mất một chân. Có lẽ tôi

đã mất một chân thật - họ chỉ không muốn nói với tôi thôi. Một cách lén lút, tôi sờ qua lớp chân.

"Lexi, tôi muốn hỏi cô một câu nữa." Giọng bác sĩ Harman thật hiền hậu. "Cô có thể cho tôi biết năm nay là năm bao nhiêu?"

"Năm bao nhiêu ư?" Tôi sửng sốt nhìn anh ta chăm chăm.

"Cô đừng hoảng hốt," anh ta nói để tôi yên lòng. "Cứ cho tôi biết cô nghĩ năm nay là năm nào. Đó chỉ là một kiểm tra bình thường của chúng tôi."

Tôi nhìn từ người này sang người khác. Tôi chắc chắn họ đang chơi xỏ tôi điều gì đó, nhưng tôi không thể nghĩ ra.

"Năm 2004," cuối cùng>

Có sự yên lặng kỳ cục trong phòng, cứ như thể không ai muốn hít thở.

"Được rồi." Bác sĩ Harman ngồi xuống cạnh giường. "Lexi, hôm nay là ngày 6 tháng Năm năm 2007."

Mặt anh ta rất nghiêm túc. Tất cả những người khác cũng có vẻ nghiêm túc. Trong một giây, một kẽ nứt khủng khiếp dường như mở ra trong óc tôi - nhưng sau đó, tôi nhẹ cả người khi hiểu ra. Đây là một âm mưu!

"Ha ha." Tôi liếc mắt nhìn quanh. "Thú vị lắm. Chắc Fi đã xúi giục mọi người làm chuyện này? Hay là Carolyn?"

"Tôi không biết ai tên là Fi hay Carolyn," bác sĩ Harman nhắc lại mà không rời mắt khỏi tôi. "Và tôi không đùa."

"Anh ấy nghiêm túc đấy, Lexi," một bác sĩ thực tập xen vào. "Chúng ta đang ở năm 2007."

"Nhưng... đó là tương lai," tôi nói một cách ngớ ngẩn. "Anh muốn nói họ đã phát minh ra máy thời gian?" Tôi cố rặn ra một nụ cười, nhưng chẳng ai phụ họa.

"Lexi, chuyện này chắc chắn sẽ làm cô sốc," Maureen hiền từ nói, đặt tay lên vai tôi. "Nhưng đó là sự thật. Bây giờ là tháng Năm năm 2007."

Tôi cảm giác như thể hai bán cầu não của tôi không còn liên kết với nhau hay thế nào đó. Tôi nghe thấy những điều họ nói, nhưng điều đó thật lố bịch. Hôm qua vừa mới là năm 2004, tôi đâu có gốc..."

"Cô đừng buồn," bác sĩ Harman nói, đưa ánh mắt cảnh báo những người khác. "Ta sẽ làm chuyện này từ từ thôi. Sao cô không cho tôi biết điều cuối cùng cô còn nhớ?"

"Được rồi, thế này..." Tôi xoa mặt. "Điều cuối cùng tôi còn nhớ là đi chơi với mấy người bạn sau giờ làm đêm trước. Đêm thứ Sáu. Chúng tôi tới một câu lạc bộ... và sau đó chúng tôi đang cố gọi taxi trong khi trời mưa, rồi tôi bị trượt chân trên mấy bậc hè và ngã. Và tôi tỉnh dậy trong bệnh viện. Hôm qua là ngày 20 tháng Hai năm 2004." Giọng tôi run rẩy. "Tôi nhớ ngày tháng rất chính xác, vì hôm sau là đám tang bố tôi! Tôi đã không tới được, vì tôi bị kẹt ở đây>

"Lexi, tất cả những điều đó xảy ra đã hơn ba năm trước," Maureen nói nhẹ nhàng. "Cô nhớ nhầm tai nạn rồi."

Cô ấy có vẻ rất chắc chắn. Dường như tất cả bọn họ đều chắc chắn. Sự hoảng sợ dâng lên trong tôi khi tôi nhìn vào mặt họ. Bây giờ là năm 2004, tôi biết thế mà. Cảm giác đúng là năm 2004.

"Cô còn nhớ điều gì khác nữa?" Bác sĩ Harman hỏi. "Lùi lại trước đêm đó."

"Tôi không biết," tôi nói một cách lo lắng, "Tới chỗ làm... chuyển vào sống ở căn hộ... mọi thứ!"

"Trí nhớ của cô có chỗ nào đó mờ nhạt không?"

"Một... một chút," tôi lưỡng lự thừa nhận khi cửa mở ra. Bác sĩ thực tập tên là Diana rời phòng vài phút trước đó và bây giờ quay lại, mang theo một tờ Daily Mail. Cô lại gần giường và liếc nhìn Harman. "Cho phép tôi nhé?"

"Được," anh ta gật đầu. "Đó là ý kiến hay."

"Nhìn này, Lexi." Cô chỉ dòng ngày tháng ở phía trên. "Đây là báo ngày hôm nay."

Tôi cảm thấy một cú sốc khủng khiếp khi tôi đọc ngày tháng: ngày 6 tháng Năm năm 2007. Nhưng ý tôi là... đó chỉ là những con chữ in trên tờ báo - nó chẳng chứng minh được điều gì. Tôi nhìn xuống phía dưới trang báo, có một bức hình Tony Blair.

"Chúa ơi, ông ấy già đi nhiều quá!" Tôi thốt lên trước khi kịp ngừng lại.

Cũng như mẹ là ý nghĩ vụt lóe lên trong óc tôi, và một cơn lạnh rùng mình đột nhiên lan dọc xương sống.

Nhưng... cả điều đó cũng không chứng minh được điều gì. Có thể ánh sáng không được nhìn mặt cho lắm.

Tay run rẩy, tôi lật trang báo. Trong phòng yên lặng hoàn toàn; mọi người đều nhìn tôi, vẻ chờ đợi. Cái nhìn của tôi lướt ngấp ngừng qua vài tiêu đề - Lãi suất tăng lên... Chuyến viếng thăm của Nữ hoàng tới Hoa Kỳ - sau đó bị thu hút b quảng cáo của một hiệu sách.

Giảm giá một nửa cho toàn bộ tiểu thuyết, kể cả

Harry Potter và Hoàng Tử Lai

Được rồi. Bây giờ thì da tôi thực sự có cảm giác kiến bò. Tôi đã đọc tất cả các cuốn Harry Potter, cả năm cuốn. Tôi không nhớ Hoàng Tử Lai nào hết.

"Cái gì đây?" Cố gắng tỏ vẻ tự nhiên, tôi chỉ vào đoạn quảng cáo. "Harry Potter và Hoàng Tử Lai là cái gì vậy?"

"Đó là tập mới nhất." Garth, bác sĩ thực tập còn lại nói. "Nó xuất bản lâu rồi."

Tôi không thể không há hốc miệng kinh ngạc. "Có Harry Porter tập sáu?"

"Tập bảy sắp sửa ra!" Diana bước lên một cách hăng hái. "Và đoán xem chuyện gì xảy ra ở cuối tập sáu..."

"Suýt!" Nicole, cô y tá còn lại, kêu lên. "Đừng nói với cô ấy!"

Họ tiếp tục cãi cò, nhưng tôi không nghe thấy tiếng họ nữa. Tôi nhìn chăm chăm vào tờ báo cho tới khi nó nhảy nhót trước mắt tôi. Đó là lý do khiến chẳng điều gì có ý nghĩa. Không phải mẹ là người đang bối rối - chính là tôi cơ.

"Vậy tôi đã nằm hôn mê ở đây" - tôi nuốt khó nhọc - "tận ba năm?"

Tôi không tin nổi. Tôi đã là Cô gái Hôn mê. Mọi người đã chờ tôi tỉnh dậy suốt ba năm ròng. Cả thế giới đã tiếp tục mà không có tôi. Gia đình và bạn bè tôi có lẽ đã thu âm, thức đêm để trông nom, hát hò, và mọi thứ...

Nhưng bác sĩ Harman đang lắc đầu. "Không, không phải như vậy. Lexi, cô mới nhập viện có năm ngày trước."

Sao?

Đủ rồi. Tôi không chịu đựng nổi chuyện này nữa. Tôi vào viện năm ngày trước vào năm 2004 - rồi một cách thần kỳ thế nào đó, bây giờ đã là năm 2007? Chúng ta đang ở đâu, xứ sở Narnia kỳ quái chắc?>

"Tôi không hiểu," tôi tuyệt vọng nói, dút tờ báo sang bên cạnh. "Tôi đang bị ảo giác? Hay tôi đã phát điên?"

"Không!" Bác sĩ Harman nói dứt khoát. "Lexi, tôi nghĩ cô đang bị chứng bệnh chúng tôi gọi là chứng mất trí nhớ ngược. Đó là tình trạng thường xảy ra sau các chấn thương đầu, nhưng giai đoạn quên của cô có vẻ khá dài."

Anh ta tiếp tục nói, nhưng những lời của anh ta dường như chẳng tác động gì đến não tôi. Khi nhìn những nhân viên y tế đứng xung quanh, tôi bỗng cảm thấy nghi ngờ. Trông họ thật giả tạo. Đó không phải là nhân viên y tế thật, phải không? Liệu đây có phải là bệnh viện thật?

"Có phải các người đã lấy cắp thân của tôi?" tôi thốt lên hoảng hốt. "Các người đã làm gì tôi? Các người không thể giữ tôi ở đây. Tôi sẽ gọi cảnh sát..." Tôi cố gắng vùng vẫy lao ra khỏi giường.

"Lexi." Nicole giữ vai tôi. "Làm gì có ai định hại cô. Bác sĩ Harman nói sự thật. Cô đã mất trí

nhớ và hiện giờ cô đang bối rối."

"Tất nhiên cô sẽ hoảng sợ, sẽ tin rằng có một âm mưu gì đó. Nhưng chúng tôi đang nói với cô sự thật." Bác sĩ Harman nhìn thẳng vào mắt tôi. "Cô đã quên mất một đoạn trong cuộc đời, Lexi. Cô đã quên. Chỉ có vậy thôi."

Tôi muốn khóc quá. Tôi không hiểu nổi liệu họ có đang nói dối, liệu có phải tất cả chỉ là một trò bịp bợm kinh khủng, liệu tôi có nên tin họ hay chạy trốn khỏi tất cả... Đầu tôi quay cuồng vì bối rối...

Rồi đột nhiên tôi cứng đờ người. Ống tay áo bệnh nhân của tôi bị kéo xệch lên khi tôi vật lộn, và tôi vừa phát hiện thấy một vết sẹo hình chữ V nhỏ nhưng rất rõ ở gần khuỷu tay. Một vết sẹo tôi chưa từng thấy bao giờ. Một vết sẹo tôi không nhận ra.

Nó cũng không còn mới. Chắc chắn đã phải vài tháng.

"Lexi, cô không sao chứ?" Bác sĩ Harman hỏi tôi.

Tôi không trả lời nổi. Mắt tôi dán vào vết sẹo xa lạ.

Tim đập thình thịch. Tôi từ từ nhìn xuôi xuống bàn tay. Những cái móng tay này không phải móng giả bằng acrylic, phải không? Acrylic không thể đẹp đến thế. Đây là những cái móng tay thật của tôi. Chúng cũng đâu thể nào mọc dài đến thế trong năm ngày.

Tôi cảm thấy như mình vừa bơi ra khỏi chỗ nước cạn và ở giữa vùng nước tối sâu hàng dặm.

"Anh bảo là" - tôi hắng cái cổ họng khản đặc - "tôi đã mất đi ba năm ký ức."

"Thật khó nói chính xác, nhưng hiện tại tình hình có vẻ đúng như vậy." Bác sĩ Harman gật đầu.

"Tôi có thể xem lại tờ báo được không?" Tay tôi run rẩy khi tôi đón tờ báo từ tay Diana. Tôi lật qua các trang và mỗi trang đều có ngày tháng. Tháng 6 năm 2007. Tháng 6 năm 2007.

Thực sự là năm 2007. Nghĩa là tôi đã...

Ôi Chúa ơi. Tôi đã hai mươi tám tuổi.

Tôi già rồi.

Chương 3

Họ đã pha cho tôi một tách trà đặc rất ngon. Vì nó giúp chữa chứng mất trí nhớ, phải không, một tách trà ấy?

Không, thôi đi. Đừng có mĩa mai như vậy. Tôi cảm ơn vì tách trà. Ít nhất đó cũng là thứ để tôi bám víu. Ít nhất nó là thứ gì đó có thực.

Khi bác sĩ Harman nói về kiểm tra thần kinh và chụp CT, thế nào đó mà tôi đã cố gắng tỏ ra bình thản. Tôi gật đầu bình tĩnh, như thể muốn nói "Được thôi, không vấn đề gì. Mọi chuyện đều ổn cả đối với tôi." Nhưng trong lòng tôi chẳng hề ổn chút nào. Tôi đang hoảng sợ. Sự thật cứ đập vào óc, hết lần này đến lần khác, tới khi tôi cảm thấy choáng váng.

Cuối cùng, khi anh ta có tin nhắn và phải đi, tôi cảm thấy nhẹ hết cả người. Tôi không thể nói chuyện thêm chút nào nữa. Dù sao, tôi không hiểu nổi một câu nào anh ta nói. Tôi uống một ngụm trà và thả người rơi xuống gối. (Được rồi, tôi rút lại tất cả những gì nói về trà lúc nãy. Nó là thứ ngon lành nhất mà lâu lắm rồi tôi mới được uống).

Maureen đã hết ca trực và Nicole ở lại phòng, đang viết vài chữ vào biểu đồ của tôi. "Cô cảm thấy thế nào?"

"Thực sự rất, rất... rất kỳ lạ." Tôi cố gắng mỉm cười.

"Không phải lỗi tại cô." Cô cười đáp lại đầy cảm thông. "Cô cứ bình tĩnh. Đừng căng thẳng quá. Cô sẽ còn phải tiếp nhận nhiều thứ. Nào cô đang cố gắng khởi động lại."

Cô xem đồng hồ và ghi lại giờ.

"Khi mọi người bị mất trí nhớ," tôi đánh bạo hỏi, "liệu những ký ức đó có bao giờ trở lại?"

"Thường là như vậy," cô gật đầu một cách chắc chắn.

Tôi nhắm chặt mắt và cố gắng hết sức để nhớ lại. Chờ đợi trí não thu được điều gì đó, đọng vào điều gì đó.

Nhưng không gì hết. Chỉ là sự trống rỗng đen ngòm, vô vọng.

"Vây, hãy kể cho tôi nghe về năm 2007," tôi mở mắt. "Bây giờ ai là thủ tướng? Còn tổng thống Hoa Kỳ là ai?"

"Là Tony Blair." Nicole trả lời. "Và tổng thống Bush."

"Ồ, vẫn thế." Tôi bần chồn. "Vây người ta đã giải quyết được vấn đề ấm lên toàn cầu? Hay chữa được AIDS?"

Nicole nhún vai. "Chưa đâu."

Ai cũng sẽ cho rằng phải có nhiều chuyện hơn xảy ra trong ba năm. Rằng thế giới sẽ tiếp diễn. Tôi hơi thiếu ấn tượng về năm 2007, thực lòng mà nói.

"Cô có muốn đọc một tờ tạp chí không?" Nicole hỏi. "Tôi chỉ đi một lát để chọn thứ gì đó cho bữa sáng của cô thôi." Cô đi khuất sau cánh cửa, rồi trở lại và đưa cho tôi một cuốn Hello!. Tôi đưa mắt nhìn mấy tiêu đề lớn và ngạc nhiên choáng váng.

"Jennifer Aniston và người đàn ông mới của mình." Tôi đọc to những từ đó một cách ngờ vực. "Người đàn ông mới nào? Sao cô ấy lại cần một người đàn ông mới cơ chứ?"

"Ồ, có đấy." Nicole nhìn theo ánh mắt tôi, vẻ hồ hững. "Cô không biết cô ấy đã chia tay với Brad Pitt?"

"Jennifer và Brad Pitt chia tay?" Tôi ngược lên nhìn sững cô, thất kinh. "Cô không nói thật đấy chứ! Sao mà họ chia tay được chứ!"

"Anh ta ra đi cùng Angelina Jolie. Họ đã có một con gái."

"Không thể nào!" Tôi rên rỉ. "Nhưng Jen và Brad quá hoàn hảo bên nhau! Trông họ quá tuyệt vời, họ còn có những bức hình đám cưới tuyệt đẹp và mọi thứ..."

"Họ đã ly hôn rồi." Nicole nhún vai, như thể chuyện đó chẳng có gì ghê gớm.

Tôi không thể vượt qua chuyện này. Jennifer và Brad đã ly hôn. Thế giới này đúng là đã thay

đổi.

"Mọi người đã khá quen với chuyện đó." Nicole vỗ nhẹ vào vai tôi. "Tôi sẽ đi lấy bữa sáng cho cô. Cô thích một bữa sáng đầy đủ kiểu Anh, kiểu lục địa, hay một giỏ hoa quả? Hay cả ba?"

"Ừm... cho tôi kiểu lục địa đi. Cảm ơn cô rất nhiều." Tôi mở tờ tạp chí, sau đó lại đặt xuống.

"Chờ đã. Một giỏ hoa quả ư? Dịch vụ Y tế Quốc gia đột nhiên có cả đồng tiền hay sao?"

"Chỗ này không thuộc Dịch vụ Y tế Quốc gia." Cô mỉm cười. "Cô đang ở trong một bệnh viện tư."

Bệnh viện tư? Tôi đâu có khả năng trả tiền để nằm bệnh viện tư.

"Tôi sẽ rót trà mới cho cô..." Cô nhắc cái bình sứ sang trọng lên và bắt đầu rót.

"Dừng lại đi!" Tôi hoảng hốt la lên. Tôi không thể uống thêm chút trà nào nữa. Có lẽ phải tới năm chục bảng một tách.

"Có gì không ổn sao?" Nicole nói một cách ngạc nhiên.

"Tôi không có tiền trả cho tất cả những dịch vụ này," tôi nói hấp tấp ngượng ngịu. "Tôi xin lỗi. tôi không biết tại sao mình lại ở trong căn phòng sang trọng này. Lẽ ra tôi phải được đưa tới một bệnh viện thuộc Dịch vụ Y tế Quốc gia. Tôi rất vui lòng được chuyển..."

"Tất cả đều được chi trả từ bảo hiểm y tế tư của cô." cô nói. "Cô đừng lo."

"Ôi," tôi sững sốt nói. "Ồ, vậy đấy."

Tôi đã mua bảo hiểm y tế? Tất nhiên là tôi đã làm thế. Bây giờ tôi đã hai mươi tám tuổi. Tôi biết nghĩ rồi.

Tôi đã hai mươi tám tuổi.

Suy nghĩ đó đập thẳng vào óc tôi, như thể lần đầu tôi nghĩ đến. Tôi là một người khác. Tôi không còn là chính tôi nữa.

Ý tôi là, rõ ràng tôi vẫn là tôi. Nhưng là một tôi hai mươi tám tuổi. Đó là kẻ quái nào cơ chứ. Tôi sẫm soi bàn tay hai mươi tám tuổi như thể tìm kiếm manh mối. Một người có đủ khả năng trả phí bảo hiểm y tế tư, hiển nhiên là thế, và sang sửa móng tay thật đẹp, và...

Chờ chút. Từ từ, tôi quay đầu và hướng sự chú ý vào chiếc túi Louis Vuitton bóng loáng.

Không. Không thể nào. Chiếc túi trị giá cả núi tiền, được thiết kế sang trọng kiểu dành cho ngôi sao điện ảnh này không thể nào là...

"Nicole?" Tôi nuốt nước bọt, cố gắng tỏ ra hờ hững.

"Cô có nghĩ... cái túi đó thuộc về... tôi?"

"Chắc thế." Nicole gật đầu. "Tôi sẽ kiểm tra cho cô..." Cô mở túi, lôi ra một chiếc ví Louis Vuitton cùng bộ, và bật tách ra. "Đúng, của cô đấy." Cô xoay chiếc ví ngược lại để cho tôi xem một chiếc thẻ American Express bạch kim với dòng chữ Lexi Smart in trên đó.

Đầu tôi cứ như bị đoản mạch khi tôi nhìn chăm chăm vào những con chữ dập nổi. Đó là chiếc thẻ tín dụng bạch kim của tôi. Đây là túi của tôi.

"Nhưng chiếc túi này phải giá trị tới cả... ngàn bảng." Giọng tôi nghẹt lại.

"Tôi biết." Nicole đột nhiên phá lên cười. "Thôi nào, thư giãn đi. Chiếc túi này là của cô!"

Tôi rón rén vuốt ve tay cầm của chiếc túi, hầu như không dám chạm vào nó. Tôi không tin nổi chiếc túi này thuộc về tôi. Ý tôi là, tôi kiếm đâu ra nó? Tôi đã kiếm được cả đồng tiền hay sao?

"Vậy có đúng là tôi gặp tai nạn ô tô?" Tôi nhìn lên, đột nhiên muốn biết mọi điều về chính mình, ngay lập tức. "Tôi lái xe thật sao? Một chiếc Mercedes?"

"Hiển nhiên." Cô phát hiện ra vẻ hoài nghi của tôi. "Hồi năm 2004 cô chưa có xe Mercedes sao?"

"Cô đùa sao? Tôi thậm chí không biết lái xe!"

Tôi đã học lái xe khi nào nhỉ? Từ lúc nào tôi bắt đầu đủ khả năng trả tiền cho những chiếc túi hàng hiệu và xe Mercedes, vì Chúa?

"Cô thử xem trong túi đi," Nicole gợi ý. "Có thể những thứ trong đó sẽ lay động trí nhớ của cô."

"Đúng rồi. Ý hay đấy." Bụng tôi xáo động khi tôi mở túi. Mùi da, trộn lẫn với mùi nước hoa xa lạ, từ trong bay ra. Tôi lục tay vào túi, và thứ đầu tiên tôi lôi ra là một hộp phấn Estée Lauder mạ vàng nhỏ xíu. Tôi lập tức bật nó ra để soi gương.

"Cô có vài vết xước trên mặt đấy, Lexi," Nicole vội vàng nói. "Đừng hoảng hốt - nó sẽ lành thôi."

Khi tôi nhìn vào mắt mình trong chiếc gương nhỏ xíu, tôi bỗng cảm thấy khuây khỏa. Đó vẫn là tôi, dù có một vết trầy lớn trên mí mắt. Tôi di chuyển chiếc gương nhỏ, cố gắng có tầm nhìn tốt nhất, hơi lưỡng lự khi nhìn thấy cái băng trên đầu. Tôi nghiêng chiếc gương lui xuống phía dưới: đôi môi của tôi, trông đầy đặn và hồng một cách đáng ngờ, như thể tôi đã hôn ai đó cả đêm, và...

Ôi Chúa ơi.

Đó không phải răng của tôi. Tất cả đều trắng bóc. Tất cả đều sáng bóng. Tôi đang nhìn miệng một người hoàn toàn xa lạ.

"Cô không sao chứ?" Nicole cắt ngang sự sững sờ của tôi. "Lexi?"

"Tôi muốn có một cái gương tử tế," cuối cùng tôi cũng cố gắng nói. "Tôi phải nhìn thấy chính mình. Cô có cái gương nào cho tôi mượn không?"

"Có một chiếc trong phòng tắm." Cô bước tới. "Vừa hay, sẽ rất tốt nếu cô đi lại một chút. Tôi sẽ giúp cô."

Tôi nhắc người ra khỏi chiếc giường kim loại. Chân tôi run rẩy, nhưng tôi vẫn cố gắng loạng choạng bước vào phòng tắm kế bên.

"Nào," cô nói trước khi đóng cửa. "Cô có vài vết rách và thâm tím, vì thế hình thức của cô có thể sẽ làm cô hơi choáng. Cô sẵn sàng chưa?"

"Rồi. Tôi sẽ không sao đâu. Cứ cho tôi nhìn." Tôi hít một hơi thở sâu để củng cố tinh thần. Cô đóng cánh cửa lại để lộ ra một chiếc gương lớn đằng sau cửa.

Đó là tôi sao?

Tôi không thốt nên lời. Chân tôi nhũn ra như làm từ thạch. Tôi tóm lấy một thanh treo khăn tắm, cố gắng tự chủ.

"Tôi biết những vết thương của cô trông rất tệ." Nicole vòng cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy tôi. "Nhưng hãy tin tôi, đó chỉ là những vết thương ngoài da thôi."

Tôi thậm chí chưa hề nhìn những vết rách. Hay vòng băng quấn hay cái đinh ghim băng ở trán. Mà là phần bên trong.

"Không phải..." Tôi chỉ vào hình ảnh của mình. "Trông tôi đâu có thế này."

Tôi nhắm mắt lại và cố hình dung mình như ngày xưa, chỉ để biết chắc rằng mình chưa phát điên. Tóc uốn quăn màu lông chuột, mắt xanh, béo hơn chút ít so với tôi muốn. Gương mặt dễ thương nhưng chẳng có gì đặc biệt. Mắt tô màu đen và son môi hồng sáng của Tesco. Hình ảnh chuẩn của Lexi Smart.

Sau đó tôi lại mở mắt. Một cô gái khác đang chăm chú nhìn lại tôi. Một phần tóc tôi đã bị rối tung do vụ đâm xe, nhưng phần còn lại là một sắc màu hạt dẻ sáng xa lạ, rất thẳng và mượt mà, không hề có gợn xoắn nào. Móng chân sơn màu hồng tuyệt đẹp và sáng bóng. Đôi chân tôi rám nắng màu nâu vàng, và gầy hơn trước. Và nhiều bắp cơ hơn.

"Điều gì đã thay đổi?" Nicole nhìn hình của tôi trong gương một cách tò mò.

"Mọi thứ!" Tôi cố gắng đáp lại. "Trông tôi hoàn toàn... rực rỡ."

"Rực rỡ?" Cô cười phá lên.

"Tóc tôi, chân tôi, răng tôi..." Tôi không thể rời mắt khỏi những chiếc răng trắng bóc như ngọc trai không tì vết đó. Chắc phải tốn cả gia tài chết tiệt để làm bộ răng đó.

"Răng cô đẹp lắm!" Cô gật đầu lịch sự.

"Không. Không. Không." Tôi lắc đầu mạnh mẽ. "Cô không hiểu. Tôi có hàm răng xấu nhất trên

thể giới. Tôi còn có biệt hiệu là Răng khắp khểnh "

"Chắc bây giờ không còn cái tên đó nữa." Nicole nhướn mày vẻ thích thú.

"Và tôi đã giảm cân rất nhiều. Mặt mũi tôi cũng khác, tôi cũng không chắc chính xác là thế nào..." Tôi nhìn lướt nét mặt tôi, cố gắng tìm hiểu. Lông mày của tôi mảnh và được chải, môi tôi dường như đầy đặn hơn thế nào đó. Tôi nhìn sát hơn nữa, bỗng nhiên thấy nghi ngờ. Liệu tôi đã đi làm gì đó? Liệu tôi đã trở thành một người được sửa sang thẩm mỹ?

Tôi rời khỏi chiếc gương và kéo cửa mở ra, đầu tôi quay cuồng.

"Cô đừng căng thẳng quá," Nicole cảnh báo, vội vã đi theo tôi. "Cả cơ thể cô vừa bị choáng. Có lẽ cô nên làm mọi việc từ từ thôi..."

Lờ cô ấy đi, tôi chộp lấy chiếc túi Louis Vuitton và bắt đầu lôi các thứ trong đó ra, xem xét từng thứ hết sức kỹ lưỡng như thể nó sẽ đem đến một thông điệp nào đó. Chúa ơi, hãy nhìn những thứ này xem. Một cái dây đeo chìa khóa hiệu Tiffany, một chiếc kính râm Prada, một cây son bóng Lancôme, chứ không phải Tesco.

Và đây là một cuốn sổ nhật ký Smythson nhỏ màu xanh nhạt. Tôi lưỡng lự một chút, chuẩn bị tinh thần, sau đó mở nó ra. Vô cùng sửng sốt, tôi nhìn thấy chữ viết quen thuộc của chính mình. Dòng chữ Lexi Smart, 2007 được viết cầu thả ở trang đầu. Chắc chắn chính tôi đã viết dòng chữ đó. Chắc tôi đã vẽ nguệch ngoạc chú chim đầy lông tơ ở góc trang. Nhưng tôi hoàn toàn chẳng hề nhớ đã làm những việc đó.

Cảm giác như đang tò mò theo dõi chính mình, tôi bắt đầu lật qua từng trang giấy nhỏ xíu. Mỗi trang đều có ghi các cuộc hẹn: Bữa trưa 12:30. Uống nước P. Gặp Gill - Tranh minh họa. Tất cả đều viết bằng chữ cái đầu của tên và viết tắt. Tôi chẳng lờm lặt được mấy thông tin từ đó. Tôi lật tiếp tới cuối quyển sổ và một tập danh thiếp rơi khỏi cuốn nhật ký. Tôi nhặt một cái lên, liếc xuống cái tên, và cứng đờ người.

Đó là danh thiếp của công ty tôi đang làm việc. Thảm Deller, mặc dù nó đã có một logo mới rất thời thượng. Và cái tên được in bằng màu than xám rất rõ ràng.

LEXI SMART

GIÁM ĐỐC, THẨM TRÁI SÀN

Tôi thấy như sàn nhà đã rời khỏi chân tôi.

"Lexi?" Nicole nhìn tôi đầy lo lắng. "Trông mặt cô tái quá."

"Cô nhìn xem này." Tôi giờ tấm danh thiếp ra, cố gắng bình tĩnh. "Nó ghi rõ 'giám đốc' trên danh thiếp của tôi. Điều đó kiểu như là sếp của cả một bộ phận. Sao tôi có thể trở thành sếp cơ chứ?" Giọng tôi cao vút lên the thé hơn dự định. "Tôi mới chỉ làm việc ở công ty đó một năm. Tôi còn chưa được thưởng!"

Tay run rẩy, tôi kẹp lại tấm danh thiếp vào giữa quyển nhật ký và lại lục tìm trong túi. Tôi phải tìm thấy của tôi. Tôi phải gọi cho bạn bè, gia đình, ai đó biết chuyện gì đang xảy ra...

Đây rồi.

Đó là một mẫu điện thoại mới rất đẹp mà tôi không nhận ra, nhưng nó khá dễ dùng. Tôi không có lời nhắn nào trong hộp thư thoại, nhưng có một tin nhắn mới. Tôi chọn mở nó và nhìn chăm chăm vào màn hình nhỏ xíu.

Anh bị muộn. Anh sẽ gọi khi có thể.

E.

"E" là ai? Tôi tra tấn trí nhớ của mình, nhưng không thể nghĩ đến bất kỳ người nào tôi biết có tên bắt đầu bằng chữ E. Một người mới ở chỗ làm? Tôi xem phần tin nhắn lưu trong máy - và tin đầu tiên là của "E": Anh không nghĩ vậy. E.

"E" là bạn thân mới của tôi hay sao?

Tôi sẽ xem lại tin nhắn sau. Còn bây giờ tôi phải nói chuyện với ai đó biết tôi, người có thể cho tôi biết chính xác chuyện gì đã xảy ra với cuộc đời tôi trong ba năm qua... Tôi quay số của Fi, gõ gõ móng tay, và chờ đợi trả lời.

"Xin chào, bạn đang gọi cho Fiona Roper. Hãy để lại lời nhắn."

"Chào Fi," tôi nói ngay khi có tiếng bíp. "Tớ. Lexi đây! Nghe này, tớ biết chuyện này nghe thật kỳ cục, nhưng tớ bị tai nạn. Tớ đang ở trong bệnh viện và tớ chỉ... Tớ cần nói chuyện với cậu. Khá quan trọng đấy. Cậu gọi cho tớ được chứ? Tạm biệt!" Và khi tôi gặp điện thoại lại, Nicole đặt tay lên nó về quả trách.

"Cô không được sử dụng nó trong này," cô nói. "Tuy nhiên, cô có thể dùng điện thoại bàn. Tôi sẽ mang điện thoại tới đây cho cô."

"Được rồi." Tôi gật đầu. "Cảm ơn." Tôi sắp sửa bắt đầu xem qua tất cả những tin nhắn cũ thì có tiếng gõ cửa, và một y tá khác bước vào, cầm theo hai cái túi.

"Tôi có quần áo của cô ở đây." Cô đặt một chiếc túi mua hàng lên giường. Tôi vớ vào trong, lôi ra một chiếc quần bò màu sẫm và nhìn nó chằm chằm. Cái gì thế này? Cạp quá cao còn ống thì quá nhỏ, như quần tất vậy. Làm thế nào mà có thể nhét bớt vào trong ống quần này được?

"Ồ. 7 For All Mankind," Nicole nói, nhướn mày. "Đẹp

Bảy cho gì cơ?

"Tôi cũng thích một chiếc quần như vậy." Cô vuốt ve một ống quần về ngưỡng mộ. "Khoảng hai trăm bảng một chiếc, phải không?"

Hai trăm bảng? Cho một chiếc quần bò?

"Còn đây là đồ trang sức của cô," cô y tá nói thêm, đưa ra một chiếc túi nhựa trong suốt. "Cô phải tháo ra để đi chụp cắt lớp."

Vẫn đang sửng sốt vì chiếc quần bò, tôi cầm lấy chiếc túi. Tôi chưa từng là người dùng nhiều đồ trang sức, trừ khi tính cả đôi hoa tai TopShop và đồng hồ Swatch. Như một đứa trẻ với chiếc tất đựng quà Giáng sinh, tôi thò tay vào trong túi và lôi ra một mớ vàng. Có một chiếc vòng tay bằng vàng trông có vẻ đắt tiền, và một chiếc dây chuyền cùng loại, với một chiếc đồng hồ.

"Ái chà. Cái này đẹp quá." Tôi thận trọng chạm tay vào chiếc vòng tay, sau đó lại đưa tay vào túi và lấy ra đôi khuyên tai loại chùm. Mặc giữa những sợi vàng rối rắm là một chiếc nhẫn, và sau một hồi thận trọng tháo gỡ, tôi đã lấy được nó ra.

Tất cả cùng nín thở. Có tiếng ai đó thì thầm, "Ôi Chúa ơi!"

Tôi đang cầm một chiếc nhẫn nam một viên kim cương khổng lồ, sáng lấp lánh. Loại ta thường thấy trong phim ảnh. Loại ta nhìn thấy trên lớp nhưng màu xanh nước biển trong những cửa hàng bán đồ trang sức, loại không có nhãn ghi giá. Cuối cùng, tôi thôi không nhìn chằm chằm vào nó nữa và thấy cả hai cô y tá cũng bị nó thu hút.

"Này!" Nicole bỗng kêu lên. "Còn một thứ khác nữa. Cô hứng tay đi, Lexi..." Cô lật ngược chiếc túi lên và vỗ nhẹ vào góc túi. Một giây tĩnh lặng, sau đó một chiếc nhẫn vàng trơn rơi xuống lòng bàn tay tôi.

Tai tôi đỏ bừng khi tôi nhìn nó chằm chằm.

"Chắc hẳn cô đã kết hôn!" Nicole nói vui vẻ.

Không. Không thể nào. Chắc chắn tôi phải biết mình đã kết hôn hay chưa chứ? Tất nhiên tôi phải cảm nhận được điều đó từ sâu thẳm bên trong, dù mất trí nhớ, hay không. Tôi lật đi lật lại chiếc nhẫn trong những ngón tay lóng ngóng, cảm thấy hết nóng lại lạnh khắp người.

"Đúng thế." Cô y tá thứ hai gật đầu. "Cô đã có gia đình mà. Cô không nhớ sao, cung?"

face="Times New Roman">Tôi lặng lẽ lắc đầu.

"Cô không nhớ đám cưới của mình?" Nicole hỏi về chờ đợi. "Cô không nhớ chút nào về chồng mình?"

"Không." Tôi bỗng nhìn lên hoảng hốt. "Tôi không cưới Dave Kém cỏi đấy chứ?"

"Tôi không biết!" Nicole cười khúc khích và đưa tay lên che miệng. "Tôi xin lỗi. Trông cô thật hoảng hốt. Cô có biết tên anh ấy không?" Cô ấy nhìn cô y tá kia, và cô kia lắc đầu.

"Xin lỗi. Tôi làm ở khu phòng bệnh bên kia. Nhưng tôi biết cô có một ông chồng mà."

"Nhìn này, chiếc nhẫn có khắc chữ!" Nicole kêu lên, lấy nó từ tay tôi. "A.S. và E.G. 3 tháng Sáu, 2005, sắp tới kỷ niệm hai năm rồi còn gì." Cô trả lại cho tôi. "Đó có phải tên cô?"

Tôi thở dốc. Đó là sự thật. Nó được khắc ở đây, bằng vàng ròng.

"Tôi là A.S," cuối cùng tôi nói. "A là viết tắt của Alexia. Nhưng tôi không hề biết E.G là ai."

Chữ E trong điện thoại của tôi, tôi bỗng nhận ra. Chắc chắn đó là anh nhẫn tin cho tôi. Chồng tôi.

"Có lẽ tôi cần chút nước lạnh..." Cảm thấy chóng mặt, tôi lao đảo đi vào buồng tắm, té nước lên mặt, sau đó tựa vào cái bồn rửa bằng sứ mát lạnh và nhìn sẫm soi vào hình ảnh sừng sốt, vừa quen thuộc vừa xa lạ trong gương. Tôi có cảm giác mình sắp sửa tan chảy ra. Hay ai đó vẫn đang có một trò chơi khăm kinh khủng với tôi? Hay tôi đang bị ảo giác?

Tôi hai mươi tám tuổi, tôi có hàm răng trắng hoàn hảo, một chiếc túi Louis Vuitton, một tấm danh thiếp ghi "giám đốc", và một người chồng.

Làm thế quái nào mà tất cả những chuyện đó xảy ra được chứ?

Chương 4

Edward. Ethan. Errol.

Đã một tiếng sau và tôi vẫn đang trong tình trạng sững sờ. Tôi liên tục nhìn một cách hoài nghi chiếc nhẫn cưới nằm trên tủ đầu giường. Tôi, Lexi Smart, có chồng. Tôi đâu có cảm thấy mình đủ tuổi lấy chồng cơ

Elliot. Eamonn. Egbert.

Xin đừng. Chúa ơi, không phải là Egbert.

Tôi đã lục lọi kỹ lưỡng chiếc túi Louis Vuitton. Tôi đã đọc hết quyển nhật ký. Tôi đã lướt qua hết các số điện thoại trong di động của tôi. Nhưng tôi vẫn chưa tìm ra E là viết tắt của tên ai. Ai chẳng phải nhớ tên chồng mình chứ. Nó phải khắc vào đầu óc ta chứ.

Khi cánh cửa mở ra, tôi cứng người, gần như chờ đợi đó là anh ấy. Nhưng hóa ra lại là mẹ, mặt đỏ bừng và bực bội.

"Bọn giám sát giao thông đó thật là chẳng có trái tim. Mẹ chỉ ở chỗ bác sĩ thú y có 20 phút, thế mà..."

"Mẹ, con bị chứng mất trí nhớ." Tôi cắt ngang lời mẹ một cách vội vã. "Con đã mất trí nhớ. Con đã mất cả một đoạn trong cuộc đời. Con thực sự... hoảng sợ."

"Ồ, đúng thế, cô y tá đã nhắc đến điều đó." Mắt mẹ thoáng gặp mắt tôi, sau đó lại lướt đi chỗ khác. Mẹ không phải là người biết cách giao tiếp bằng mắt; mẹ chưa từng giỏi chuyện đó. Ngày xưa tôi từng khá bực bội vì chuyện đó, nhưng bây giờ tôi coi chuyện đó là một trong những chuyện đương nhiên của mẹ. Như cái cách mẹ không nhớ được tên của các chương trình ti vi vì một cách chính xác, kể cả sau khi ai đó đã nói cho mẹ cả năm trăm lần rằng đó không phải là chương trình Gia đình Simpson.

Bây giờ mẹ đang ngồi xuống và cởi áo ghi lê ra. "Mẹ biết chính xác con cảm thấy thế nào," mẹ bắt đầu. "Trí nhớ của mẹ tệ đi hàng ngày. Thực tế là có hôm..."

"Mẹ..." Tôi hít thở thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh. "Mẹ không biết con cảm thấy thế nào đâu. Chuyện này không giống như mẹ quên chỗ để một thứ nào đó. Con đã mất ba năm trong cuộc đời! Con không hề biết gì về chính con năm 2007. Trông con không còn như xưa, chẳng thứ gì của con còn như xưa, và con tìm thấy những chiếc nhẫn này, rõ ràng thuộc về con, và con cần phải biết một điều..." Giọng tôi hỗn hển vì lo sợ. "Mẹ... con thực sự đã lấy chồng rồi sao?"

"Tất nhiên là con lấy chồng rồi!" Mẹ tỏ ra ngạc nhiên vì tôi phải hỏi câu đó. "Eric sẽ tới đây bất cứ lúc nào. Mẹ nói với con rồi mà."

"Eric là chồng con?" Tôi nhìn mẹ chằm chằm. "Con tưởng Eric là tên một con chó."

"Một con chó?" Mẹ nhướn mày. "Chúa ơi, con yêu! Đúng là con bị va đập vào đầu thật!"

Eric. Tôi thử nhắc lại cái tên đó trong đầu. Chồng tôi, Eric.

Cái tên đó chẳng có ý nghĩa gì với tôi. Đó không phải là một cái tên tôi thích hay ghét.

Em yêu anh, Eric.

Với cả thể xác em, em tôn thờ anh, Eric.

Tôi chờ đợi một loại phản ứng nào đó của cơ thể. Tất nhiên tôi nên có phản ứng chứ? Tất nhiên toàn bộ mọi tế bào yêu thương của tôi nên tỉnh giấc? Nhưng tôi cảm thấy hoàn toàn trống rỗng và chẳng có gì hết.

"Sáng nay chồng con có một cuộc họp rất quan trọng. Bình thường thì nó ở đây với con cả ngày lẫn đêm."

"Được rồi." Tôi sắp xếp điều đó trong óc. "Thế anh ấy thế nào?"

"Nó rất dễ thương," mẹ nói, như thể đang nói về một chiếc bánh xốp.

"Anh ấy có..." Tôi dừng lại.

Tôi không thể hỏi liệu anh ấy có đẹp trai không. Như thế thực là nông cạn. Và nếu mẹ tránh trả

lời câu hỏi đó và nói rằng anh ấy có khiếu hài hước tuyệt vời thì sao?

Nếu anh ấy béo phì thì sao?

Ồi Chúa ơi. Nếu như tôi đã hiểu tâm hồn đẹp đẽ bên trong của anh ấy khi chúng tôi chuyện trò trên Internet, chỉ có điều bây giờ tôi đã quên hết những điều đó và tôi sẽ phải vờ như hình thức của anh ấy không quan trọng đối với tôi?

Chúng tôi rơi vào im lặng và tôi phát hiện mình đang chăm chú ngắm chiếc váy của mẹ - hiệu Laura Ashley, kiểu năm 1975. Mốt diềm xếp nếp hết được ưa chuộng rồi lại thôi, nhưng thể nào đó mẹ lại không hề để tâm. Mẹ vẫn mặc thứ quần áo mẹ mặc hồi lần đầu gặp bố, vẫn mái tóc dài lia chia, và vẫn loại son bóng đó. Như thể mẹ cho rằng mình vẫn ở tuổi hai mươi.

Không phải là có khi nào đó tôi sẽ nói với mẹ về chuyện này. Chúng tôi chưa từng trò chuyện kiểu thoải mái giữa mẹ và con gái. Tôi đã một lần giải bày tâm sự với mẹ, khi tôi chia tay với bạn trai đầu tiên. Sai lầm lớn. Mẹ không hề thông cảm, hay ôm lấy tôi, hay thậm chí lắng nghe. Thay vào đó, mặt mẹ đỏ bừng lên, tỏ vẻ đề phòng và gay gắt với tôi, như thể tôi cố ý làm mẹ tổn thương bằng cách kể về các mối quan hệ đó. Tôi thấy như mình đang dò dẫm qua một bãi mìn, dẫm chân lên những mấu nhay cảm của cuộc đời mẹ mà tôi không hề biết đã từng tồn tại.

Vì thế tôi bỏ cuộc và gọi cho Fi.

"Con đã đặt được vài bọc sofa cho mẹ chưa đấy, Lexi?" Mẹ cắt ngang suy nghĩ của tôi. "Qua mạng," mẹ nói thêm khi thấy cái nhìn trống rỗng của tôi. "Tuần trước con định làm điều đó."

Mẹ có nghe bất cứ điều gì tôi nói không thể?

"Mẹ, con không biết," tôi nói, chậm rãi và rõ ràng. "Con không nhớ bất kỳ điều gì về ba năm vừa qua."

"Mẹ xin lỗi, con yêu." Mẹ đập vào đầu. "Mẹ thật ngớ ngẩn quá."

"Con không biết con đã làm gì tuần trước, hay năm trước... hay thậm chí chồng con là ai." Tôi dang rộng tay. "Nói một cách thành thật, chuyện này khá đáng sợ."

"Tất nhiên. Hẳn vậy rồi." Mẹ gật đầu, một cái nhìn xa vắng trong mắt mẹ, như thể mẹ đang xử lý từng từ của tôi. "Con yêu, vấn đề là mẹ không nhớ tên của trang web đó. Vì thế nếu con tình cờ nhớ lại..."

"Con sẽ cho mẹ biết ngay, được chứ?" Tôi không thể ngăn mình cau mày. "Nếu trí nhớ của con trở lại, việc đầu tiên con sẽ làm là gọi cho mẹ về chuyện vài bọc sofa của mẹ. Chúa ơi!"

"Không cần phải cao giọng lên thế, Lexi!" mẹ nói, mở to mắt.

Được rồi. Vậy là vào năm 2007, mẹ vẫn chính thức làm tôi phát điên lên. Lẽ ra dĩ nhiên tôi phải đủ trưởng thành để không còn bị mẹ mình làm phát cáu nữa chứ? Một cách vô thức, tôi cấu móng tay mình. Sau đó tôi dừng lại. Một Lexi hai mươi tám tuổi không thể xé móng tay được.

"Vậy anh ấy làm nghề gì?" Tôi trở lại chủ đề của người gọi là chồng tôi. Tôi vẫn không tin nổi anh ấy thực sự tồn tại.

"Ai. Eric hả?"

"Đúng, tất nhiên là Eric!"

"Nó buồn bất động sản," mẹ nói. như thể tôi phải biết điều đó. "Thực sự thì, nó khá giỏi việc đó."

Tôi đã cưới một nhân viên bất động sản tên là Eric.

Thế nào?

Tại sao?

"Chúng con có sống trong căn hộ của con không?"

"Căn hộ của con?" Trông mẹ hết sức sững sốt. "Con yêu, con đã bán căn hộ của con lâu lắm rồi. Bây giờ con có một ngôi nhà chung của hai vợ chồng!"

"Con đã bán nó?" Tôi thấy đau nhói. "Nhưng con vừa mới mua mà!"

Tôi yêu căn hộ của mình. Nó ở Balham và chỉ nhỏ xíu nhưng ấm cúng, với khung cửa sổ màu xanh do chính tay tôi sơn, và một bộ sofa nhung mềm mại đáng yêu, và hàng chõng gối đủ màu sắc khắp nơi, và đèn nhấp nháy quanh gương. Fi và Carolyn đã giúp tôi chuyển vào đó hai tháng trước, và chúng tôi đã phun sơn màu bạc cho phòng tắm, sau đó phun cả sơn màu bạc cho quần bò của chúng tôi nữa.

Bây giờ nó đã biến mất. Tôi sống trong một ngôi nhà chung. Với một người chồng.

Lần thứ một triệu, tôi nhìn xuống chiếc nhẫn cưới và chiếc nhẫn nam kim cương. Sau đó tôi bất giác liếc nhìn tay mẹ. Mẹ vẫn đeo chiếc nhẫn của bố, mặc cho cách bố đối xử với mẹ trong từng ấy năm...

Bố. Đám tang của bố.

Như thể có một bàn tay tóm lấy bụng tôi, thật chặt.

"Mẹ..." Tôi thận trọng thăm dò. "Con rất tiếc vì đã không tới được đám tang bố. Mọi chuyện, mẹ biết đấy, có ổn thỏa không ạ?"

"Con đâu có bỏ lỡ con yêu." Mẹ nhìn tôi chăm chú như thể tôi đã phát điên. "Con có ở đó mà."

"Ôi." Tôi nhìn mẹ chăm chăm, bối rối. "Đúng thế. Tất nhiên. Chỉ là con chẳng nhớ được chút gì về chuyện đó."

Thở dài đánh thượt, tôi tựa lại vào gối. Tôi không nhớ đám cưới của chính mình và tôi không nhớ đám tang của bố. Hai trong những sự kiện quan trọng nhất trong cuộc đời, và tôi cảm thấy tôi đã bỏ lỡ cả hai. "Vậy đám tang thế nào ạ?"

"Ồ, nó cũng diễn ra ổn thỏa như những việc kiểu đó..." Trông mẹ bối rối, như mẹ vẫn thường vậy mỗi khi đề cập đến chủ đề b.

"Có đông người tới dự không ạ?"

Vẻ đau khổ xuất hiện trên mặt mẹ.

"Ta đừng nhắc đi nhắc lại chuyện đó nữa, con yêu. Đã nhiều năm rồi." Mẹ đứng dậy như để tránh việc tôi hỏi tiếp. "Con đã ăn trưa chưa đấy? Mẹ chưa có thời gian ăn tí gì hết, mới ăn vội một quả trứng luộc và lát bánh mì nướng. Mẹ sẽ đi tìm thứ gì đó cho cả hai chúng ta. Và con nhớ là phải ăn uống cho tử tế, Lexi," mẹ nói thêm. "Đừng có ám ảnh cái chuyện đồ ăn không cacbon hydrat. Một củ khoai tây không làm con chết đâu." Không cacbon hydrat? Có phải đó là cách tôi có thân hình này? Tôi liếc xuống đôi chân rắn chắc xa lạ. Phải nói rằng đôi chân đó trông như thể chưa từng biết một củ khoai tây là gì.

"Hình thức của con đã thay đổi rất nhiều, phải không mẹ?" Tôi không thể ngăn mình nói điều đó, một cách hơi e dè. "Tóc con, răng con..."

"Chắc con cũng có thay đổi." Mẹ nhìn tôi lơ đãng. "Chuyện đó xảy ra dần dần, mẹ cũng không để ý lắm nữa."

Vì Chúa. Sao có thể không nhận ra khi con gái mình biến từ một cô gái răng khấp khểnh, quá cân, và tầm thường thành một cô gái ăn mặc chải chuốt, mảnh dẻ và da rám nắng cơ chứ?

"Mẹ không đi lâu đâu." Mẹ tôi cầm chiếc xác thêu. "Và Amy sắp tới đấy."

"Amy tới đây?" Tôi phấn chấn hẳn lên khi hình dung cô em gái nhỏ mặc chiếc áo sát người màu hồng, quần bò thêu hoa và đi đôi giày mềm dễ thương vẫn sáng lên mỗi khi nó khiêu vũ.

"Nó đang mua ít sô cô la ở dưới." Mẹ mở cửa. "Nó thích loại Kit Kat có vị bạc hà."

Cửa đóng lại sau lưng mẹ và tôi nhìn nó chăm chăm. Họ đã phát minh ra loại Kit Kat có vị bạc hà?

2007 thực sự là một thế giới khác biệt.

Amy không phải em cùng mẹ khác cha, hay con riêng của mẹ như nhiều người tưởng. Nó là em ruột của tôi thật sự một trăm phần trăm. Nhưng mọi người thường nhầm vì: 1. Chúng tôi cách nhau tới mười ba tuổi. 2. Mẹ tôi và bố tôi chia tay từ trước khi nó sinh ra.

Có lẽ "chia tay" là từ quá nặng. Tôi không biết chắc chính xác điều gì xảy ra - tôi chỉ biết rằng

bố tôi không ở nhà nhiều lắm khi tôi lớn lên. Lý do chính thức là việc kinh doanh của bố chủ yếu ở nước ngoài. Lý do thực là bố là kẻ cơ hội vô trách nhiệm. Tôi mới tám tuổi khi được nghe mô tả về bố như vậy bởi một trong những bà dì vào lễ Giáng sinh. Khi họ thấy tôi, họ tỏ ra bối rối và đổi chủ đề, vì thế tôi đoán vô trách nhiệm là một lời chửi thề thực sự kinh khủng. Từ đó mắc kẹt trong trí óc tôi. Vô trách nhiệm.

Lần đầu tiên bố rời nhà, tôi mới bảy tuổi. Mẹ nói bố đi công tác ở Mỹ, vì thế khi cô bạn cùng lớp Melissa nói rằng nó đã thấy bố trong cửa hàng với một người phụ nữ mặc quần jean đỏ, tôi đã bảo nó là kẻ nói dối trắng trợn. Vài tuần sau đó, bố về nhà, trông có vẻ mệt mỏi - sau một chuyến bay dài, bố giải thích. Khi tôi quấy rầy bố đòi quà, bố đã lôi ra một túi kẹo cao su Wrigley. Tôi gọi đó là kẹo Mỹ và cho mọi người ở trường xem - cho tới khi Melissa chỉ ra cái nhãn ghi giá của cửa hàng. Tôi chưa từng nói với bố tôi biết sự thật, hay với mẹ. Đại loại là tôi biết từ đầu rằng bố không hề đi Mỹ.

Một vài năm sau, bố lại biến mất một lần nữa, lần này là vài tháng. Sau đó bố bắt đầu công việc kinh doanh bất động sản ở Tây Ban Nha, sau đó bị phá sản. Rồi bố tham gia vào một kế hoạch kinh doanh đa cấp lấu cá nào đó và cố gắng lôi kéo tất cả bạn bè tham gia. Đầu đó trong những năm ấy, bố trở thành một người nghiện rượu... sau đó bố chuyển tới sống một thời gian với một phụ nữ Tây Ban Nha... Nhưng mẹ vẫn tiếp tục đón bố trở về. Sau đó, cuối cùng, khoảng ba năm trước bố chuyển hẳn tới Bồ Đào Nha, rõ ràng là để trốn nộp thuế.

Mẹ có nhiều "bạn bè đàn ông" khác nhau trong nhiều năm, nhưng mẹ và bố chưa bao giờ ly hôn - chưa bao giờ thực sự rời bỏ nhau. Và, rõ ràng, trong một chuyến thăm vui vẻ vào dịp Giáng sinh khi mà bố đã ngà ngà say, chắc hẳn bố và mẹ đã...

Thế đấy. Dù sao cũng không hẳn là tôi muốn hình dung lại chuyện đó. Chúng tôi có Amy, đó mới là điều chính yếu. Và nó đúng là cô bé nhỏ xíu đáng yêu nhất, luôn chơi trên chiếc thảm disco của mình và muốn tết mái tóc tôi cả triệu lần.

Căn phòng yên tĩnh và sáng lờ mờ từ lúc mẹ đi. Tôi tự rót cho mình một cốc nước và nhắm nháp từ từ. Suy nghĩ của tôi vợ vẫn u buồn, như một bãi bom sau khi đã nổ tung. Tôi thấy mình giống một chuyên gia pháp y, nhặt lên từng món khác nhau, cố gắng hình dung ra toàn cảnh.

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng và tôi ngược nhìn lên.

"Xin chào? Vào đi!"

"Chào, Lexi ơ?"

Một cô gái xa lạ khoảng mười lăm tuổi lách vào phòng. Cô bé cao và gầy, quần jean trễ eo, rốn có khuyên, tóc có những sọc xanh lia chia lên, và khoảng sáu lớp mascara. Tôi không hề biết cô ấy là ai. Khi nhìn thấy tôi, cô bé nhăn mặt.

"Trông mặt chị vẫn be bét quá đi."

"Ồ," tôi nói. ngạc nhiên. Đôi mắt cô gái nheo lại khi quan sát tôi.

"Lexi, em đây. Chị biết là em mà, phải không?"

"Đúng thế!" Tôi tạo vẻ mặt đầy hối lỗi. "Nghe này, tôi rất xin lỗi, nhưng tôi vừa bị tai nạn và tôi có rắc rối với trí nhớ. Ý tôi là, chắc ta đã gặp..."

"Lexi?" Giọng cô gái đầy ngờ vực; gần như tổn thương. "Em đây mà! Amy đây mà!"

Tôi sững sốt không nói nên lời. Còn hơn cả sững sốt. Đây không thể là em gái bé bỏng của tôi.

Nhưng đúng thế. Amy đã trở thành một thiếu nữ cao ráo, ngổ ngáo. Gần như đã thành người lớn. Khi con bé đi thông dong quanh phòng, nhặt các thứ lên rồi lại bỏ xuống, tôi bị mê hoặc bởi chiều cao của con bé. Sự tự tin của con bé.

"Ở đây có gì ăn không? Em chết đói rồi." Nó vẫn có giọng nói khàn khàn, ngọt ngào như mọi khi, nhưng đã thay đổi một chút. Bạo dạn hơn và sành điệu hơn.

"Mẹ đang đi lấy đồ ăn cho chị. Em có thể ăn cùng nếu muốn."

"Tuyệt." Nó ngồi lên một chiếc ghế và vắt chân lên tay ghế, phô bày đôi bốt da lộn màu xám cao đến mắt cá chân, có đế nhọn. "Vậy chị không nhớ gì hết sao? Thật thú vị."

"Không thú vị đâu," tôi đáp lại. "Điều đó thật kinh khủng. Chị chỉ nhớ tới trước hôm đám tang bố... và sau đó mọi chuyện trở nên mờ nhạt. Chị không nhớ cả những ngày đầu tiên trong viện. Như thể chị tỉnh dậy lần đầu tiên vào đêm qua."

"Kỳ lạ thật." Mắt nó mở tròn xoe. "Vậy chị không nhớ chuyện em đã tới thăm chị?"

"Không. Chị chỉ nhớ em lúc mười hai tuổi. Tóc cột đuôi ngựa và đeo niềng răng. Và những cái cặp ghim dễ thương em thường cài lên tóc

"Đừng nhắc lại chuyện đó." Amy làm điệu bộ buồn nôn, sau đó cau mày suy nghĩ. "Vậy, nói một cách chính xác, cả ba năm qua là hoàn toàn trống rỗng?"

"Như một hố đen khổng lồ. Và kể cả trước đó, mọi chuyện cũng khá mờ nhạt. Thật sự là chị đã kết hôn?" tôi cười bồn chồn. "Chị chẳng biết gì hết! Em có là phù dâu ở đám cưới hay gì đó không?"

"Có đấy," con bé lơ đãng nói. "Đám cưới tuyệt lắm. Này, Lexi, em không muốn nói đến chuyện này khi chị còn mệt thế, nhưng..." Nó xoắn một lọn tóc, trông có vẻ lúng túng.

"Sao cơ?" tôi nhìn nó ngạc nhiên. "Cứ nói với chị đi."

"Thế này, chỉ là chị nợ em bảy mươi bảng." Nó nhún vai xin lỗi. "Chị vay em tuần trước khi thẻ rút tiền của chị không rút được, và chị nói sẽ trả lại em. Em chắc chị không nhớ..."

"Ồ," tôi nói, đầy ngạc nhiên. "Tất nhiên. Em cứ tự lấy đi." Tôi chỉ chiếc túi Louis Vuitton. "Chị không biết trong đó có chút tiền mặt nào không..."

"Sẽ có," Amy nói, nhanh chóng kéo khóa mở túi, hơi mỉm cười. "Cảm ơn chị!" Con bé bỏ tiền vào túi và lại vắt chân lên tay ghế, nghịch mớ vòng bạc của nó. Sau đó nó nhìn lên, bỗng có vẻ cảnh giác.

"Chờ chút. Chị có biết về..." Nó dừng lại giữa chừng.

"Gì cơ?"

Nó nheo mắt, chăm chú nhìn tôi đầy ngờ vực. "Chưa ai nói với chị, phải không?"

"Nói với chị điều gì cơ?"

"Chúa ơi. Chắc họ cố gắng báo tin cho chị dần dần, nhưng, ý em là..." Nó lắc đầu, gặm móng tay. "Riêng em nghĩ chị nên biết sớm thì tốt hơn."

"Biết gì cơ?" Tôi cảm thấy một chút hoảng sợ. "Sao cơ, Amy? Cho chị biết đi!"

Trong một phút, dường như Amy đấu tranh với chính mình, sau đó nó đứng dậy.

"Chị chờ ở đây nhé." Nó biến mất vài phút. Sau đó cửa lại mở ra và nó xuất hiện trở lại, bế theo một đứa bé trông có vẻ giống người Á, khoảng một tuổi. Đứa bé mặc bộ áo liền quần, tay ôm một cốc nước hoa quả, và tặng tôi một nụ cười rạng rỡ.

"Đây là Lennon," con bé nói, mặt giãn ra. "Đây là con trai chị."

Tôi chăm chăm nhìn cả hai, đông cứng người vì sợ hãi. Con bé đang nói gì vậy chứ?

"Chắc chị không nhớ?" Amy trêu mếu vuốt tóc cậu bé. "Chị nhận nuôi bé ở Việt Nam cách đây sáu tháng. Đó thực ra là một câu chuyện dài. Chị đã phải lén mang đi bằng cách giấu bé trong ba lô. Suýt thì chị bị bắt!"

Tôi nhận nuôi một đứa bé?

Tôi cảm thấy lạnh tới tận ruột. Tôi không thể làm mẹ. Tôi chưa sẵn sàng. Tôi chẳng biết gì về trẻ con hết.

"Chào con trai chị đi!" Con bé đưa đứa bé tới gần giường, gót giày nhọn lách cách. "À mà nó gọi chị là Moo- mah."

Moo- mah?

"Chào Lennon," cuối cùng tôi nói, giọng tôi cứng đờ vì e dè. "Moo- mah đây!" Tôi cố gắng nói giọng thủ thỉ kiểu một bà mẹ. "Lại đây với Moo- mah nào!"

Tôi nhìn lên và thấy môi Amy rung rung kỳ lạ. Bỗng nhiên, nó cười phá lên và lấy tay bịt miệng.

"Em xin lỗi!"

"Amy, chuyện gì vậy?" Tôi nhìn con bé chăm chăm, lóe lên ngò vức. "Đây có đúng là con chị không?"

"Ban nãy em thấy nó ở hành lang," con bé ấp úng.

"Em không thể cưỡng được chuyện đó. Nhìn mặt chị mà xem!" Nó đang trong cơn cười. "Lại đây với Moo- mah nào!"

Tôi có thể nghe thấy tiếng khóc nghẹn và gọi lớn từ phía ngoài cửa.

"Chắc bố mẹ đưa bé đấy!" tôi la lên khiếp đảm. "Đồ khốn... Trả thằng bé lại đi!"

Tôi đổ sập xuống gối, nhẹ cả người, tim còn đập thành thịch. Đúng là tin tuyệt vời. Tôi chưa có con.

Và tôi chưa thể tin nổi đó là Amy. Nó từng rất ngọt ngào và ngây thơ. Nó từng xem đi xem lại Công chúa ngủ trong rừng với ngón tay cái nhét trong miệng. Chuyện gì đã xảy ra với nó?

"Chị suýt thì bị đau tim," tôi nói về trách móc quay vào, mang theo một lon Cô ca ăn kiêng. "Chị mà chết là lỗi của em đấy."

"Chị phải khôn ngoan lên," nó đáp trả với nụ cười toe toét chẳng có chút gì hối lỗi. "Mọi người có thể nói với chị đủ thứ thông tin vớ vẩn."

Con bé lấy ra một thỏi kẹo cao su và bắt đầu bóc. Sau đó nó cúi người về phía trước.

"Này chị Lexi," nó hạ giọng. "Chị thực sự bị chứng mất trí nhớ, hay chị bịa ra đấy? Em sẽ không lộ ra đâu."

"Sao? Chị bịa ra để làm gì cơ chứ?"

"Em tưởng chị muốn thoát khỏi thứ gì đó. Như là một cuộc hẹn với nha sĩ."

"Không! Chuyện này là thực!"

"Được rồi. Sao cũng được." Nó nhún vai và đưa tôi một chiếc kẹo.

"Không, cảm ơn." Tôi vòng tay ôm đầu gối, bỗng nhiên thấy sợ hãi. Amy nói đúng. Mọi người hoàn toàn có thể lợi dụng tôi. Tôi có quá nhiều điều phải học mà tôi thậm chí không biết bắt đầu từ đâu.

Được rồi, tôi có thể bắt đầu với những thứ đã rõ ràng.

"Vậy thì." Tôi cố tỏ ra bình thản. "Chồng chị thế nào? Anh ấy... trông thế nào?"

"Ái chà." Mắt Amy tròn xoe. "Tất nhiên! Chị không biết anh ấy thế nào!"

"Mẹ nói anh ấy dễ thương..." tôi cố gắng giấu vẻ e sợ.

"Anh ấy đáng yêu." Con bé gật đầu nghiêm túc. "Anh ấy có khiếu hài hước thực sự. Và họ sắp phẫu thuật bấu cho anh ấy."

"Được đấy. Làm thế hay lắm. Amy." Tôi trợn mắt.

"Lexi! Anh ấy sẽ rất đau lòng nếu nghe thấy câu đó!" Amy có vẻ ngạc nhiên. "Bây giờ là năm 2007. Chúng ta không phân biệt mọi người vì hình thức bề ngoài. Và Eric là một người rất dễ thương và ngọt ngào. Đâu phải lỗi của anh ấy khi lưng anh ấy bị tổn thương từ hồi nhỏ. Và anh ấy đã đạt được nhiều thành công. Anh ấy thật đáng kinh ngạc."

Bây giờ tôi nóng bừng người vì xấu hổ. Có thể đúng là chồng tôi có bấu thật. Tôi không nên kỳ thị đó. Cho dù hình thức anh ấy thế nào, tôi chắc mình đã chọn anh ấy với lý do chính đáng.

"Anh ấy có đi được không?" tôi lo lắng hỏi.

"Anh ấy bước đi lần đầu ở lễ cưới hai người." Amy nói, mắt nó mơ màng khi nhớ lại. "Anh ấy đứng lên, bước ra khỏi xe lăn để nói lời thề. Mọi người đều òa khóc, cha xứ gần như không nói nên lời..." Miệng nó lại giật giật.

"Đồ con bò!" tôi la lên. "Anh ấy không có cái bấu khốn kiếp nào hết, phải không?"

"Em xin lỗi." Nó bắt đầu cười khúc khích một cách không kiềm chế nổi. "Nhưng đây thực là

một trò chơi thú vị."

"Không phải trò chơi!" Tôi bút tóc, quên cả vết thương, và nhăn mặt. "Đây là cuộc đời chị. Chị không hề biết chồng mình là ai, hay chị gặp anh ấy thế nào, hay bất cứ điều gì..."

"Được rồi," nó có vẻ mỉm lòng. "Chuyện xảy ra là, chị bắt đầu nói chuyện với một lão ăn xin tóc hoa râm trên phố. Tên ông ấy là Eric..."

"Im đi! Nếu em không nói, chị sẽ hỏi mẹ."

"Được thôi!" Nó giơ tay đầu hàng. "Chị thực sự muốn biết?"

"Đúng thế!"

"Vậy thì được. Chị gặp anh ấy trong một chương trình truyền hình."

"Thử lần nữa xem nào." Tôi ngược mắt nhìn trời.

"Đúng thế mà! Em không nói vớ vẩn nữa đâu. Chị lên chương trình truyền hình thực tế Tham vọng. Nơi mọi người muốn leo lên vị trí cao nhất trong kinh doanh. Anh ấy là giám khảo còn chị là người dự thi. Chị không thành công lắm trong chương trình, nhưng chị gặp Eric, và chị tấn công anh ấy."

Sau đó là sự yên lặng. Tôi chờ nó phá lên cười và bịa ra một câu kết nào đó, nhưng nó chỉ hóp một ngụm Cô ca.

"Chị lên chương trình truyền hình thực tế ư?" tôi nói đầy ngờ vực.

"Đúng thế. Chương trình rất hay. Tất cả lũ bạn em đều xem, và chúng em đều bầu cho chị. Lẽ ra chị phải thắng!"

Tôi quan sát mặt con bé thật k, nhưng vẻ mặt nó hoàn toàn nghiêm túc. Liệu con bé có nói sự thật? Tôi thực sự đã xuất hiện trên ti vi?

"Thế quái nào mà chị lại xuất hiện trên một chương trình như vậy?"

"Để được lên sếp?" Amy nhún vai. "Để tiến về phía trước. Đó là thời điểm chị đi làm răng và tóc, để trông đẹp hơn khi lên ti vi."

"Nhưng, chị đâu có tham vọng. Ý chị là đâu có tham vọng đến thế..."

"Chị đùa sao?" Amy mở to mắt. "Chị giống như người tham vọng nhất thế giới! Ngay khi sếp chị về hưu, chị cố giành được vị trí đó. Mọi nhân vật quan trọng ở công ty chị đều đã nhìn thấy chị trên truyền hình và họ thực sự ấn tượng. Vì thế họ đã trao nó cho chị."

Trong đầu tôi chợt hiện lại hình ảnh chiếc danh thiếp trong quyển nhật ký. Lexi Smart, Giám đốc.

"Chị là giám đốc trẻ nhất họ từng có trong công ty. Mọi chuyện thật tuyệt khi chị được nhận vị trí đó." Amy nói thêm. "Tất cả cùng ra ngoài để ăn mừng, và chị đã mua sâm banh cho mọi người..." Con bé kéo miếng kẹo cao su ra khỏi miệng thành một sợi dài. "Chị không nhớ gì tất cả những chuyện đó?"

"Không! Không chút nào!"

Cửa mở ra và mẹ xuất hiện, bê theo cái khay có một chiếc đĩa đầy kén, một hộp bánh kem sô cô la, và một cốc nước.

"Đây rồi," mẹ nói. "Mẹ mang cho con ít bánh phết pho mát. Và thử đoán xem? Eric ở đây rồi!"

"Ở đây ư?" Máu rút hết khỏi mặt tôi. "Ý mẹ nói là ở đây, trong bệnh viện này?"

Mẹ gật đầu. "Nó đang trên đường lên đây để gặp con! Mẹ bảo nó cho con vài phút để chuẩn bị."

Vài phút? Tôi cần nhiều hơn là vài phút. Tất cả những chuyện này xảy ra quá nhanh. Tôi thậm chí còn chưa sẵn sàng để hai mươi tám tuổi. Nói gì đến gặp một người chồng được cho là của tôi.

"Me, con không chắc con có thể làm điều này," tôi nói, hốt hoảng. "Ý con là... con chưa cảm thấy đủ khỏe để gặp anh ấy. Có lẽ ngày mai con mới nên gặp anh ấy. Khi con đã thích nghi hơn một chút."

"Lexi, con yêu!" mẹ phản đối. "C không thể từ chối chồng con như vậy. Nó vội vã lao tới đây sau khi xong việc chỉ để thăm con!"

"Nhưng con không biết anh ấy! Con không biết phải nói gì hay làm gì..."

"Con yêu, nó là chồng con." Mẹ vỗ vào tay tôi cho tôi yên tâm. "Chẳng có gì phải lo lắng cả."

"Anh ấy có thể kích thích trí nhớ của chị," Amy xen vào, sau khi đã kịp vớ lấy hộp bánh kem sô cô la và đang xé nắp ra. "Biết đâu khi gặp anh ấy chị sẽ thốt lên 'Eric! Anh yêu của em! Em đã nhớ lại mọi chuyện!'"

"Im đi," tôi ngắt lời. "Còn đó là bánh kem sô cô la của chị."

"Chị đâu có ăn các thứ có ca lo," nó bẻ lại. "Chị quên cả điều đó sao?" Con bé vung vẩy cái thìa treu ngơ trước mặt tôi.

"Thử hay lắm đấy, Amy," tôi nói, trợn ngược mắt lên. "Chị không đòi nào từ bỏ món sô cô la."

"Chị chẳng bao giờ chịu ăn sô cô la nữa, phải không mẹ." Amy nói. "Chị còn không hề ăn miếng bánh cưới của chính chị chỉ vì sợ ca lo."

Chắc chắn con bé đang trêu chọc tôi. Tôi chẳng bao giờ từ bỏ sô cô la, cả triệu năm nữa cũng không. Tôi sắp sửa bảo con bé biến đi và trả lại món bánh kem cho tôi thì có tiếng gõ cửa và một giọng đàn ông hơi nghệt vọng vào, "Xin chào?"

"Ôi Chúa ơi." Tôi nhìn điên cuồng từ người này sang người khác. "Ôi Chúa ơi. Anh ấy đấy sao? Đã tới rồi sao?"

"Chờ một chút xíu, Eric!" Mẹ tôi nói vọng ra cửa, sau đó mẹ thì thầm với tôi. "Con sửa sang lại cho gọn gàng một chút đi, con yêu! Trông con như vừa bị kéo lê qua hàng rào vậy."

"Thôi đi mẹ," Amy nói. "Chị ấy vừa bị kéo lê qua cả một cái xe, mẹ nhớ chứ?"

"Mẹ sẽ chải qua tóc cho con thật nhanh..." Mẹ lại gần với một chiếc lược bỏ túi nhỏ xíu và bắt đầu giật mạnh tóc tôi.

"Ồi!" tôi phản đối. "Mẹ sẽ làm tình trạng mất trí nhớ của con tệ hơn mất!"

"Được rồi." Mẹ giật một cái cuối cùng, lau mặt tôi bằng góc một cái khăn tay. "Sẵn sàng chưa?"

"Em mở cửa nhé?" Amy nói.

"Không! Đợi một giây đã."

Bụng tôi quặn lên vì khiếp đảm. Tôi không thể gặp một người hoàn toàn xa lạ mà đích thực lại là chồng tôi. Chuyện này quả quá sức... kỳ quái.

"Mẹ, con xin mẹ đấy." Tôi quay sang mẹ. "Còn quá sớm. Mẹ hãy bảo anh ấy quay lại sau. Ngày mai. Hay thậm chí là vài tuần nữa."

"Con đừng ngốc thế, con yêu!" Mẹ cười. Sao mẹ có thể cười được cơ chứ? "Đó là chồng con. Còn con thì vừa bị tai nạn ô tô, chồng con thì lo đến phát ốm lên, và chúng ta đã bắt nó chờ đủ lâu rồi, anh chàng khốn khổ!"

Khi mẹ đi ra phía cửa, tôi tóm vào tấm vải trải giường mạnh đến nỗi đầu ngón tay tôi trắng bệch.

"Thế nếu con ghét anh ấy thì sao? Nếu chẳng có chút cảm xúc nào giữa chúng con?" tôi bật ra trong kinh hoàng. "Ý con là, anh ấy có chờ đợi con trở lại và sống với anh ấy?"

"Con cứ tùy cơ ứng biến thôi," mẹ nói mơ hồ. "Thực mà, Lexi, chẳng có gì phải lo lắng đâu. Nó rất dễ chịu."

"Chùng nào chị đừng nhắc đến cái đầu hói của anh ấy," Amy chen vào. "Hay quá khứ Quốc xã của anh ấy."

"Amy!" Mẹ tặc lưỡi quở trách và mở cửa. "Eric! Mẹ xin lỗi phải để con chờ lâu. Con vào đi."

Có một khoảng lặng lâu không chịu nổi. Sau đó bước từ ngoài vào, mang theo một bó hoa khổng lồ, là người đàn ông đẹp trai nhất tôi từng gặp.

Chương 5

Tôi lặng đi. Điều duy nhất tôi có thể làm là nhìn chăm chăm vào anh ấy, một làn sóng hoài nghi dâng lên trong tôi. Người đàn ông này thật sự đẹp trai đến mức khó tin. Như là, đẹp trai kiểu người mẫu Armani. Anh có mái tóc xoăn màu nâu cắt ngắn. Anh có đôi mắt xanh, vai rộng, và bộ vest trông có vẻ đắt tiền. Anh có quai hàm vuông, được cạo không chẻ vào đâu được.

Làm thế nào mà tôi kiếm được người đàn ông này? Thế nào? Thế nào? Thế nào?

"Chào em," anh nói, giọng anh trầm và rõ ràng như diễn viên vậy.

"Chào anh!" tôi cố gắng đến hụt hơi.

Nhìn bộ ngực khổng lồ của anh xem. Chắc anh phải tập luyện hàng ngày. Và nhìn đôi giày bóng loáng, chiếc đồng hồ hàng hiệu...

Ánh mắt tôi trở lại với mái tóc. Tôi chưa từng nghĩ sẽ cưới một người tóc xoăn. Điều đó thật buồn cười. Chẳng phải vì tôi ghét bỏ gò tóc xoăn. Ý tôi là, trên người anh ấy, mái tóc xoăn trông thật tuyệt.

"Em yêu." Anh sải chân bước tới bên giường với tiếng sột soạt của bó hoa đắt tiền. "Trông em khá hơn rất nhiều so với hôm qua."

"Em thấy khỏe. Ừm... cảm ơn anh." Tôi nhận bó hoa từ tay anh ấy. Đó là bó hoa trông sành điệu đáng kinh ngạc nhất tôi từng thấy, toàn sắc màu trắng và nâu sẫm. Kiếm đâu ra loại hoa hồng nâu sẫm chứ?

"Vây... anh là Eric?" Tôi nói thêm, chỉ để chắc chắn một trăm phần trăm.

Tôi có thể thấy sự sững sốt phản chiếu trên gương mặt anh, nhưng anh cố gắng mỉm cười. "Đúng. Đúng thế. Anh là Eric. Em vẫn chưa biết anh sao?"

"Không hẳn. Thực tế là... không chút nào."

"Mẹ đã nói với con rồi," mẹ xen vào, lắc đầu. "Mẹ rất tiếc, Eric. Nhưng mẹ chắc nó sẽ sớm nhớ lại, nếu nó thực sự nỗ lực."

"Điều đó nghĩa là sao ạ?" tôi nhìn mẹ đầy vẻ bị xúc phạm.

"Con yêu," mẹ nói, "những chuyện này đều là vấn đề sức mạnh của ý chí, mẹ đã đọc rồi. Ý chí mạnh hơn hết."

"Con đang cố gắng để nhớ lại, được chứ?" tôi phần nộ nói. "Mẹ nghĩ con muốn thế này sao?"

"Chúng ta sẽ làm từ từ thôi," Eric nói, lờ mẹ đi. Anh ngồi xuống cạnh giường. "Hãy xem liệu ta có thể khơi gợi chút ký ức nào không. Cho phép anh nhé?" Anh ra dấu về phía tay tôi.

"Ừm... vâng. Được." Tôi gật đầu, và anh cầm tay tôi. Đó là một bàn tay dễ chịu, ấm áp và rắn chắc. Nhưng đó là bàn tay của một người lạ." face="Times New Roman">"Lexi, anh đây mà," anh nói với giọng vang và mạnh mẽ. "Eric đây. Chồng em đây. Mình đã cưới nhau được gần hai năm."

Tôi bị mê hoặc đến mức không đáp lời nổi. Trông anh còn đẹp trai hơn khi nhìn thật gần. Da anh thực sự mịn màng và rám nắng, còn hàm răng thì trắng bóng hoàn hảo...

Ý nghĩ Chúa ơi - mình đã làm tình với người đàn ông này bỗng nhiên xuyên qua óc tôi.

Anh đã thấy tôi khỏa thân. Anh đã xé toạc đồ lót của tôi ra. Chúng tôi đã làm những việc ai- mà- biết- được cùng nhau, thế mà tôi còn không biết anh. Ít nhất... Tôi chỉ giả định rằng anh đã xé toạc đồ lót của tôi ra và chúng tôi đã làm những việc ai- mà- biết- được. Tôi không thể hỏi chính xác, khi có mẹ ở trong phòng.

Tôi tò mò không biết anh sẽ thế nào trên giường. Một cách lén lút, tôi đưa mắt nhìn khắp người anh. Vây đây, tôi đã cưới anh. Chắc anh cũng khá tuyệt, tất nhiên...

"Em đang nghĩ gì sao?" Eric đã nhận ra cái nhìn lơ đãng của tôi. "Em yêu, nếu em có câu hỏi nào, cứ hỏi nhé..."

"Không có gì!" tôi đỏ mặt. "Không có gì. Em xin lỗi. Anh tiếp tục đi."

"Chúng ta đã gặp nhau cách đây ba năm," Eric tiếp tục, "tại lễ tiếp tân của đài truyền hình Pyramid. Họ làm chương trình Tham vọng, chương trình truyền hình thực tế mà cả hai chúng ta cùng tham gia. Chúng ta cùng bị thu hút ngay lập tức. Chúng ta kết hôn vào tháng Sáu và đi trăng mật ở Paris. Chúng ta ở phòng tại khách sạn George V. Thật tuyệt vời. Chúng ta tới đồi Montmartre, đi thăm điện Louvre, uống cà phê sữa mỗi buổi sáng..." Anh dừng lời. "Em có nhớ bất kỳ điều gì không?"

"Không hẳn." tôi nói, cảm thấy hết sức có lỗi. "Em xin lỗi."

Có lẽ mẹ nói đúng. Tôi nên cố gắng nhiều hơn để nhớ lại. Cố lên. Paris. Mona Lisa. Những người đàn ông mặc áo sọc. Nghĩ đi. Tôi hướng đầu óc về quá khứ, cố gắng tuyệt vọng gán gương mặt anh với những hình ảnh của Paris, cố gắng khơi gợi chút ký ức...

"Chúng ta có lên tháp Eiffel không?" cuối cùng tôi nói.

"Có chứ!" Mặt anh sáng lên. "Em bắt đầu nhớ rồi sao? Chúng ta đứng trong gió và chụp ảnh cho nhau..."

"Không." Tôi ngắt lời. "Em chỉ đoán thôi. Anh biết đấy, Paris... Tháp Eiffel... có vẻ hợp lý."

"À." Anh gật đầu với vẻ thất vọng rõ ràng, và chúng tôi rơi vào yên lặng. Tôi thấy hơi nhẹ nhõm khi có tiếng gõ cửa và tôi nói vọng ra. "Vào đi."

Nicole bước vào, mang theo một kẹp hồ sơ. "Tôi chỉ cần kiểm tra nhanh huyết áp..." Cô ngừng lại giữa chừng khi thấy Eric đang nắm tay tôi. "Ồi tôi xin lỗi. Tôi không định làm phiền."

"Đừng lo!" tôi nói. "Đây là Nicole, một trong các y tá đang chăm sóc em." Tôi đưa tay ra hiệu một lượt quanh phòng. "Đây là mẹ tôi, em gái... và chồng tôi, tên là" - tôi nhìn thẳng vào mắt cô đầy ẩn ý - "Eric."

"Eric!" Mắt Nicole sáng lên. "Rất vui được gặp anh, Eric."

"Rất hân hạnh." Eric gật đầu với cô ấy. "Tôi luôn biết ơn cô đã chăm sóc vợ tôi."

Vợ. Bụng tôi lộn nhào khi nghe từ đó. Tôi là vợ anh ấy. Đây thật đúng là chuyện người lớn. Tôi cá là chúng tôi có cả món nợ cầm cố để mua nhà nữa. Và cả một cái chuông báo động.

"Rất hân hạnh." Nicole nở nụ cười nghề nghiệp. "Lexi là một bệnh nhân tuyệt vời." Cô vòng máy đo huyết áp quanh tay tôi và quay về phía tôi. "Tôi sẽ bơm cái này lên..."

"Anh ấy đẹp trai quá!" Cô mấp máy môi, lén giơ ngón tay cái lên ra dấu ca ngợi, và tôi không thể không cười lại.

Đó là sự thật. Chồng tôi đúng là đẹp trai. Tôi thậm chí chưa từng hẹn hò với bất kỳ ai đẹp trai cỡ đó. Nói gì đến cưới họ. Nói gì đến đi cùng và ăn bánh sừng bò ở khách sạn George V.

"Tôi rất mong được đóng góp gì đó cho bệnh viện," Eric nói với Nicole, giọng nói trầm như diễn viên của anh tràn ngập căn phòng. "Nếu ở đây có kêu gọi quyên góp hay một quỹ nào đó."

"Thật tuyệt vời!" Nicole kêu lên. "Ngay hiện giờ chúng tôi đang kêu gọi quyên góp mua một máy chụp cắt lớp mới."

"Có lẽ tôi sẽ chạy maratông cho việc đó?" anh đề xuất. "Mỗi năm tôi đều chạy cho một mục đích khác nhau."

Tôi suýt thì nổ tung vì tự hào. Chưa có bạn trai nào của tôi từng chạy maratông. Dave Kém cỏi có lẽ còn chẳng chạy nổi từ sofa ra ti vi.

"Tốt quá!" Nicole nói, nhướn mày khi cô để máy đo huyết áp xì hơi. "Tôi rất hân hạnh được gặp anh, Eric. Lexi, huyết áp của cô có vẻ ổn cả..." Cô viết vài chữ vào hồ sơ của tôi. "Bữa trưa của cô đây phải không?" cô nói thêm khi nhìn thấy chiếc khay chưa được động tới.

"Ồ đúng. Tôi quên bég về nó."

"Cô phải ăn. Và tôi sẽ yêu cầu mọi người không ở lại quá lâu." Cô quay sang mẹ và Amy. "Cháu biết bác muốn dành nhiều thời gian bên Lexi, nhưng cô ấy vẫn còn khá yếu. Cô ấy cần nghỉ ngơi."

"Anh sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết." Eric siết chặt tay tôi. "Anh chỉ muốn vợ mình khỏe lại."

Mẹ và Amy bắt đầu thu dọn đồ - nhưng anh vẫn ngồi yên.

"Tôi muốn có vài phút, chỉ hai chúng tôi," anh nói. "Nếu em thấy không sao, Lexi?"

"Ồ," tôi nói với một thoáng e ngại. "À... được thôi!"

Cả mẹ và Amy đều tới ôm tạm biệt tôi, và mẹ lại cố gắng vuốt nhanh mái tóc tôi. Sau đó cửa đóng lại sau lưng họ và tôi còn lại một mình với Eric, trong sự yên lặng lạ lùng.

"Ừm," cuối cùng Eric lên tiếng.

"Ừm, chuyện này thật... kỳ lạ." Tôi cố gắng nở một nụ cười nhẹ, mà ngay lập tức tan biến. Eric đang nhìn tôi chăm chú, lông mày nhíu lại.

"Bác sĩ có nói liệu em có lấy lại được trí nhớ hay không?"

"Họ nghĩ em sẽ nhớ lại được. Nhưng họ không biết khi nào."

Eric đứng dậy và sải bước ra cửa sổ, có vẻ chìm đắm trong suy nghĩ. "Vây đây là trò chơi chờ đợi," cuối cùng anh nói. "Liệu anh có thể làm gì để đẩy nhanh quá trình đó?"

"Em không biết," tôi tuyệt vọng nói. "Có lẽ anh có thể kể thêm cho em về chúng ta và mối quan hệ của chúng ta?"

"Tất nhiên rồi. Ý kiến hay đấy." Anh quay lại, thân hình hắt bóng vào cửa sổ. "Em muốn biết về điều gì nào? Hãy hỏi anh bất cứ điều gì."

"Ừm... chúng ta sống ở" `face="Times New Roman">`"Chúng ta sống ở Kensington, trong một căn hộ áp mái." Anh nói rành mạch từ đó như thể chúng được viết hoa. "Đó là công việc của anh. Phong cách sống căn hộ áp mái." Khi nói đến cụm từ Phong cách sống căn hộ áp mái, anh khoát tay với hai bàn tay song song như thể đang chuyển gạch dọc theo băng tải.

Ài chà. Chúng tôi sống ở Kensington. Tôi cố gắng tìm một câu hỏi nữa, nhưng tất cả dường như rất hù dọa, như thể tôi đang tìm cách giết thời gian trong một cuộc phỏng vấn.

"Chúng ta làm những việc gì cùng nhau?" rốt cuộc tôi nói.

"Chúng ta ăn đồ ăn ngon, đi xem phim... Tuần trước chúng ta đi xem ba lê. Sau đó ăn tối ở The Ivy."

"The Ivy?" Tôi không thể ngăn mình há hốc miệng. Tôi đã ăn tối ở The Ivy?

Sao tôi không thể nhớ được bất cứ điều gì? Tôi nhắm chặt mắt, cố gắng khởi động trí não. Nhưng... chẳng có gì hết.

Cuối cùng tôi mở mắt, cảm thấy hơi chóng mặt, và thấy Eric đã để ý tới những chiếc nhẫn trên tủ đầu giường. "Đó là nhẫn cưới của em, phải không?" Anh nhìn lên, bối rối. "Tại sao nó lại ở đây?"

"Họ cởi nó ra khi em chụp cắt lóp," tôi giải thích.

"Cho phép anh nhé?" Anh cầm chiếc nhẫn lên và cầm lấy tay trái tôi.

Tôi bỗng thấy đau nhói cảm giác hoảng sợ.

"Em... ừm... không..." Trước khi kịp dừng lại. Tôi giật mạnh tay ra và Eric thụt lại. "Em xin lỗi," tôi nói sau một lúc ngập ngừng lúng túng. "Em thật sự xin lỗi. Em chỉ... anh là một người lạ."

"Tất nhiên." Eric đã quay đi, vẫn cầm chiếc nhẫn trong tay. "Tất nhiên. Anh thật ngốc."

Chúa ơi, anh có vẻ bị tổn thương. Lẽ ra tôi không nên nói "người lạ". Tôi nên nói là "người bạn tôi chưa từng gặp".

"Em rất xin lỗi, Eric." Tôi cắn môi. "Em thực sự muốn biết anh và... yêu anh và mọi thứ. Chắc hẳn anh là một người tuyệt vời, nếu không em đã không cưới anh. Và trông anh thật tuyệt," tôi nói thêm khích lệ. "Em còn không mong có được một người đẹp trai gần được bằng anh nữa. Ý em là, bạn trai cũ của em không là gì cả so với anh."

Tôi ngẩng lên và thấy Eric nhìn tôi chằm chằm. "Thật lạ," cuối cùng anh nói. "Em không còn là chính mình. Các bác sĩ đã cảnh báo anh, nhưng anh không nhận ra sẽ tới mức... cực độ thế này." Trong giây lát, trông anh gần như mất tự chủ, sau đó anh vươn thẳng vai. "Dù sao, chúng ta sẽ

giúp em trở lại bình thường. Anh biết ta sẽ làm được." Anh cẩn thận đặt chiếc nhẫn trở lại nóc tủ, ngồi xuống cạnh giường, và nắm lấy tay tôi. "Và chỉ để em biết, Lexi... anh yêu em."

"Thật sao?" Tôi cười rạng rỡ trước khi kịp ngăn mình. "Ý em là... thật tuyệt. Cảm ơn anh rất nhiều!"

Chưa có người bạn trai nào của tôi từng nói "Anh yêu em" như vậy - nghĩa là, một cách hợp thức, giữa ban ngày, như một người lớn, và không phải khi đang say hoặc khi đang làm tình. Tôi phải đáp lại. Em sẽ nói thế nào?

Em cũng yêu anh.

Không.

Có lẽ em cũng yêu anh.

Không.

"Eric, em chắc em cũng yêu anh, sâu thẳm từ đâu đó bên trong," rốt cuộc tôi nói, siết chặt tay anh. "Và em sẽ nhớ ra. Có thể không phải hôm nay. Và có thể không phải ngày mai. Nhưng... chúng ta sẽ luôn có Paris." Tôi ngừng lại, suy nghĩ. "Ít nhất, anh sẽ nhớ điều đó. Và anh có thể kể cho em."

Eric trông có vẻ bối rối.

"Em hãy ăn trưa và nghỉ đi một chút." Anh vỗ nhẹ vào vai tôi. "Anh sẽ để cho em nghỉ ngơi."

"Có lẽ sáng mai em sẽ thức dậy và nhớ lại mọi thứ," tôi nói đầy hy vọng khi anh đứng lên.

"Hãy hy vọng thế." Anh ngắm gương mặt tôi một lúc. "Nhưng cho dù nếu em không thể, em yêu, chúng ta cũng sẽ giải quyết được chuyện này. Thỏa thuận thế nhé?"

"Vâng." Tôi gật đầu.

"Gặp lại em sau."

Anh nhẹ nhàng bước ra. Tôi ngồi yên lặng một lúc. Đầu tôi lại bắt đầu rần rật và tôi hơi choáng váng. Tất cả thật quá sức. Amy có tóc xanh và Brad Pitt có một đứa con tình yêu với Angelina Jolie, còn tôi có một người chồng hết sức đẹp trai vừa nói anh yêu tôi. Tôi có phần mong muốn sẽ ngủ thiếp đi và khi tỉnh dậy đã quay ngược trở về năm 2004, nằm với cái bụng cồng cào sau khi uống nhiều rượu trên sàn nhà Carolyn, và phát hiện ra tất cả những chuyện này chỉ là một giấc mơ.

Chương 6

Nhưng đó không phải một giấc mơ. Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy và vẫn là năm 2007. Tôi vẫn có hàm răng trắng bóng hoàn hảo và tóc màu hạt dẻ sáng. Và tôi vẫn có một hố đen khổng lồ trong ký ức. Tôi mới bắt đầu ăn đến miếng bánh mì thứ ba và uống một ngụm trà thì cửa mở và Nicole xuất hiện, đẩy một chiếc xe chất đầy hoa. Tôi há hốc miệng, ấn tượng trước số lượng hoa. Phải có tới khoảng hai chục loại trên đó. Những bó hoa... giỏ phong lan... những bông hồng thật lớn...

"VẬY... có bó nào của tôi không?" tôi không thể không hỏi.

Trông Nicole rất ngạc nhiên. "Tất cả chỗ này."

"Tất cả chỗ này?" tôi lắp bắp, suýt thì phun cả trà ra.

"Cô được nhiều người yêu mến! Chúng tôi hết cả bình cắm hoa rồi!" Cô đưa cho tôi một tập những tấm thiệp nhỏ. "Lời nhắn gửi cho cô đây."

"Ái chà." Tôi cầm tấm thiệp đầu tiên lên đọc.

Lexi - bạn thân yêu. Tự chăm sóc mình nhé, hãy khỏe lại, hẹn sớm gặp cậu, yêu cậu nhiều.

Rosalie.

Rosalie? Tôi không biết ai tên là Rosalie. Sững sốt, tôi đặt nó sang bên cạnh và đọc tấm thiệp tiếp theo.

Gửi những lời chúc tốt đẹp nhất, sớm khỏe lại nhé.

Tim và Suki" face="Times New Roman">

Tôi cũng không biết Tim và Suki.

Lexi, mau khỏe lại nhé! Cậu sẽ sớm trở lại với ba trăm động tác!

Từ tất cả những người bạn ở phòng tập.

Ba trăm động tác? Tôi ư?

Vậy đấy, chắc điều đó giải thích cho đôi chân có cơ bắp của tôi. Tôi với tấm thiệp tiếp theo - và cuối cùng, đó cũng là từ những người tôi thực sự biết.

Sớm khỏe lại nhé, Lexi.

Những lời chúc tốt đẹp nhất từ Fi, Debs, Carolyn, và mọi người ở Thảm trải sàn.

Khi tôi đọc những cái tên quen thuộc, tôi cảm thấy ấm áp trong người. Thật ngốc nghếch, nhưng tôi suýt tưởng rằng bạn bè đã quên mất tôi.

Nicole cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. "Vậy chồng cô khá hấp dẫn đấy chứ!"

"Cô nghĩ vậy sao?" tôi cố gắng tỏ ra hờ hững. "Đúng thế, trông anh ấy khá đẹp trai, tôi nghĩ vậy..."

"Anh ấy thật tuyệt! Cô biết đấy, hôm qua anh ấy đi khắp khoa, cảm ơn tất cả chúng tôi một lần nữa vì đã chăm sóc cô. Không có nhiều người làm điều đó."

"Cả đời tôi chưa từng hẹn hò với người nào như Eric!" Tôi từ bỏ vẻ hờ hững giả vờ. "Nói thực, tôi vẫn không tin nổi anh ấy là chồng tôi. Ý tôi là, tôi. Và anh ấy."

Có tiếng gõ cửa và Nicole nói với ra, "Vào đi!"

Cửa mở ra và mẹ cùng Amy bước vào, trông cả hai đều nóng nực và đầy mồ hôi, cùng kéo theo khoảng sáu chiếc túi mua sắm nhồi đầy những quyển album và phong bì.

"Xin chào!" Nicole mỉm cười trong lúc giữ cửa mở. "Hôm nay Lexi thấy khỏe hơn nhiều, cô sẽ vui khi ng đó."

"Ồ, đừng nói với tôi nó đã nhớ ra mọi thứ!" Vẻ mặt mẹ ỉu xiu. "Sau khi chúng tôi đã phải tha cả đồng ảnh này suốt quãng đường dài. Cô có biết những album ảnh này nặng thế nào không? Và chúng tôi không thể tìm nổi chỗ đỡ trong bãi gửi xe..."

Nicole cắt ngay lờn mẹ. "Cô ấy vẫn đang trải qua tình trạng mất trí nhớ nghiêm trọng."

"Cảm ơn Chúa vì điều đó!" Mẹ bỗng nhiên nhận ra vẻ mặt của Nicole. "Ý tôi là... Lexi, con yêu, mẹ và em đã mang tới cả đồng ảnh cho con xem. Có lẽ nó sẽ giúp kích thích trí nhớ của con."

Tôi nhìn túi ảnh, bỗng thấy phấn khích. Những bức ảnh này sẽ kể câu chuyện tôi đã quên đi. Chúng sẽ cho tôi thấy quá trình biến đổi từ một cô Răng khắp khểnh thành... bất kỳ ai là tôi bây giờ. "Cho con xem ngay đi!"

Tôi đặt những tấm thiệp đi kèm với hoa xuống và ngồi thẳng dậy. "Hãy cho con xem cuộc đời con!"

Tôi học được nhiều điều từ lần nằm viện này. Và một trong những điều tôi đã học được là, nếu ta có một người họ hàng bị chứng mất trí nhớ và muốn kích thích trí nhớ của họ, hãy cho cô ấy xem bất kỳ bức hình cũ nào - không quan trọng là bức nào. Tận mười phút sau mà tôi vẫn chưa được xem bức hình nào, vì mẹ và Amy tiếp tục cãi cọ xem phải bắt đầu từ đâu.

"Ta không muốn làm chị con bị choáng ngợp," mẹ cứ liên tục nói thế khi họ lướt qua một túi ảnh. "Đây rồi." Mẹ nhắc lên một bức ảnh trong khung bìa.

"Không bao giờ." Amy giật lấy nó từ tay mẹ. "Con có một nốt mụn ở cằm. Trông con kinh quá."

"Amy, chỉ là một nốt mụn bé xíu. Hầu như không thể nhìn thấy."

"Có mà. Cái này còn kinh hơn!" Nó bắt đầu xé cả hai bức ảnh thành từng mảnh vụn.

Tôi ngồi đó, chờ đợi để được biết mọi điều về cả quãng đời thật dài đã bị bỏ qua, còn Amy thì đang tiêu hủy bằng chứng?

"Chị sẽ không nhìn vết mụn của em!" tôi gọi với sang. "Cho chị xem một bức ảnh đi! Bất cứ bức nào!"

"Được rồi." Mẹ tiến về phía giường, cầm theo một bức ảnh nhỏ khung. "Mẹ sẽ giơ lên cho con xem, Lexi. Hãy nhìn hình cẩn thận và xem nó có gợi nhớ điều gì không, sẵn sàng chưa?" Mẹ lật bức ảnh lại.

Đó là bức hình một con chó mặc đồ ông già Noel. "Mẹ..." Tôi cố gắng kiềm chế sự giận dữ. "Tại sao mẹ lại cho con xem ảnh một con chó?"

"Con yêu, đó là Tosca đấy!" Mẹ tỏ ra bị tổn thương. "Chắc chắn trông nó rất khác vào năm 2004. Còn đây là Raphael với Amy tuần trước, cả hai trông đều đáng yêu..."

"Trông con thật gớm ghiếc." Amy giật lấy bức ảnh và xé nát thậm chí trước khi tôi kịp nhìn.

"Thôi đừng có xé ảnh nữa!" tôi gần như hét lên. "Mẹ, mẹ có mang ảnh chụp bất cứ thứ gì khác không? Như mọi người chẳng hạn?"

"Này Lexi, chị có nhớ thứ này không?" Amy bước tới, giơ lên một chiếc dây chuyền đặc biệt có một bông hoa hồng bằng ngọc bích. Tôi liếc mắt nhìn, nỗ lực tuyệt vọng để lờn kéo chút ký ức.

"Không," cuối cùng tôi nói. "Nó chẳng gợi đến điều gì hết."

"Hay lắm. Vậy chị cho em nhé?"

"Amy!" mẹ nói. Mẹ lật qua các bức ảnh trong tay với vẻ không hài lòng. "Có lẽ ta nên đợi Eric tới và mang theo đĩa DVD đám cưới. Nếu cái đó không kích thích trí nhớ của con, thì chẳng điều gì làm được cả."

Đĩa DVD đám cưới.

Đám cưới của tôi.

Mỗi lần tôi nghĩ về chuyện đó, bụng tôi lại quặn lên với sự chờ đợi vừa phấn khích vừa căng thẳng. Tôi có đĩa DVD đám cưới. Tôi đã có một đám cưới! Suy nghĩ đó thật xa lạ. Tôi thậm chí không hình dung nổi mình trong hình ảnh một cô dâu. Liệu tôi có mặc một chiếc váy to đùng có đuôi dài lê thê và đeo mạng, với một kiểu tóc kết hoa ghê tởm nào đó? Tôi thậm chí không dám hỏi.

"Vậy... anh ấy có vẻ dễ thương." tôi nói. "Ý con là Eric. Chồng con."

"Nó rất tuyệt vời." Mẹ gật đầu lơ đãng, vẫn lật tiếp những bức ảnh của lũ chó. "Chồng con làm

từ thiện rất nhiều, con biết đấy. Hay đúng ra là công ty làm. Nhưng vì đó là công ty của nó, nên cũng vậy c" face="Times New Roman">"Anh ấy có công ty riêng?" tôi nhăn mặt, bối rối. "Con tưởng anh ấy là nhân viên bất động sản."

"Đó là một công ty bất động sản, con yêu. Những căn hộ áp mái sang trọng khắp London. Họ đã bán phần lớn trong năm vừa qua, nhưng chồng con vẫn giữ cổ phần kiểm soát."

"Anh ấy kiếm được mười triệu bảng," Amy nói, vẫn đang cúi xuống túi ảnh.

"Anh ấy sao cơ?" tôi nhìn con bé chăm chăm.

"Anh ấy giàu dã man." Con bé nhìn lên. "Ồ, thôi nào. Đừng nói là chị chưa đoán ra điều đó?"

"Amy!" mẹ nói. "Con đừng có nói năng thô thiển thế!"

Tôi gần như nghẹn lời. Thực tế là tôi cảm thấy hơi chóng mặt. Mười triệu bảng?

Có tiếng gõ cửa. "Lexi? Anh vào được chứ?"

Ồi Chúa ơi. Là anh. Tôi vội vã soi lại mình trong gương và xịt chút nước hoa Chanel mà tôi tìm thấy trong cái túi Louis Vuitton.

"Vào đi, Eric!" mẹ gọi với ra.

Cửa mở ra - và anh đứng đó, khiêng hai chiếc túi mua sắm to đùng, một bó hoa nữa, và một giỏ quà đầy hoa quả. Anh mặc áo sơ mi kẻ sọc và quần màu nâu vàng, áo len casomia vàng, và đi giày có quả tua.

"Chào em yêu." Anh đặt tất cả các thứ xuống sàn, sau đó tới bên giường và hôn nhẹ nhàng vào má tôi. "Hôm nay em thế nào?"

"Khá hơn nhiều rồi, cảm ơn anh." Tôi mỉm cười lại với anh.

"Nhưng chị ấy vẫn không biết anh là ai," Amy xen vào. "Anh chỉ là một anh chàng nào đó mặc áo len vàng."

Eric trông không hề lúng túng. Có lẽ anh đã quen với việc Amy tỏ ra thiếu thiện chí.

"Vây hôm nay chúng ta sẽ giải quyết vấn đề đó." Anh nhắc một cái túi lên, giọng đầy hứng khởi. "Anh đã mang tới cả ảnh, DVD, quà lưu niệm... Ta sẽ giới thiệu em với cuộc đời của chính mình. Barbara, sao mẹ không bật đĩa DVD đám cưới lên?" Anh đưa một chiếc đĩa sáng bóng cho mẹ. "Và để bắt đầu, Lexi, album cưới của chúng ta." Anh lôi một quyển album bìa da dê trông có vẻ đắt tiền đặt lên giường, và tôi cảm thấy một ngò vực khi nhìn thấy những chữ cái được dập nổi.

ALEXIA VÀ ERIC

3 THÁNG SÁU, 2005

Tôi mở quyển album và thấy người mình hẫng đi. Tôi nhìn chăm chăm vào một bức hình đen trắng chụp tôi khi tôi là cô dâu. Tôi mặc một chiếc váy dài ôm sát màu trắng; tóc tôi cuốn lại mượt mà óng ả; và tôi cầm một bó hoa huệ tây nhỏ. Chẳng hề thấy thứ gì độn lên bên trong quần áo tóc tai cả.

Lặng người, tôi lật sang trang tiếp theo. Đó là Eric đứng cạnh tôi, đeo cà vạt đen. Ở trang tiếp theo, chúng tôi cầm ly sâm banh và mỉm cười với nhau. Chúng tôi trông hết sức hào nhoáng. Như những người trong tạp chí.

Đây là đám cưới của tôi. Đám cưới thực sự, có thực của tôi. Nếu tôi cần bằng chứng... đây chính là bằng chứng.

Từ màn hình ti vi bỗng vọng ra tiếng mọi người lao xao cười đùa trò chuyện. Tôi ngẩng lên nhìn và lại cảm thấy hoàn toàn sững sốt. Ở đó, trên màn hình ti vi, Eric và tôi đang làm dáng trong trang phục cưới. Chúng tôi đứng cạnh một chiếc bánh trắng khổng lồ, cùng nhau cầm một chiếc dao, cười với ai đó đứng ngoài khung hình. Tôi không thể rời mắt khỏi chính mình.

"Chúng ta quyết định không ghi hình buổi lễ," Eric giải thích. "Đây là bữa tiệc sau đó."

"Đúng vậy." Giọng tôi hơi khàn khàn.

Tôi chưa từng quá háo hức về đám cưới. Nhưng khi tôi nhìn chúng tôi cắt bánh, mỉm cười với máy ảnh, làm dáng lại cho một người nào đó chưa kịp chụp... mũi tôi bắt đầu đau nhói. Đây là

ngày cưới của tôi, ngày hạnh phúc nhất đời của tôi, thế mà tôi không nhớ chút gì về ngày đó.

Máy quay đưa quanh, ghi lại gương mặt của những người tôi không nhận ra. Tôi thấy mẹ, trong bộ vest màu xanh biển, và Amy, diện một chiếc váy hai dây màu tím. Chúng tôi ở một nơi rất rộng rãi, trông khá hiện đại với tường kính và những chiếc ghế thời thượng, hoa cắm khắp nơi, và mọi người đang tỏa ra một cái sân thượng rộng, với ly sâm banh trong tay.

"Chỗ này là ở đâu?" tôi hỏi.

"Cưng..." Eric cười chững chặc. "Đây là nhà chúng ta."

"Nhà chúng ta? Nhưng nó thật khổng lồ! Nhìn nó xem!"

"Đó là căn hộ áp mái." Anh gật đầu. "Nó có kích thước hợp lý."

"Kích thước hợp lý?" Nó như một cái sân bóng vậy. Căn hộ Balham nhỏ xíu của tôi có lẽ đặt vừa một trong những tấm thảm đó.

"Còn kia là ai?" Tôi chỉ vào một cô gái xinh đẹp mặc váy không dây màu hồng trẻ trung đang thì thầm vào tai tôi.

"Đó là Rosalie. Bạn thân nhất của em."

Bạn thân nhất của tôi. Trong đời tôi chưa từng nhìn thấy cô ấy. Cô ấy gầy và có làn da rám nắng, với đôi mắt xanh thật lớn, một chiếc vòng đồ sộ ở cổ tay, và kính râm kéo ngược lên mái tóc vàng kiểu con gái California.

Cô ấy đã gửi tặng hoa cho tôi, tôi bỗng nhớ ra. Bạn thân yêu... yêu cậu nhiều. Rosalie.

"Cô ấy có làm ở Hãng thảm Deller?"

"Không!" Eric mỉm cười như thể tôi vừa nói một câu đùa. "Phần này khá thú vị." Anh chỉ vào màn hình. Máy quay đuối theo khi chúng tôi bước ra sân thượng, và tôi có thể nghe thấy chính mình đang cười và nói "Eric, anh định làm gì vậy?" Mọi người đang nhìn lên trời vì lý do nào đó. Tôi không biết tại sao...

Và rồi máy quay hướng lên đó và tôi nhìn thấy. Dòng chữ trên nền trời. Lexi, anh sẽ yêu em mãi mãi. Trên màn hình, mọi người đều há hốc mồm và chỉ trỏ, và tôi thấy mình nhìn chăm chăm lên trời, đang chỉ tay, mắt long lanh, sau đó hôn Eric.

Chồng tôi đã chuẩn bị cả màn viết trên nền trời đầy ngạc nhiên cho tôi vào chính ngày cưới của tôi mà tôi lại không thể nhớ được chi tiết chết tiệt nào? Tôi muốn khóc nức lên.

"Còn đây là chúng ta trong kỳ nghỉ ở Mauritius năm ngoái..." Eric đã tua nhanh đĩa DVD và tôi nhìn chăm chăm một cách ngờ vực vào màn hình. Có phải cô gái đang đi dọc bờ cát là tôi? Tóc tôi tết bím, da rám nắng, thân hình mảnh dẻ trong bộ bikini màu đỏ. Trông tôi như một cô gái tôi thường ngắm nhìn với sự ghen tị.

"Còn đây là chúng ta ở một dạ hội từ thiện..." Eric lại tua nhanh và kia lại là chúng tôi. Tôi đang mặc một chiếc váy dạ tiệc màu xanh ôm sát, khiêu vũ với Eric trong phòng khiêu vũ rộng mênh mông.

"Eric là một nhà từ thiện rất hào phóng," mẹ nói, nhưng tôi không đáp lại. Tôi đang bị thu hút bởi một người rất đẹp trai, tóc màu sẫm đứng gần sàn khiêu vũ. Chờ chút. Không phải... tôi có biết ông ở đâu đó đấy chứ?

Tôi có biết. Tôi biết. Chắc chắn tôi đã nhận ra ông ta. Rốt cuộc!

"Lexi?" Eric đã nhận ra vẻ mặt tôi. "Đoạn này đã kích thích trí nhớ của em?"

"Đúng thế!" Tôi không thể ngăn một nụ cười vui mừng. "Em nhớ người đứng bên trái." Tôi chỉ vào màn hình. "Em không chắc đó chính xác là ai, nhưng em biết ông ta. Rất rõ! Ông ta ấm áp, và hài hước, và em nghĩ có lẽ ông ấy là bác sĩ... hay có lẽ em đã gặp ông ấy trong một sòng bạc..."

"Lexi..." Eric nhẹ nhàng cắt lời tôi. "Đó là George Clooney, diễn viên. Ông ấy là khách mời danh dự của dạ tiệc."

"Ồ." Tôi xoa mũi, chững chặc. "Ồ, đúng rồi."

George Clooney. Tất nhiên rồi. Tôi là một con ngốc. Tôi hạ người phịch xuống gối, mất hết cả tinh thần.

Khi nghĩ đến tất cả những điều đáng xấu hổ và kinh khủng thì tôi lại có thể nhớ được. Phải ăn món bột lúa mì nhão ở trường hồi bảy tuổi, và suýt thì nôn ọe. Mặc một bộ đồ bơi màu trắng hồi mười lăm tuổi thế là khi ra khỏi bể bơi, nó trong suốt, và cả lũ con trai phá lên cười. Tôi nhớ tất cả những điều hổ nhục đó rõ ràng như thể mới xảy ra hôm qua.

Nhưng tôi không nhớ nói đã đi dạo trên một bờ biển đầy cát hoàn hảo ở Mauritius. Tôi không nhớ nổi đã khiêu vũ với chồng mình ở một dạ tiệc khiêu vũ từ thiện. Xin chào, bộ nào? Mà không có bất kỳ ưu tiên nào sao?

"Đêm qua em đã đọc về chứng mất trí nhớ," Amy nói với lên từ chỗ nó ngồi vắt chéo chân trên sàn nhà. "Chị có biết giác quan nào kích thích trí nhớ tốt nhất? Khứu giác. Có lẽ chị nên ngửi mùi Eric."

"Đúng thế," mẹ bất ngờ xen vào. "Như ông Proust đó. Chỉ một chút mùi bánh nướng và mọi thứ lập tức tràn về trí nhớ."

"Nào," Amy khuyến khích. "Cũng đáng để thử, phải không nào?"

Tôi liếc nhìn Eric, bối rối. "Anh có phiền không nếu em... ngửi mùi anh, Eric?"

"Không hề! Điều đó rất đáng thử." Anh ngồi lên giường và tạm dừng đĩa DVD. "Anh có nên nhắc tay lên, hay..."

"Ừm.. em chắc phải vậy..."

Một cách nghiêm nghị, Eric nhắc tay lên. Tôi rón rén cúi người về phía trước và hít mùi dưới cánh tay anh ấy. Tôi có thể ngửi thấy mùi xà bông, và mùi kem dưỡng sau khi cạo râu, và một kiểu mùi đàn ông êm dịu.

Nhưng chẳng có gì dội ngược trở lại não tôi.

Ngoại trừ hình ảnh của George Clooney trong phim Ocean's Eleven (Mười một tên cướp thể kỷ).

Có lẽ tôi không nên đề cập đến những điều đó.

"Có gì không?" Eric chờ người ra, cứng ngắc trong tư thế giơ tay lên.

"Chưa có gì cả," tôi nói sau khi hít lại một lần nữa. "Ý em là, chưa có gì thực sự mạnh..."

"Chị nên ngửi đũng quần anh ấy," Amy nói.

"Nào con," mẹ nói yếu ớt.

Tôi không thể ngăn mình liếc xuống háng Eric. Cái háng mà tôi đã cưới. Trông nó khá hào phóng, mặc dù ta chẳng mấy khi có thể khẳng định điều đó. Tôi không biết...

Không. Bây giờ đó không phải chuyện chính yếu.

"Điều hai anh chị nên làm là ngủ với nhau." Amy phá tan không khí im lặng ngượng nghịu, sau đó thối kệ cao su nổ đánh tách. "Anh chị cần thứ mùi rõ nét từ cơ thể của nhau..."

"Amy!" mẹ cắt ngang lời em gái tôi. "Con yêu! Thế là khá đủ rồi đấy!"

"Con chỉ nói thôi mà! Đó là phương thuốc chữa bệnh mất trí nhớ của tự nhiên!"

"Thế đấy!" Eric thả tay xuống. "Không hẳn là thành công vĩ đại lắm."

"Không."

Có lẽ Amy nói đúng. Có lẽ chúng tôi nên làm tình. Tôi liếc nhìn Eric - và tôi tin rằng anh cũng đang nghĩ điều tương tự.

"Em đừng lo. Mới chỉ là những ngày đầu tiên." Eric mỉm cười khi đóng quyển album lại, nhưng tôi có thể thấy rõ anh cũng thất vọng.

"Thế nếu em không bao giờ nhớ ra?" tôi nhìn quanh phòng. "Nếu như tất cả những ký ức đó mất đi mãi mãi và em không bao giờ lấy lại được? Không bao giờ?"

Khi nhìn vào những gương mặt lo lắng quanh mình, tôi bỗng cảm thấy yếu ớt và mong manh.

Cứ như lần cái máy tính của tôi bị hỏng và tôi mất toàn bộ email, chỉ có điều khủng khiếp hơn một triệu lần. Anh chàng nhân viên kỹ thuật cứ nhắc đi nhắc lại rằng lẽ ra tôi nên sao lưu dự phòng tất cả các tệp tin. Nhưng làm thế nào để sao lưu cả bộ não của mình.

Vào buổi chiều, tôi gặp một chuyên gia tâm lý - thần kinh, Neil. Anh ta là một người thân thiện, mặc quần jean. Tôi ngồi ở bàn cùng anh ta, làm một số kiểm tra - và tôi phải nói rằng, tôi làm khá tốt! Tôi nhớ gần hết cả hai mươi từ trong một danh sách; tôi nhớ một câu chuyện ngắn; tôi vẽ được một bức tranh dựa vào trí nhớ.

"Khả năng não của cô hoạt động rất tốt, Lexi," Neil nói sau khi đánh dấu vào ô cuối cùng. "Khả năng tập trung của cô vẫn còn, trí nhớ ngắn hạn của cô khá tốt xét theo thực tế hiện tại, cô không có vấn đề nghiêm trọng nào về nhận thức... nhưng cô bị chứng mất trí nhớ ngược tập trung nghiêm trọng. Chuyện này rất hiếm khi xảy ra, cô biết đấy."

"Nhưng tại sao?"

"Ừm, nó liên quan đến cách cô đập đầu trong vụ tai nạn." Anh ta nghiêng người về phía trước, vẽ sợi nổi, và vẽ phác hình một cái đầu trên tập giấy, rồi bắt đầu vẽ bộ não. "Cô đã bị một chấn thương mà chúng tôi gọi là chấn thương tăng-giảm. Khi cô đập vào kính chắn gió, não của cô bị dồn ra xung quanh trong hộp sọ, và một khu vực nhỏ trong não vẫn, ta có thể nói là, bị xoắn. Có thể là cô đã làm hư hại khu vực nhà kho lưu giữ ký ức... hoặc cũng có thể cô đã làm hư hại khả năng lấy ký ức ra. Trong trường hợp đó, nhà kho vẫn nguyên vẹn, và nếu cô muốn, nhưng cô chưa thể mở được cánh cửa."

Mắt anh ta sáng lấp lánh, như thể toàn bộ chuyện này thực sự tuyệt vời, và tôi nên sung sướng vì đã được như vậy.

"Anh không thể cho tôi sốc điện sao?" tôi nói giận dữ. "Hay đập vào đầu tôi hoặc thể nào đó?"

"Tôi e là không được." Trông anh ta có vẻ thích thú. "Ngược với những gì phần lớn mọi người vẫn tin, đập vào đầu một người mất trí nhớ sẽ không giúp đem trí nhớ trở lại cho họ. Vì thế đừng thử điều đó ở nhà." Anh ta đẩy ghế lùi lại. "Để tôi đưa cô về phòng."

Chúng tôi trở lại phòng thì thấy mẹ và Amy vẫn xem chiếc đĩa DVD quay ở nhà tôi trong khi Eric đang nói chuyện điện thoại di động. Ngay lập tức anh kết thúc cuộc điện thoại và gấp máy lại. "Tiến triển thế nào em?"

"Con đã nhớ được những gì rồi, con yêu?" mẹ phụ họa.

"Không gì hết," tôi thừa nhận.

"Khi nào Lexi trở lại với môi trường quen thuộc xung quanh, có thể cô ấy sẽ thấy trí nhớ trở lại một cách rất tự nhiên," Neil động viên. "Mặc dù điều đó có thể mất nhiều thời gian."

"Đúng thế." Eric gật đầu hăng hái. "Vậy, tiếp theo sẽ là gì?"

"Ừm." Neil lật qua các trang trong hồ sơ của tôi. "Về thể chất, cô đã khỏe, Lexi. Tôi có thể nói cô sẽ được ra viện vào ngày mai. Tôi sẽ đặt hẹn khám lại cho cô sau một tháng như bệnh nhân ngoại trú. Cho tới lúc đó, nơi tốt nhất cho cô là ở nhà." Anh ta mỉm cười. "Tôi chắc đó cũng là nơi cô muốn về."

"Đúng thế!" tôi nói sau một thoáng ngập ngừng. "Nhà. Tuyệt lắm."

Kể cả lúc nói những từ đó, tôi nhận ra tôi không biết mình định nói nhà nghĩa là thế nào. Nhà là căn hộ Balham của tôi. Mà căn hộ đó đã bán.

"Địa chỉ của cô ở đâu?" Anh ta lấy bút ra. "Để tôi ghi vào hồ sơ."

"Tôi... không chắc."

"Tôi sẽ viết cho." Eric giúp tôi, và cầm lấy chiếc bút.

Chuyện này thật điên rồ. Tôi không biết mình sống ở đâu. Tôi như một bà già lắm cảm.

"Thế nhé, chúc may mắn, Lexi." Neil nhìn Eric và mẹ tôi. "Mọi người có thể giúp đỡ bằng cách cung cấp cho Lexi càng nhiều thông tin càng tốt về cuộc đời cô ấy. Hãy viết lại mọi thứ. Hãy đưa cô ấy tới những nơi từng tới. Nếu có bất cứ vấn đề gì, cứ gọi cho tôi."

Cửa đóng lại sau lưng Neil và yên lặng bao trùm, ngoại trừ tiếng nói từ phía tivi. Mẹ và Eric

đang trao đổi một cái nhìn. Nếu tôi là một nhà lý thuyết âm mưu, tôi có thể nói rằng họ đang ngầm bàn tính kế hoạch.

"Chuyện gì vậy?"

"Em yêu, mẹ em và anh đã bàn bạc về cách chúng ta sẽ" - anh lưỡng lự - "giải quyết chuyện ra viện của em."

Giải quyết chuyện ra viện của tôi. Anh nói như thể tôi là một tù nhân tâm thần nguy hiểm.

"Chúng ta đang ở trong tình trạng khá lạ lùng," anh tiếp tục. "Rõ ràng anh rất sung sướng nếu em muốn về nhà và lại tiếp tục cuộc sống. Nhưng anh hiểu rằng em có thể thấy điều đó không thoải mái. Rốt cuộc thì... em không biết anh."

"Ừm, không." Tôi cắn môi. "Em không biết."

"Mẹ nói với Eric, mẹ sẽ luôn hoan nghênh con tới sống với mẹ một thời gian," mẹ xen vào. "Rõ ràng chuyện đó có hơi bất tiện và con sẽ phải dùng chung phòng với Jake và Florian, nhưng chúng là mấy con chó ngoan."

"Cái phòng đó hơi lảm," Amy nói.

"Nó đâu có hôi, Amy." Mẹ có vẻ bị mất thể diện. "Ông chủ thầu nói đơn giản là cần sấy khô thứ này hay thứ khác thôi." Mẹ làm một cử chỉ mờ hồ.

"Mục nát," Amy nói mà không rời mắt khỏi ti vi. "Và đúng là rất hôi."

Mẹ chớp mắt rất mạnh vì bức mình. Trong khi đó, Eric lại gần tôi, mặt anh đầy vẻ lo lắng.

"Lexi, xin em đừng nghĩ anh sẽ khó chịu. Anh hiểu chuyện này khó khăn thế nào với em. Anh là một người lạ đối với em, vì Chúa." Anh dang rộng tay. "Làm thế quái nào mà em lại muốn về nhà với anh chứ?"

Tôi biết đó là gợi ý cho câu trả lời của tôi - nhưng tôi bỗng nhiên bị sao nhãng trước một hình ảnh trên màn hình ti vi. Đó là hình ảnh tôi và Eric trên một chiếc xuống máy. Chỉ có Chúa mới biết chúng tôi đang ở đâu, nhưng mặt trời sáng rực và biển xanh ngắt. Cả hai chúng tôi đều đeo kính râm và Eric đang mỉm cười với tôi khi anh lái xuống, và cả hai chúng tôi trong vô cùng quyến rũ, như thể hình ảnh trong phim James Bond.

Tôi không thể rời mắt khỏi nó, như bị mê hoặc. Tôi muốn cuộc sống này xuất hiện đột ngột trong đầu tôi. Nó thuộc về tôi. Tôi đã có được nó. Tôi sẽ không để nó lọt qua kẽ tay.

Eric vẫn đang nói. "Anh không bao giờ muốn ngăn cản quá trình hồi phục của em. Bất cứ điều gì em muốn làm, anh sẽ hoàn toàn thông cảm."

"Được rồi. Được." Tôi uống một chút nước, trì hoãn thời gian. "Em sẽ chỉ... nghĩ về chuyện này một chút thôi."

1. Một căn phòng mục nát ở Kent mà tôi phải dùng chung với hai con chó đua.

2. Một căn hộ áp mái đẹp như cung điện ở Kensington với Eric, anh chồng đẹp trai biết lái xuống máy.

"Anh biết gì không, Eric?" Tôi nói một cách thận trọng, đo đếm từng từ. "Em nghĩ em nên về sống với anh."

"Em nói thật đấy chứ?" Mắt anh sáng lên, nhưng tôi có thể biết chắc anh rất sững sốt.

"Anh là chồng em," tôi nói. "Em nên về với anh."

"Nhưng em không nhớ anh," anh nói một cách ngập ngừng. "Em không biết anh."

"Rồi em sẽ làm quen lại với anh!" tôi nói với sự hăng hái càng lúc càng tăng. "Tất nhiên cơ hội tốt nhất để em nhớ lại cuộc đời mình là sống chính cuộc đời đó. Anh có thể cho em biết về anh, và em, và cuộc hôn nhân của chúng ta... Em có thể học lại tất cả mọi điều! Và bác sĩ đó nói rằng hoàn cảnh thân quen sẽ giúp ích cho em. Chúng sẽ khơi gợi hệ thống lấy thông tin hay gì gì đó."

Tôi càng lúc càng trở nên lạc quan hơn về điều đó. Cứ cho là tôi không biết gì về chồng tôi hay cuộc đời tôi. Vấn đề là, tôi đã cưới một triệu phú đẹp trai, một người yêu tôi và có ăn hộ áp mái khổng lồ và mang cho tôi hoa hồng nâu. Tôi sẽ không ném đi mọi thứ chỉ vì một chi tiết nhỏ là

tôi không thể nhớ anh ấy.

Mọi người đều phải cố gắng thích nghi đời sống hôn nhân theo cách nào đó. Tôi sẽ chỉ phải vật vả với phần "nhớ lại ông chồng của mình".

"Eric, em thực sự muốn được về nhà với anh." Tôi nói chân thực hết sức có thể. "Em chắc chúng ta có một cuộc hôn nhân vì tình yêu tuyệt vời. Chúng ta có thể giải quyết được chuyện này."

"Sẽ thật tuyệt được đón em về nhà." Eric trông vẫn có vẻ băn khoăn. "Nhưng em đừng cảm thấy phải có bất cứ nghĩa vụ nào nhé..."

"Em không làm điều này vì nghĩa vụ! Em làm thế vì... cảm thấy đó l điều đúng đắn."

"Ừm, mẹ nghĩ đó là ý kiến rất hay," mẹ xen vào.

"Vậ thế nhé," tôi nói. "Đã xong."

"Rò ràng em không muốn..." Eric ngập ngừng lúng túng. "Ý anh là... anh sẽ dùng phòng dành cho khách."

"Em rất cảm ơn anh vì điều đó," tôi cố gắng nói phù hợp với giọng điệu trịnh trọng của anh ấy. "Cảm ơn anh, Eric."

"Ừm, nếu em chắc chắn về chuyện này..." Cả gương mặt anh sáng bừng lên. "Ta hãy làm điều này một cách thích hợp, được chứ?" Anh liếc nhìn về đồ hộp chiếc nhẫn cưới của tôi, lúc đó vẫn nằm trên nóc tủ đầu giường, và tôi đưa mắt theo cái nhìn của anh.

"Được, ta hãy làm thế!" tôi gạt đầu, bỗng nhiên hào hứng.

Anh cầm cả hai chiếc nhẫn lên và một cách e dè, tôi đưa bàn tay trái ra. Tôi nhìn, chết sững, khi Eric luồn chiếc nhẫn vào ngón tay tôi. Trước tiên là chiếc nhẫn cưới, sau đó là chiếc nhẫn kim cương khổng lồ. Căn phòng yên lặng khi tôi nhìn xuống bàn tay vừa được đeo nhẫn của mình.

Mẹ kiếp, viên kim cương đó khổng lồ thật.

"Em có thoải mái không. Lexi?" Eric hỏi. "Em có cảm thấy ổn không?"

"Em cảm thấy... tuyệt vời! Thực sự. Rất ổn."

Một nụ cười lớn lướt qua mặt tôi khi tôi xoay tay các hướng. Tôi có cảm giác ai đó nên ném hoa giấy hay hát "WeĐing Match" (Hành khúc Đám cưới). Hai đêm trước, tôi vừa bị Dave Kém cỏi cho leo cây tại một câu lạc bộ rác rưởi. Còn bây giờ... tôi đã có gia đình!

Chương 7

Chắc chắn đó là nghiệp.

Chắc hẳn kiếp trước tôi đã làm điều cực kỳ cao quý. Chắc tôi đã cứu sống trẻ em từ một tòa nhà đang cháy, hay đã hy sinh đời mình để giúp những người bị phong, hoặc đã phát minh ra bánh xe hay gì đó. Đó là cách giải thích duy nhất tôi có thể nghĩ tới cho cách tôi hạ cánh vào cuộc đời như mơ này. filepos- id="filepos301394">

Tôi ở đây, đang chạy vù vù dọc bờ sông Thames, với người chồng đẹp trai, trong chiếc Mercedes mui trần của anh ấy.

Tôi nói "chạy vù vù". Thực ra chúng tôi đi với tốc độ hai mươi dặm một giờ. Eric hết sức lo lắng và nói rằng anh biết tôi thấy khó khăn thế nào để lại bước vào ô tô, và nếu tôi cảm thấy bị chấn động thì hãy cho anh biết ngay. Nhưng thực sự tôi thấy khỏe. Tôi không nhớ chút gì về vụ tai nạn xe hơi. Nó giống như một câu chuyện tôi đã được kể, xảy ra với người khác, kiểu câu chuyện sẽ khiến ta nghiêng đầu lịch sự và nói "Ồi không, thật kinh khủng" nhưng thực ra ta đã ngừng nghe một cách khéo léo.

Tôi không ngừng liếc xuống nhìn mình kinh ngạc. Tôi mặc một chiếc quần jean ngắn, nhỏ hơn hai số so với tôi từng mặc. Và một chiếc áo của Miu Miu, một trong những cái tên tôi chỉ từng biết đến qua tạp chí. Eric mang cho tôi một túi quần áo để tôi chọn, và tất cả đều là quần áo hàng hiệu hết sức sang trọng mà tôi hầu như không dám sờ vào, nói gì đến chuyện mặc lên người.

Ở ghế sau là tất cả những bó hoa và món quà trong phòng bệnh của tôi, kể cả một giỏ hoa quả nhiệt đới khổng lồ từ Hãng thảm Deller. Có một lá thư đi kèm của một người tên là Clare, nói rằng cô sẽ gửi cho tôi biên bản họp hội đồng quản trị gần nhất để tôi đọc vào thời gian rảnh rỗi, và cô hy vọng tôi cảm thấy khá hơn. Sau đó cô ký tên "Clare Abrahams, trợ lý của Lexi Smart."

Trợ lý của Lexi Smart. Tôi có trợ lý riêng. Tôi có chân trong hội đồng quản trị. Tôi!

Những vết rách và bầm tím của tôi đã khá hơn nhiều và băng đã được tháo khỏi đầu. Tóc tôi vừa mới được gội sạch và óng ả, còn răng thì hoàn hảo như một ngôi sao điện ảnh. Tôi không thể không mỉm cười mỗi khi nhìn thấy hình ảnh mình phản chiếu trên bề mặt sáng bóng của đồ đạc. Thực tế là tôi không thể ngừng cười.

Có lẽ trong kiếp trước, tôi là nữ thánh Jeanne d'Arc và đã bị tra tấn dã man đến chết. Hoặc tôi là anh chàng trong Titanic. Đúng thế, tôi đã chết đuối trong biển nước lạnh cóng thảm khốc và không bao giờ có được Kate Winslet, và đây là phần thưởng của tôi. Ý tôi là, con người ta đâu có được tặng cả một cuộc sống hoàn hảo mà chẳng có lý do gì. Chuyện đó không thể xảy ra.

"Em ổn chứ, em yêu?" Eric để tay lên tay tôi một lúc. Mái tóc xoăn của anh gọn sóng trong gió và cái k-râm đắt tiền sáng lấp lánh trong nắng. Anh trông đúng như người mà các nhà quảng cáo của Mercedes muốn sẽ lái chiếc xe của họ.

"Vâng!" tôi tươi cười nhìn anh. "Em thấy rất tuyệt!"

Tôi là Cô bé Lọ lem. Không, tôi còn hơn cả Cô bé Lọ lem, bởi vì cô chỉ có hoàng tử, phải không nào? Tôi là Cô bé Lọ lem với hàm răng tuyệt diệu và một công việc trên cả tuyệt vời.

Eric bật xi nhan rẽ trái. "Ừm, chúng ta tới rồi..." Anh rời khỏi đường và rẽ vào một lối đi có hai hàng cột lớn, qua một người gác cổng đứng trong một trạm gác bằng kính, vào bãi đỗ xe, và sau đó tắt máy. "Hãy lên xem nhà của em nào."

Các bạn biết rằng có một số thứ vô cùng hấp dẫn lại trở nên hoàn toàn đáng thất vọng khi ta thực sự tới gần. Chẳng hạn như ta tiết kiệm biết bao lâu để tới một nhà hàng sang trọng, mà bồi bàn thì kiêu kỳ, bàn thì quá nhỏ, còn món tráng miệng thì có vị như một thứ đồ ăn rẻ tiền.

Nhà mới của tôi gần như là sự đối lập với điều đó. Nó tuyệt vời hơn tôi hình dung rất nhiều. Khi đi quanh nhà, tôi thực sự kinh hoàng. Nó thật khổng lồ. Và sáng bừng. Nó nhìn xuống dòng sông. Có một chiếc sofa màu kem hình chữ L và quầy rượu bằng đá granit đen tuyệt diệu. Phòng tắm lát cẩm thạch toàn bộ, đủ lớn cho khoảng năm người.

"Em có nhớ bất cứ điều gì không?" Eric quan sát tôi chăm chú. "Nó có gọi đến điều gì không?"

"Không. Nhưng nó thật lộng lẫy!"

Chắc chắn chúng tôi đã có những bữa tiệc đáng yêu ở đây. Tôi có thể thấy Fi, Carolyn và Debs ngồi ở quầy rượu, những người cầm cốc rượu tequila đi đi lại lại, nhạc ồn ào trên hệ thống âm thanh. Tôi dừng lại bên chiếc sofa và sờ tay trên mặt vải sang trọng. Nó sạch như mới và còn đầy đặn, tôi nghĩ sẽ chẳng bao giờ tôi dám ngồi xuống. Có lẽ tôi sẽ phải ngồi hờ ở trên thôi. Sẽ rất tuyệt cho cơ mông của tôi.

"Một chiếc sofa tuyệt vời!" Tôi ngẩng lên nhìn Eric. "Chắc phải tốn cả đồng tiền."

Anh gật đầu. "Mười ngàn bảng."

Chết tiệt. Tôi rút ngay tay lại. Sao một chiếc sofa lại có thể tốn tới chừng ấy? Nó nhồi bằng thứ gì chứ, trứng cá muối chắc? Tôi dịch ra xa, cảm ơn Chúa vì tôi đã không ngồi lên đó. Tự ghi nhớ với chính mình: không bao giờ uống vang đỏ ở trên / ăn bánh pizza ở trên / thậm chí lại gần chiếc sofa màu kem sang trọng trị giá mười ngàn bảng đó.

"Em thực sự thích... ờ... cái đèn này." Tôi ra dấu về phía một đoạn kim loại gợn sóng không có giá đỡ.

Eric mỉm cười. "Đó là cái lò sưởi."

"Ồ, thế à." tôi nói, bối rối. "Em tưởng đó mới là cái lò sưởi". Tôi chỉ tay vào một cái lò sưởi kim loại kiểu cũ đã được sơn đen và gắn dựng đứng đến nửa bức tường đối diện.

"Đó là một tác phẩm nghệ thuật." Eric sửa lại. "Của Hector James- John. Cánh hoa tan rã."

Tôi bước tới chỗ đó, ghé đầu lên, và nhìn chăm chú bên cạnh Eric, với cái vẻ mà tôi hy vọng là giống với vẻ của một người yêu nghệ thuật.

Cánh hoa tan rã. Lò sưởi sơn đen. Không, chả hiểu gì cả.

"Nó quá... cấu trúc," tôi mạo hiểm sau thoáng im lặng.

"Chúng ta may mắn mới có được nó," Eric nói, gật đầu về phía tác phẩm. "Chúng ta dự định cứ khoảng tám tháng một lần sẽ đầu tư vào một tác phẩm nghệ thuật trừu tượng. Căn hộ của ta đủ sức chứa. Và đây cũng là một danh mục đầu tư như những thứ khác". Anh nhún vai như thể chẳng cần giải thích gì thêm.

"Tất nhiên!" tôi gật đầu. "Em nghĩ rằng khía cạnh danh mục đầu tư sẽ... hoàn toàn..." Tôi hăng giọng và quay đi.

Hãy im mồm đi, Lexi. Mày có biết quái gì về nghệ thuật đương đại hay danh mục đầu tư, hay nói chung giàu có là thế nào, và mày đang để lộ hết.

Tôi quay khỏi cái thứ nghệ- thuật- lò- sưởi và tập trung vào một màn hình khổng lồ, gần như che kín bức tường đối diện. Có một màn hình thứ hai phía bên kia phòng, cạnh bàn ăn, và tôi nhận thấy có một cái kháchò ngủ. Rõ ràng Eric thích xem ti vi.

Anh nhận thấy tôi đang nhìn. "Em muốn xem gì?" Anh cầm điều khiển từ xa lên và bấm nhẹ về phía màn hình. "Thứ cái này xem." Một phút sau đó, tôi đang xem một đám lửa cháy dữ dội và nổ lổp bốp.

"Ái chà!" Tôi nhìn nó chăm chăm đầy ngạc nhiên.

"Hay cái này." Hình ảnh chuyển sang một con cá nhiệt đới màu sắc rực rỡ đang lượn lách qua đám rong biển. "Đó là thành tựu mới nhất trong công nghệ màn hình gia đình," anh nói đầy tự hào. "Đó là nghệ thuật, là giải trí, là truyền thông. Em có thể gửi e- mail bằng thứ này, em có thể nghe nhạc, đọc sách... Anh có hàng ngàn tác phẩm văn học lưu trữ trên hệ thống. Em thậm chí còn có thú nuôi ảo."

"Thú nuôi?" Tôi vẫn đang nhìn chăm chăm vào màn hình, sững sờ.

"Mỗi chúng ta có một con" Eric mỉm cười. "Đây là của anh, Titan." Anh bấm điều khiển và trên màn hình xuất hiện hình ảnh một con nhện văn khổng lồ, đi vờ vờ quanh một hộp thủy tinh.

"Ôi, Chúa ơi!" Tôi lùi lại, cảm thấy buồn nôn. Tôi chưa từng thích nhện, và con đó cao tới vài

mét. Ta có thể nhìn thấy lông trên những cái chân khinh khủng của nó. Có thể thấy cả mặt nó. "Anh có thể tắt cái đó đi được không?"

"Có gì không ổn vậy?" Trông Eric có vẻ ngạc nhiên. "Anh cho em xem Titan lần đầu tiên em tới đây. Em nói nó thật đáng yêu"

Tuyệt. Đó là cuộc hẹn đầu tiên của chúng tôi. Tôi nói thích nhện để tỏ ra lịch sự, và bây giờ tôi bị kẹt với chuyện đó.

"Anh biết gì không?" Tôi nói, cố gắng giữ cái nhìn tránh khỏi Titan. "Chắc vụ tai nạn đã gây cho em chứng sợ nhện." Tôi cố gắng tỏ ra hiểu biết, như thể tôi đã nghe điều đó từ một bác sĩ hay gì đó.

"Có lẽ." Eric hơi nhú mào, như thể anh sắp sửa phát hiện ra chỗ hổng của lý thuyết này. Cũng có thể anh đã tìm ra.

"Vậy em cũng có vật nuôi sao?" Tôi nói nhanh để đánh lạc hướng anh ấy. "Con>

"Của em đây." Anh quay lại màn hình. "Đây là Arthur"

Một chú mèo con màu trắng mịn màng xuất hiện trên màn hình và tôi reo lên vui sướng.

"Nó dễ thương quá!" Tôi nhìn nó chơi với một cuộn dây, đập vào cuộn dây và nhào lộn. "Nó có lớn lên thành một chú mèo không?"

"Không." Eric mỉm cười. "Nó sẽ là mèo con mãi mãi. Cả đời em, nếu em muốn. Nó có khả năng sống một trăm nghìn năm."

"Ồ, đúng thế." tôi nói sau một chút ngập ngừng. Thực ra, điều đó thật quái đản. Một con mèo con ảo một trăm nghìn tuổi.

Điện thoại của Eric kêu bíp bíp và anh bật ra, sau đó bấm lại vào màn hình để quay lại hình con cá. "Em yêu, lái xe của anh đã tới. Anh sẽ phải tới văn phòng một lúc. Nhưng Rosalie đang trên đường tới đây cho em có bạn. Cho tới lúc đó, nếu có bất cứ điều gì làm phiền em, cứ gọi anh ngay nhé - hoặc em có thể e- mail cho anh qua hệ thống này." Anh trao cho tôi một thứ màu trắng hình chữ nhật có màn hình. "Đây là điều khiển từ xa của em. Nó điều khiển nhiệt độ, ánh sáng, cửa, rèm... Mọi thứ ở đây đều thông minh. Nhưng em không cần sử dụng nó. Tất cả đều đã được điều chỉnh phù hợp."

"Ta có một căn nhà điều khiển từ xa?" tôi muốn bật cười.

"Đó là phong cách sống căn hộ áp mái!" Anh lại làm cử chỉ với hai tay song song, và tôi gật đầu, cố gắng không để lộ ra mình choáng ngợp thế nào.

Tôi nhìn anh khoác áo lên. "Vậy... chính xác thì Rosalie là thế nào?"

"Cô ấy là vợ đối tác của anh, Clive. Em và cô ấy đã có thời gian rất vui bên nhau."

"Cô ấy có hay đi chơi cùng em và mấy cô gái khác ở văn phòng không?" tôi hỏi. "Như Fi và Carolyn? Chúng em có hay đi chơi cùng nhau không?"

"Ai cơ?" Eric ngờ ngạc. Có lẽ anh ấy là kiểu người không theo kịp đời sống xã hội của vợ.

"Gianna cũng sẽ quay lại sau. Người giúp việc của chúng ta ấy. Có vấn đề gì, bà ấy sẽ giúp em." Anh bước tới, lưỡng lự, sau đó cầm tay tôi. Da anh mịn màng và không có một vết nào, kể cả khi nhìn thật gần, và tôi có thể ngửi thấy mùi kem cạo râu mùi gỗ đàn hương tuyệt diệu.

"Cảm ơn anh, Eric." Tôi đặt tay lên tay anh và khẽ siết. "Thực sự cảm ơn anh."

"Chào mừng trở về nhà, em yêu," anh nói hơi cụt lủn. Sau đó rút tay ra và đi về phía cửa, và một phút sau nó đóng lại sau lưng anh ấy.

Tôi còn lại một mình. Một mình trong căn nhà vợ chồng. Khi nhìn quanh không gian khổng lồ, nhìn thấy chiếc bàn uống cà phê lập phương Lucite, chiếc ghế dài bằng da, những cuốn sách nghệ thuật... tôi nhận ra không có nhiều dấu vết của tôi. Không có những cái bình gốm màu sắc rực rỡ hay đèn nhấp nháy hay hàng chồng sách bìa mềm.

Vậy đây, có lẽ Eric và tôi muốn có một khởi đầu mới, lựa chọn mọi thứ cùng nhau. Và có lẽ chúng tôi có cả đồng quà cưới tuyệt diệu. Những chiếc bình thủy tinh xanh trên lò sưởi có vẻ

tổn cả một gia tài.

Tôi đi thơ thẩn ra phía những cái cửa sổ lớn và nhìn xuống con phố bên dưới. Không có tiếng động hay bất cứ thứ gì. Tôi nhìn một người đàn ông xách một chiếc túi vào trong chiếc taxi tít bên dưới và một người phụ nữ vật lộn với một con chó bị xích. Sau đó tôi lôi điện thoại ra nhắn tin cho Fi. Tôi phải nói với cô về tất cả những chuyện này. Lát nữa tôi sẽ rủ cô tới đây chơi. Chúng tôi sẽ cuộn tròn trên sofa và cô có thể kể cho tôi nghe về cuộc đời tôi, bắt đầu từ chuyện Eric. Tôi không thể không mỉm cười chờ đợi trong lúc tôi bấm phím điện thoại.

Chào! Tớ đã về nhà - gọi cho tớ nhé! Rất mong được gặp cậu!!! xxxx

Tôi cũng gửi tin nhắn đó cho Carolyn và Debs. Sau đó tôi cất điện thoại đi và lượn quanh trên sàn gỗ sáng bóng. Tôi đã cố gắng giữ vẻ hờ hững trước mặt Eric, nhưng bây giờ khi chỉ còn lại một mình, tôi có thể cảm nhận một tia phấn chấn lan tỏa khắp cơ thể. Tôi chưa từng sống ở bất kỳ đâu như nơi này, chưa từng.

Một nụ cười đột nhiên xuất hiện trên môi tôi. Ý tôi là, thật điên rồ. Tôi. Ở nơi này!

Tôi lại xoay trên sàn gỗ, sau đó bắt đầu xoay thật nhanh, tay dang rộng, cười như điên dại. Tôi, Lexi Smart sống ở đây, trong cái cung điện điều khiển từ xa vô cùng hiện đại này!

Xin lỗi, Lexi Gardiner.

Suy nghĩ này còn làm tôi cười khúc khích nhiều hơn. Lúc tỉnh dậy tôi thậm chí không biết họ của mình sau khi kết hôn. Nếu cái họ đó là Pratt- Bottom thì sao nhỉ? Lúc đó tôi sẽ nói sao nhỉ? "Xin lỗi, Eric, anh có vẻ là một người dễ thương, nhưng chắc chắn không có cách nào trên đời..."

Choang. Âm thanh của thủy tinh vỡ cắt ngang dòng suy tưởng của tôi. Tôi hoảng hốt dừng xoay. Bằng cách nào đó tôi đã trượt va tay vào một con báo thủy tinh đang lao lên trong không trung trên một cái giá trưng bày. Bây giờ nó đang nằm trên sàn, vỡ đôi thành hai mảnh.

Tôi đã làm vỡ một vật trang trí vô giá, mà tôi mới tới nơi này được khoảng ba phút.

Chết tiệt.

Tôi thận trọng cúi xuống, chạm vào nửa lớn hơn phía đuôi. Có một cạnh lởm chồm rất sắc nhọn và nhiều mảnh vụn trên sàn nhà. Chẳng có cách nào có thể gắn lại vật này.

Tôi nóng bừng vì hoảng sợ. Tôi sẽ phải làm gì đây? Nếu nó trị giá tới mười ngàn bảng, như chiếc ghế sofa, thì sao? Nếu như đó là đồ gia truyền của Eric? Tôi nghĩ gì mà lại xoay tròn như thế chứ?

Rón rén, tôi nhặt mảnh đầu tiên lên, và sau đó là mảnh thứ hai. Tôi sẽ phải quét sạch những mảnh vụn thủy tinh và sau đó...

Một tiếng bip điện tử cắt ngang và tôi giật nảy mình. Màn hình khổng lồ đối diện bật lên màu xanh sáng với một dòng tin nhắn bằng chữ in hoa xanh lá cây.

CHÀO LEXI - EM THẾ NÀO?

Mẹ kiếp! Anh ấy có thể nhìn thấy tôi. Anh ấy đang theo dõi tôi. Sếp Lớn đây!

Trong hoảng hốt, tôi đứng phắt lên và giúi hai mảnh thủy tinh vỡ xuống dưới một cái gối trên sofa>

"Chào anh," tôi nói với cái màn hình xanh, tim đập thình thịch. "Em không cố ý làm điều đó, đó là một tai nạn..."

Hoàn toàn yên lặng. Màn hình không động đậy hay phản ứng gì cả.

"Eric?" tôi thử lại lần nữa.

Không có tiếng đáp lại.

Được rồi... có lẽ rốt cuộc anh ấy không thể nhìn thấy tôi. Chắc anh ấy nhắn tin cho tôi từ trong xe. Một cách thận trọng, tôi đánh bạo lại gần màn hình và nhận thấy có một bàn phím gắn lên tường và một con chuột bằng bạc nhỏ xíu kín đáo giấu bên cạnh, tôi nhấp chuột vào nút Trả lời và từ từ đánh dòng chữ EM KHỎE, CẢM ƠN ANH!

Tôi có thể để nguyên ở đó. Tôi có thể tìm ra cách nào đó để sửa con báo... hoặc thay thế...

Không. Thôi nào. Tôi không thể bắt đầu cuộc hôn nhân mới tinh của mình bằng cách giữ bí mật với chồng. Tôi phải dũng cảm và thú nhận. EM ĐÃ NHỜ TAY LÀM VỠ CON BÁO THỦY TINH, tôi đánh máy. EM RẤT XIN LỖI. HY VỌNG NÓ KHÔNG PHẢI THỨ KHÔNG THỂ THAY THẾ?

Tôi nhấn nút Gửi và đi đi lại lại trong khi chờ câu trả lời, tự nói với mình hết lần này đến lần khác đừng có lo. Ý tôi là, tôi đâu biết chắc rằng đó là một vật trang trí vô giá, phải không nào? Có lẽ chúng tôi đã giành được nó trong một giải xổ số từ thiện. Có thể nó là của tôi, và Eric đã luôn ghét nó. Sao mà tôi biết được chứ?

Sao mà tôi biết được bất cứ điều gì cơ chứ?

Tôi thả người xuống một chiếc ghế, bỗng nhiên bị choáng ngợp bởi chuyện tôi biết quá ít về chính cuộc đời mình. Nếu biết mình sẽ bị chứng mất trí nhớ, ít ra tôi đã tự ghi chép cho mình. Cho chính mình vài gợi ý.

Hãy cẩn thận với con báo thủy tinh, đáng giá cả một gia tài khốn kiếp. Tái bút: Mình thích nhện.

Có một tiếng bíp từ màn hình. Tôi nín thở và nhìn lên. TẮT NHIÊN NÓ KHÔNG PHẢI THỨ KHÔNG THỂ THAY THẾ! EM ĐỪNG LO.

Tôi cảm thấy nhẹ hết cả người. Thế là ổn rồi.

CẢM ƠN ANH! Tôi đánh máy, mỉm cười. SẼ KHÔNG LÀM VỠ BẤT CỨ THỨ GÌ KHÁC, EM HỨA Đấy!

Tôi không tin nổi mình lại phản ứng thái quá như vậy. Tôi không tin nổi mình đã giấu mảnh vỡ dưới một chiếc gối. Tôi là ai, một đứa trẻ năm tuổi sao? Đây là nhà của chính tôi. Tôi là người có gia đình. Tôi phải bắt đầu cư xử như vậy. Vẫn còn tự cười với chính mình, tôi nhắc gối lên để lấy lại mấy mảnh vụn - và cứng đờ người.

Khốn thật.

Cái mảnh thủy tinh khốn kiếp đã chọc thủng cái ghế sofa màu kem khốn kiếp. Chắc tôi đã gây ra điều đó khi giúi hai mảnh vỡ xuống dưới gối. Lớp vải sang trọng đã bị rách.

Chiếc sofa trị giá mười ngàn bảng.

Tôi bất giác ngược nhìn lên màn hình - sau đó vội vã quay đi, lòng trống rỗng vì lo lắng. Tôi không thể nói với Eric tôi đã phá hỏng cả chiếc sofa. Tôi không thể.

Được rồi. Điều tôi sẽ làm là... là... tôi sẽ không nói với anh ấy ngay hôm nay. Tôi sẽ chờ đợi lúc nào đó thích hợp hơn. Bối rối, tôi sắp xếp lại gối để vết rách không lộ ra. Đó. Tốt như mới. Làm gì có ai nhìn xuống dưới gối, phải không nào?

Tôi nhặt những mảnh vỡ của con báo thủy tinh và đi vào bếp, với những cái tủ bếp sơn mài bóng loáng và sàn cao su. Tôi tìm một cuộn giấy làm bếp, bọc con báo lại, cố gắng tìm được thùng rác phía sau một cái cửa tủ bếp, và ném những mảnh vỡ vào đó. Được rồi. Thế là quá đủ. Tôi sẽ không làm vỡ bất cứ thứ gì nữa.

Có tiếng chuông cửa vọng tới và tôi nhìn lên, phấn chấn hơn hẳn. Chắc hẳn đây là Rosalie, người bạn thân mới của tôi. Tôi rất nóng lòng được gặp cô ấy.

Rosalie hóa ra còn gầy hơn so với trong đĩa DVD. Cô mặc quần ngố màu đen, áo len casomia màu hồng cổ chữ V, và đeo chiếc kính râm Chanel lớn, đẩy mái tóc vàng về phía sau. Khi tôi mở cửa, cô kêu lên một tiếng nhỏ và thả chiếc túi quà tặng Jo Malone đang cầm trong tay.

"Ôi Chúa ơi, Lexi. Nhìn khuôn mặt đáng của cậu xem."

"Không sao đâu!" Tôi làm cô yên lòng. "Thực ra, cậu nên thấy tớ cách đây sáu ngày. Tớ còn bị băng kín quanh đầu."

"Khổ thân cậu. Thật là một cơn ác mộng" Cô lại nhắc gói quà lên, sau đó hôn vào cả hai bên má tôi. "Lẽ ra tớ phải tới sớm hơn, nhưng chỉ có cậu mới biết tớ phải chờ bao lâu mới đến lượt ở Cheriton Spa."

"Cậu vào đi." Tôi chỉ về phía bếp. "Cậu có muốn uống một tách cà phê không?"

"Cưng..." Cô trông có vẻ ngỡ ngàng. "Tớ không uống cà phê. Bác sĩ André cấm tớ. Cậu biết mà."

"Ồ đúng." Tôi ngập ngừng. "Vấn đề là... tớ không nhớ. Tớ bị mất trí nhớ."

Rosalie nhìn tôi chăm chăm, im lặng một cách lịch sự. Chẳng lẽ cô không biết. Chẳng lẽ Eric chưa nói với cô ấy?

"Tớ không nhớ bất cứ điều gì trong ba năm qua," tôi thử lại. "Tớ bị va đập vào đầu và mọi thứ bị quét sạch khỏi trí nhớ của tớ."

"Ôi Chúa ơi." Rosalie đưa tay bịt miệng. "Eric cứ nhắc đi nhắc lại về chúng mất trí nhớ và rằng cậu sẽ không nhận ra tớ. Tớ tưởng anh ấy nói đùa!"

Tôi muốn cười phá lên vì vẻ mặt hoảng sợ của cô ấy. "Không, anh ấy không đùa. Với tớ, cậu là... người lạ."

"Tớ là người lạ?" Giọng cô có vẻ tổn thương.

"Cả Eric cũng là người lạ." tôi vội vã thêm vào. "Tớ tỉnh dậy và không biết anh ấy là ai. Bây giờ tớ vẫn chưa biết, thực sự đấy."

Một khoảng im lặng ngắn ngủi và tôi có thể thấy Rosalie đang xử lý thông tin đó. Mắt cô mở tròn xoe, gò má nhô lên, và cô cắn môi.

"Ôi Chúa ơi," cuối cùng cô nói. "Ác mộng."

"Tớ không biết chỗ này." Tôi khoát tay ra xung quanh. "Tớ không biết chính ngôi nhà của mình. Tớ không biết cuộc đời mình thế nào. Liệu cậu có thể giúp tớ, hoặc... kể cho tớ vài điều..."

"Tất nhiên rồi! Ngồi xuống đây nào..." Cô đi trước vào khu bếp. Cô thả chiếc túi Jo Malone trên quầy và ngồi xuống cạnh chiếc bàn ăn bằng thép hợp thời - và tôi đi theo, bản khoản không biết liệu tôi chọn chiếc bàn này, hay Eric chọn, hay hai chúng tôi chọn cùng nhau.

Tôi nhìn lên và thấy Rosalie đang nhìn tôi chăm chú. Ngay lập tức cô mỉm cười, nhưng tôi có thể thấy cô hơi căng thẳng.

"Tớ biết," tôi nói. "Đó là tình trạng thật bất thường."

"Vây, liệu chuyện đó có vĩnh viễn?"

"Rõ ràng trí nhớ của tớ có thể quay lại, nhưng không ai biết liệu nó có xảy ra không. Hoặc khi nào, hoặc chừng nào."

"Ngoài chuyện đó ra thì cậu ổn chứ?"

"Tớ khỏe, trừ chuyện một bên tay của tớ hơi chậm." Tôi nhắc bàn tay trái lên cho cô xem. "Tớ phải có một số bài tập trị liệu." Tôi uốn cong bàn tay như bác sĩ trị liệu đã dạy, và Rosalie nhìn với vẻ hoảng hốt.

"Thật là cơn ác mộng," cô thở dài.

"Nhưng rắc rối thực sự là... tớ không biết gì về cuộc đời tớ kể từ năm 2004. Nó là một hồ đen hoàn toàn. Bác sĩ nói tớ nên thử nói chuyện với bạn bè và xây dựng dần một bức tranh, rồi thì có lẽ nó sẽ giúp kích thích điều gì đó trong trí nhớ."

"Tất nhiên." Rosalie gật đầu. "Tớ sẽ kể cho cậu. Cậu muốn biết gì nào?" Cô vươn người về phía trước chờ đợi.

"Ừm..." tôi nghĩ một chút. "Chúng ta gặp nhau thế nào?"

"Cách đây khoảng hai năm rưỡi." Rosalie gật đầu quả quyết. "Tớ đang ở một bữa tiệc rượu, và Eric nói, 'Đây là Lexi.' Và tớ nói, 'Xin chào!' Và đó là cách chúng ta gặp nhau!" Cô mỉm cười.

"Chắc rồi." Tôi nh vai vẻ hối lỗi. "Tớ không nhớ."

"Chúng ta ở nhà Trudy Swinson. Cậu biết đấy, cô ấy từng là chiêu đãi viên hàng không, nhưng đã gặp Adrian trên một chuyến bay tới New York, và mọi người đều nói cô ấy đã nhầm anh ấy ngay khi nhìn thấy cái thẻ Amex màu đen..." Giọng cô ấy nhỏ dần, như thể mức độ nghiêm trọng của tình hình bây giờ mới tác động đến cô ấy. "Vây cậu không nhớ bất kỳ chuyện đôn đại nào?"

"Ừm... không."

"Ôi Chúa ơi." Cô thở ra thật mạnh. "Tớ có quá nhiều chuyện phải kể cho cậu. Tớ biết bắt đầu ở đâu bây giờ? Được rồi, vậy đây là tớ." Cô rút từ trong túi ra một chiếc bút chì và bắt đầu viết. "Và chồng tớ, Clive, và con vợ cũ dâm dăng xấu xa của anh ấy, Davina. Hãy chờ tới lúc cậu được nghe kể về mẹ ta. Và Jenna và Petey..."

"Chúng ta có bao giờ đi chơi cùng những người bạn khác của tớ?" Tôi cắt ngang lời cô ấy. "Như Fi và Carolyn? Hay Debs? Cậu có biết họ?"

"Carolyn. Carolyn." Rosalie gõ gõ bút vào răng, cau mày suy nghĩ. "Đó có phải cô gái người Pháp đáng yêu ở phòng tập?"

"Không, Carolyn là bạn tớ ở chỗ làm. Và Fi. Chắc chắn tớ phải kể về họ rồi chứ. Tớ chơi với Fi lâu lắm rồi... tối thứ Sáu nào bọn tớ cũng đi chơi..."

Trông Rosalie có vẻ ngơ ngác.

"Cung, nói thật với cậu, tớ chưa từng nghe cậu nhắc đến họ. Theo như tớ biết, cậu không bao giờ chơi với đồng nghiệp."

"Sao?" Tôi nhìn cô chăm chăm. "Nhưng... bọn tớ thường làm mọi việc cùng nhau! Bọn tớ thường tới câu lạc bộ, ăn diện và uống cốc tai..."

Rosalie cười phá lên. "Lexi, tớ chưa từng nhìn thấy cậu cầm một ly cốc tai! Cả cậu và Eric đều đam mê rượu vang."

Rượu vang? Không thể nào. Tất cả những gì tôi biết về rượu vang là nó có nguồn gốc từ OĐbins.

"Trông cậu thật bối rối," Rosalie nói một cách áy náy. "Tớ oanh tạc cậu với thông tin. Hãy quên những chuyện đồn đại đi." Cô đẩy tờ giấy sang bên, trên đó tôi có thể thấy cô viết một danh sách tên với "con khốn" và "bạn yêu" bên cạnh. "Cậu muốn làm gì nào?"

"Có lẽ ta có thể làm bất cứ việc gì ta thường làm cùng nhau?"

"Tất nhiên rồi!" Rosalie cân nhắc trong giây lát, sau đó trán cô giãn ra. "Chúng ta nên tới phòng tập."

"Phòng tập." tôi lặp lại, cố gắng tỏ ra nhiệt tình. "Tất nhiên rồi. Vậy... tớ thường xuyên tới phòng tập sao?"

"Cung, cậu nghiện chỗ đó! Cứ cách một ngày cậu lại chạy một tiếng vào lúc sáu giờ sáng."

Sáu giờ sáng? Chạy bộ?

Tôi chưa bao giờ chạy. Nó thật là đau và khiến ngực nảy tung tung. Có lần tôi đã từng chạy thi một dặm với Fi và Carolyn, và tôi suýt nữa thì chết. Mặc dù ít nhất tôi cũng khá hơn Fi, kể cả bỏ cuộc sau hai phút và đi bộ suốt phần còn lại của quãng đường, hút một điếu thuốc, rồi sau đó cãi nhau với người của ban tổ chức, và bị cấm tham gia mọi hoạt động gây quỹ Nghiên cứu Ung thư trong tương lai.

"Nhưng đừng lo, hôm nay chúng ta sẽ tập gì đó dễ chịu và nhẹ nhàng thôi." Rosalie nói để tôi yên tâm. "Mát xa, hoặc một bài co duỗi nhẹ nhàng. Cậu chỉ cần lấy quần áo tập rồi chúng ta sẽ đi!"

"Được rồi!" tôi lưỡng lự. "Thực ra, chuyện này hơi đáng xấu hổ... nhưng tớ không biết quần áo của tớ ở đâu. Tất cả các ngăn tủ trong phòng ngủ của tớ đều đầy quần áo của Eric. Tớ chẳng tìm thấy thứ gì của tớ cả."

Rosalie sững sờ không thốt nên lời. "Cậu không biết quần áo của mình ở đâu?" Nước mắt đột nhiên dâng lên đôi mắt xanh của cô và cô lau mặt. "Tớ xin lỗi," cô hít mạnh. "Tớ vừa mới nhận ra chuyện này thật kinh khủng và đáng sợ chừng nào đối với cậu. Quên cả tủ quần áo của chính mình." Cô hít một hơi thật sâu, tự trấn tĩnh, sau đó nắm lấy tay tôi. "Đi với tớ nào, bạn thân mến. Tớ sẽ chỉ cho cậu."

Hóa ra lý do tôi không tìm được tủ mình là vì quần áo của tôi không để trong tủ, mà ở trong cả một căn phòng khác, phía sau cánh cửa giấu kín trông như một cái gương. Và lý do phải cần tới cả một căn phòng là vì có nhiều quần áo tới mức khủng khiếp.

Khi tôi nhìn chăm chăm vào giá quần áo, tôi suýt ngất xỉu. Tôi chưa từng nhìn thấy nhiều quần áo như vậy, trừ ở trong cửa hàng. Những chiếc sơ mi trắng tinh, những cái quần đen may đo, những bộ vest với gam màu nham và màu nâu. Đồ dạ tiệc là lượt. Quần tất gấp riêng trong những ngăn đặc biệt. Quần lót lụa có mác La Perla gấp gọn gàng. Tôi chẳng thấy thứ gì không mới tinh và sạch bong. Không có quần bò lưng thùng, không có áo len luộm thuộm, không có những bộ pyjama cũ thoải mái.

Tôi lật qua một hàng áo vest, tất cả hầu như đều giống nhau ngoại trừ các khuy bấm. Tôi không tin nổi mình đã dành nhiều tiền đến vậy cho quần áo và tất cả đều có tông màu be.

"Câu nghĩ sao?" Rosalie đang theo dõi tôi, mắt cô lấp lánh.

"Thật kinh ngạc!"

"Ann có con mắt tuyệt vời." Cô gật đầu nghiêm trang. "Ann, người phụ trách mua sắm riêng của cậu."

"Tớ có người phụ trách mua sắm riêng?"

"Chỉ cho những bộ chính của mỗi mùa..." Rosalie lôi ra một chiếc váy màu xanh biển sẫm có hai quai mảnh, xếp nếp nhỏ xíu dọc đường viền. "Nhìn này, đây là chiếc váy cậu mặc lần đầu chúng ta gặp nhau. Tớ vẫn còn nhớ đã nghĩ 'À, hóa ra đây là cô gái Eric mê mẩn.' Đó là chủ đề bàn tán của cả bữa tiệc! Và để tớ cho cậu biết, Lexi, có khối cô thất vọng khi hai cậu kết hôn..." Cô với lấy một chiếc váy dạ tiệc dài, màu đen. "Đây là chiếc váy cậu mặc tới Đêm Bí ẩn Vụ Án Mạng của tớ." Cô giơ nó lên ướm vào người tôi. "Vớ áo choàng lông ngắn và ngọc trai... Cậu không nhớ sao?"

"Không nhớ lắm."

"Thế còn chiếc Catherine Walker này? Chắc chắn cậu phải nhớ chứ... hay bộ Roland Mouret của cậu..." Rosalie rút ra hết chiếc váy này tới chiếc váy khác, chẳng chiếc nào có vẻ hơi quen thuộc. Cô với lấy một chiếc va li đựng quần áo màu sáng và hơi nín thở. "Váy cưới của cậu!" Từ từ, một cách kính cẩn, cô kéo khóa chiếc va li và lôi ra chiếc váy dài trắng bằng lụa mà tôi nhận ra đã thấy trong đĩa DVD. "Cái này gọi cho cậu nhớ lại tất cả?"

Tôi nhìn chăm chú vào chiếc váy, cố gắng hết sức để đưa trí nhớ trở lại... nhưng không gì hết.

"Ôi Chúa ơi." Rosalie bỗng nhiên đập một tay lên miệng. "Cậu và Eric nên thề lại! Tớ sẽ lên kế hoạch cho cậu! Ta có thể làm theo phong cách kiểu Nhật, cậu có thể mặc kimono..."

"Có lẽ!" tôi cắt ngang. "Vẫn còn sớm mà. Tớ sẽ... nghĩ về điều đó."

"Hừm." Trông Rosalie có vẻ thất vọng khi cô gấp chiếc váy cưới cất đi. Sau đó mặt cô sáng lên. "Hãy thử giày. Cậu phải nhớ những đôi giày của mình."

Cô đi về phía bên kia căn phòng và mở tung cửa một cái tủ. Tôi trân trối nhìn, không tin nổi. Tôi chưa từng nhìn thấy nhiều giày như vậy. Tất cả xếp thành hàng gọn gàng, phần lớn là cao gót. Tôi làm gì với giày cao gót chứ?

"Chuyện này thật không tin nổi." Tôi quay sang Rosalie. "Tớ thậm chí không hề biết đi giày cao gót. Chúa mới biết tại sao tớ lại mua chứ."

"Có, cậu có thể đấy." Rosalie có vẻ bối rối. "Tất nhiên là cậu đi được."

"Không." Tôi lắc đầu. "Tớ chưa từng đi nổi giày cao gót. Tớ ngã ngay, tớ bị treo gót, trông tớ thật ngốc nghếch..."

"Cưng." Mắt Rosalie mở to. "Cậu sống với giày cao gót. Cậu đi đôi này lần trước khi chúng ta đi ăn trưa." Cô lôi ra một đôi giày trơn màu đen gót nhọn cao tới mười phân. Loại tôi không bao giờ đưa mắt nhìn trong cửa hàng.

Đế giày đã mòn. Nhãn bên trong đã mờ đi. Có ai đó đã đi đôi giày này.

Tôi ư?

"Cậu đi vào đi!" Rosalie nói.

Một cách thận trọng, tôi tuột đôi giày đế bằng và bước vào đôi giày gót nhọn hoắt. Gần như lập tức, tôi ngã nhào và phải tóm lấy Rosalie.

"Bạn thấy đấy? Tôi không giữ thăng bằng nổi."

"Lexi, cậu đi giày cao gót được mà." Rosalie nói chắc chắn. "Tôi đã nhìn thấy cậu đi."

"Tôi không thể." Tôi định tháo giày ra, nhưng Rosalie nắm lấy cánh tay tôi.

"Không! Cậu đừng bỏ cuộc, cưng. Điều đó nằm ở trong cậu, tôi biết mà! Cậu chỉ phải... mở khóa cho nó."

Tôi cố gắng bước một bước nữa, nhưng mắt cá chân tôi cong vẹo như chất dẻo. "Không được rồi." Tôi thốt lên giận dữ. "Tôi không sinh ra để làm điều này."

"Có đấy. Hãy thử lại lần nữa nào! Hãy tìm ra khu vực đó!" Rosalie nói như thể cô đang huấn luyện cho tôi tham dự Olympic. "Cậu làm được mà. Lexi."

Tôi đi loạng choạng sang phía bên kia phòng và nắm lấy tấm rèm. "Tôi sẽ chẳng bao giờ thành thạo việc này," tôi nói một cách tuyệt vọng.

"Tất nhiên là cậu sẽ làm được. Chỉ cần không nghĩ tới điều đó. Hãy hướng sự chú ý đến việc khác. Tôi biết rồi! Chúng ta sẽ hát một bài! Miền đất của hy vọng và hào quang... Nào, Lexi, hát đi nào!"

Một cách miễn cưỡng, tôi tham gia. Tôi thực sự hy vọng Eric không có chiếc máy quay nào hướng vào chúng tôi ngay lúc này.

"Bây giờ cậu đi đi nào!" Rosalie đẩy nhẹ vào người tôi. "Đi nào!"

"Miền đất của hy vọng và hào quang..." cố gắng tập trung vào bài hát, tôi bước một bước về phía trước. Sau đó lại một bước nữa. Rồi một bước nữa.

Ồi Chúa ơi. Tôi đang làm điều đó. Tôi đang đi giày cao gót!

"Bạn thấy chưa?" Rosalie reo mừng chiến thắng. "Tôi đã nói với cậu mà. Cậu là cô gái mê giày cao gót." Tôi đi về phía kia của căn phòng, xoay vòng một cách tự tin, và quay lại, một nụ cười ngạo ra trên mặt. Tôi thấy mình như người mẫu!

"Tôi có thể làm được! Thật dễ dàng!">

"Tuyệt vời!" Rosalie giơ tay lên và đập tay với tôi. Cô mở một chiếc ngăn kéo, vốc lên vài thứ đồ tập, rồi ném vào một cái túi lớn. "Nào, đi thôi."

Chúng tôi lái tới phòng tập bằng xe của Rosalie. Đó là một chiếc Range Rover lộng lẫy có biển đăng ký ROS 1. Những chiếc túi mua sắm chất đầy ghế sau.

"Vậy, cậu làm nghề gì?" tôi nói khi cô luồn lách giữa hai luồng xe.

"Tôi làm rất nhiều việc tình nguyện." Cô gật đầu hăng hái.

"Tuyệt quá." Tôi cảm thấy hơi xấu hổ. Trông Rosalie không có vẻ gì là kiểu người làm những việc tình nguyện, điều đó chứng tỏ tôi khá thành kiến. "Loại việc gì?"

"Lên kế hoạch sự kiện là chủ yếu."

"Cho một tổ chức từ thiện cụ thể nào đó?"

"Không, phần lớn là cho bạn bè. Cậu biết đấy, nếu họ cần giúp những việc như hoa trang trí, hay quà tặng cho khách dự tiệc, hoặc bất cứ việc gì..." Rosalie cười duyên dáng với một người lái xe tải. "Cho tôi vào đi nào, anh lái xe tải... Cảm ơn!" Cô lái sang làn đường bên cạnh và tặng anh ta một nụ hôn gió.

"Tôi cũng làm một số việc linh tinh cho công ty," cô nói thêm. "Eric là người rất dễ thương, anh ấy luôn kéo tôi vào những việc khai trương, kiểu thế. Ôi, khỉ thật, lại sửa đường!" Cô quay xe trước một loạt những tiếng còi chói tai giận dữ, và bật tiếng radio lớn hơn.

"Vậy cậu có quý Eric không?" Tôi cố gắng tỏ ra hững hờ, mặc dù tôi nóng lòng muốn nghe cô nói về chồng tôi.

"Ồ, anh ấy là một người chồng hoàn hảo. Tuyệt đối hoàn hảo." Cô dừng lại trước vạch sang đường. "Còn chồng tôi là quái vật."

"Thật sao?" tôi nhìn cô chăm chăm.

"Hãy nhớ, tớ cũng là quái v" Cô quay sang nhìn tôi, đôi mắt xanh vô cùng nghiêm túc. "Bọn tớ rất không ổn định. Đó hoàn toàn là một mối quan hệ yêu ghét lẫn lộn. Chúng ta tới nơi rồi!" Cô lại phóng vọt lên, lái vào một bãi đỗ xe nhỏ xíu, đỗ cạnh một chiếc Porsche, và tắt máy.

"Cậu đừng lo," cô nói khi dẫn đường cho tôi về phía cái cửa kính. "Tớ biết chuyện này sẽ rất khó khăn cho cậu, vì thế cứ để tớ nói hết... Chào cô!" Cô bước nhanh vào khu vực lễ tân sang trọng có ghế ngồi da thuộc và đài phun nước lát đá cuội.

"Chào các chị." Mặt cô lễ tân hơi tỏ vẻ thương cảm khi nhìn thấy tôi. "Lexi! Khổ thân chị! Chúng tôi đã nghe về vụ tai nạn. Chị không sao chứ?"

"Tôi khỏe, cảm ơn." Tôi đánh bạo mỉm cười. "Cảm ơn cô nhiều vì đã gửi hoa."

"Lexi đáng thương bị chứng mất trí nhớ," Rosalie nói một cách đầy xúc động. "Cô ấy không nhớ chỗ này. Cô ấy không nhớ gì hết." Cô nhìn quanh như thể tìm cách diễn tả. "Như là, cô ấy không nhớ cánh cửa này... hay... hay cái cây này..." Cô chỉ một cây dương xỉ lớn.

"Chúa ơi!"

"Tôi biết." Rosalie nghiêm trang gật đầu. "Đó là một cơn ác mộng đối với cô ấy." Cô quay sang phía tôi. "Nơi này có gợi lại chút ký ức nào không, Lexi?"

"Ờ... không hẳn."

Mọi người trong khu vực lễ tân đều nhìn tôi chằm chằm, tò mò. Tôi thấy mình chẳng khác gì một thành viên của đoàn xiếc Mất trí nhớ Kỳ dị.

"Đi nào!" Rosalie mạnh mẽ nắm lấy tay tôi. "Chúng ta đi thay đồ thôi. Cậu có thể nhớ ra sau khi mặc đồ tập."

Những phòng thay đồ thuộc loại nguy nga nhất mà tôi từng thấy, tất cả đều làm bằng gỗ phẳng lì, với những cái vòi hoa sen chạm khắc và tiếng nhạc nhẹ nhàng trên loa. Tôi biến mất vào trong một phòng nhỏ và mặc vào một cái quần tập ôm sát. Sau đó tôi mặc áo tập.

Nó là kiểu áo liền quần lọt khe. Tôi hoảng hốt nhận ra. Mông tôi trông sẽ thật khổng lồ. Tôi không thể mặc>

Nhưng tôi chẳng còn cái nào khác. Một cách lưỡng lự, tôi kéo nó lên, sau đó lách ra khỏi phòng thay đồ, tay che mắt. Trông tôi sẽ hết sức phì nộn đây. Tôi đếm đến năm, sau đó buộc mình liếc nhìn.

Thực ra... trông tôi không quá tệ. Tôi bỏ hẳn tay khỏi mắt và nhìn mình chằm chằm. Trông tôi hoàn toàn cao ráo, mảnh dẻ, và... khác. Tôi thử gập tay lại - và một cơ bắp tay mà tôi chưa từng thấy bất ngờ nổi lên. Tôi nhìn nó hết sức ngỡ ngàng.

"Đi nào!" Rosalie hối hả tới sau lưng tôi, mặc quần tập và áo ngực ôm sát. "Đường này..." Cô dẫn tôi vào một phòng tập thoáng đãng lớn, nơi nhiều hàng phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ đã sẵn sàng vào vị trí trên những tấm thảm yoga.

"Xin lỗi chúng tôi tới muộn," cô trịnh trọng nói, nhìn quanh phòng. "Nhưng Lexi bị chứng mất trí nhớ. Cô ấy không nhớ gì hết. Về bất kỳ ai trong số các bạn."

Tôi có cảm giác Rosalie đang thích thú với việc này.

"Chào." Tôi rụt rè vẫy quanh phòng.

"Tôi nghe nói về tai nạn của cô, Lexi." Giáo viên dạy thể dục lại gần với nụ cười thông cảm. Đó là một phụ nữ mảnh khảnh, tóc vàng cắt ngắn và đeo tai nghe. "Hôm nay cô cứ tập nhẹ nhàng thôi nhé. Ngồi nghỉ bất cứ lúc nào cô muốn. Chúng ta sẽ bắt đầu bài tập trên thảm..."

"Được rồi. Cảm ơn."

"Chúng tôi đang cố gắng kích thích trí nhớ của cô ấy," Rosalie xen vào. "Vì thế mọi người cứ hành động bình thường."

Khi tất cả những người khác giơ tay lên, tôi bần chồn lấy một tấm thảm và ngồi xuống. Thể dục chưa bao giờ là thể mạnh của tôi. Tôi đoán mình sẽ phải cố hết sức để làm theo. Tôi duỗi thẳng chân trước mặt và với tay chạm vào ngón chân, mặc dù tôi sẽ không bao giờ có thể...

Quái quỷ thật. Tôi có thể chạm tay vào những ngón chân của mình. Thực tế, tôi có thể chạm đầu trực tiếp vào đầu gối. Chuyện gì đã xảy ra với tôi?

Một cách ngờ vực, tôi làm theo động tác - và tôi cũng làm được! Cơ thể tôi thật mềm dẻo. Cơ thể tôi chuyển động vào mỗi tư thế như thể nó nhớ mọi thứ một cách hoàn hảo, ngay cả khi tôi thì không.

"Còn bây giờ, ai làm được thì hãy làm nhé," cô giáo nói, "chuyển sang tư thế múa phức tạp..."

Tôi bắt đầu thận trọng kéo mạnh mắt cá chân - và nó tuân lệnh tôi! Tôi kéo chân thẳng lên trên đầu! Tôi muốn hét lên "Nhìn tôi này, mọi người!"

"Đừng tập quá nặng, Lexi " Giáo viên có vẻ lo lắng. "Có lẽ bây giờ cô nên tập nhẹ nhàng thôi. Chắc cô nên để động tác xoạc đến tuần sau."

Không thể nào. Tôi có thể làm động tác xoạc?

Sau đó, trong phòng thay đồ, tôi thấy rất phấn chấn. Tôi ngồi trước gương, sấy khô tóc, ngắm nhìn nó chuyển từ màu lông chuột ẩm ướt sang màu hạt dẻ sáng rực rỡ. "Mình không thể tin nổi chuyện này," tôi cứ nói đi nói lại với Rosalie. "Mình đã luôn rất tệ hại cái món thể dục này!"

"Cưng, cậu có khả năng bẩm sinh!" Rosalie đang dốc kem dưỡng khắp người. "Cậu là người giỏi nhất lớp."

Tôi tắt máy sấy tóc, luồn tay qua mái tóc đã khô, và quan sát hình ảnh của mình trong gương. Lần thứ một triệu, cái nhìn của tôi bị hút vào hàm răng trắng bóng của mình - và đôi môi hồng đầy đặn. Miệng tôi chưa bao giờ đẹp như vậy vào năm 2004 - tôi biết trông nó không như vậy.

"Rosalie." Tôi hạ giọng. "Tớ hỏi cậu một... câu hỏi riêng tư được không?"

"Tất nhiên!" Rosalie thì thầm trả lời.

"Tớ đã bao giờ làm gì chưa? Với khuôn mặt tớ? Như là bơm Botox? Hay..." tôi hạ giọng thêm nữa, hầu như không tin nổi mình đang nói điều này - "phẫu thuật thẩm mỹ?"

"Bạn thân mến!" Trông Rosalie đầy kinh hoàng. "Suyt!" Cô đặt ngón tay lên môi.

"Nhưng..."

"Suyt! Tất nhiên chúng ta chưa bao giờ làm gì! Toàn bộ, một trăm phần trăm tự nhiên." Cô nháy mắt.

Cái nháy mắt đó nghĩa là thế nào?

"Rosalie, cậu phải nói với tớ những việc tớ đã làm..." Tiếng tôi bỗng nhiên nhỏ dần, bị lãng đi vì hình ảnh của mình trong gương. Thậm chí không nhận ra mình đang làm gì, tôi nhặt những kẹp tóc từ cái bình trước mặt và bắt đầu kẹp tóc ngược lên một cách vô thức. Trong khoảng ba mươi giây, tôi đã tạo ra một cái búi tóc hết sức hoàn hảo.

Làm thế quái nào mà tôi làm được điều đó?

Khi quan sát đôi tay mình, tôi cảm thấy một chút kích động dâng lên trong người. Tôi còn có thể làm những điều gì khác? Tháo ngòi nổ một quả bom? Ám sát ai đó chỉ bằng một cú ra đòn bằng tay?

"Chuyện gì vậy?" Rosalie phát hiện ra cái nhìn của tôi.

"Tớ vừa mới búi tóc lên." Tôi chỉ vào gương. "Nhìn kìa. Thật không tin nổi. Tớ chưa từng làm điều đó bao giờ."

"Có, cậu đã làm rồi mà." Cô ngơ ngàng. "Cậu làm tóc như vậy khi đi làm hàng ngày."

"Nhưng tớ không nhớ. Cứ như thể... như thể một siêu nhân đã chiếm đoạt cơ thể tớ hay gì đó. Tớ đi được giày cao gót, tớ biết búi tóc. Tớ biết làm động tác xoạc... Tớ cứ như siêu nhân vậy! Không phải là tớ."

"Cưng, là cậu mà." Rosalie nắm lấy tay tôi. "Cậu nên quen với điều đó!"

Chúng tôi ăn trưa ở quầy bán nước hoa quả và chuyện trò với vài cô gái có vẻ biết tôi, rồi sau đó Rosalie đưa tôi về nhà. Khi chúng tôi lên thang máy, tôi bỗng nhiên kiệt sức.

"Vây!" Rosalie nói khi chúng tôi bước vào căn hộ. "Cậu có muốn xem lại quần áo một lần nữa? Có lẽ đồ bơi!"

"Thực ra, tớ cảm thấy khá kiệt sức," tôi nói đầy vẻ hối lỗi. "Cậu có phiền không nếu tớ đi nghỉ một chút?"

"Tất nhiên là không!" Cô vỗ nhẹ vào cánh tay tôi. "Tớ sẽ chờ cậu ngoài này, để đảm bảo cậu không sao..."

"Đừng ngốc thế," tôi mỉm cười. "Tớ sẽ ổn cho tới khi Eric về nhà, thật đấy. Và... cảm ơn, Rosalie. Cậu thật tốt với tớ."

"Bạn thân yêu." Cô ôm tôi và nhấc túi lên. "Tớ sẽ gọi cho cậu. Tự chăm sóc mình nhé!" Cô đã sắp ra khỏi cửa thì tôi đột nhiên nhớ ra.

"Rosalie!" tôi gọi. "Tớ nên làm món gì cho Eric vào bữa tối nhỉ?"

Cô quay lại nhìn tôi ngỡ ngàng. Tôi chắc đó là một câu hỏi khá lạ lùng, hoàn toàn bất ngờ.

"Tớ chỉ nghĩ biết đâu cậu lại biết anh ấy thích loại đồ ăn nào." Tôi cười lúng túng.

"Cưng..." Rosalie chớp chớp mắt. "Cưng, cậu không nấu bữa tối. Gianna sẽ chuẩn bị bữa tối. Người giúp việc của cậu ấy. Giờ này bà ấy đang đi chợ, sau đó bà ấy sẽ trở lại, chuẩn bị bữa tối, chuẩn bị giường cho cậu..."

"Ồ, đúng rồi. Tất nhiên!" Tôi vội vã gạt đầu, cố gắng tỏ vẻ tôi đã biết mọi chuyện từ đầu.

Nhưng khốn kiếp thật. Đây thực sự là một cuộc đời khác. Tôi chưa từng có lấy một người dọn nhà, chứ nói gì đến một người giúp việc như ở khách sạn năm sao thế này.

"Ừm, chắc tớ phải đi ngủ một chút đây," tôi nói. "Tạm biệt."

Rosalie gửi cho tôi một nụ hôn gió và đóng cửa lại, còn tôi đi vào phòng ngủ, toàn màu kem và gỗ màu sẫm xa hoa, với một chiếc giường phủ da lộn khổng lồ. Eric đã khẳng khẳng là tôi sẽ dùng phòng ngủ chính, điều đó chứng tỏ anh thật tử tế và cao thượng. Nhưng chao ôi, phòng ngủ cho khách cũng hết sức lộng lẫy; thực ra, tôi nghĩ anh còn có bồn tắm mát xa riêng, vì thế chẳng có gì phải phàn nàn.

Tôi đá bật đôi giày cao gót ra, chui xuống dưới chiếc chăn lông vịt, và thấy khoan khoái ngay lập tức. Đây là chiếc giường dễ chịu mà tôi từng được nằm, trong cả đời. Tôi vận vẹo một chút, đắm mình trong lớp trải giường trơn mát và những chiếc gối mềm mại hoàn hảo. Ừm, tuyệt thật. Tôi sẽ chỉ nhắm mắt và ngủ một chút xíu...

Tôi tỉnh dậy thấy một khe sáng mờ và tiếng bát đĩa leng keng.

"Em yêu?" có tiếng gọi từ ngoài cửa. "Em dậy chưa?"

"Ồ." Tôi cố gắng ngồi dậy và xoa mắt. "À... chào anh."

Cửa mở và Eric bước vào, bê theo một cái khay và một chiếc túi mua sắm.

"Em đã ngủ vài tiếng. Anh mang bữa tối cho em." Anh đi về phía giường, đặt khay xuống, và bật đèn đầu giường lên. "Món cháo gà Thái."

"Em thích món cháo gà Thái!" tôi nói mừng rờ. "Cảm ơn anh!"

Eric mỉm cười và đưa thìa cho tôi. "Rosalie nói với anh hôm nay em và cô ấy tới phòng tập."

"Đúng. Mọi chuyện thật tuyệt." Tôi ăn một thìa cháo đầy và nó ngon tuyệt. Chúa ơi, tôi đói cồn cào. "Eric, anh có thể lấy cho em một miếng bánh mì được không?" Tôi ngẩng đầu lên. "Để em vét sạch chỗ này?"

"Bánh mì?" Eric cau mày, trông có vẻ bối rối. "Em yêu, ta không có bánh mì trong nhà. Cả hai chúng ta đều ít ăn ca lo."

Ồ, đúng rồi. Tôi đã quên về chuyện ăn ít ca lo đó.

"Không sao!" Tôi mỉm cười với anh và ăn thêm một thìa cháo đầy. Tôi có thể ăn ít ca lo. Dễ thôi.

"Điều đó làm anh nhớ tới món quà nhỏ của anh," Eric nói. "Hay thực ra là... hai món quà. Đây là

món quà đầu tiên..."

Anh thò tay vào trong túi và lôi ra một cuốn sổ gáy xoắn mỏng rồi đưa cho tôi với vẻ khoa trương. Trang bìa là bức ảnh màu của tôi và Eric trong trang phục cưới, với tiêu đề: Eric và Lexi Gardiner: Sổ tay Hôn nhân.

"Em còn nhớ bác sĩ nói nên viết lại mọi chi tiết trong cuộc sống của chúng ta cùng nhau?" Trông Eric đầy tự hào. "Thế đấy, anh đã soạn cuốn sổ này cho em. Khi em có bất kỳ câu hỏi nào về hôn nhân và cuộc sống gia đình của chúng ta, câu trả lời sẽ ở trong đó."

Tôi lật trang đầu tiên, thấy có một dòng chữ.

Eric và Lexi

Cuộc hôn nhân tốt đẹp hơn cho thế giới tốt đẹp hơn

"Chúng ta có tuyên ngôn hôn nhân?" tôi hơi sững sờ.

"Anh vừa nghĩ ra câu đó." Eric nhún vai khiêm tốn. "Em nghĩ sao?"

"Tuyệt lắm!" Tôi lật qua quyển sổ. Có những trang in, rải rác các tiêu đề, hình ảnh, thậm chí cả sơ đồ vẽ tay. Tôi có thể thấy các phần về kỳ nghỉ, gia đình, giặt là, cuối tuần...

"Anh đã sắp xếp các mục theo thứ tự bảng chữ cái." Eric giải thích. "Và lập danh mục. Nó sẽ khá dễ sử dụng."

Tôi lật sang trang danh mục và đưa mắt lướt qua nội dung một cách ngẫu nhiên.

Cà chua - tr. 5, 23

Cái kẹp - xem Tiệc đồ nướng

Các ngôn ngữ - tr. 24

Ngôn ngữ? Tôi lập tức lật tới trang hai mươi tư.

"Em đừng cố gắng đọc ngay bây giờ." Eric nhẹ nhàng đóng quyển sổ tay lại. "Em cần ăn và ngủ."

Tôi sẽ tra phần "ngôn ngữ" sau. Khi anh đã đi.

Tôi ăn nốt chỗ cháo còn lại, ngồi tựa lưng và thở dài thỏa mãn. "Cảm ơn anh rất nhiều, Eric. Thật ngon tuyệt."

"Có gì đâu, em yêu." Eric bỏ khay ra đặt lên bàn trang điểm. Khi làm như vậy, anh nhận thấy đôi giày của tôi trên sàn. "Lexi!" Anh cười với tôi. "Giy phải để trong phòng quần áo của em."

"Ồ," tôi nói. "Em xin lỗi."

"Không sao. Có nhiều điều em phải học." Anh quay lại cạnh giường và thò tay vào túi quần. "Còn đây là món quà còn lại..." Anh lấy ra một chiếc hộp da nhỏ đựng đồ trang sức.

Đầu tôi bắt đầu đau nhói ngờ vực khi tôi nhìn nó. Chồng tôi tặng tôi một món quà trong hộp đựng đồ trang sức sang trọng. Cứ như người lớn trong phim ảnh vậy.

"Anh muốn em có thứ gì đó em thực sự nhớ rằng anh đã tặng em," Eric nói với nụ cười buồn, sau đó gật đầu về phía chiếc hộp. "Em mở ra đi."

Tôi mở hộp - và thấy một viên kim cương trên một sợi dây chuyền vàng.

"Em thích không?"

"Nó... nó thật tuyệt!" tôi lắp bắp. "Em rất thích! Cảm ơn anh nhiều lắm!"

Eric vươn người sang và vuốt tóc tôi. "Thật tuyệt lại có em về nhà, Lexi."

"Thật tuyệt lại được về nhà," tôi sôi nổi trả lời.

Điều đó gần như là đúng. Tôi chưa thể nói một cách trung thực rằng nơi này đã thân thiết như nhà mình. Nhưng nó thực sự sang trọng như một khách sạn năm sao, nghĩa là thậm chí còn tuyệt hơn. Tôi lấy viên kim cương ra và ngắm nhìn nó một cách sợ hãi. Trong khi đó Eric uể oải chơi đùa với một lọn tóc tôi, vẻ mặt anh đầy âu yếm.

"Eric." tôi nói, hơi bẽn lễn. "Khi chúng ta gặp nhau lần đầu, anh thấy gì ở em? Tại sao anh lại

yêu em?"

Một nụ cười hồi tưởng thoáng qua gương mặt Eric. "Anh yêu em, Lexi." anh nói. "vì em mạnh mẽ. Em hiệu quả. Em ham muốn thành công, giống như anh. Mọi người nói rằng chúng ta quá cứng rắn, nhưng không hề. Chỉ là chúng ta có khả năng đua tranh mạnh mẽ."

"Đúng thế," tôi nói sau một chút ngập ngừng.

"Và anh yêu cái miệng xinh đẹp của em." Eric nhẹ nhàng chạm vào môi trên của tôi. "Và cặp chân dài của em. Và cách em dùng đũa chiếc cặp da."

Anh vừa dùng từ xinh đẹp khi nói về tôi.

Tôi lắng nghe, tràn ngập xúc động. Tôi muốn anh cứ nói mãi. Chưa ai từng nói với tôi thế này, trong cả đời tôi.

"Anh sẽ để em nghỉ." Anh hôn vào trán tôi và cầm khay lên. "Em ngủ ngon nhé. Hẹn gặp em vào buổi sáng."

"Hẹn gặp lại anh." tôi thì thầm. "Chúc ngủ ngon, Eric. Và... cảm ơn anh!"

Anh đóng cửa và tôi còn lại một mình với chiếc dây chuyền, cuốn sổ tay hôn nhân, và cảm giác phờ phạc. Tôi có một người chồng trong mơ. Không, tôi có một người chồng tuyệt hơn trong mơ. Anh mang cháo gà cho tôi và tặng tôi kim cương và yêu tôi vì cách tôi dùng đũa chiếc cặp da.

Chắc kiếp trước tôi là Gandhi.

Chương 8

Vải sồi - tr. 19

Về đồ ăn, xem Bữa ăn hàng ngày, Bếp ăn; Ăn tiệm - tr. 20

Vuốt ve kích thích - tr. 21

Không thể nào. Anh đưa vào cả phần vuốt ve kích thích?

Tôi đã lật qua cả cuốn sổ tay hôn nhân kể từ lúc ngủ dậy sáng nay - và nó hoàn toàn, tuyệt đối thu hút sự chú ý của tôi. Tôi thấy như mình đang xem trộm cuộc đời của chính mình. Chưa nói đến của Eric. Tôi biết mọi thứ, từ nơi anh mua khay măng sét cho tới anh nghĩ gì về chính phủ, cho tới thực tế anh kiểm tra bưu hàng tháng để phát hiện u. (Nghĩa là nhiều hơn so với mức tôi mong muốn. Chẳng lẽ anh phải nhắc đến cả cái đó?>

Đó là giờ ăn sáng, và cả hai chúng tôi cùng ngồi trong bếp. Eric đọc tờ Financial Times, còn tôi đang xem danh mục xem mình thường ăn thứ gì. Nhưng Vuốt ve kích thích có vẻ hấp dẫn hơn. Đồ ăn rất nhiều. Một cách lén lút, tôi lật tới trang hai mươi mốt.

Ôi Chúa ơi. Anh thực sự đã viết ba đoạn về vuốt ve kích thích! Dưới mục Thao tác Chung.

"... lướt qua, cử động bình thường... thường theo hướng chiều kim đồng hồ... kích thích nhẹ nhàng khu vực đùi non..."

Tôi thối phì cả cà phê ra và Eric ngẩng lên nhìn. "Không sao chứ, em yêu?" Anh mỉm cười. "Sổ tay có ích cho em chứ? Em có tìm thấy mọi thứ em cần?"

"Có!" Tôi vội vã lật sang phần khác, như một đứa trẻ tìm kiếm những từ bậy bạ trong từ điển. "Em đang tìm xem em thường ăn gì vào bữa sáng."

"Gianna để một ít trứng bác và lợn hun khói trong lò." Eric nói. "Và em thường uống chút nước quả màu xanh." Anh chỉ cái bình chứa thứ nước trông như nước đầm lầy đầy bùn trên bàn bếp. "Đó là thứ đồ uống vitamin để làm giảm sự ngon miệng tự nhiên."

Tôi nén lại cơn rùng mình. "Có lẽ hôm nay em sẽ bỏ qua món đó." Tôi lấy trứng và thịt hun khói trong lò và cố gắng đàn áp nỗi thèm muốn ba lát bánh mì nướng để ăn kèm.

"Xe mới của em sắp được đưa tới." Eric uống một ngụm cà phê. "Thay cho chiếc đã bị hỏng. Mặc dù anh đoán em sẽ không vội chuyển lái xe lại."

"Em còn chưa thực sự nghĩ về điều đó." tôi tuyệt vọng nói.

"Ừm, chúng ta sẽ xem. Dù sao, bây giờ em cũng chưa thể lái, cho tới khi em thi lại bằng lái xe." Anh lau miệng bằng một chiếc khăn ăn bằng lanh và đứng dậy. "Còn một điều nữa, Lexi. Nếu em không phiền, anh muốn lên kế hoạch một bữa tiệc tối nhỏ vào tuần sau. Chỉ vài người bạn cũ."

"Một bữa tiệc tối?" tôi lặp lại, e sợ. Tôi chưa bao giờ thực sự là kiểu người có thể tổ chức một bữa tiệc tối. Trừ khi ta tính vừa ăn món mì ống trên sofa vừa xem Will & Grace là tiệc tối>

"Chẳng có gì phải lo lắng." Anh nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi. "Gianna sẽ lo khâu thực phẩm. Tất cả những gì em phải làm là trông thật rạng rỡ. Nhưng nếu em cảm thấy chưa sẵn sàng, ta có thể quên ý tưởng đó đi."

"Tất nhiên là em sẵn sàng!" tôi nói nhanh chóng. "Em phát chán vì mọi người cứ đối xử với em như thể em là người tàn phế ấy. Em đã cảm thấy rất khỏe rồi!"

"Điều đó dẫn anh tới một vấn đề khác. Công việc." Eric khoác áo vào. "Rõ ràng em chưa đủ khỏe để làm việc cả ngày, nhưng Simon đang băn khoăn không biết liệu em có muốn tới thăm văn phòng. Simon Johnson." anh giải thích, "Em có nhớ ông ấy?"

"Simon Johnson? Giám đốc điều hành?"

"Ừ." Eric gật đầu. "Tối qua ông ấy gọi tới đây. Bọn anh đã nói chuyện vui vẻ. Ông ấy khá dễ chịu."

"Em tưởng ông ấy thậm chí chưa từng nghe đến em!" tôi hoài nghi nói.

"Lexi, em là thành viên quan trọng trong nhóm quản lý cấp cao," Eric nói kiên nhẫn. "Tất nhiên

ông ấy đã nghe đến em."

"Ồ, đúng rồi. Tất nhiên."

Tôi nhai miếng thịt hun khói, cố gắng tỏ vẻ hào hứng - nhưng bên trong, tôi muốn nhảy lên vì vui mừng. Cuộc đời mới của tôi ngày càng trở nên tốt đẹp hơn.

Tôi là thành viên quan trọng trong nhóm quản lý cấp cao! Simon Johnson biết tôi là ai!

Eric đang tiếp tục. "Bọn anh nhất trí rằng sẽ có ích cho em nếu em tới thăm văn phòng. Việc đó có thể giúp khôi phục trí nhớ - cũng như để mọi người trong bộ phận của em cảm thấy yên tâm."

"Em nghĩ đó là ý tưởng tuyệt vời." tôi hào hứng nói. "Em có thể làm quen lại với công việc, gặp tất cả các cô gái... Bọn em có thể đi ăn trưa."

"Người phó của em hiện đang làm mọi việc thay em." Eric nói, nhìn vào một tập giấy ghi chép trên bàn bếp. "Byron Foster tới khi em trở lại, rõ ràng là vậy."

"Bây giờ Byron là phó của em?" tôi nói hoài nghi. "Nhưng Byron từng là sếp của em!"

Mọi thứ đều lộn ngược hết cả. Mọi thứ đều không thể nhận ra. Tôi hết sức nóng lòng tới văn phòng để xem chuyện gì đang diễn ra.

Eric gõ gì đó vào chiếc BlackBerry, sau đó cất đi và nhắc cặp tài liệu lên. "Chúc em một ngày vui vẻ, em yêu."

"Anh cũng vậy... ờ... anh yêu!" Tôi đứng lên khi anh quay lại nhìn tôi - và có sự rùng mình giữa hai chúng tôi. Eric chỉ đứng cách tôi vài phân. Tôi có thể ngửi thấy mùi kem cạo râu của anh và thấy một vết xước trên cổ anh đã gây ra khi cạo râu.

"Em còn chưa đọc hết quyển sổ tay." Tôi bỗng nhiên cảm thấy ngượng nghịu. "Em có thường... hôn anh tạm biệt vào thời điểm này?"

"Em thường làm thế, đúng vậy." Giọng Eric cũng có vẻ không tự nhiên. "Nhưng đừng cảm thấy..."

"Không! Em muốn thế! Ý em là... ta nên làm mọi điều đúng như ta thường làm." Má tôi hơi ửng hồng. "Vây, em thường hôn anh vào má, hay... hay vào môi..."

"Môi." Eric hắng giọng. "Em thường làm thế."

"Đúng thế." Tôi gật đầu. "Vây... ừm..." Tôi vòng tay ôm lưng anh, cố gắng tỏ ra tự nhiên. "Như thế này? Hãy cho em biết nếu đó không phải cách em thường làm..."

"Có lẽ chỉ một tay." Eric nói sau một giây suy nghĩ.

"Và thường cao lên một chút."

"Được!" Tôi di chuyển một tay lên phía vai anh và thả tay còn lại xuống, cứ như thể tôi chuẩn bị khiêu vũ. Sau đó, cố gắng hết sức giữ nguyên tư thế, tôi hơi ngửa mặt lên.

Eric có một cái bấu nhỏ lạ lùng ở đầu lưỡi, tôi bỗng nhận ra. Được rồi... tôi sẽ không nhìn vào đó. Hãy tập trung vào nụ hôn. Anh nghiêng người về phía trước và môi anh lướt nhanh qua môi tôi, và tôi chẳng.. cảm thấy gì hết.

Tôi hy vọng nụ hôn đầu tiên của chúng tôi sẽ kích thích các loại ký ức hay cảm giác, hay một hình ảnh đột ngột về Paris, hay nụ hôn đầu của chúng tôi... Nhưng khi anh rời tôi, tôi cảm thấy hoàn toàn, một trăm phần trăm trống rỗng. Tôi có thể thấy sự chờ đợi trên gương mặt Eric, và tôi nhanh chóng tìm kiếm điều gì đó kích lệ để nói với anh ấy.

"Thật đáng yêu! Rất..."

Giọng tôi nhỏ dần. Tôi không thể nghĩ đến một từ nào khác ngoài nhanh, mà nó có vẻ không thích hợp lắm.

"Nó không gợi lại ký ức nào ư?" Eric chăm chú quan sát nét mặt tôi.

"Ừm... không," tôi nói đầy vẻ hối lỗi. "Nhưng, ý em là, điều đó không có nghĩa là nó không hẳn... Em muốn nói điều đó... Em cảm thấy khá kích thích!" Những từ đó được thốt ra trước khi tôi kịp kìm lại.

Tôi nói điều đó làm quái gì cơ chứ? Tôi đâu có cảm thấy kích thích.

"Thật sao?" Mặt Eric sáng bừng và anh đặt chiếc cặp xuống.

Ồi không. Không, không, không. Khôôông!

Tôi chưa thể làm tình với Eric. Thứ nhất, tôi thậm chí chưa biết gì về anh ấy, hầu như chưa. Thứ hai, tôi còn chưa đọc về điều xảy ra sau khi kích thích nhẹ nhàng vào đùi non.

"Không hẳn là em thấy kích thích," tôi vội vàng chữa lại. "Ý em là, chỉ là đủ để biết... để nhận ra rằng... Ý em là rõ ràng chúng ta đã có thời gian rất tuyệt... trong chuyện phòng ngủ... ừm..."

Thôi ngay đi. Đừng nói nữa, Lexi. Thôi ngay.

"Dù sao." Tôi cười tươi hết sức có thể. "Chúc anh một ngày tuyệt vời."

"Em cũng vậy." Eric nhẹ nhàng chạm vào má tôi, sau đó quay người và sải bước đi. Tôi nghe thấy tiếng cửa đóng, rồi ngồi phịch xuống một cái ghế. Suýt thì nguy. Tôi vội lấy cuốn sổ tay hôn nhân và nhanh chóng lật tới phần chữ "V". Tôi cần phải đọc hết phần V

Đây là còn chưa nói đến Làm tình bằng miệng, tôi bỗng nhận ra. Và Tần suất (Tình dục).

Phần này sẽ tốn thời gian đây.

Sau hai tiếng và ba tách cà phê, tôi gấp cuốn sổ tay và ngả người, đầu tôi nổ tung vì thông tin. Tôi đã đọc từ trang đầu tới trang cuối cùng, và hầu như đã hình dung ra toàn bộ tình hình.

Tôi đã biết được rằng Eric và tôi thường nghỉ cuối tuần ở những "khách sạn sang trọng riêng tư". Tôi đã biết được rằng chúng tôi thích xem phim tài liệu về kinh doanh và The West Wing (1). Và chúng tôi có quan điểm khác nhau về phim Brokeback Mountain. Mà tôi cũng đã biết rằng đó là một bộ phim về những chàng cao bồi đồng tính. (Những chàng cao bồi đồng tính?)

Tôi đã biết được rằng Eric và tôi chia sẻ niềm yêu thích đối với món rượu vang của vùng Bordeaux. Tôi cũng biết được rằng tôi "làm việc quá sức" và "tập trung" và "làm việc 24/24 để hoàn thành công việc".

Tôi cũng biết được rằng tôi "không thể kiên nhẫn chịu đựng những kẻ ngốc nghếch", "ghét những kẻ phí phạm thời gian", và tôi là "người đánh giá cao những điều tinh tế trong cuộc sống".

Có vẻ mới mẻ đây.

Tôi đứng dậy đi ra phía cửa sổ, cố gắng tiêu hóa mọi điều tôi vừa đọc. Càng tìm hiểu nhiều về cô Lexi hai mươi tám tuổi, tôi càng cảm thấy cô ta là con người hoàn toàn khác với tôi. Cô ta không chỉ khác về hình thức. Cô ta thực sự khác mọi thứ. Cô ta là sếp. Cô ta mặc quần áo màu be và đồ lót La Perla. Cô ta hiểu biết về rượu vang. Cô ta không bao giờ ăn bánh mì.

Cô ta là người lớn. Đó chính là cô ta. Tôi nhìn chăm chăm vào gương và gương mặt hai mươi tám tuổi nhìn lại tôi chăm chú.

Làm thế quái nào mà tôi đã đi từ tôi... tới cô ta?

Với một sự thôi thúc, tôi đứng dậy đi vào phòng ngủ, qua đó để tới phòng quần áo. Chắc chắn phải có manh mối ở đâu đó. Tôi ngồi xuống chiếc bàn trang điểm trang nhã, xinh xắn của mình, và yên lặng nó.

Ý tôi là, trước tiên, cứ nhìn nó mà xem. Cái bàn trang điểm cũ của tôi được sơn màu hồng và là một đồng lộn xộn - các loại khăn quàng, dây chuyền treo lòng thòng trên gương, và những hộp đồ trang điểm tung tóe khắp nơi. Còn cái bàn này không chề vào đâu được. Những chiếc hộp bạc xếp thành hàng, một chiếc đĩa đựng một đôi khuyên tai, và một chiếc gương cầm tay được trang trí nghệ thuật.

Tôi mở ngẫu nhiên một ngăn kéo và tìm thấy một chồng khăn được gấp gọn gàng, trên cùng là một đĩa DVD sáng bóng ghi chữ Tham vọng: EP1 bằng bút dạ. Tôi nhặt nó lên, bối rối - và sau đó bỗng nhận ra nó là cái gì. Đó là chương trình Amy đã nói đến. Đây là tôi trên truyền hình!

Ồi Chúa ơi, tôi phải xem cái này. Trước hết là vì tôi muốn biết đến chết đi được là tôi trông thế nào. Và thứ hai, vì đây là một mảnh nữa của trò xếp hình. Chương trình thực tế này là nơi Eric gặp tôi lần đầu. Nó cho tôi cơ hội lớn ở chỗ làm. Có lẽ lúc đó tôi không biết chương trình đó sẽ

quan trọng đến mức nào.

Tôi vội vàng vào phòng khách, cuối cùng cũng xoay sở tìm được chiếc đầu DVD đằng sau một tấm ván trong mờ, và nhét đĩa vào. Chẳng mấy chốc, tên chương trình đã chạy khắp các màn hình gắn trên tường trong cả căn hộ. Tôi tua nhanh cho tới khi gương mặt tôi xuất hiện trên màn hình, sau đó nhấn vào nút Play.

Tôi đã sẵn sàng co rúm lại vì xấu hổ và trốn đằng sau sofa. Nhưng thực ra... trông tôi đâu quá tệ! Răng tôi đã được dán thêm một lớp, hoặc bọc, hoặc thế nào đó - tùy nhiên miệng tôi trông mỏng hơn nhiều so với bây giờ. (Chắc hẳn tôi đã đi tiêm collagen.) Mái tóc màu hạt dẻ của tôi đã được sấy và buộc gọn kiểu đuôi ngựa đằng sau. Tôi mặc một bộ vest màu đen và một chiếc áo sơ mi màu xanh biển, trông tôi hoàn toàn có dáng doanh nhân.

"Tôi cần phải thành công," tôi nói với một người phỏng vấn nào đó mà máy quay không hướng đến. "Tôi cần phải chiến thắng cuộc thi này."

Ài chà. Trông tôi thật nghiêm trọng. Tôi không hiểu nổi. Tại sao bỗng nhiên tôi lại muốn chiến thắng trong một chương trình thực tế về kinh doanh?

"Chào cô, Lexi!" Một giọng nói khiến tôi giật nảy cả người. Tôi bấm mạnh vào nút Stop trên điều khiển và quay lại thì thấy một phụ nữ trạc ngoài năm mươi tuổi. Bà có mái tóc màu sẫm, điểm hoa râm, buộc gọn ra phía sau; bà mặc một bộ áo liền quần vải hoa; và xách một giỏ nhựa đầy đồ dọn dẹp. Một chiếc iPod ghim vào túi quần và từ cái loa nhét vào tai bà ấy, tôi có thể nghe thấy giai điệu opera.

"Cô đã dậy rồi!" bà nói bằng giọng the thé. "Cô cảm thấy thế nào? Hôm nay có khá hơn chút nào không?" Giọng bà rất khó đoán, kiểu như giọng khu Đông London pha với giọng Ý.

"Bà là Gianna?" tôi thận trọng hỏi.

"Ôi Chúa trên thiên đường." Bà làm dấu thánh giá và hôn ngón tay. "Eric đã cảnh báo tôi. Đầu cô có vấn đề, cô gái tội nghiệp."

"Tôi khỏe, thật đấy," tôi vội nói. "Tôi chỉ mất một chút trí nhớ. Vì thế tôi sẽ phải học lại mọi thứ về cuộc đời tôi."

"Vậy thì, tôi là Gianna." Bà đập vào ngực.

"Tuyệt lắm! Ờ... cảm ơn." Tôi đứng sang bên khi Gianna đi ngang qua tôi và bắt đầu dùng cái chổi lông vũ phẩy mặt kính của bàn cà phê, ngâm nga theo chiếc iPod.

"Cô đang xem chương trình ti vi của có phải không?" bà nói, liếc qua tôi vào màn hình lớn.

"Ồ. Ờ... tôi đang xem. Chỉ để tự gọi nhớ cho mình." Tôi vội vàng tắt nó đi. Trong khi đó, Gianna đã bắt đầu đánh bóng một loạt khung ảnh.

Tôi vặn vẹo ngón tay lúng túng. Sao tôi có thể cứ đứng đó, nhìn một người phụ nữ khác dọn dẹp nhà mình? Tôi có nên đề nghị giúp đỡ?

"Cô muốn tôi nấu món gì cho bữa tối nay?" bà nói, bắt đầu dựng những cái gối trên sofa lên.

"Ồ," tôi nói, nhìn lên một cách hoảng hốt. "Không gì hết! Thật đấy!"

Tôi biết Eric và tôi đều giàu có và mọi thứ, nhưng tôi không thể nhờ ai đó nấu bữa tối cho tôi. Điều đó thật kinh tởm.

"Không gì hết?" bà ngập ngừng. "Cô ra ngoài sao?"

"Không! Tôi chỉ nghĩ... có lẽ tối nay tự nấu nướng."

"Ồ, tôi hiểu rồi," bà nói. "Vậy thì tùy cô thôi." Với vẻ mặt nghiêm nghị, bà nhắc một chiếc gối và đập nó mạnh hơn. "Tôi hy vọng cô thích món cháo đêm qua," bà nói thêm mà không nhìn tôi.

"Ngon lắm!" tôi vội vàng nói. "Cảm ơn! Mùi vị... rất ngon."

"Tốt quá." bà nói bằng giọng không tự nhiên. "Tôi đã cố hết sức."

Ôi Chúa ơi. Bà không thấy bị xúc phạm đấy chứ? "Cho tôi biết cô muốn tôi mua gì cho cô nấu." bà vừa nói vừa tiếp tục vỗ vỗ cái gối. "Nếu cô định làm món gì đó mới, hoặc khác..."

Khỉ thật. Bà thấy bị xúc phạm.

"Hoặc... ờ... ừm." Giọng tôi lạo xạo vì căng thẳng. "Thực ra, tôi đã nghĩ lại... có lẽ bà có thể nấu chút gì đó cho chúng tôi. Nhưng ý tôi là, không cần cố gắng quá. Một chiếc sandwich cũng được."

"Một chiếc sandwich?" Bà ngẩng đầu lên hoài nghi. "Cho bữa tối?"

"Hoặc... bất cứ thứ gì bà muốn! Bất cứ thứ gì bà thích nấu!" Kể cả khi đang nói những từ này, tôi biết nghe nó ngớ ngẩn thế nào. Tôi lùi lại, nhặt một quyển tạp chí bất động sản nằm trên bàn phụ, và mở ra một trang về đài phun nước.

Làm thế nào để tôi có thể quen với tất cả những chuyện này? Làm thế nào mà tôi đã trở thành một người có người giúp việc, vì Chúa?

"Ồiiiiii! Chiếc sofa bị hỏng mất rồi!" Giọng Gianna bỗng trở nên giống tiếng Ý hơn nhiều so với tiếng Đông London. Bà giật mạnh loa cái iPod ra khỏi tai và chỉ vào chỗ vải rách một cách hoảng hốt. "Nhìn kìa! Rách toác! Sáng qua nó vẫn còn hoàn hảo." Bà nhìn tôi một cách đầy tự vệ. "Tôi nói với cô - hôm qua lúc tôi về thì nó vẫn còn tốt, không bị rách, không có vết gì..."

Máu dồn lên đầu tôi. "Đó... đó là tại tôi." Tôi nói lắp bắp. "Tôi đã gây ra."

"Cô ư?">

"Do tôi vô ý," tôi lắp bắp. "Tôi không cố ý. Tôi làm vỡ con báo thủy tinh và..." Tôi thở mạnh. "Tôi sẽ đặt vỏ bọc sofa mới, tôi hứa. Nhưng đừng nói với Eric. Anh ấy không biết đâu."

"Câu ấy chưa biết?" Gianna dường như ngơ ngác.

"Tôi đã để gổ lên vết rách." Tôi nuốt khan. "Để che nó."

Gianna nhìn tôi chằm chằm một lúc vẻ không tin nổi. Tôi nhìn lại một cách van nài, không tài nào thở nổi. Sau đó vẻ mặt nghiêm trọng của bà chuyển thành nụ cười. Bà thả chiếc gối đang cầm xuống và đập vào tay tôi.

"Tôi sẽ khâu. Những mũi khâu nhỏ xíu. Cậu ấy sẽ không bao giờ biết."

"Thật sao?" Tôi cảm thấy hết sức khuây khỏa. "Ôi, cảm ơn Chúa. Thế thì thật tuyệt vời. Tôi rất biết ơn bà."

Gianna đang nhìn tôi với vẻ tư lự khó hiểu, cánh tay rộng của bà ôm lấy ngang ngực. "Cô chắc là không có chuyện gì xảy ra khi cô bị đập đầu chứ?" cuối cùng bà nói, "Như là... cạy ghép tính cách?"

"Sao?" Tôi cười ngập ngừng. "Tôi không nghĩ vậy..." Tiếng chuông cửa kêu. "Ôi, tôi nên ra mở cửa." Tôi nhanh chóng đi ra cửa trước và nhắc điện thoại lên. "Alô?"

"Alô?" một giọng đàn ông vang lên. "Ô tô cho cô Gardiner đã được chuyển tới."

Chiếc xe mới của tôi đỗ ở đằng trước tòa nhà, theo như người gác cổng thì đó là chỗ riêng của tôi. Đó là một chiếc Mercedes bạc, điều tôi nhận ra nhờ biểu tượng đằng trước xe. Đó là một chiếc mui trần. Ngoài những điều đó, tôi chẳng biết gì nhiều về nó - ngoại trừ tôi đoán nó phải tốn cả gia tài.

"Cô ký vào đây... và đây..." Người đưa hàng giơ cho tôi một cái bìa kẹp hồ sơ.

"Được." Tôi nguệch ngoạc lên giấy.

"Chìa khóa của cô đây... toàn bộ giấy tờ của cô. Chúc vui vẻ, cô gái thân mến." Anh ta rút chiếc bút từ tay tôi và hướng ra phía cổng, để lại tôi một mình cùng chiếc xe, một đồng giấy tờ, và một cặp chìa khóa ô tô sáng bóng. Tôi treo nó lủng lẳng ở ngón tay, cảm thấy một làn sóng phấn khích dâng lên.

Tôi chưa từng là người mê ô tô.

Nhưng mặt khác, tôi cũng chưa từng đứng gần một chiếc Mercedes mới tinh bóng loáng thế này. Một chiếc Mercedes mới tinh hoàn toàn thuộc về tôi.

Có lẽ tôi sẽ kiểm tra qua bên trong. Với một cử chỉ theo bản năng, tôi giơ chiếc chìa khóa ra và bấm vào chiếc nút nhỏ - giật nảy mình vì chiếc xe kêu bip một cái và toàn bộ đèn sáng lóe lên.

Ừm, rõ ràng tôi đã từng làm điều đó. Tôi mở cửa, trượt nhẹ nhàng vào ghế lái, và hít thở thật

sâu.

Ài chà. Nào, đây là một chiếc ô tô. Cái này đá bay chiếc Renault rác rưởi của Dave Kém cỏi ra khỏi bãi xe. Nó có mùi da mới hấp dẫn, tuyệt vời nhất. Ghế ngồi rộng và thoải mái. Bảng điều khiển bằng gỗ bọc vinyl sáng bóng. Tôi thận trọng đặt tay lên vô lăng. Đôi tay tôi dường như nắm lấy nó một cách khá tự nhiên - trên thực tế, đôi tay tôi dường như thuộc về nơi đó. Tôi thực sự không muốn buông ra.

Tôi ngồi đó một lúc, nhìn cổng nâng lên và hạ xuống khi một chiếc BMW lái ra.

Vấn đề là... tôi có thể lái xe. Vào giai đoạn nào đó, chắc tôi đã vượt qua kỳ thi lấy bằng, dù tôi không nhớ đã làm điều đó.

Và đây thật là một chiếc xe tuyệt diệu. Thật xấu hổ nếu không đi thử một vòng.

Một cách thận trọng, tôi ấn khóa vào cái khe cạnh vô lăng - và nó vừa khít! Tôi xoay về phía trước, như tôi đã thấy mọi người làm. và có một tiếng gầm phản đối từ động cơ. Khỉ thật. Tôi đã làm gì nhỉ? Tôi lại vặn nó về phía trước, một cách thận trọng hơn, và lần này không có tiếng gầm, chỉ có vài cái đèn bật lên quanh bảng điều khiển.

Bây giờ thì sao đây? Tôi quan sát bảng điều khiển, hy vọng sẽ có điều gì chột đến, nhưng chẳng có gì hết.

Tôi không hề biết cách điều khiển này, đó là sự thật. Tôi không hề có chút ký ức nào về việc đã từng lái xe trong đời.

Nhưng điểm mấu chốt là... tôi đã từng làm điều đó. Chuyện đó cũng như đi giày cao gót - đó là một kỹ năng bị khóa kín đâu đó trong tôi. Điều tôi cần làm là để cơ thể mình điều khiển. Nếu tôi có thể tự đánh lạc hướng mình một chút, có thể tôi sẽ thấy mình tự nhiên lái xe.

Tôi đặt tay chắc chắn lên vô lăng. Bắt đầu nào. Hãy nghĩ đến những điều khác. La la la. Đừng nghĩ về chuyện lái xe. Hãy để cơ thể mình làm những điều thật tự nhiên. Có lẽ tôi nên hát một bài - cách đó đã từng hiệu quả.

"Miền đất của hy vọng và hào quang," tôi bắt đầu chẳng có chút giai điệu nào, "mẹ của tự do..."

Ôi Chúa ơi. Hiệu quả rồi. Tay và chân tôi đang chuyển động nhịp nhàng. Tôi không dám nhìn; tôi không dám để ý đến những gì tay chân mình đang làm. Tất cả những gì tôi biết là tôi đã nổ máy và đạp vào một trong những cái bàn đạp, và có tiếng ầm ĩ của động cơ và... Tôi đã làm được! Tôi đã khởi động được xe!

Tôi có thể nghe thấy tiếng máy rung rung, như thể nó muốn bắt đầu. Được thôi, hãy bình tĩnh. Tôi hít một hơi thở sâu - nhưng sâu thẳm bên trong tôi đã có đôi chút sợ hãi. Tôi đang ngồi ở vị trí điều khiển của một chiếc Mercedes và động cơ đang nổ, và tôi còn không chắc điều đó xảy ra thế nào.

Được thôi. Bình tĩnh lại nào, Lexi.

Phanh tay. Tôi biết nó là cái gì. Và cần số. Một cách thận trọng, tôi nhả cả hai - và ngay lập tức chiếc xe tiến về phía trước.

Tôi vội vã đạp chân vào một trong những cái bàn đạp để dừng xe, và chiếc xe nhún một cái với một tiếng mài đáng ngại. Khỉ thật. Nghe có vẻ không hay rồi. Tôi lại nhả chân ra - và chiếc xe lại trườn lên phía trước. Tôi không chắc tôi muốn nó làm điều đó, cố gắng giữ bình tĩnh, tôi lại nhấn chân xuống, thật mạnh. Nhưng lần này nó thậm chí không dừng lại, nó cứ tiếp tục lạnh lùng tiến lên. Tôi lại đạp mạnh - và nó rồ máy như một chiếc xe đua.

"Khỉ thật!" tôi nói, gần như lắp bắp vì hoảng hốt. "Được rồi, chỉ cần... dừng lại. Đứng yên nào!" Tôi kéo tay lái lại, nhưng nó chẳng tạo được gì khác biệt. Tôi không biết cách kiểm soát vật này. Chúng tôi đang từ từ tiến tới một chiếc xe thể thao trông có vẻ đắt tiền ở phía đối diện và tôi không biết làm cách nào để dừng xe. Một cách tuyệt vọng, tôi tiếp tục đạp cả hai chân, đạp vào cả hai bàn đạp cùng lúc với tiếng động cơ rít lên.

Ôi Chúa ơi, Ôi Chúa ơi... Mặt tôi nóng bừng; tay tôi đổ mồ hôi. Lẽ ra tôi không nên ngồi vào chiếc xe này. Nếu tôi đâm nó, Eric sẽ ly hôn với tôi và tôi sẽ không trách anh ấy...

"Dừng lại!" tôi lại hét lên. "Đi mà!"

Bỗng nhiên, tôi nhận thấy một người đàn ông tóc sẫm màu mặc quần jean từ cổng đi vào. Anh ta nhìn thấy tôi đang lướt tới phía chiếc xe thể thao, và cả gương mặt anh ta tràn ngập vẻ choáng váng.

"Dừng lại đi!" anh ta hét lên, tiếng nghe loảng thoảng qua cửa kính.

"Tôi không dừng lại được!" tôi hét trả một cách tuyệt vọng.

"Lái đi!" anh ta làm động tác bẻ lái.

Vô lăng. Tất nhiên rồi. Tôi là một con ngốc. Tôi vặn mạnh sang phải, gần như kéo trật tay khỏi vai, và rồi cuộc cũng đổi hướng được chiếc xe. Chỉ có điều bây giờ tôi hướng thẳng tới bức tường gạch.

"Phanh đi!" anh ta chạy song song với tôi. "Phanh đi, Lexi!"

"Nhưng tôi không..."

"Vì Chúa, phanh đi!" anh ta la lên.

Cái phanh tay, tôi bỗng nhiên nhớ ra. Nhanh chóng, tôi giật mạnh bằng cả hai tay và chiếc xe rung lắc mạnh rồi dừng lại. Động cơ vẫn chạy, nhưng ít nhất chiếc xe đứng yên. Và ít nhất tôi chưa đâm vào thứ gì.

Hơi thở của tôi dồn dập và khàn khàn; tay tôi vẫn ghì chặt quanh cái phanh tay. Tôi sẽ không bao giờ lái xe nữa. Không bao giờ.

"Em không sao chứ?" Anh ta lại gần cửa sổ. Sau vài giây, tôi cố gắng thả một tay ra khỏi phanh. Tôi đập loạn xạ vào những nút bấm trên cửa xe cho tới khi cửa sổ hạ xuống. "Có chuyện gì vậy?"

"Tôi... phát hoảng. Tôi không thực sự biết lái xe. Tôi tưởng có thể nhớ ra cách lái, nhưng cuối cùng tôi lại bị hoảng hốt." Bỗng nhiên, không hề có dấu hiệu báo trước, tôi cảm thấy một giọt nước mắt chảy xuống mặt. "Tôi xin lỗi." tôi hít thật sâu. "Tôi sợ quá. Tôi đã bị chứng mất trí nhớ, anh thấy đấy..."

Tôi nhìn lên và thấy anh ta nhìn tôi chằm chằm như thể tôi đang nói tiếng nước ngoài. Anh ta có một gương mặt khá ấn tượng, giờ thì tôi bắt đầu nhận thấy. Gò má cao, mắt màu xám sẫm, và đôi lông mày xiên chụm lại trong một cái nhíu mày, với mái tóc bù xù màu nâu sẫm. Anh ta mặc áo phông màu xám trơn bỏ ngoài quần jean, và trông anh ta hơi già hơn tôi một chút, có lẽ vào khoảng hơn ba mươi tuổi.

Anh ta dường như hoàn toàn chết lặng. Mà tôi đoán điều đó cũng chẳng đáng ngạc nhiên, vì tôi vẫn nhớ rằng anh ta vừa đi vào bãi đỗ xe, định làm việc gì đó, thì thấy một cô gái suýt đâm xe và cô ta nói mình bị chứng mất trí nhớ.

Có lẽ anh ta không tin tôi, tôi nghĩ, bỗng nhiên lo lắng. Có lẽ anh ta nghĩ tôi lái xe khi đang say và đây hoàn toàn chỉ là lý do tôi bịa ra.

"Tôi bị đâm xe cách đây vài ngày," tôi vội vã giải thích. "Thật đấy. Tôi đã bị va đập vào đầu. Nhìn này." Tôi chỉ vào vết rách còn lại trên mặt tôi.

"Tôi biết cô bị đâm xe," cuối cùng anh ta nói. Anh ta có giọng nói rất đặc trưng, khô khan và hơi căng thẳng. Như thể mọi lời anh ta nói thực sự rất quan trọng. "Tôi đã nghe nói."

"Chờ chút!" Tôi tắc lưỡi, bỗng nhiên nhận ra. "Anh đã gọi tên tôi. Chúng ta có biết nhau không?"

Vẻ choáng váng lướt qua trên mặt anh ta. Tôi có thể thấy đôi mắt anh ta quan sát tôi cứ như là anh ta không tin tôi; cứ như là anh ta tìm kiếm điều gì đó.

"Cô không nhớ tôi?" cuối cùng anh ta nói.

"Ừm, không," tôi nói và nhún vai vẻ xin lỗi. "Tôi xin lỗi, tôi không muốn tỏ ra bất lịch sự; tôi không nhớ bất kỳ ai tôi gặp trong ba năm qua. Bạn bè tôi... kể cả chồng tôi. Anh ấy hoàn toàn là người lạ đối với tôi! Chồng tôi! Anh tin nổi điều đó?"

Tôi mỉm cười - nhưng anh ta không cười lại hoặc tỏ ra thông cảm. Thực tế, vẻ mặt anh ta gần như làm tôi cảm thấy căng thẳng.

"Cô có muốn tôi đỗ xe cho cô?" anh ta đột ngột nói.

"Ồ. Có, nhờ anh giúp." Tôi bắn khoăn liếc nhìn vào tay trái, vẫn còn nắm chặt phanh tay. "Tôi thả cái này ra được chưa? Liệu chiếc xe có lăn bánh tiếp?"

Một nụ cười phớt qua gương mặt anh ta. "Không. Nó sẽ không lăn đi đâu. Cô có thể thả tay ra."

Một cách thận trọng, tôi thả cánh tay lúc đó thực sự đã trở nên cứng đờ, rồi duỗi ra cho đỡ cứng.

"Cảm ơn anh rất nhiều," tôi nói, ra khỏi xe. "Đây là chiếc xe mới tinh của tôi. Nếu tôi mà đâm nó, tôi còn không nghĩ nổi..." Tôi nhăn mặt với ý nghĩ đó. "Chồng tôi mua cho tôi, để thay chiếc xe kia. Anh có biết anh ấy không? Eric Gardiner?"

"Có," anh ta nói sau chút yên lặng. "Tôi biết anh ấy."

Anh ta vào trong xe, đóng cửa, và ra hiệu cho tôi tránh đường. Trong giây lát, anh ta lùi xe một cách chuyên nghiệp trở lại chỗ đỗ an toàn.

"Cảm ơn anh." tôi nồng nhiệt nói khi anh ta ra khỏi xe. "Tôi thực sự cảm kích."

Tôi chờ anh ta nói "Không phiền gì đâu" hoặc "Rất sẵn lòng," nhưng anh ta dường như chìm đắm trong suy nghĩ.

"Họ nói gì về chúng mất trí nhớ?" anh ta nói, đột ngột ngẩng lên. "Liệu ký ức của cô có mất đi mãi mãi?"

"Nó có thể trở lại bất cứ lúc nào," tôi giải thích. "Hoặc có thể không. Không ai biết. Tôi chỉ đang cố gắng học lại cuộc đời mình. Eric giúp tôi rất nhiều và đang dạy tôi mọi điều về cuộc hôn nhân của chúng tôi và mọi thứ. Anh ấy là người chồng hoàn hảo nhất!" Tôi lại mỉm cười, cố gắng làm không khí vui vẻ lên. "Vậy... anh có quan hệ thế nào nhỉ?"

Không hề có lời đáp từ phía người đàn ông tóc nâu. Anh ta rút tay vào túi quần và đang nhìn lên bầu trời. Tôi thực sự không biết vấn đề của anh ta là gì.

Cuối cùng, anh ta cúi xuống và lại quan sát tôi, gương mặt cau lại như thể anh ta đang đau đớn. Có lẽ đúng vậy. Có lẽ anh ta bị đau đầu hay gì đó.

"Tôi phải đi," anh ta nói.

"Ồ, được thôi, ừm, cảm ơn anh một lần nữa." tôi lịch sự. "Và rất vui được gặp anh. Ý tôi là, tôi biết chúng ta đã từng gặp trong cuộc đời trước của tôi, nhưng... anh hiểu tôi định nói gì đấy!" Tôi chìa tay ra để bắt tay anh ta - nhưng anh ta nhìn nó như thể nó chẳng có ý nghĩa gì với anh ta.

"Tạm biệt, Lexi." Anh ta dợm bước quay đi.

"Tạm biệt..." Tôi gọi với theo, rồi dừng lại. Thật là anh chàng lạ lùng. Anh ta còn chưa cho tôi biết tên.

Chương 9

Fi là người thẳng thắn nhất tôi từng biết. Chúng tôi gặp nhau từ hồi sáu tuổi, khi tôi là học sinh mới trên sân trường. Hồi ấy cô đã cao hơn tôi một cái đầu, mái tóc màu sẫm buộc lại thành túm, giọng oang oang và tự tin. Cô bảo cái dây nhảy bằng nhựa của tôi là thứ rác rưởi và ông ổng liệt kê một loạt các khiếm khuyết của nó. Sau đó, đúng lúc tôi sắp sửa khóc, cô đưa cái dây của cô cho tôi chơi.

Đó là Fi. Cô có thể làm mọi người buồn vì sự thẳng thừng của mình, và cô biết điều đó. Khi trót nói điều gì đó không đúng, cô chớp mắt và đập một tay lên miệng. Nhưng bên trong, cô là người tình cảm và tốt bụng. Và cô rất tuyệt trong các cuộc họp. Khi người khác đông dài, cô đi thẳng vào vấn đề, bỏ qua những chuyện vớ vẩn.

Chính Fi là người đã cho tôi ý tưởng nộp đơn vào hãng thảm Deller. Cô đã làm việc ở đó hai năm thì Frenshaw, công ty nơi tôi làm trước đó, bị một công ty Tây Ban Nha mua lại và một nhóm chúng tôi bị sa thải. Có một vị trí ở bộ phận Thảm trải sàn, và Fi gợi ý cho tôi mang hồ sơ lên gặp Gavin, sếp của cô ấy... và chỉ như vậy. Tôi đã được nhận vào làm.

Kể từ khi làm việc cùng nhau, tôi càng trở nên thân thiết hơn. Chúng tôi ăn trưa cùng nhau, chúng tôi xem phim ở rạp vào cuối tuần, và gửi tin nhắn cho nhau mỗi khi Gavin định cho chúng tôi nghe "diễn thuyết", như ông ta vẫn gọi thế. Tôi cũng gần gũi Carolyn và Debs, nhưng Fi là người tôi gọi trước mỗi khi có tin gì mới, là người tôi nghĩ tới khi có điều gì đó khôì hài xảy ra.

Vì thế tôi thấy thật kỳ lạ khi cô không hề liên lạc với tôi. Tôi đã gửi tin nhắn cho cô vài lần kể từ khi tôi ra viện. Tôi đã để lại hai tin nhắn bằng lời trên điện thoại. Tôi đã gửi vài thư điện tử bông đùa và thậm chí viết cả thiệp cảm ơn cô đã gửi hoa. Nhưng tôi chưa hề thấy cô đáp lại một lời nào. Có lẽ chỉ vì cô bận rộn, tôi cứ tự nói với mình như vậy. Hoặc cô đang đi dự hội nghị chuyên đề nào đó, hoặc cô bị cúm... Có cả một triệu lý do thích hợp.

Dù sao, hôm nay tôi sẽ tới chỗ làm, vì thế tôi sẽ gặp cô ấy. Và mọi người.

Tôi nhìn mình chăm chú trong chiếc gương lớn ở phòng quần áo. Lexi 2004 thường xuất hiện ở văn phòng trong một chiếc quần đen của Next, một cái áo sơ mi từ thùng đồ giảm giá ở New Look, và một đôi giày bệt với cái đế mòn vẹt.

Không còn như vậy nữa. Tôi mặc chiếc sơ mi bảnh nhất tôi từng mặc trong đời, thử hàng Prada hết sức xa hoa với cổ tay gấp lên. Tôi mặc áo vest đen chèn eo với váy màu chì. Chân tôi bùng sáng trong đôi tất láng mịn hiệu Chamos. Đôi giày của tôi tinh xảo và nhọn mũi. Tóc tôi được sấy và cuốn gọn thành búi theo kiểu của riêng tôi. Trông tôi như một minh họa trong cuốn truyện tranh trẻ con. Quý bà sếp.

Eric vào phòng và tôi xoay một vòng.

"Trông em thế nào?"

"Tuyệt lắm!" Anh gật đầu, nhưng dường như không ngạc nhiên trước hình thức của tôi. Chắc với anh ấy, bộ đồ tôi mặc là bình thường. Trong khi tôi không hình dung nổi cái cảm giác tuyệt vời thế này chỉ nhờ ăn mặc đẹp.

"Sẵn sàng chưa?"

"Chắc là rồi!" Tôi nhấc túi lên - một chiếc túi Bottega Veneta đen mà tôi tìm thấy trong tủ.

Hôm qua tôi đã cố gắng hỏi Eric về Fi - nhưng anh dường như không biết cô là ai, mặc dù cô là bạn từ xa xưa nhất của tôi và có mặt ở mọi thứ. Người bạn duy nhất của tôi mà anh có vẻ biết là Rosalie, đó là vì cô kết hôn với Clive.

Mà thôi, chẳng sao. Hôm nay tôi sẽ gặp Fi, rồi sẽ có giải thích, và mọi chuyện sẽ ổn thỏa cả. Tôi mong rằng chúng tôi sẽ cùng ra ngoài uống một ly vào giờ ăn trưa, và sẽ có một buổi ôn lại chuyện cũ thật vui.

"Nào, em đừng quên cái này!" Eric mở một cánh cửa tủ ở trong góc. Anh lấy ra một chiếc cặp đen tuyệt đẹp và đưa cho tôi. "Anh đã tặng em khi chúng ta cưới."

"Ôi, nó đẹp quá!" Chiếc cặp được làm bằng da dê mềm như bơ và trên mặt được dập nổi kín đáo hai chữ viết tắt: L.G.

"Anh biết em vẫn dùng tên từ thời con gái ở chỗ làm." Eric nói, "nhưng anh muốn em mang theo một chút của anh tới chỗ làm cùng em mỗi ngày."

Anh thật lãng mạn. Anh thật hoàn hảo.

"Anh phải đi đây. Xe sẽ tới đón anh trong năm phút nữa. Chúc em vui vẻ." Anh hôn tôi và đi ra ngoài.

Khi nghe thấy tiếng cửa trước đóng lại, tôi nhấc chiếc cặp lên và nhìn nó, băn khoăn không biết nhét thứ gì vào. Tôi chưa từng dùng cặp thể này - tôi luôn tống mọi thứ vào trong túi. Cuối cùng, tôi lấy một gói khăn giấy và vài thanh kẹo bạc hà Polo từ túi ra và nhét vào trong cặp. Sau đó tôi bỏ thêm vào đó một cái bút. Tôi có cảm giác như mình đang chuẩn bị cho ngày đầu tiên tới trường mới. Khi tôi nhét bút vào trong một ngăn lựa, mấy ngón tay tôi đụng vào cái gì đó mỏng mỏng giống như tấm danh thiếp, tôi bèn lôi nó ra.

Đó không phải là danh thiếp; mà là một bức ảnh cũ chụp tôi, Fi. Debs và Carolyn. Trước khi tôi làm tóc.

Khi rằng tôi vẫn còn khấp khểnh. Chúng tôi đang ở trong một quán bar, chúng tôi đều mặc những chiếc áo lấp lánh, má hồng và những băng giấy sặc sỡ của bữa tiệc vương đầy trên đầu. Fi vòng tay ghì chặt cổ tôi, còn tôi thì có một chiếc ô cốc tai cắm vào răng. Tất cả chúng tôi đều có vẻ rất kích động. Tôi không thể không cười toe toét khi nhìn thấy bức ảnh.

Tôi còn nhớ tối hôm đó rất rõ. Debs vừa mới đá gã bạn trai làm ngân hàng đáng ghét Mitchell và chúng tôi đang có nhiệm vụ giúp cô quên đi. Được nửa buổi tối, khi Mitchell gọi di động cho Debs, Carolyn là một gái gọi người Nga với giá 1.000 bảng nghĩ mình đã được đặt trước. Carolyn học tiếng Nga hồi đi học, vì thế cô tỏ ra khá thuyết phục, và Mitchell thực sự bối rối, cho dù sau này anh ta quả quyết thế nào. Tất cả chúng tôi đều nghe qua loa ngoài và tôi tưởng mình đến chết mất vì cười.

Vẫn còn mỉm cười, tôi nhét tấm ảnh vào trong túi và đóng nắp lại. Tôi nhấc nó lên và nhìn mình trong gương. Quý bà sắp Đi Làm.

"Chào," tôi nói với hình ảnh của mình, cố gắng dùng giọng đầy vẻ xã giao. "Chào. Lexi Smart, Giám đốc Thảm Trải sàn. Chào. Tôi là sắp."

Ôi Chúa ơi. Tôi chẳng cảm thấy mình là sắp chút nào. Có lẽ tôi sẽ nhanh chóng có lại cảm giác đó khi tới chỗ làm.

Hàng thảm Deller là công ty mà mọi người đều biết đến nhờ những chương trình quảng cáo trên truyền hình hồi những năm tám mươi. Quảng cáo đầu tiên là hình một người phụ nữ nằm trên tấm thảm hoa văn xoáy màu xanh biển trong cửa hàng, vờ như nó rất mềm mại và xa hoa đến mức ngay lập tức cô ta phải làm tình trên đó với anh chàng bán hàng trông đầy vẻ trí thức. Quảng cáo tiếp theo là khi cô ta cưới người bán hàng trông trí thức đó và toàn bộ lối đi trong nhà thờ được trải thảm hoa của Deller. Sau đó họ có con sinh đôi, chúng không thể ngủ nổi nếu không có tấm thảm Deller màu xanh pha hồng trong cũi.

Đó là những mẫu quảng cáo khá rẻ tiền, nhưng đã biến Hàng thảm Deller thành một cái tên quen thuộc trong các gia đình. Và đó cũng là một phần rắc rối của nó. Vài năm trước, công ty cố gắng đổi tên thành chỉ còn mỗi từ Deller. Có biểu tượng, tuyên bố sứ mệnh mới, và mọi thứ. Nhưng chẳng ai để ý đến điều đó. Chỉ cần nói tôi làm ở Deller, lập tức mọi người nhíu mày và sau đó họ nói. "Ý cô là Hàng thảm Deller?"

Chuyện đó còn đáng mỉa mai hơn vì thảm hiện giờ chỉ còn là một mảnh nhỏ của công ty. Khoảng mười năm trước, bộ phận bảo dưỡng bắt đầu sản xuất máy hút bụi thảm và bán hàng theo đơn đặt hàng qua mail, và mặt hàng đó đã trở nên phổ biến đến khó tin. Họ đã mở rộng ra bán đủ loại sản phẩm vệ sinh và máy móc, và hiện giờ mảng kinh doanh qua bưu điện phát triển rất lớn. Mảng nội thất mềm và vải cũng vậy. Nhưng mảng kinh doanh thảm cũ khiến khổ thì lại bị bỏ rơi. Rắc rối ở chỗ thảm không còn được coi là hấp dẫn. Bây giờ họ toàn lát sàn bằng gỗ mỏng. Chúng tôi cũng bán ván sàn gỗ, nhưng hầu như chẳng có ai nhận ra điều đó, vì họ

nghĩ chúng tôi vẫn có tên là àng thám Deller. Cứ như cái vòng luẩn quẩn mà tất cả đều dẫn về thăm.

Tôi biết thăm không hấp dẫn. Và tôi biết thăm hoa văn lại còn kém hấp dẫn hơn. Nhưng một cách thăm kín, tôi vẫn yêu thích thăm. Đặc biệt là kiểu thiết kế cổ điển của những năm bảy mươi. Tôi có một cuốn sách hoa văn cũ trên bàn mà tôi luôn giở ra xem mỗi khi có những cuộc điện thoại dài dòng, nhát nhéo. Và có lần tôi tìm thấy cả một hộp mẩu cũ trong nhà kho. Không ai cần đến chúng nữa. vì thế tôi mang về văn phòng ghim lên tường cạnh bàn làm việc của tôi.

Tức là, cái bàn cũ của tôi. Chắc bây giờ tôi đã được nâng cấp. Khi hướng tới tòa nhà quen thuộc trên đường Victoria Palace, tôi thấy bụng cồn cào chờ đợi. Nó vẫn là nơi như trước nay: một tòa nhà màu xám nhạt cao, với những cái cột đá granit ở lối vào. Tôi mở cánh cửa kính dẫn vào khu vực lễ tân - và sững lại vì ngạc nhiên. Sảnh ngoài thật khác biệt. Thực sự rất đẹp! Họ đã bỏ bàn lễ tân và có vách ngăn kính ở nơi từng là một bức tường... và sàn nhà trải nhựa vinyl màu xanh trông như kim loại. Chắc chắn đã có sắp xếp mới.

"Lexi!" Một phụ nữ đầy đặn mặc sơ mi hồng và quần đen bó đang hối hả chạy lại phía tôi. Tóc cô ấy nhuộm phẩy lai, môi màu hồng, cô đi giày mềm, và cô tên là... Tôi biết cô ấy... trưởng phòng nhân sự...

"Dana." Tôi phát ra cái tên một cách mừng rờ. "Chào cô."

"Lexi." Cô đưa một tay ra để bắt tay tôi. "Chào mừng cô trở lại! Cô gái khốn khổ! Chúng tôi rất buồn khi nghe chuyện xảy ra..."

"Tôi khỏe, cảm ơn. Khá hơn nhiều rồi." Tôi đi theo cô qua sàn trải nhựa sáng bóng, lấy một cái thẻ an ninh của cô ấy, và quẹt thẻ để qua cửa an ninh. Cái này cũng mới nữa. Trước đây chúng tôi không có rào chắn, chỉ có một người gác cửa tên là Reg.

"Tốt! Ừm, đi đường này..." Dana dẫn đường cho tôi.

"Tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện một chút trong văn phòng tôi, rồi ghé qua cuộc họp ngân sách, và sau đó cô sẽ muốn tới bộ phận của mình!"

"Tuyệt! Ý tưởng hay lắm."

Bộ phận của tôi. Tôi từng chỉ có mỗi một cái bàn và cái đập ghim.

Chúng tôi đi lên bằng thang máy và ra ngoài ở tầng hai, và Dana chỉ đường cho tôi vào văn phòng cô ấy.

"Ngồi đi." Cô ấy kéo một cái ghế sang trọng và ngồi xuống ở bàn mình.

"Bây giờ, rõ ràng chúng ta cần nói chuyện về... tình trạng của cô." Cô hạ giọng dè dặt như thể tôi có chứng bệnh gì đó đáng xấu hổ. "Cô bị chứng mất trí nhớ."

"Đúng thế. Ngoại trừ chuyện đó ra tôi khá ổn."

"Tốt!" Cô nguệch ngoạc gì đó trên tập giấy. "Thế chứng mất trí nhớ này là vĩnh viễn hay chỉ tạm thời?"

"Ừm... bác sĩ nói tôi có thể bắt đầu nhớ lại bất cứ lúc nào."

"Tuyệt vời!" Mặt cô sáng lên. "Rõ ràng, theo quan điểm của chúng tôi, sẽ rất tuyệt vời nếu cô có thể nhớ lại mọi điều trước ngày hai mươi mốt. Đó là ngày có hội thảo về bán hàng của chúng ta." Cô nói thêm, hướng về tôi một cái nhìn đầy chờ đợi.

"Được," tôi nói sau một thoáng im lặng. "Tôi sẽ cố gắng hết sức."

"Cô không thể làm tốt hơn thế!" Giọng cô rung lên vì cười và cô đẩy ghế lại phía sau. "Nào, hãy đi chào Simon và những người khác. Cô nhớ Simon Johnson. Giám đốc Điều hành chứ?"

"Tất nhiên!"

Sao tôi có thể không nhớ sếp lớn của cả công ty?

Tôi còn nhớ ông ấy phát biểu ở bữa tiệc Giáng sinh. Tôi còn nhớ ông ấy xuất hiện trong văn phòng của chúng tôi và hỏi tên chúng tôi, trong khi Gavin, hồi đó là trưởng phòng tôi, đi theo ông ta như đầy tớ. Và bây giờ tôi đi gặp ông ấy!

Cố gắng che giấu sự căng thẳng, tôi đi theo Dana dọc hành lang và lại vào thang máy để lên tầng tám. Cô nhanh nhẹn dẫn tôi tới phòng họp của ban giám đốc, gõ lên cánh cửa nặng và đẩy cửa mở ra.

"Xin lỗi đã cng! Chỉ vì Lexi ghé qua thăm."

"Lexi! Siêu sao của chúng ta!" Simon Johnson đứng dậy khỏi ghế của mình ở đầu bàn. Ông ấy cao, vai rộng, có thân hình một cựu sĩ quan quân đội và mái tóc nâu mỏng. Ông ấy bước tới, siết chặt tay tôi như thể chúng tôi là bạn cũ, và hôn vào má tôi. "Cô cảm thấy thế nào rồi, bạn thân mến?"

Simon Johnson vừa mới hôn tôi. Giám đốc điều hành của cả công ty vừa mới hôn tôi.

"Vâng... tốt ạ, cảm ơn!" tôi cố gắng giữ bình tĩnh. "Khá hơn nhiều rồi ạ."

Tôi liếc quanh căn phòng, nhận thấy một nhóm người mặc vest, đều là những người có quyền lực cao nhất công ty. Byron, người từng là sếp trực tiếp của tôi, đang ngồi phía bên kia bàn họp. Anh ta cao, gầy và nhợt nhạt, tóc sẫm màu, và đeo một trong những chiếc cà vạt in kiểu cũ. Anh ta hơi mỉm cười với tôi và tôi toe toét cười lại, nhẹ cả người khi nhận ra một người nữa.

"Cô đã bị một cú đập khá mạnh vào đầu, chúng tôi hiểu," Simon Johnson đang nói bằng giọng ngọt ngào đúng kiểu mấy người đã được học ở trường tư thục lưu.

"Đúng thế."

"Vậy, hãy nhanh chóng trở lại!" ông kêu lên với vẻ khẩn cấp giả vờ. "Byron đây đang làm thay cô rất tốt." Ông chỉ về phía Byron. "Nhưng liệu cô có tin tưởng anh ấy sẽ bảo vệ ngân sách của bộ phận cô..."

"Tôi không biết." Tôi nhướn mày. "Liệu tôi có nên lo lắng không?"

Có tiếng cười tán thưởng quanh bàn, và tôi nhận thấy Byron nhìn tôi trừng trừng.

Thật tình. Tôi chỉ đang đùa thôi mà.

"Dù vậy, nghiêm túc thì, Lexi. tôi cần nói chuyện với cô về lần thảo luận... gần đây của chúng ta." Simon Johnson gật đầu với tôi một cái đầy ẩn ý. "Chúng ta sẽ ăn trưa khi cô chính thức quay lại."

"Chắc chắn rồi." Tôi họa theo giọng tự tin của ông ta, mặt dù tôi chẳng hiểu ông ta đang nói gì cả.

"Ông Simon." Dana bước lên phía trước, hạ giọng một chút. "Bác sĩ không biết liệu chúng mất trí nhớ của Lexi là vĩnh viễn hay tạm thời. Vì thế cô ấy có thể gặp vấn đề với trí nhớ..."

"Có lẽ là một lợi thế, trong ngành kinh doanh này." một người đàn ông đầu hói ngồi đối diện nói, và lại có những tiếng cười khẽ quanh bàn.

"Lexi, tôi rất tin tưởng ở cô." Simon Johnson nói chắc chắn. Ông ấy quay sang một người tóc đỏ ngồi gần đó. "Daniel hai người chưa gặp nhau, phải không? Daniel là kiểm soát viên tài chính mới của chúng ta. Daniel, có lẽ anh đã thấy Lexi trên truyền hình?"

"Đúng thế!" Tôi thấy anh ta có vẻ nhận ra tôi khi chúng tôi bắt tay. "Vậy cô là người lên như điều gặp gió mà tôi đã nghe nói."

Người lên như điều gặp gió?

"Ờ... tôi không nghĩ vậy," tôi nói một cách không chắc chắn, và có một tiếng cười.

"Đừng khiêm tốn thế!" Simon cười với tôi ấm áp, sau đó quay sang Daniel. "Người phụ nữ trẻ này đã nhanh chóng nổi lên trong công ty. Từ một phó quản lý bán hàng trở thành giám đốc của bộ phận cô ấy trong vòng mười tám tháng. Và như tôi đã nói nhiều lần với chính Lexi, trao vị trí đó cho cô ấy là một canh bạc - nhưng tôi chưa từng hối tiếc dù chỉ trong giây lát vì đã chấp nhận rủi ro đó. Cô ấy là một nhà lãnh đạo bẩm sinh. Cô ấy truyền cảm hứng cho người khác. Cô ấy cống hiến hai mươi tư giờ một ngày; cô ấy có tầm nhìn chiến lược lý thú cho tương lai... Đây là một thành viên rất rất tài năng của công ty."

Khi kết thúc, Simon tươi cười rạng rỡ với tôi; anh chàng hói và vài người khác cũng vậy.

Tôi hết sức sững sốt. Mặt tôi sầm lại, chân tôi lảo đảo. Chưa có ai từng nói về tôi như vậy. Chưa bao giờ, trong cả cuộc đời tôi.

"Vâng... cảm ơn!" cuối cùng tôi cũng lắp bắp.

"Lexi." Simon chỉ về một chiếc ghế trống. "Liệu chúng tôi có thể dự dỗ cô ở lại tham dự cuộc họp ngân sách?"

"Ờ..." Tôi liếc nhìn Dana để tìm kiếm sự giúp đỡ.

"Hôm nay cô ấy không ở lại lâu, Simon," Dana nói. "Bây giờ chúng tôi sẽ xuống bộ phận Thẩm tra sản phẩm một chút."

"Tất nhiên." Ông gật đầu. "Cô sẽ lỡ mất một điều thú vị. Mọi người đều thích họp ngân sách." Ánh mắt ông nheo lại hóm hỉnh.

"Chẳng lẽ ông không nhận ra tôi làm chuyện này để tránh họp ngân sách?" Tôi chỉ vào chỗ trải da cuối cùng còn lại trên đầu và có tiếng cười lớn quanh phòng.

"Hẹn sớm gặp lại, Lexi," Simon nói. "Tự chăm sóc mình nhé."

Khi Dana và tôi rời phòng họp ban giám đốc, tôi choáng váng vì phấn khích. Tôi không thể tin nổi tất cả những điều đó vừa xảy ra. Tôi đùa với Simon Johnson. Tôi là người lên như điều gặp gió! Tôi có tầm nhìn chiến lược cho tương lai!

Tôi chỉ hy vọng tôi đã viết những thứ đó ở đâu đó.

"Vâng, cô nhớ bộ phận Thẩm tra sản phẩm ở đâu chứ?" Dana nói khi chúng tôi đi xuống bằng thang máy. "Tôi biết tất cả đang nóng lòng muốn gặp cô."

"Tôi cũng vậy!" Tôi nói với sự tự tin ngày càng tăng. Chúng tôi ra khỏi thang máy và điện thoại của Dana kêu liên hồi. "Chúa ơi!" cô nói khi liếc nhìn điện thoại. "Tôi phải nghe cuộc điện thoại này. Cô có muốn ghé vào văn phòng trước và tôi sẽ gặp cô trong đó?"

"Tất nhiên rồi!" Tôi sai chân dọc hành lang. Trông chỗ này vẫn y như ngày xưa, vẫn trải thảm nâu, thông báo hỏa hoạn, và những cái cây nhựa. Bộ phận Thẩm tra sản phẩm ở ngay phía trước, bên tay trái. Và bên phải là văn phòng của Gavin.

Ý tôi là văn phòng của tôi.

Văn phòng của riêng tôi.

Tôi đứng ngoài cửa một chút, chuẩn bị tinh thần để bước vào. Tôi vẫn không tin nổi đó là văn phòng của tôi. Vị trí của>

Thôi nào. Đâu có gì phải sợ chứ. Mình có thể làm việc này. Simon Johnson đã nói vậy. Khi với tay chạm vào tay nắm cửa, tôi thấy một cô gái khoảng hai mươi tuổi phóng ra khỏi văn phòng chính. Tay cô đưa lên miệng.

"Ôi!" cô nói. "Lexi! Chị đã trở lại!"

"Đúng thế." Tôi nhìn cô một cách ngập ngừng. "Cô sẽ phải tha lỗi cho tôi. Tôi đã gặp tai nạn, trí nhớ của tôi đã biến mất..."

"Vâng, họ có nói." Trông cô có vẻ căng thẳng. "Em là Clare. Trợ lý của chị?"

"Ồ, chào! Rất vui được gặp em! Vậy chị ở trong này?" Tôi hất đầu về phía cánh cửa của Gavin.

"Đúng thế. Em mang cà phê cho chị nhé?"

"Được, nhờ em nhé!" Tôi cố gắng giấu sự vui sướng. "Thế sẽ rất tuyệt."

Tôi có một trợ lý mang cà phê cho mình. Tôi đã thực sự, thực sự làm được. Tôi bước vào văn phòng và để cửa đóng lại đằng sau với một tiếng cách đầy thỏa mãn.

Ài chà. Tôi đã quên mất căn phòng này rộng thế nào. Nó có một cái bàn cực kỳ lớn, một cái cây, và một cái sofa... và mọi thứ. Tôi đặt cặp xuống bàn và đi tới cửa sổ. Tôi thậm chí có cả tầm nhìn từ cửa sổ! Cũng chỉ là một tòa nhà cao khác, phải thừa nhận là thế - nhưng dù sao, nó là của tôi! Tôi là sếp! Tôi không thể không cười một cách phơn phớt trong lúc nhún nhảy quanh phòng và nhảy lên chiếc sofa. Tôi nảy lên nảy xuống vài lần. sau đó dừng phắt lại khi có tiếng gõ cửa.

Khỉ thật. Nếu có ai đó bước vào ngay bây giờ và nhìn thấy tôi... cố điều hòa hơi thở, tôi vội vã tới bên bàn, cầm một tờ giấy bất kỳ, và bắt đầu lướt qua với cái nhíu mày đầy vẻ công việc.

"Vào đi!"

"Lexi!" Dana hồi hải bước vào. "Cô đã thấy quen thuộc như cũ chưa? Clare nói với tôi cô thậm chí không nhận ra cô ấy! Chuyện này sẽ thật khó khăn với cô, phải không? Tôi còn chưa thực sự đánh giá hết..." Cô lắc đầu, lông mày nhíu lại. "Vậy cô không nhớ bất cứ điều gì?"

"Ừm... không." tôi thừa nhận. "Nhưng tôi chắc mọi thứ sẽ trở lại với tôi, chẳng sớm thì muộn."

"Hy vọng cô đúng!" Trông cô vẫn đầy lo âu. "Bây giờ, hãy tới bộ phận của cô, làm quen lại với mọi người..."

Chúng tôi đi ra ngoài - và tôi bỗng nhìn thấy Fi đi ra khỏi văn phòng Thẩm tra sản, trong chiếc váy đen ngắn, đi boots và mặc chiếc áo xanh lá cây không tay. Trông cô thật khác với những gì tôi vẫn nhớ về cô ấy, với một sọc đỏ trên tóc và gương mặt gầy hơn thế nào đó. Nhưng đó đúng là cô ấy. Cô thậm chí vẫn đeo cái vòng đời mới như ngày xưa.

"Fi!" Tôi phấn khích kêu lên, gần như thả rơi cả túi. "Ồi Chúa ơi! Tớ đây, Lexi đây! Chào! Tớ đã trở lại!"

Rõ ràng Fi giật mình. Cô quay lại, và trong vài giây cô chỉ há hốc mồm nhìn tôi như thể tôi là một con điên. Tôi cho là tôi đã tỏ ra hơi quá phấn khích. Nhưng tôi rất xúc động khi được gặp cô ấy.

"Chào. Lexi," cuối cùng cô nói, nhìn gương mặt tôi. "Cậu thế nào rồi?"

"Tớ khỏe!" Tôi nói, những lời của tôi được thốt ra lộn xộn, hăng hái. "Cậu thế nào? Trông cậu tuyệt lắm! Tớ thích kiểu tóc mới của cậu!"

Bây giờ tất cả mọi người đều nhìn tôi chăm chăm. "Dù sao" - tôi buộc mình phải nói điềm tĩnh hơn - "có lẽ chúng ta có thể chuyện trò sau? Với những người khác?"

"Ừ, được." Fi gật đầu mà không nhìn vào mắt tôi. Tại sao cô ấy lại xa cách như vậy? Có chuyện gì không ổn? Sự lạnh lẽo siết chặt lấy ngực tôi. Có lẽ đó là lý do cô ấy không hề trả lời bất cứ tin nhắn nào của tôi. Chúng tôi đã cãi lộn rất to. Và mọi người đứng về phía cô ấy. Mà tôi thì không nhớ...

"Cô vào trước đi. Lexi!" Dana dẫn tôi vào phòng làm việc lớn, không vách ngăn. Mười lăm gương mặt nhìn lên chúng tôi và tôi cố gắng không há hốc mồm ra.

Chuyện này thật kỳ cục.

Tôi có thể thấy Carolyn, và Debs, và anie, và vài người khác tôi biết. Trông họ đều quen thuộc... nhưng sau ba năm. Tóc họ, cách trang điểm, và quần áo trông đều khác. Debs có cánh tay cực kỳ rắn chắc và rám nắng như thể cô vừa đi nghỉ ở nước ngoài về; Carolyn đeo kính không vành mới và tóc cô còn cắt ngắn hơn trước...

Kia là bàn của tôi. Một cô gái tóc tẩy trắng tết bím đang ngồi ở đó, có vẻ hết sức tự nhiên.

"Mọi người đều biết Lexi bị ốm sau vụ tai nạn," Dana thông báo với cả phòng. "Chúng ta vui mừng vì hôm nay cô ấy đã trở lại. Cô ấy phải chịu một số tác động hậu chấn thương, cụ thể là chứng mất trí nhớ. Nhưng tôi chắc tất cả sẽ giúp cô ấy nhớ lại cách làm việc của cô ấy ở đây và chào mừng cô ấy trở lại." Cô quay sang phía tôi và thì thầm. "Lexi, cô có muốn nói vài lời động viên cả bộ phận?"

"Vài lời động viên?" tôi lặp lại một cách không chắc chắn.

"Chỉ là điều gì đó truyền cảm hứng cho họ." Dana mỉm cười. "Gắn kết mọi người." Điện thoại của cô lại reo. "Tôi xin lỗi. Cho phép tôi!" Cô nhanh chóng ra ngoài hành lang và tôi còn lại mỗi một mình, đối diện với cả bộ phận.

Cố lên. Simon Johnson nói tôi là nhà lãnh đạo bẩm sinh. Tôi có thể làm được việc này.

"Ừm... chào mọi người!" Tôi vẫy quanh phòng nhưng không ai đáp lại. "Tôi chỉ muốn nói rằng tôi sẽ sớm trở lại, và... ừm... cứ tiếp tục làm tốt..." Tôi lúng túng tìm cái gì đó mang tính động viên. "Bộ phận nào tốt nhất trong công ty? Là chúng ta! Ai chiến thắng? Thẩm tra sản!" Tôi

đắm nhẹ vào không khí, như một cổ động viên. "T!H!Á!M! T!Á!I! S!À!N!"

"Nên có một chữ R nữa." một cô gái mà tôi không nhận ra cắt ngang. Cô đứng khoanh tay, hoàn toàn chẳng có vẻ bị tôi gây ấn tượng.

"Xin lỗi?" tôi dừng lại, lặng ngắt.

"Có một chữ R trong từ TRẢI." Cô chớp mắt. Hai cô gái ngồi cạnh cô đang bịt miệng cười khúc khích, trong khi Carolyn và Debs đang há hốc miệng nhìn tôi. "Đúng thế," tôi nói, bối rối. "Dù sao... làm tốt lắm, mọi người... các bạn đã làm rất tốt..."

"Vây chị đã quay lại làm việc chưa" một cô gái mặc áo đỏ hỏi tôi.

"Chưa hẳn..."

"Chỉ là tôi cần ký mẫu chi phí, khẩn cấp."

"Tôi cũng vậy!" khoảng sáu cô gái khác nói.

"Cô đã nói chuyện với Simon về mục tiêu của chúng ta chưa?" Melanie bước tới, nhíu mày. "Chỉ là vì nếu để như hiện nay thì không thể thực hiện được..."

"Chuyện gì xảy ra với những cái máy tính mới?"

"Cô đã đọc e- mail của tôi chưa?"

"Liệu chúng ta có chọn đơn đặt hàng của Thome Group?"

Bỗng nhiên mọi người trong phòng dường như đổ ập về phía tôi, hỏi đủ loại câu hỏi. Tôi hầu như chẳng nghe kịp, nói gì đến hiểu ý nghĩa của những câu hỏi đó.

"Tôi không biết!" Tôi nói một cách tuyệt vọng. "Tôi xin lỗi, tôi không nhớ được... Hẹn gặp lại sau!"

Thở khó nhọc, tôi lùi ra ngoài hành lang, vào văn phòng của mình và đóng sập cửa lại.

Khỉ thật. Tất cả những chuyện đó là thế quái nào vậy?

Có tiếng gõ cửa. "Xin chào?" Tôi gọi với ra, giọng nghệt lại.

"Chào chị!" Clare nói, bước vào với một đồng thư và tài liệu. "Xin lỗi vì làm phiền chị, Lexi, nhưng khi chị đang ở đây, liệu chị có thể xem qua cái này? Chị cần trả lời Tony Duke ở Biltons và ủy quyền thanh toán cho Sixpack và ký những giấy khước từ này, và một người tên là Jeremy Northpool đã gọi điện vài lần, nói rằng ông ấy hy vọng chị có thể tiếp tục thảo luận..."

Cô đưa cho tôi một cái bút. Cô chờ tôi hành động. "Tôi không thể ủy quyền gì hết," tôi nói một cách hoảng hốt. "Tôi không thể ký bất cứ thứ gì. Tôi chưa từng nghe đến Tony Dukes. Tôi không nhớ bất cứ thứ gì trong những chuyện này!"

"Ồ." Chồng giấy của Clare hơi hạ thấp xuống khi cô quan sát tôi, mắt mở to. "Ừm... vậy ai sẽ tiếp tục điều hành bộ phận? Byron?"

"Không! Ý tôi là... tôi. Đó là việc của tôi. Tôi sẽ làm. Tôi chỉ cần một chút thời gian... Nghe này, hãy để tất cả chỗ đó lại cho tôi." Tôi cố gắng giữ bình tĩnh. "Tôi sẽ đọc qua. Có lẽ tôi sẽ nhớ lại được."

"Được ạ," Clare nói, rõ ràng đã bớt căng thẳng. Cô đặt cả chồng giấy lên bàn. "Em sẽ mang cà phê cho chị."

Đầu quay cuồng, tôi ngồi xuống bên bàn và cầm bức thư trên cùng lên. Nó nói về một phản nản nào đó đang diễn ra. "Như bà đã nhận thấy... chờ đợi trả lời lập tức..."

Tôi chuyển sang tài liệu tiếp theo. Đó là dự toán ngân sách hàng tháng cho các bộ phận trong công ty. Có sáu biểu đồ và một mẫu giấy nhắn đã có ai đó viết lên đó: "Cho tôi ý kiến được không, Lexi?"

"Cà phê của chị đây." Clare gõ nhẹ lên cửa.

"À, được rồi," tôi nói, dùng giọng nói kiểu sếp. "Cảm ơn. Clare." Khi cô đặt tách xuống, tôi gạt đầu về phía những cái biểu đồ. "Rất thú vị. Tôi sẽ... trả lời họ sau."

Ngay sau khi cô rời khỏi phòng, tôi gục đầu xuống bàn trong tuyệt vọng. Tôi sẽ làm gì đây?

Việc này thực sự khó khăn. Ý tôi là, nó thực sự rất khó.

Thế quái nào mà tôi làm được bây giờ? Làm thế nào để tôi biết phải nói điều gì và ra quyết định thế nào? Lại có một tiếng gõ khác ở cửa và tôi vội vàng ngồi thẳng người lên, chộp ngẫu nhiên một tờ giấy.

"Mọi chuyện ổn cả chứ, Lexi?" Đó là Byron, tay cầm một chai nước và một tập giấy. Anh ta dựa vào khung cửa, cái cổ tay gầy gò nhô ra từ chiếc sơ mi trắng. Ở một bên tay là một chiếc đồng hồ công nghệ cao ngoại cỡ, mà tôi chắc nó rất đắt tiền, nhưng trông thật kỳ cục.

"Ổn cả! Tuyệt lắm! Tôi tưởng anh đang họp ngân sách."

"Chúng tôi nghỉ ăn trưa.>

Anh ta có cái cách nói lè nhè, châm biếm, như thể người ta là một kẻ hoàn toàn ngốc nghếch. Nói thực, tôi chưa từng hòa hợp với Byron. Bây giờ thì anh ta lướt mắt qua chồng giấy tờ trên bàn tôi. "Đã trở lại với công việc, tôi thấy rồi."

"Không hẳn." Tôi mỉm cười, nhưng anh ta không cười lại.

"Cô đã quyết định sẽ làm gì với Tony Dukes chưa? Vì hôm qua bên kế toán vừa hỏi tôi."

"Ừm..." tôi lưỡng lự. "Thực ra, tôi không hẳn... Tôi không..." Tôi nuốt nước bọt, cảm thấy mặt mình đang đỏ dần lên. "Vấn đề là, tôi đã bị chứng mất trí nhớ kể từ khi tôi gặp tai nạn, và..." tôi nói nhỏ dần, vụng vụng cả ngón tay.

Byron đột nhiên hiểu ra. "Chúa ơi," anh ta nói sau khi nhìn tôi một lúc. "Cô không biết Tony Dukes là ai, phải không?"

Tony Dukes. Tony Dukes. Tôi điên cuồng vắt óc suy nghĩ, nhưng không có gì.

"Tôi... ừm... à... không. Nhưng nếu anh có thể nhắc tôi..."

Byron lờ tôi đi. Anh ta vào sâu trong phòng, đập đập chai nước vào lòng bàn tay, trán anh ta cau lại suy nghĩ.

"Để tôi làm rõ nhé," anh ta nói từ tốn. "Cô hoàn toàn không nhớ gì hết?"

Toàn bộ giác quan của tôi nhói lên. Anh ta như một con mèo vờn chuột, tính toán chính xác con mồi của mình yếu ớt thế nào...

Anh ta muốn vị trí của tôi.

Ngay khi nhận ra điều đó, tôi cảm thấy mình như một con ngốc vì đã không nghĩ ra điều đó sớm hơn. Tất nhiên là thế. Tôi đã nhảy vượt lên anh ta. Chắc chắn dưới cái vẻ dễ chịu, lịch sự đó, anh ta căm thù tôi.

"Không phải là tôi không nhớ gì hết!" Tôi nhanh chóng kêu lên, như thể chính cái ý tưởng đó thật là kỳ cục. "Chỉ là... ba năm qua hơi trống rỗng một chút thôi."

"Ba năm qua?" Byron ngửa đầu đằng sau và cười đầy hoài nghi. "Tôi xin lỗi, Lexi, nhưng cô cũng biết rõ như tôi rằng trong ngành này, ba năm là cả một cuộc đời!"

"Ừm, tôi sẽ nhanh chóng làm quen lại hết," tôi nói, cố gắng tỏ ra mạnh mẽ. "Và bác sĩ nói tôi có thể nhớ lại mọi điều vào bất cứ lúc nào."

"Hoặc cũng có thể là không." Anh ta tỏ vẻ cảm thông, đầy lo âu. "Chắc đó là điều khiến cô vô cùng lo lắng Lexi. Rằng đầu cô sẽ trống rỗng mãi mãi."

Tôi đáp lại cái nhìn của anh ta với vẻ sắt đá hết sức có thể. Thử hay lắm. Nhưng anh sẽ không làm tôi dễ dàng hoảng sợ vậy đâu.

"Tôi chắc mình sẽ sớm trở lại bình thường," tôi nói mạnh mẽ. "Trở lại làm việc, điều hành cả bộ phận... Tôi đã có cuộc chuyện trò tuyệt vời với Simon Johnson." tôi chen thêm câu đó vào.

"Ừ há." Anh ta đập đập chai nước đầy vẻ suy nghĩ. "Vây... cô muốn làm gì về chuyện của Tony Dukes?" Mẹ kiếp. Anh ta láu cá hơn tôi. Tôi chẳng thể nói gì về Tony Dukes, và anh ta biết rõ điều đó. Tôi sắp xếp lại giấy tờ trên bàn, trì hoãn thời gian.

"Có lẽ... anh có thể quyết định về vấn đề đó?" cuối cùng tôi nói.

"Tôi rất sẵn lòng." Anh ta cười với tôi đầy vẻ kẻ cả. "Tôi sẽ giải quyết mọi chuyện, cô chỉ cần chăm sóc mình, Lexi, cố gắng khỏe lên, cứ nghỉ bao lâu tùy cô. Đừng lo lắng về chuyện gì hết!"

"Ừm... cảm ơn anh." Tôi gượng nói giọng nhẹ nhàng. "Tôi rất cảm kích, Byron."

"E hèm!" Dana xuất hiện ở cửa. "Hai người đang chuyện trò vui vẻ chứ? Nắm bắt lại mọi thông tin hả, Lexi?"

"Chắc chắn rồi." Tôi cười, răng nghiến lại. "Byron giúp tôi rất nhiều."

"Bất cứ điều gì tôi có thể làm để giúp cô..." Anh ta dang rộng tay với một cừ chỉ tự trào. "Tôi ở ngay đây. Trí nhớ còn nguyên vẹn."

"Tuyệt lắm!" Dana liếc nhìn đồng hồ. "Lexi, bây giờ tôi phải chạy đi ăn trưa, nhưng tôi có thể tiễn cô về nếu chúng ta đi ngay bây giờ..."

"Đừng lo, Dana," tôi vội vã nói. "Tôi sẽ ở lại đây một chút và đọc qua một số giấy tờ."

Tôi sẽ không rời tòa nhà này khi chưa nói chuyện được với Fi. Không bao giờ.

"Được thôi." Cô mỉm cười. "Vây thì, rất vui được gặp cô, Lexi, và chúng ta sẽ nói chuyện qua điện thoại về thời gian cô muốn trở lại làm việc." Cô làm động tác nghe điện thoại và tôi thấy mình cũng lặp lại động tác đó.

"Ta sẽ sớm nói chuyện lại!"

Cả hai cùng bước đi, và tôi nghe thấy Byron nói. "Dana, cho phép tôi nói một điều được không? Chúng ta cần nói chuyện về tình hình này. Liên quan đến cô Lexi..."

Cửa văn phòng đóng lại và tôi nhón chân đi về phía đó. Tôi mở một khe và thò đầu ra.

"... rõ ràng cô ta không phù hợp để đứng đầu bộ phận này..." Giọng Byron có thể nghe rất rõ khi anh ta và Dana rẽ hướng khác ra phía thang máy.

Thằng khốn. Anh ta thậm chí không thèm đợi đến lúc ra khỏi tầm nghe của tôi. Tôi trở lại văn phòng, ngồi sụp xuống ghế và gục đầu vào tay. Toàn bộ trạng thái phờ phạc của tôi đã biến mất. Tôi thậm chí không hề biết làm thế nào mà mình có vị trí này. Tôi nhặt ngẫu nhiên một tờ giấy trên cái đồng trước mặt và nhìn nó chăm chăm. Nó là cái gì đó về tiền phí bảo hiểm. Dù sao thì, làm sao tôi biết tất cả những thứ này cơ chứ?

Tôi đã học từ khi nào? Tôi cảm thấy như mình vừa tỉnh dậy, bám chặt lấy đỉnh Everest mà tôi thậm chí không biết cái móc sắt để leo núi là cái gì.

Thở dài đánh thượt một cái, tôi đặt tờ giấy xuống. Tôi phải nói chuyện với ai đó, Fi. Tôi nhấc điện thoại lên và quay số 352, là số máy lẻ của cô ấy, trừ khi họ đã thay đổi hệ thống.

"Bộ phận Thảm trải sàn, Fiona Roper nghe đây."

"Fi, tớ đây!" tôi nói. "Lexi đây. Nghe này, ta nói chuyện được không?"

"Tất nhiên," Fi nói giọng cứng nhắc. "Cô muốn tôi vào gặp cô ngay? Hay tôi nên đặt hẹn với Clare?"

Tim tôi se lại. Giọng cô nghe thật... xa xôi.

"Ý tớ là chúng ta có thể chuyện phiếm một lúc không! Trừ khi cậu bận..."

"Thực ra, tôi sắp sửa đi ăn trưa."

"Vây tớ cũng đi!" Tôi nói hăm hở. "Như ngày xưa ấy! Tớ thèm đến chết một cốc sô cô la nóng. Và Morellis có còn làm món bánh mì kẹp pho mát tuyệt vời đó?"

"Lexi..."

"Fi, tớ thực sự cần nói chuyện với cậu, được chứ?" Tôi nắm điện thoại chặt hơn. "Tớ... tớ không nhớ gì hết. Và chuyện này đang làm tớ hơi hoảng hốt. Toàn bộ chuyện này." Tôi cố gắng cười. "Chờ tớ một chút, tớ sẽ ra ngay..."

Tôi ném điện thoại xuống và tóm lấy một mẫu giấy. Tôi lưỡng lự, sau đó viết nguệch ngoạc, "Hãy giải quyết tất cả những vấn đề này, Byron. Cảm ơn nhiều, Lexi." Tôi biết tôi đang tạo điều kiện thuận lợi để anh ta chống lại tôi. Nhưng hiện giờ tất cả những điều tôi quan tâm là gặp gỡ

bạn bè tôi. Chộp lấy túi và cặp xách, tôi vội vã lao ra khỏi văn phòng, ngang qua bàn Clare, và vào trong phòng làm việc chính của Thẩm phán sàn.

"Chào Lexi," một cô gái gần đó nói. "Chị có cần gì không?"

"Không, không có gì, cảm ơn. Tôi chỉ gặp Fi để đi ăn trưa..." tôi nói nhỏ dần. Tôi không hề thấy bóng dáng Fi trong văn phòng. Hay Carolyn. Hay Debs.

Cô gái trông có vẻ ngạc nhiên. "Em nghĩ họ đều đã đi ăn trưa. Tuy nhiên, họ chỉ vừa mới đi thôi..."

"Ồ, được rồi." Tôi cố gắng che giấu vẻ bối rối. "Cảm ơn. Chắc họ định gặp tôi ở sảnh."

Tôi xoay người lại trên đôi giày cao gót, sau đó cố gắng đi nhanh hết mức trên đôi giày mũi nhọn dọc hành lang - vừa kịp lúc tôi thấy Debs khuất trong thanh má>

"Chờ chút!" tôi kêu lên, bắt đầu chạy. "Tớ đây, Debs!" Nhưng cửa thang máy đã đóng.

Cô nghe thấy tôi. Tôi biết cô đã nghe thấy.

Những ý nghĩ quay cuồng lộn xộn trong đầu khi tôi xô mạnh cánh cửa cầu thang bộ và lao xuống. Họ biết tôi đang tới. Họ muốn tránh tôi? Chuyện quái gì đã diễn ra trong ba năm vừa rồi? Chúng tôi là bạn. Được rồi, tôi biết bây giờ tôi là sếp... nhưng vẫn có thể làm bạn với sếp được chứ, phải không nào?

Phải không nào?

Tôi xuống tới tầng trệt và suýt ngã nhào vào sảnh. Thứ đầu tiên tôi thấy là Carolyn và Debs đang hướng ra phía cánh cửa kính, với Fi ngay phía trước họ.

"Chào!" Tôi gọi to gần như tuyệt vọng. "Chờ với!"

Tôi vất chân chạy về phía cửa kính và cuối cùng đã bắt kịp họ ở mấy bậc thềm trước cửa tòa nhà.

"Ồ, chào Lexi " Fi khịt một cái rất nhỏ mà tôi biết điều đó nghĩa là cô đang cố gắng không cười.

Tôi cho rằng trông tôi có vẻ không hợp lý lắm, mặt đỏ bừng bừng chạy theo họ trong bộ vest đen và tóc búi gọn gàng.

"Tớ tưởng chúng ta sẽ ăn trưa cùng nhau!" tôi nói, thở hổn hển. "Tớ đã bảo cậu là tớ đi cùng mà!"

Yên lặng. Không ai nhìn vào mắt tôi. Debs xoay xoay cái mặt dây chuyền bạc; mái tóc vàng bồng bềnh trong gió nhẹ. Carolyn đã bỏ kính ra và đang lau vào áo sơ mi trắng.

"Có chuyện gì vậy?" Tôi cố tỏ ra thoải mái, nhưng tôi có thể nghe thấy một thoáng tổn thương trong giọng nói. "Fi, sao cậu không trả lời bất cứ tin nhắn nào của tớ? Có... chuyện gì sao?"

Không ai nói câu nào. Tôi gần như có thể thấy những bong bóng suy nghĩ di chuyển giữa họ. Nhưng tôi không đọc nổi những bong bóng suy nghĩ đó nữa; tôi đã bị loại ra khỏi vòng đó.

"Các." Tôi cố gắng mỉm cười. "Nào. Các cậu phải giúp tớ thoát khỏi chuyện này. Tớ bị mất trí nhớ. Tớ không nhớ gì hết. Chúng ta đã... cãi nhau hay sao?"

"Không." Fi nhún vai.

"Ừm, tớ không hiểu." Tôi nhìn những gương mặt xung quanh một cách khẩn nài. "Điều cuối cùng mà tớ nhớ, chúng ta là những người bạn thân thiết nhất! Rà ngoài chơi vào một tối thứ Sáu. Chúng ta uống cốc tai chuối. Dave Kém cỏi cho tớ leo cây, chúng ta đi hát karaoke... nhớ chứ?"

Fi hít thở thật sâu và nhướn mày với Carolyn. "Chuyện đó xảy ra lâu lắm rồi."

"Vậy, chuyện gì đã xảy ra kể từ hồi đó?"

"Nghe này," Fi thở dài. "Cứ để mọi chuyện như thế. Cậu đã bị tai nạn, cậu đang ốm, bọn tôi không muốn làm cậu buồn."

"Đúng, hãy bỏ qua mọi chuyện và đi ăn sandwich cùng nhau." Debs liếc nhìn Fi như thể muốn nói, "Hãy chiều lòng cô ta."

"Đừng có hạ cổ với tớ!" Giọng tôi lạnh lạnh hơn tôi muốn. "Hãy quên vụ tai nạn đi! Tớ không phải người tàn tật. Tớ khỏe. Nhưng tớ cần các cậu cho tớ biết sự thật." Tôi nhìn cả nhóm với vẻ tuyệt vọng. "Nếu chúng ta không cãi nhau, có chuyện gì không ổn vậy? Chuyện gì đã xảy ra?"

"Lexi, chẳng có gì xảy ra." Giọng Fi có vẻ lúng túng. "Chỉ là... chúng tôi không còn chơi với cậu nữa. Chúng ta không còn là bạn."

"Nhưng tại sao lại không?" Tim tôi đập thình thịch, nhưng tôi cố gắng tỏ ra bình tĩnh. "Có phải vì bây giờ tớ là sếp?"

"Không phải vì cậu là sếp. Chuyện đó không quan trọng nếu như cậu..." Fi đột nhiên ngừng lại. Cô thò tay vào túi, tránh mắt tôi. "Nếu tôi nói thực, đó là vì cậu hơi..."

"Sao?" Tôi nhìn từ gương mặt này sang gương mặt khác một cách hoang mang. "Cho tớ biết đi!"

Fi nhún vai. "Một con bò khinh khỉnh.>

"Một- con- khốn- sếp- từ- địa- ngục thì đúng hơn," Carolyn lầm bầm.

Không khí dường như đông đặc trong ngực tôi. Một- con- khốn- sếp- từ- địa- ngục? Tôi ư?

"Tớ... tớ không hiểu." Rốt cuộc tôi lắp bắp. "Tớ không phải là sếp giỏi sao?"

"Ồ, cậu rất tuyệt." Giọng Carolyn thấm đẫm mỉa mai. "Cậu phạt chúng tôi nếu chúng tôi tới muộn. Cậu tính giờ ăn trưa của chúng tôi. Cậu kiểm tra ngẫu nhiên chi phí của chúng tôi... Ồ, ở Thảm trải sàn cổ cả đồng chuyện vui!"

Má tôi giãn giãn như thể cô vừa đâm tôi.

"Nhưng tớ không bao giờ... Tớ đâu có như vậy..." Carolyn cắt ngang lời tôi. "Đúng. Như vậy đấy."

"Lexi, cậu đã hỏi." Fi chớp mắt, như cô vẫn làm mỗi khi thấy không thoải mái. "Thì vì thế chúng ta không còn chơi với nhau nữa đấy. Cậu làm việc của cậu còn bọn tôi làm việc của bọn tôi."

"Tớ đâu thể là một con khốn," cuối cùng tôi cố gắng nói, giọng tôi run rẩy. "Không thể nào. Tớ là bạn cậu! Lexi! Chúng ta vui vẻ cùng nhau, chúng ta đi khiêu vũ cùng nhau, chúng ta say..." Nước mắt bắt đầu ứa ra trong mắt. Tôi nhìn những gương mặt tôi đã biết rất rõ - tuy nhiên lại có vẻ không phải như vậy - cố gắng một cách tuyệt vọng để được họ công nhận. "Tớ đây! Lexi đây! Răng khắp khềnh đây. Nhớ tớ chứ?"

Fi và Carolyn nhìn nhau.

"Lexi..." Fi nói gần như nhẹ nhàng. "Cậu là sếp của bọn tôi. Bọn tôi làm điều cậu bảo. Nhưng ta không ăn trưa cùng nhau. Và ta không đi chơi cùng nhau." Cô nhấc túi lên vai, sau đó thở dài. "Nghe này, hôm nay cậu có thể đi cùng nếu cậu muốn..."

"Không," tôi nói, lòng đau nhói. "Không sao đâu, cảm ơn." Và với đôi chân run rẩy, tôi quay người bước đi.

Chương 10

Tôi chết lặng vì sững sờ.

Từ văn phòng về thẳng nhà, tôi ngồi trong taxi với trạng thái gần như bị thôi miên. Thế nào đó, tôi đã cố gắng nói chuyện được với Gianna về bữa tiệc tối và nghe mẹ khi mẹ gọi tới để phàn nàn về cuộc cãi lộn mới nhất với hội đồng. Bây giờ mới là đầu buổi tối, và tôi đang ở trong bồn tắm. Nhưng trong suốt thời gian đó, suy nghĩ của tôi cứ quay vòng vòng.

Mình là một- con- khốn- sếp- từ- địa- ngục. Bạn bè mình đều ghét mình. Chuyện quái gì đã xảy ra?

Mỗi lần nhớ đến giọng nói cay độc của Carolyn, tôi lại nao người. Chỉ Chúa mới biết tôi đã gây ra điều gì cho cô - nhưng rõ ràng cô không có thời gian dành cho tôi.

Có phải tôi đã thực sự trở thành một con khốn trong ba năm qua? Nhưng bằng cách nào? Tại sao?

Nước nguội dần đi và cuối cùng tôi nhắc mình ra khỏi bồn tắm. Tôi cọ xát người thật mạnh, cố gắng làm mình có thêm sinh lực. Tôi không thể cứ bị ám ảnh bởi chuyện này. Lúc đó đã khoảng sáu giờ, và một giờ nữa tôi sẽ phải làm chủ một bữa tiệc.

Ít nhất tôi cũng không phải nấu nướng. Khi tôi về đến nhà, Gianna đang bận rộn trong bếp với hai cô cháu gái - tất cả đều hát theo bản opera kêu om sòm từ cái loa. Những đĩa đựng sushi và bánh ngọt trên tất cả các ngăn của tủ lạnh còn mùi thịt nướng thì thật đáng kinh ngạc. Tôi cố gắng tham gia cùng - tôi khá giỏi làm bánh mì tỏi - nhưng họ giục tôi ra ngoài. Vì thế tôi quyết định tôi sẽ an toàn nhất trong buồng tắm.

Tôi quấn một chiếc khăn sạch quanh người và đi vào phòng ngủ - sau đó vào tiếp phòng thay đồ để lấy quần áo. Chúa ơi. Tôi biết tại sao người giàu lại gầy như vậy: đó là do suốt ngày họ phải di chuyển vất vả trong những căn nhà khổng lồ. Trong căn hộ Balham của tôi, tôi có thể ngồi từ giường cũng với được tới tủ quần áo. Và ti vi. Và lò nướng bánh.

Tôi lấy ra một cái váy đen nhỏ, một thứ đồ lót đen nhỏ, và một đôi giày xa tanh đen nhỏ xíu. Chẳng có thứ gì trong cái tủ quần áo 2007 có kích thước lớn hết. Không áo len dài tay rộng thùng, không giày bệt. Mọi thứ đều mảnh dẻ và được cắt may, để vừa khít với tôi.

Khi lê bước trở lại phòng ngủ, tôi thả chiếc khăn tắm rơi xuống sàn.

"Chào, Lexi!"

"Áááá!" Tôi nhảy lên vì hoảng sợ. Màn hình lớn cạnh giường sáng lên khuôn mặt Eric. Tôi đưa tay lên che ngực và trốn sau một cái ghế.

Tôi trần truồng. Và anh có thể nhìn thấy tôi.

Anh là chồng tôi, tôi luống cuống nhắc nhở mình. Anh đã nhìn thấy hết rồi - mọi chuyện ổn mà. Nhưng tôi chẳng cảm thấy ổn chút nào.

"Eric, anh có nhìn thấy em không?" tôi nói bằng giọng bị bóp nghẹt, the thé.

"Ngay bây giờ thì không." Anh cười. "Em điều chỉnh lại máy quay đi."

"Ồ! Được rồi!" Tôi nhẹ cả người. "Đợi em một giây."

Tôi choàng một chiếc áo ngủ lên, sau đó nhanh chóng thu dọn những thứ quần áo tôi vút khắp phòng. Một điều tôi đã nhanh chóng học được là Eric không thích mọi thứ nằm lung tung trên sàn. Hoặc trên ghế. Hoặc cơ bản là bất kỳ sự lộn xộn nào. Tôi vội vã nhét hết xuống dưới cái chăn lông vịt, thả một chiếc gối lên trên, và vuốt cho thật phẳng.

"Sẵn sàng!" Tôi hướng vào màn hình và xoay ống kính máy quay.

"Lùi lại đi," Eric hướng dẫn tôi, và tôi lùi khỏi màn hình. "Bây giờ thì anh nhìn thấy em rồi! Thế này nhé, anh còn có một cuộc họp nữa, sau đó anh sẽ về nhà. Mọi thứ cho bữa tối đã sẵn sàng chưa?"

"Em nghĩ vậy!"

"Tuyệt vời." Cái miệng rộng hơi điệu của anh căng ra với một nụ cười rung rung. "Còn công

việc thế nào?"

"Tuyệt lắm!" Thế nào đó, tôi cố gắng tạo giọng nói vui vẻ. "Em gặp Simon Johnson và cả bộ phận của em. và bạn em..."

Tôi nói nhỏ dần, bỗng nhiên cảm thấy nóng bừng vì nhục nhã. Liệu tôi còn có thể coi họ là bạn tôi nữa không?

"Tuyệt vời." Tôi không chắc Eric có còn nghe nữa không. "Bây giờ em thực sự nên chuẩn bị sẵn sàng đi. Anh sẽ gặp em sau, em yêu."

"Chờ đã," tôi nói trong cơn bốc đồng. "Eric."

Đây là chồng tôi. Tôi hầu như không biết anh - nhưng anh biết tôi. Anh yêu tôi. Nếu có ai đó để tôi tâm sự những rắc rối của tôi, nếu có ai đó có thể an ủi tôi, đó là anh ấy.

"Em nói đi." Eric gật đầu, những cử động trên màn hình của anh trông chậm chạp và giật giật.

"Hôm nay, Fi nói..." tôi hầu như không thể nói ra những lời đó. "Cô ấy nói em là một con khốn. Điều đó có đúng không?"

"Tất nhiên em không phải là một con khốn."

"Thật sao?" Tôi cảm thấy một tia hy vọng. "Vậy em không phải một- con- khốn- sếp- từ- địa- ngục xấu xa?"

"Em yêu, không bao giờ có chuyện em xấu xa. Hay là một- con- khốn- sếp- từ- địa- ngục."

Eric nghe có vẻ hết sức chắc chắn, tôi nhẹ nhõm hết cả người. Chắc sẽ có lời giải thích nào đó. Có thể có một vài rắc rối - có lẽ là đã có hiểu lầm, mọi chuyện sẽ ổn cả...

"Em chỉ hơi... cứng rắn." anh nói thêm.

Nụ cười khuây khỏa của tôi đông cứng trên mặt. Cứng rắn? Tôi không thích âm thanh của từ cứng rắn.

"Anh muốn nói từ cứng rắn theo nghĩa tốt?" Tôi cố gắng tỏ vẻ hững hờ. "Như là, cứng rắn, nhưng vẫn thân thiện và tốt bụng?"

"Cứng, em tập trung. Em có mục đích. Em yêu cầu cao đối với mọi người trong bộ phận. Em là giám đốc bộ phận tuyệt vời." Anh mỉm cười. "Bây giờ anh phải gác máy đây. Hẹn gặp lại em>

Màn hình tối lại và tôi nhìn nó chằm chằm, hoàn toàn không thấy an tâm. Thực sự, tôi cảm thấy lo sợ hơn bao giờ hết.

Cứng rắn. Chẳng phải đó là một cách khác để nói "con- khốn- sếp- từ- địa- ngục"?

Cho dù sự thực thế nào, tôi không thể để tất cả những chuyện này lấn át mình. Tôi phải giữ mọi chuyện đúng vị trí của nó. Lúc đó là một tiếng sau, và tinh thần tôi đã khá lên một chút. Tôi đã đeo chiếc dây chuyền kim cương mới. Tôi đã xúc lên người rất nhiều nước hoa đắt tiền. Và tôi đã lén uống một ly rượu vang nhỏ, nó giúp mọi chuyện có vẻ khá hơn rất nhiều.

Vậy có lẽ mọi việc không được hoàn hảo như tôi nghĩ. Có lẽ tôi đã cãi nhau với bạn bè; có lẽ Byron theo đuổi công việc của tôi; có lẽ tôi không hề biết Tony Dukes là ai. Nhưng tôi có thể giải quyết mọi chuyện ổn thỏa. Tôi có thể học cách làm công việc của mình. Tôi có thể xây cầu nối với Fi và những người khác. Tôi có thể tìm hiểu về Tony Dukes trên Google.

Và điều quan trọng là, tôi vẫn là cô gái may mắn nhất trên thế giới. Tôi có một người chồng đẹp trai, một cuộc hôn nhân tuyệt vời, và một căn hộ đáng kinh ngạc. Ý tôi là, chỉ cần nhìn xung quanh mà xem! Đêm nay, nơi này trông còn đáng kinh ngạc hơn bao giờ hết. Người bán hoa đã tới và đi - và những giỏ hoa loa kèn và hoa hồng ở khắp nơi. Bàn ăn tối đã được kéo dài và bày biện cho bữa tối với đồ bạc và đồ pha lê sáng lấp lánh và cả một đĩa hoa ở giữa bàn như trong các đám cưới. Còn có cả thiệp ghi chỗ ngồi được viết một cách bay bướm!

Eric nói đó chỉ là một "bữa tối nhỏ bình thường". Chúa biết chúng tôi sẽ làm gì khi đó là bữa tối trang trọng. Có lẽ là mười người hầu đi găng tay trắng hay gì đó.

Tôi cẩn thận tô môi bằng son Lancôme và thẩm qua. Khi trang điểm xong, tôi không thể không ngắm mình trong gương. Tóc tôi được vấn lên và váy tôi vừa vặn hoàn hảo, tai và cổ có đeo

kim cương. Trông tôi giống một cô gái tao nhã nào đó trong quảng cáo. Như thế bất kỳ lúc nào, một đoạn thuyết minh cũng có thể xuất hiện trên màn hình phía dưới tôi.

Ferrero Rocher. Cho những điều tinh tế nhất trên đời.

Hãng Khí đốt Anh. Giữ các bạn ấm áp trong những căn hộ áp mái hợp thời trị giá hàng triệu, hàng tỉ bảng.

Tôi lùi lại và ánh sáng tự động chuyển từ nơi tập trung vào gương sang sáng đều xung quanh. "Ánh sáng thông minh" trong căn phòng này giống như ma thuật: nó hiểu ta đang ở đâu nhờ vào cảm biến nhiệt để rồi điều chỉnh phù hợp.

Tôi khá thích thú cái trò lừa nó bằng cách chạy quanh phòng và hét lên, "Ha, bây giờ thì mày không được thông minh lắm, phải không?"

Khi Eric đi vắng, dĩ nhiên.

"Em yêu!" Tôi giật mình quay lại và thấy anh đứng ở cửa, trong bộ vest đen. "Trông em thật tuyệt vời."

"Cảm ơn anh!" Tôi đỏ mặt vì vui thích và vỗ nhẹ vào tóc.

"Một điều nhỏ xíu. Cặp để ở phòng ngoài. Có phải là ý hay không?" Nụ cười của anh không nhạt đi, nhưng tôi có thể nghe thấy sự khó chịu trong giọng anh ấy.

Khỉ thật. Chắc tôi đã để quên nó ở đó. Tôi quá mải nghĩ khi về đến nhà, nên đã quên mất.

"Em sẽ cất đi," tôi vội vã nói. "Em xin lỗi."

"Tốt." Anh gật đầu. "Nhưng trước tiên, hãy nếm cái này." Anh đưa cho tôi một ly rượu vang màu hồng ngọc.

"Đó là Château Branaire Ducru. Chúng ta mua trong chuyến đi tới Pháp gần đây nhất. Anh muốn nghe ý kiến của em."

"Được." Tôi cố gắng tỏ ra tự tin. "Tất nhiên rồi."

Ồi không. Tôi sẽ nói gì đây? Một cách thận trọng, tôi uống một hớp và để nó chảy tràn quanh miệng, lục lọi trong đầu để tìm tất cả những từ về rượu vang mà tôi có thể nghĩ tới. Mùi da, sồi. Một loại vang ngon.

Khi nghĩ đến điều đó, tất cả đều chỉ là vớ vẩn, phải không? Được rồi, tôi sẽ nói đó là một loại rượu vang ngon tuyệt diệu thoáng mùi dâu tây. Không, nhớ đến Hy Lạp. Tôi nuốt cả một ngụm và gật đầu đầy vẻ hiểu biết với Eric.

"Anh biết đấy, em nghĩ đây là..."

"Thật tệ, phải không?" Eric cắt ngang lời tôi. "Có mùi nút chai. Không thể dùng được."

Không thể dùng được?

"Ồ! Ờ... đúng!" Tôi lấy lại bình tĩnh. "Quá xa thời điểm ngon nhất." Tôi làm vẻ mặt. "Thật kinh tởm!" Suýt thì nguy. Tôi đặt cái ly xuống cạnh bàn và ánh sáng thông minh lại điều chỉnh.

"Eric." tôi nói, cố gắng không để lộ sự bức tức. "Liệu chúng ta có thể để ánh sáng giữ nguyên suốt cả đêm? Em không biết điều đó có thể được không..."

"Bất cứ điều gì cũng có thể." Giọng Eric có vẻ bị xúc phạm. "Chúng ta có vô số lựa chọn, sống ở những căn hộ áp mái là thế mà." Anh đưa cho tôi một cái điều khiển từ xa. "Đây. Em có thể điều chỉnh lại hệ thống bằng cái này. Hãy chọn một chế độ. Anh sẽ đi chọn rượu vang."

Tôi vào trong phòng khách, tìm 'Ánh sáng' trên điều khiển từ xa, và bắt đầu thử nghiệm các chế độ. Ban ngày thì quá sáng. Rạp chiếu bóng thì quá tối. Thư giãn thì ấm đậm... Tôi cho chạy xuống sâu phía dưới. Đọc sách... Disco...

Chà. Chúng tôi có cả ánh sáng disco? Tôi ấn vào điều khiển từ xa - và cười vang khi căn phòng bỗng nhiên tràn ngập ánh sáng nhiều màu theo nhịp. Bây giờ thì thứ Ánh sáng nhấp nháy. Một giây sau, căn phòng sáng lấp lánh trắng đen và tôi bắt đầu hớn hỏ nháy kiểu người máy quanh bàn uống cà phê. Nơi đây như một câu lạc bộ vậy! Tại sao Eric không nói với tôi chúng tôi có những thứ này? Có lẽ chúng tôi còn có cả đá khô và quả cầu lấp lánh...

"Chúa ơi. Lexi, em đang làm gì vậy?" Giọng Eric xuyên qua căn phòng sáng lấp lóa. "Em để ánh sáng của cả căn hộ theo chế độ Ánh sáng nhấp nháy. Gianna suýt thì chặt đứt cả tay!"

"Ôi không! Em xin lỗi." Một cách hối lỗi, tôi dò dẫm tìm cái điều khiển từ xa và bấm mạnh vào đó cho tới khi trở lại chế độ disco. "Anh chưa bao giờ nói với em chúng ta có chế độ disco và ánh sáng nhấp nháy! Cái này thật tuyệt!"

"Chúng ta chưa bao giờ dùng" Mặt Eric xoay tít đầy màu sắc. "Bây giờ hãy tìm cái gì đó hợp lý, vì Chúa." Anh quay lưng lại và biến mất.

Sao chúng tôi có đèn disco mà lại chưa từng sử dụng đến chúng? Thật phí phạm! Tôi phải mời Fi và những người khác tới dự tiệc. Chúng tôi sẽ mua ít rượu vang và đồ nhắm, chúng tôi sẽ dọn sàn và vận âm thanh thật lớn...

Và tìm tôi bỗng co thắt lại khi tôi nhớ ra. Điều đó sẽ không sớm xảy ra. Hoặc có lẽ không bao giờ.

Ừ xiu, tôi chuyển ánh sáng sang Khu vực Tiếp tân Một, cũng tuyệt vời như bất cứ loại nào khác. Tôi thả điều khiển xuống, đi tới cửa sổ, và nhìn ra con phố bên dưới, bỗng nhiên đầy quyết tâm. Tôi sẽ không bỏ cuộc. Họ là bạn tôi. Tôi sẽ phải tìm hiểu điều gì đang xảy ra. Và sau đó tôi sẽ làm lành với họ.

Kế hoạch của tôi cho bữa tối sẽ là ghi nhớ gương mặt và tên mỗi người khách bằng kỹ năng hình dung. Nhưng kế hoạch này tan vỡ gần như ngay lập tức khi ba người bạn chơi gôn của Erric tới cùng lúc với ba bộ vest giống nhau, với gương mặt giống nhau và thậm chí ba người vợ còn giống nhau hơn. Tên họ là những thứ kiểu như Greg và Mick và Suki và Pooky, và họ ngay lập tức chuyện trò về một kỳ nghỉ trượt tuyết nào đó mà chúng tôi rõ ràng đã đi cùng nhau.

Tôi nhấp một ngụm rượu và cười rất nhiều, sau đó khoảng mười người khách nữa tới cùng lúc và tôi không biết ai là ai ngoại trừ Rosalie. Cô lao vào, giới thiệu chồng mình. Clive (một người chẳng hề có vẻ quái vật tí nào, chỉ là một gã hiền lành mặc vest) và sau đó vội vã quay đi.

Sau một lúc, tai tôi rung lên, và tôi thấy chóng mặt. Gianna đang phục vụ đồ uống còn cháu bà đang xếp bánh ngọt và mọi thứ đều có vẻ trong tầm kiểm soát. Vì thế tôi thì thầm xin lỗi một anh chàng hói đang nói với tôi về cây ghi ta điện của Mick Jagger mà anh ta mua tại một buổi đấu giá từ thiện, và lên ra ngoài ban công.

Tôi hít vài hơi đầy lồng ngực không khí trong lành, đầu tôi vẫn quay cuồng. Bóng tối xám xanh đang đổ xuống và đèn đường vừa mới được bật lên. Khi nhìn ra khắp London, tôi cảm thấy không thực. Tôi có cảm giác mình như một người khác đang đóng vai một cô gái mặc váy, đứng trên ban công sang trọng với một ly sâm banh trong tay.

"Em yêu! Em>

Tôi quay lại và thấy Eric đang đẩy cửa mở ra. "Chào anh!" Tôi đáp lại. "Em chỉ đang hít thở một chút."

"Để anh giới thiệu Jon, kiến trúc sư của anh." Eric dẫn ra một người đàn ông tóc sẫm màu mặc quần jean đen và áo khoác len màu than chì.

"Chào anh," tôi bắt đầu như cái máy, sau đó dừng lại. "Chào, chúng ta biết nhau rồi!" Tôi kêu lên, nhẹ cả người khi tìm thấy một gương mặt quen thuộc. "Phải không nào? Anh là người dưới chỗ chiếc xe."

Có một vẻ lạ lùng lướt qua gương mặt người đàn ông. Gần như một sự thất vọng. Sau đó anh ta gật đầu. "Đúng thế. Tôi là người dưới chỗ chiếc xe."

"Jon là linh hồn sáng tạo của chúng ta," Eric nói, vỗ vào lưng anh ta. "Anh ấy là thiên tài. Anh có thể có khả năng về tài chính, nhưng đây chính là người mang cả thế giới đến" - anh ngừng lại vẻ quan trọng - "Phong cách sống căn hộ áp mái". Khi anh nói những từ đó, anh lại làm cử chỉ tay-chuyền- gạch- song- song.

"Tuyệt lắm!" Tôi cố gắng tán dương. Tôi biết đó là công việc của Eric và mọi thứ, nhưng cụm từ "Phong cách sống căn hộ áp mái" thực sự bắt đầu làm tôi phát cáu.

"Cảm ơn một lần nữa vì hôm nọ." Tôi mỉm cười lịch sự với Jon. "Anh thực sự đã cứu mạng tôi!" Tôi quay sang Eric. "Em chưa nói với anh, anh yêu, nhưng em đã thử lái xe và suýt nữa đã đâm vào tường. Jon đã giúp em."

"Đó là hân hạnh của tôi," Jon nhấp một ngụm rượu. "Vậy, cô vẫn chưa nhớ ra điều gì sao?"

"Không gì hết." Tôi lắc đầu.

"Chắc điều đó thật kỳ lạ đối với cô."

"Đúng thế... nhưng tôi đang quen dần. Và Eric thực sự giúp tôi rất nhiều. Anh đã viết một cuốn sách để giúp tôi nhớ. Nó giống như sổ tay hôn nhân. Với các phần và mọi thứ."

"Sổ tay?" Jon nhắc lại, và mũi anh ta bắt đầu giật giật. "Cô nghiêm túc đấy chứ? Một quyển sổ tay."

"Đúng, sổ tay." Tôi nhìn anh chăm chăm đầy nghi ngờ.

"A, Graham kia rồi." Eric thậm chí chẳng thèm nghe cuộc nói chuyện. "Tôi phải tới chào họ. Xin lỗi." Anh đi vào trong nhà, để tôi và anh chàng kiến trúc sư Jon đứng lại với nhau.

Tôi không biết người đàn ông này thế nào. Ý tôi là, tôi thậm chí không biết anh ta, nhưng anh ta làm tôi day dứt.

"Sổ tay hôn nhân thì làm sao chứ?" tôi nghe tiếng mình hỏi.

"Không. Không sao hết. Chẳng có gì." Anh ta lắc đầu vẻ nghiêm trang. "Đó là một biện pháp rất thực tế. Vì nếu không cô có thể không biết khi nào phải hôn nhau."

"Chính xác! Eric đã đưa vào đó nguyên cả một phần về..." Tôi ngừng lại giữa chừng. Miệng Jon chum lại vì cố nhịn cười. Chẳng lẽ anh ta nghĩ điều đó là khôi hài? "Sổ tay có đủ mọi lĩnh vực." tôi nói khá lạnh lùng. "Và rất có ích cho cả hai chúng tôi. Anh biết đấy, chuyện này cũng khó khăn cho cả Eric nữa, có một người vợ chẳng hề nhớ chút gì về anh ấy! Hay có lẽ anh không hiểu rõ điều đó?"

Yên lặng. Mọi vẻ khôi hài đã tan biến khỏi mặt anh ta.

"Tin tôi đi," cuối cùng anh ta nói. "Tôi hiểu rõ điều đó." Anh ta uống cạn ly rượu, sau đó nhìn chăm chăm vào đáy ly vài giây. Anh ta nhìn lên và dường như sắp sửa nói - sau đó khi cửa mở ra, anh ta thay đổi ý định.

"Lexi!" Rosalie loạng choạng đi về phía chúng tôi, ly rượu trong tay. "Bánh ngọt tuyệt vời lắm!"

"Ồ, ừm... cảm ơn!" Tôi nói, xấu hổ vì được tán dương cho thứ mà tôi chẳng hề liên quan. "Tớ còn chưa ăn chút nào. Món đó có ngon không?"

Rosalie có vẻ lúng túng. "Tớ không biết, cung. Nhưng trông chúng rất tuyệt. Và Eric nói bữa tối sắp bắt đầu."

"Ôi Chúa ơi," tôi nói đầy vẻ tội lỗi. "Tôi đã để anh ấy phải lo toàn bộ chuyện đó. Ta nên vào thôi. Hai người có biết nhau không?" Tôi nói thêm khi chúng tôi bắt đầu bước vào.

"Tất nhiên," Jon nói.

"Jon và tớ là bạn cũ." Rosalie nói ngọt ngào. "Có phải không, bạn thân mến?"

"Hẹn gặp lại." Jon gật đầu, bước nhanh hơn và biến mất sau cánh cửa kính.

"Một con người đáng ghét." Rosalie hất gương mặt nhăn nhó về phía cái lưng đang khuất dần.

"Đáng ghét?" Tôi ngạc nhiên nhắc lại. "Eric có vẻ thích anh ta."

"Ồ, Eric thích anh ta." cô nói vẻ khinh khỉnh. "Và Clive nghĩ anh ta là kẻ xuất sắc nhất. Anh ta có tầm nhìn và giành nhiều giải thưởng, bla bla bla..." Cô hất đầu. "Nhưng anh ta là kẻ thô lỗ nhất tớ từng gặp. Năm ngoái, khi tớ đề nghị anh ta đóng góp cho tổ chức từ thiện của tớ, anh ta từ chối. Thực ra, anh ta còn cười phá lên."

"Anh ta cười phá lên?" tôi nói, sững sốt. "Thật khủng khiếp! Thế tổ chức từ thiện của cậu làm gì?"

"Nó có tên gọi là Một quả táo mỗi ngày," cô tự hào nói. "Tớ đã tự nghĩ ra toàn bộ ý tưởng đó. Ý

tưởng là, mỗi năm một lần, chúng tớ sẽ tặng một quả táo cho mỗi học sinh của một quận trong thành phố. Đây chất dinh dưỡng tuyệt vời. Chuyện đó chẳng phải vô cùng đơn giản và xuất sắc sao?"

"Ờ... ỷ tưởng hay lắm," tôi thận trọng nói. "VẬY, nó có thành công không?"

"Ừm, nó có khởi đầu rất tốt," Rosalie nói khá gắt gỏng. "Chúng tớ đã tặng hàng ngàn quả táo, chúng tớ có những chiếc áo phong đặc biệt và một chiếc xe tải có logo hình quả táo để chở đi khắp nơi. Mọi chuyện thật là vui! Cho tới khi hội đồng bắt đầu gửi cho chúng tớ những bức thư ngu ngốc về chuyện hoa quả bị vứt trên đường phố và gây ra giòi bọ."

"Ôi trời." Tôi cắn môi. Sự thực là bây giờ tôi muốn cười phá lên.

"Câu biết đấy, đó là những rắc rối của hoạt động từ thiện," cô nói ảm đạm, hạ giọng. "Bọn quan chức địa phương không muốn chúng ta giúp đỡ."

Chúng tôi đã tới chỗ cửa trượt và tôi bắt đầu nhìn sững vào đám đông. Hai mươi gương mặt tôi không nhận ra đang cười đùa và chuyện trò và la hét nhau. Tôi có thể thấy đồ trang sức lấp lánh và nghe tiếng đàn ông cười ầm ầm.

"Nào, đừng lo lắng." Rosalie đặt tay lên tay tôi. "Eric và tớ đã có kế hoạch. Mọi người sẽ lần lượt đứng lên và tự giới thiệu với cậu vào bữa tối." Trán cô nhăn lại. "Cưng, trông cậu thật hoảng hốt."

"Không!" Tôi cố gắng mỉm cười. "Không hoảng hốt đâu!"

Đó là nói dối. Tôi đang hoàn toàn hoảng hốt. Khi tôi tìm chỗ của mình tại chiếc bàn ăn dài bằng kính, gạt đầu và mỉm cười khi mọi người chào tôi, tôi thấy mình như đang ở trong một giấc mơ kỳ lạ. Những người này được cho là bạn tôi. Họ đều biết tôi. Còn tôi thì chưa từng gặp họ.

"Lexi, bạn thân mến." Một phụ nữ da sẫm màu kéo tôi sang một bên khi tôi tới gần ghế của mình. "Tôi nói một câu nhanh thôi được không?" Cô ta hạ giọng gần như thì thầm. "Tôi đã ở cùng cô cả ngày vào ngày mười lăm và hai mươi mốt, được chứ?"

"Có thực vậy không?" tôi nói ngây ngô.

"Đúng. Nếu Christian hỏi. Christian, chồng tôi?"

Cô ta chỉ anh chàng hói có chiếc ghi ta của Mick Jagger, người ngồi ở ghế đối diện.

"Ồ, được." Tôi thu nạp điều đó trong giây lát. "Chúng ta thực sự đã ở cùng nhau?"

"Tất nhiên!" cô ta nói sau khi ngập ngừng giây lát. "Tất nhiên chúng ta ở cùng nhau, bạn thân mến!" Cô ta siết tay tôi rồi đi.

"Thưa quý vị." Eric đứng ở đầu kia của chiếc bàn sáng bóng, và tiếng chuyện trò lao xao chuyển sang yên lặng khi mọi người ngồi xuống. "Chào mừng tới nhà chúng tôi. Lexi và tôi rất mừng vì các bạn đã tới."

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía tôi, và tôi lại cười bối rối.

"Các bạn biết đấy, Lexi đang phải chịu hậu quả của tai nạn gần đây, nghĩa là trí nhớ của cô ấy không còn tốt lắm." Eric cười rầu rĩ. Một người đàn ông ngồi đối diện cười to, sau đó bị vợ suýt để ra hiệu im lặng. "Vì thế tôi xin đề nghị mỗi bạn tự giới thiệu lại về mình với Lexi. Hãy đứng lên, nói tên mình, và có lẽ một sự kiện đáng nhớ liên kết hai người."

"Bác sĩ có nghĩ chuyện đó sẽ giúp kích thích trí nhớ cho Lexi?" một người đàn ông có vẻ nhiệt tình ngồi bên phải tôi hỏi.

"Không ai biết điều đó," Eric nói nghiêm trang. "Nhưng chúng ta phải cố gắng. Vậy... ai muốn bắt đầu?"

"Tôi! Tôi sẽ bắt đầu!" Rosalie nói, đứng phắt lên. "Lexi, tớ là bạn thân nhất của cậu. Rosalie, như cậu đã biết. Và sự kiện đáng nhớ của chúng ta là cái lần cả hai chúng ta đi làm da mặt và cô gái đó đã hơi quá đà..."

Cô bắt đầu cười khúc khích. "Mặt cậu..."

"Chuyện gì đã xảy ra?" một cô gái mặc áo đen hỏi.

"Tôi không nói điều đó trước mặt đông người!" Rosalie trông có vẻ bức mình. "Nhưng nói thật, đó là chuyện hoàn toàn đáng nhớ." Cô cười rạng rỡ với mọi người quanh bàn, sau đó ngồi xuống.

"Được rồi," Eric nói, có vẻ hơi ngạc nhiên. "Ai tiếp theo nào? Charlie?"

"Tôi là Charlie Mancroft." Một người đàn ông cộc cằn ngồi cạnh Rosalie đứng dậy và gật đầu với tôi. "Tôi cho rằng sự kiện đáng nhớ của chúng ta là lần chúng ta đều ở Wentworth dự bữa tiệc của công ty. Montgomerie ghi điểm birdie ở gậy thứ mười tám. Một cú đánh ngoạn mục." Anh ta nhìn tôi chờ đợi.

"Tất nhiên!" Tôi hoàn toàn không biết anh ta đang nói về chuyện gì. Gôn? Hay bi a, có lẽ. "Vâng... cảm ơn."

Anh ta ngồi xuống và cô gái mảnh khảnh ngồi cạnh anh ta đứng lên.

"Chào, Lexi." Cô khẽ vẫy tay với tôi. "Tôi là Natalie. Và sự kiện đáng nhớ nhất của chúng ta chính là ngày cưới của>

"Thật sao?" tôi nói, ngạc nhiên và xúc động. "Ài chà".

"Đó thật là một ngày hạnh phúc!" Cô cắn môi. "Và trông chị thật xinh đẹp và tôi nghĩ, 'Mình cũng muốn được như vậy khi mình cưới.' Tôi thực sự nghĩ Matthew sẽ cầu hôn với tôi vào hôm đó, nhưng... anh ấy đã không làm vậy." Nụ cười của cô mím lại.

"Chúa ơi. Natalie," người đàn ông ngồi đối diện bên kia bàn thì thầm. "Đừng nhắc lại chuyện đó."

"Không! Mọi chuyện tốt đẹp mà!" cô rạng rỡ tuyên bố. "Bây giờ chúng tôi đã đính hôn! Chỉ mất có ba năm!" Cô chìa cho tôi xem chiếc nhẫn kim cương. "Tôi cũng sẽ có chiếc váy giống hệt chị! Chính xác chiếc váy của Vera Wang, màu trắng..."

"Tốt lắm. Natalie!" Eric xen ngang nồng nhiệt. "Tôi nghĩ ta nên tiếp tục... Jon? Đến lượt anh."

Từ phía đối diện với tôi bên kia bàn. Jon đứng lên. "Chào," anh ta nói bằng giọng khô khan. "Tôi là Jon. Chúng ta đã gặp nhau." Anh ta rơi vào yên lặng.

"Vây, Jon?" Eric gợi ý. "Sự kiện đáng nhớ nhất của anh liên quan đến Lexi?"

Jon quan sát tôi trong giây lát bằng đôi mắt màu sẫm, chăm chú, và tôi băn khoăn không biết anh ta sẽ nói gì. Anh ta gãi cổ, nhú mày, và uống một ngụm rượu, như thể đang suy nghĩ rất lung. Cuối cùng, anh ta dang rộng hai tay. "Chẳng có gì xuất hiện trong đầu."

"Không có gì ư?" Tôi thấy hơi nhói một chút, mặc dù đã kiềm chế.

"Bất cứ điều gì!" Eric khuyến khích. "Một khoảnh khắc đặc biệt nào đó hai người chia sẻ cùng nhau..." Mọi người đều nhìn Jon. Anh ta lại nhú mày, sau đó nhún vai, rõ ràng là bối rối.

"Tôi không nhớ ra điều gì," cuối cùng anh ta nói. "Chẳng có gì tôi có thể mô tả."

"Phải có gì đó chứ, Jon," cô gái ngồi đối diện nhiệt tình nói. "Nó có thể kích thích trí nhớ của cô ấy>

"Tôi nghi ngờ điều đó." Anh ta cười nửa miệng. "Vây thì được rồi." Eric nói, nghe hơi có vẻ sốt ruột. "Không sao đâu. Hãy tiếp tục."

Tới lúc tất cả mọi người quanh bàn đã đứng lên và kể lại các giai thoại của mình, tôi đã quên mất những người đầu tiên là ai. Nhưng bắt đầu như thế đã, tôi cho là vậy. Gianna và người giúp việc phục vụ món cá ngừ thái lát, xà lát rau arugula, và món bánh lê nướng, còn tôi thì nói chuyện với một người tên Ralph về chuyện thu xếp ly hôn của anh ta. Sau đó các đĩa được dọn sạch, và Gianna đang đi quanh bàn, hỏi xem có những ai uống cà phê.

"Tôi sẽ pha cà phê," tôi nói, đứng ngay dậy. "Tối nay bà đã làm nhiều rồi, Gianna. Hãy nghỉ một chút đi."

Tôi đã càng lúc càng không thoải mái khi thấy bà ấy và cháu gái cứ phải hối hả chạy quanh bàn, bê những cái đĩa rất nặng. Và cái cách chẳng ai thèm nhìn họ khi lấy đồ ăn. Và cách mà gã đáng ghét Charlie hét vào mặt bà ấy khi anh ta muốn lấy thêm nước. Thật là thô lỗ.

"Lexi!" Eric nói kèm theo nụ cười. "Không cần phải vậy đâu."

"Em muốn mà." Tôi bướng bỉnh nói. "Gianna, ngồi xuống đi. Hãy ăn một chiếc bánh quy hay gì đó. Tôi có thể dễ dàng pha vài tách cà phê. Thật đấy, tôi nhất định đấy."

Trông Gianna có vẻ bối rối. "Tôi sẽ đi hạ giường xuống," cuối cùng bà ấy nói, và đi về phía phòng ngủ, cô cháu gái theo sau.

Đó không hẳn là điều tôi định nói về nghỉ ngơi. Nhưng thôi.

"Nào." Tôi mỉm cười quanh bàn. "Ai muốn uống cà phê, giơ tay lên nào..." Tôi bắt đầu đếm tay. "Còn ai uống trà bạc hà?"

"Tôi sẽ giúp," bỗng Jon nói, đẩy ghế ra đằng sau.

"Ồ," tôi nói, hơi sững sốt. "ừm... được thôi. Cảm ơn."

Tôi đi vào bếp, đổ đầy ấm đun nước, và bật lên. Sau đó tôi bắt đầu tìm tách cà phê trong tủ. Có lẽ chúng tôi có những cái tách cà phê lịch sự cho các bữa tiệc tối.>

Tôi kiểm tra nhanh sổ tay hôn nhân, nhưng chẳng tìm thấy gì.

Trong khi đó, Jon chỉ đi tới đi lui quanh bếp, gương mặt anh ta cau lại như thể đang mơ mộng xa xôi, chẳng hề giúp tôi chút nào.

"Anh không sao đấy chứ?" rốt cuộc tôi nói, với một thoáng bức bối. "Chắc anh không biết tách cà phê ở đâu, phải không?"

Jon dường như chẳng nghe thấy câu hỏi.

"Xin chào?" tôi vẫy anh ta. "Chẳng phải là anh vào để giúp tôi sao?"

Cuối cùng anh ta dừng lại và nhìn tôi, với vẻ mặt thậm chí còn lạ lùng hơn.

"Tôi không biết phải nói với em điều này thế nào," anh ta nói. "Vì thế tôi sẽ cứ nói thôi." Anh ta hít thở - sau đó dường như anh ta thay đổi ý định và lại gần, quan sát gương mặt tôi. "Em thực sự không nhớ sao? Đây không phải là một trò chơi em đang chơi với anh đấy chứ?"

"Nhớ cái gì cơ?" tôi nói, hoàn toàn ngỡ ngàng.

"Được rồi, được rồi." Anh ta nói và lại tiếp tục đi lại, sục tay vào mái tóc màu sẫm, khiến nó xù lên trên đỉnh đầu. Cuối cùng anh ta quay lại nhìn vào mặt tôi. "Chuyện thế này. Anh yêu em."

"Sao?" tôi nhìn anh ta bối rối.

"Và em yêu anh," anh ta tiếp tục, không cho tôi thời gian nói thêm bất cứ điều gì. "Chúng ta yêu nhau."

"Cưng!" Cửa mở ra và Rosalie thò mặt vào. "Thêm hai tách trà bạc hà và một tách cà phê đã lọc cafein cho Clive."

"Có ngay đây!" tôi nói, giọng nghệt lại.

Rosalie biến mất và cánh cửa bếp đóng lại. Giữa chúng tôi là sự yên lặng, sự yên lặng cần rút nhất tôi từng biết. Tôi không thể cử động hay lên tiếng. Mắt tôi cứ dán một cách lơ đãng vào cuốn sổ tay hôn nhân nằm trên bàn bếp, như thể câu trả lời nằm ở>

Jon hướng theo ánh nhìn của tôi.

"Anh đoán," anh ta nói bằng giọng khô khan, kín đáo, "rằng anh không có trong cuốn sổ tay đó."

Được rồi. Tôi phải hỏi cho rõ.

"Tôi... không hiểu." Tôi nói, cố gắng lấy lại bình tĩnh. "Anh nói sao, yêu nhau? Anh đang định nói với tôi chúng ta có một câu chuyện tình?"

"Chúng ta đã gặp gỡ nhau tám tháng nay." Ánh mắt buồn bã của anh ta xoáy vào tôi. "Em đang có kế hoạch bỏ Eric để lấy anh."

Tôi không thể ngăn mình khỏi bật cười. Ngay lập tức, tôi bịt tay lên miệng. "Tôi xin lỗi. Tôi không định thô lỗ, nhưng... rời bỏ Eric? Vì anh?"

Trước khi Jon kịp phản ứng, cửa lại mở ra.

"Chào, Lexi!" Một gương mặt đỏ rực thò vào. "Tôi lấy thêm chút soda được không?"

"Đây." Tôi ấn hai chai vào tay anh ta. Cửa lại đóng và Jon nhét hai tay vào túi quần.

"Em sắp sửa nói với Eric em không thể sống cùng anh ta nữa," anh ta nói ngày càng nhanh. "Em sắp sửa rời bỏ anh ta. Chúng ta đã lên kế hoạch..." Anh ta ngừng sững lại và thở mạnh. "Sau đó em bị tai nạn."

Mặt anh ta hết sức nghiêm túc. Anh ta nói tất cả những chuyện đó thực sự nghiêm túc.

"Nhưng... chuyện đó thật lố bịch!"

Trong một khoảnh khắc, Jon trông như thể đã bị tôi đánh. "Lố bịch?"

"Đúng, lố bịch! Tôi không phải là loại không chung thủy. Thêm nữa, tôi có một cuộc hôn nhân tuyệt vời, một người chồng tuyệt diệu, tôi hạnh phúc..."

"Em không hạnh phúc với Eric." Jon ngắt lời tôi. "Hãy tin>

"Tất nhiên là tôi hạnh phúc với Eric," tôi nói một cách sững sốt. "Anh ấy thật đáng yêu! Anh ấy thật hoàn hảo!"

"Hoàn hảo?" Có vẻ như Jon đang cố gắng ngăn mình đi xa hơn. "Lexi, anh ta không hoàn hảo."

"Thôi đi, đủ rồi." tôi đáp trả, bỗng nhiên sợ hãi. Người này nghĩ anh ta là ai mà lại xen ngang giữa bữa tiệc tối của tôi để nói anh ta là người yêu của tôi? "Nghe này, Jon... cho dù anh là ai. Tôi không tin anh. Tôi sẽ không bao giờ ngoại tình, được chứ? Tôi có một cuộc hôn nhân trong mơ. Tôi có một cuộc sống trong mơ!"

"Cuộc sống trong mơ?" Jon xoa trán như thể cố gắng tập hợp ý nghĩ. "Đó là điều em nghĩ?"

Có điều gì đó ở anh chàng này bắt đầu làm tôi lo lắng.

"Tất nhiên!" Tôi chỉ tay quanh bếp. "Nhìn chỗ này xem! Nhìn Eric xem! Tất cả đều tuyệt diệu! Tại sao tôi lại ném tất cả những thứ này đi để đổi lấy..."

Tôi đột ngột dừng lại khi cánh cửa bếp mở ra.

"Em yêu." Eric cười với tôi từ ô cửa. "Cà phê đến đâu rồi?"

"Đang... trên đường ra đây," tôi nói, bối rối. "Xin lỗi, anh yêu." Tôi quay đi để che giấu đôi gò má đỏ rực, và bắt đầu xúc bữa cà phê vào máy pha cà phê. Tôi chỉ muốn người đàn ông này ra về.

"Eric, e rằng tôi phải đi," Jon nói sau lưng tôi, như thể đọc được suy nghĩ của tôi. "Cảm ơn vì buổi tối tuyệt vời."

"Jon! Anh bạn tốt." Tôi có thể nghe thấy Eric vỗ vào lưng Jon. "Mai chúng ta sẽ gặp nhé, bàn về buổi họp quý hoạch."

"Ta sẽ làm thế," Jon trả lời. "Tạm biệt, Lexi. Rất vui lại được quen biết cô."

"Tạm biệt, Jon." Bằng cách nào đó tôi buộc mình quay lại và nở nụ cười xã giao. "Rất vui được gặp anh." Anh ta cúi về phía trước và hôn nhẹ vào má>

"Em chẳng biết gì về cuộc đời mình cả," anh ta thì thầm vào tai tôi, sau đó sải bước ra khỏi bếp mà không hề nhìn lại.

Chương 11

Điều đó không thể là sự thực.

Ánh sáng buổi sớm lườn vào phòng quanh lớp rèm, và tôi đã tỉnh giấc một lúc, nhưng vẫn chưa ra khỏi giường. Tôi nằm nhìn thẳng lên trần, thở đều đặn. Lý thuyết của tôi là nếu tôi nằm thật yên, có lẽ đầu óc đang rối loạn của tôi sẽ dịu đi và mọi thứ sẽ trở lại đúng chỗ một cách gọn gàng.

Cho tới giờ, lý thuyết đó hóa ra là một thứ khá rác rưởi.

Mỗi lần hồi tưởng lại các sự kiện của hôm qua, tôi lại cảm thấy choáng váng. Tôi những tưởng đã bắt đầu xoay xở được với cái cuộc đời mới này. Tôi tưởng mọi chuyện đều được sắp đặt đúng chỗ. Nhưng bây giờ, cứ như thể mọi chuyện đang trơn tuột và trượt đi mất. Fì nói tôi là một con- khốn- sắp- từ- địa- ngục. Một gã nào đó bảo tôi là người yêu bí mật của anh ta. Tiếp theo là gì đây? Tôi sẽ phát hiện ra tôi là đặc vụ FBI chắc?

Điều đó không thể là sự thực. Chấm hết. Tại sao tôi lại lừa dối Eric chứ? Anh đẹp trai, quan tâm, là triệu phú, và biết lái xuống máy. Trong khi Jon thì lồi thối lệch thếch. Và có vẻ... cẩu kính.

Như anh ta đã nói câu "Em chẳng biết gì về cuộc đời mình cả" - thật là trơ tráo. Tôi biết nhiều thứ về cuộc đời mình, cảm ơn. Tôi biết tôi làm tóc ở đâu, tôi biết tôi ăn món tráng miệng gì trong ngày cưới, tôi biết bao lâu Eric và tôi làm tình một lần... Tất cả đều có trong cuốn sổ tay.

Mà dù sao, chuyện đó thật là thô lỗ, phải không nào? Chẳng ai lại đi xông vào nhà người khác mà nói "Chúng ta yêu nhau" khi họ đang cố gắng tổ chức một bữa tiệc tối với chồng họ. Phải... phải chọn một lúc khác. Phải viết thư.

Không, không viết thư. Phải...

Mà thôi. Đừng nghĩ về chuyện đó nữa.

Tôi ngồi lên, bấm nút để rèm cửa sổ kéo lại, và sờ tay lên tóc, cau mày với mái tóc rối. Màn hình trước mặt tôi trống không và căn phòng yên lặng đến kỳ quái. Tôi vẫn thấy thật kỳ lạ, sau cái buổi ngủ thoáng mát ở Balham, tôi lại sống trong cái hộp dán kín mít này. Theo cuốn sổ tay, chúng tôi không được mở cửa sổ vì nó sẽ làm hỏng hệ thống điều hòa.

Gã Jon này có lẽ là một gã tâm thần. Có lẽ anh ta có thói quen nhằm tới những người bị chứng mất trí nhớ và nói với họ anh ta là người yêu của họ. Không có bằng chứng gì về việc chúng tôi là người tình. Không hề. Tôi chẳng nhìn thấy điều gì nhắc nhở đến anh ta, không một tờ giấy nhắn nguệch ngoạc, không ảnh, không vật lưu niệm.

Nhưng mặt khác... tôi đâu có để chúng ở quanh cho Eric tìm thấy, phải không nào? Một tiếng nói rất nhỏ cất lên trong đầu tôi.

Tôi ngồi yên hoàn toàn trong giây lát, để những suy nghĩ của mình xoay vòng. Sau đó, bỗng nhiên bị thôi thúc, tôi đi vào phòng quần áo. Tôi vội vã đi tới bàn trang điểm và kéo mạnh ngăn kéo trên cùng ra. Nó đầy đồ trang điểm Chanel, được Gianna xếp thành từng hàng ngăn nắp. Tôi đóng ngăn kéo lại và kéo ngăn tiếp theo ra, đẩy những cái khăn gấp gọn gàng. Ngăn tiếp theo chứa một hộp đựng đồ trang sức và một quyển album ảnh bìa da lộn, cả hai đều trống không.

Tôi từ từ đóng ngăn kéo lại. Kể cả ở đây, ở chốn riêng tư của mình tôi, mọi thứ cũng thật gọn gàng và vô trùng và đại loại là không có gì hết. Cả đồng những thứ lộn xộn đâu rồi? Mọi thứ đâu rồi? Những bức thư, bức hình? Tất cả những cái thắt lưng dây đinh và những thỏi son miến phí lấy từ những tờ tạp chí vớ vẩn đâu rồi? Tôi... đâu rồi?

Tôi tựa vào khuỷu tay, cắn cắn móng tay một lúc. Bỗng có một ý nghĩ chợt tới. Ngăn để đồ lót. Nếu tôi định giấu cái gì, nó sẽ ở đó. Tôi mở tủ quần áo và kéo ngăn đựng quần chèn. Tôi thọc tay xuống giữa lớp xa tanh của La Perla - nhưng tôi chẳng sờ thấy gì. Cả trong ngăn kéo đựng áo lót của tôi cũng không...

"Em tìm gì sao?" Giọng Eric khiến tôi giật nảy mình. Tôi quay lại thấy anh đứng ở cửa, nhìn tôi tìm kiếm, và ngay lập tức má tôi ửng hồng.

Anh ấy biết.>

Không, anh ấy không biết. Đừng ngốc thế. Chẳng có gì để biết.

"Chào anh, Eric!" Tôi rút tay khỏi túi quần áo một cách hồ hững hết sức có thể. "Chắc là em sẽ tìm... vài cái áo lót!"

Được rồi, đây là lý do cơ bản tại sao tôi không thể ngoại tình. Tôi là kẻ nói dối tệ nhất thế giới. Tại sao tôi lại cần "vài cái áo lót" cơ chứ? Chẳng lẽ bỗng nhiên tôi có sáu bộ ngực hay sao?

"Thực ra, em đang băn khoăn," tôi vội vã nói tiếp. "Có còn đồ đạc gì của em ở đâu không?"

"Đồ đạc?" Eric nhíu mày.

"Thư, nhật ký, đại loại những thứ như vậy?"

"Có bàn của em trong phòng làm việc. Đó là nơi em để hồ sơ liên quan đến công việc."

"Tất nhiên." Tôi đã quên mất phòng làm việc. Hay đúng hơn, tôi nghĩ đó là lãnh địa của Eric chứ không phải của tôi.

"Tối qua thật tuyệt vời, anh nghĩ vậy." Eric bước thêm vài bước vào trong phòng. "Hoan hô, em yêu. Chắc là không dễ dàng đối với em."

"Thật là vui." Tôi ngồi xổm, nghịch vớ vẩn cái dây đồng hồ. "Có mấy người khá thú vị."

"Em không bị ngợp quá đấy chứ?"

"Một chút." Tôi cười rạng rỡ với anh ấy. "Vẫn còn rất nhiều thứ phải học."

"Em biết em có thể hỏi anh bất cứ điều gì về cuộc sống của em. Anh ở đây là để làm điều đó." Eric đang rộng tay. "Có điều gì cụ thể em đang nghĩ đến không?"

Tôi nhìn lại anh một lát, lặng người.

Em có với kiến trúc sư của anh không, anh có tình cò biết điều đó không?

"Ừm," tôi hắng giọng. "Vì anh đã hỏi, em chỉ đang băn khoăn. Chúng ta hạnh phúc với nhau, phải không? Chúng ta thực sự có một cuộc hôn nhân hạnh phúc... chung thủy?"

Tôi nghĩ tôi thốt ra từ chung thủy khá khéo léo, nhưng đôi tai thính của Eric đã tóm được ngay từ đó.

"Chung thủy?" Anh nhíu mày. "Lexi, anh chưa từng không chung thủy với em. Anh chưa từng nghĩ đến chuyện không chung thủy với em. Chúng ta đã thề. Chúng ta đã cam kết."

"Tất nhiên!" tôi nhanh chóng kêu lên. "Chắc chắn rồi."

"Anh thậm chí không hình dung nổi tại sao ý nghĩ đó lại xuất hiện với em." Trông anh khá sửng sốt. "Có ai nói gì đó sao? Một trong những người khách? Vì cho dù đó là ai..."

"Không! Không ai nói gì hết! Em chỉ... mọi thứ đều quá mới mẻ và xa lạ." Tôi lúng túng, mặt nóng bừng. "Em chỉ... nghĩ em nên hỏi. Chỉ vì em muốn biết."

Được rồi, vậy chúng tôi không có một cuộc hôn nhân cởi mở, hoàn hảo. Nếu tôi cần làm rõ chuyện đó.

Tôi đóng ngăn kéo đựng áo lót, mở một ngăn khác một cách ngẫu nhiên, và nhìn chằm chằm vào ba hàng quần tất xếp gọn, đầu óc tôi quay cuồng. Tôi nên tránh toàn bộ chủ đề này. Nhưng tôi không thể kìm được, tôi phải thăm dò.

"Vây, ừm, cái người đó..." Tôi nhíu mày giả tạo như thể tôi không nhớ nổi tên anh ta. "Cái anh chàng kiến trúc sư đó."

"Jon."

"Jon. Đúng rồi. Anh ta có vẻ là người tốt." Tôi nhún vai, cố gắng tỏ ra hết sức hững hờ.

"Ồ, một trong những người tốt nhất," Eric nói chắc chắn. "Anh ấy là một phần lớn trong thành công của chúng ta. Anh ta có trí tưởng tượng tốt hơn bất kỳ ai anh biết."< />

"Trí tưởng tượng?" Tôi nắm bắt từ đó với tia hy vọng nhỏ nhoi. "Vây có phải đôi lúc anh ta tưởng tượng quá mức? Như là... hơi hoang tưởng?"

"Không." Eric có vẻ bối rối. "Không hề. Anh ấy là cánh tay phải của anh. Có thể tin tưởng trao cả cuộc đời cho Jon."

Tôi nhẹ cả người khi điện thoại bỗng réo ầm ỉ, trước khi Eric hỏi tại sao tôi lại quá quan tâm đến Jon.

Eric biến mất vào trong phòng ngủ để trả lời và tôi đóng ngăn đựng quần tất lại. Tôi sắp sửa từ bỏ việc tìm kiếm trong tủ quần áo thì bỗng nhiên lại thấy một thứ tôi chưa từng nhận thấy. Một cái ngăn kéo giấu kín, ở đáy của ngăn tủ, với một cái bàn phím nhỏ xíu bên phải.

Tôi có một cái ngăn kéo bí mật?

Tim tôi bắt đầu đập thình thịch. Từ từ, tôi với xuống và bấm số PIN mà tôi vẫn luôn sử dụng - 4591. Có một tiếng cách nhỏ xíu - và ngăn kéo mở ra. Liếc nhìn cánh cửa để chắc rằng Eric không có ở đó, tôi rón rén thò tay và nắm tay quanh một cái gì đó rất cứng, như là tay cầm của một cái...

Một cái roi.

Trong một giây lát, tôi quá sửng sò đến mức không cử động nổi. Đó là một cái roi nhỏ, với một chùm dây da đen, như một thứ mua thẳng từ cửa hàng bán đồ tra tấn. Tôi chết đứng khi nhìn thấy cái roi trong tay mình? Chẳng lẽ đây là cái roi của chuyện ngoại tình? Chẳng lẽ tôi đã biến thành một con người hoàn toàn khác? Chẳng lẽ bây giờ tôi là một kẻ thuộc bái vật giáo chuyên tới các quán bar S&M để lôi kéo đàn ông và mặc những cái áo lót đầy đinh?

Bỗng nhiên tôi cảm giác có người đang nhìn, tôi quay lại và thấy Eric đang tựa vào khung cửa. Cái nhìn của anh rơi xuống cái roi và anh nhướn mày hơi giễu cợt.

"Ồ!" tôi nói, bắt đầu hoảng hốt. "Em chỉ... em tìm thấy cái này ở đây! Em không biết..."

"Tốt nhất em không nên vứt cái đó lung tung để Gianna tìm thấy." Giọng anh có vẻ thích thú.

Tôi nhìn lại chằm chằm, cái đầu ngơ ngẩn của tôi làm việc hết sức. Eric biết về cái roi. Anh đang mỉm cười. Điều đó, vì vậy, có nghĩa là...

Không. Bao giờ.

Không bao giờ. Không bao giờ. Không bao giờ.

"Cái này không có trong sổ tay, Eric!" Tôi định nói giọng nhẹ nhàng và bông đùa, nhưng giọng tôi the thé.

"Không phải mọi thứ đều có trong sổ tay." Anh nháy mắt.

Được rồi, điều này làm thay đổi quy định. Tôi tưởng mọi thứ phải có trong sổ tay.

Tôi liếc nhìn cái roi hết sức căng thẳng. Vậy... chuyện gì xảy ra? Tôi đánh anh ấy? Hay anh ấy...

Không. Tôi không thể nghĩ về điều đó nữa. Tôi nhét nó vào lại trong ngăn kéo và sập ngăn kéo lại, tay tôi đầm mồ hôi.

"Đúng thế." Eric hơi nháy mắt với tôi. "Hãy giữ nó an toàn. Hẹn gặp em sau." Anh ra ngoài và vài phút sau tôi nghe thấy tiếng cửa trước đóng lại.

Tôi nghĩ tôi cần một ly vodka nhỏ.

Cuối cùng, tôi bằng lòng với một tách cà phê và hai cái bánh quy Gianna cho tôi từ khay riêng của bà. Chúa ơi, tôi thèm bánh quy. Và bánh mì. Và bánh mì nướng.

Tôi thèm đến chết một miếng bánh mì nướng, thật dai và vàng rộm, trát đầy bơ...

Dù sao, cũng phải thôi mơ màng viễn vông về ca lo. Và thôi nghĩ về cái roi. Một cái roi nhỏ xíu. Thì sao nào?

Mẹ sẽ tới chơi lúc mười một giờ, và tôi chẳng có gì để làm cho tới lúc đó. Tôi lang thang vào trong phòng khách, ngồi lên tay chiếc ghế sofa không một tí vết, và mở một tờ tạp chí. Sau hai phút, tôi gấp nó lại. Tôi quá bồn chồn nên chẳng tài nào đọc được. Cứ như thể những vết nứt nhỏ xíu đang xuất hiện trong cuộc đời hoàn hảo của tôi. Tôi không biết phải tin vào điều gì. Tôi không biết phải làm gì.

Tôi đặt tách cà phê xuống và nhìn chằm chằm vào những cái móng tay hoàn hảo của mình. Tôi

tùng là một cô gái bình thường, tóc quăn và răng khấp khểnh và một gã bạn trai rác rưởi. Và một công việc khá rác rưởi, và những người bạn tôi đã từng vui vẻ cùng, với một căn hộ nhỏ ẩm cúng.

Còn bây giờ... tôi vẫn trở mắt kinh ngạc mỗi khi thấy hình ảnh của mình trong gương. Tôi không thấy tính cách của mình phản ánh ở bất kỳ đâu trong căn hộ này. Chương trình ti vi... giày cao gót... bạn bè từ chối đi chơi cùng tôi... một người nói anh ta là người yêu bí mật của tôi... tôi chỉ không biết mình đã biến thành loại người nào. Tôi không hiểu chuyện khốn kiếp gì đã xảy ra với tôi.

Bỗng nhiên tôi đi vào phòng làm việc. Kia là bàn của tôi, tất cả đều gọn gàng ngăn nắp với chiếc ghế được đẩy gọn gàng phía dưới bàn. Tôi chưa từng sở hữu một cái bàn trông như vậy; chả trách tôi không nhận ra đó là bàn của tôi. Tôi ngồi xuống và mở cái ngăn kéo đầu tiên. Nó đầy những bức thư, được kẹp với nhau gọn gàng trong những cặp hồ sơ bằng nhựa. Cái thứ hai đầy những sao kê tài khoản, được xâu vào một sợi dây màu xanh.

Chúa ơi. Kể từ lúc nào mà tôi đã trở nên kinh khủng thế này?

Tôi mở ngăn kéo dưới cùng, lớn nhất, chờ đợi sẽ tìm thấy những chai Wite-Out xếp thành chồng gọn gàng hay cái gì đó - nhưng nó trống không, ngoại trừ hai mảnh giấy vụn.

Tôi lôi những sao kê ngân hàng ra khỏi cái ngăn kéo kia và lật xem, mắt tôi mở tròn xoe khi nhìn thấy mức lương tháng của tôi, ít nhất là cao gấp ba lần số tiền tôi từng kiếm được. Phần lớn số tiền của tôi dường như rời khỏi tài khoản riêng của tôi để chuyển vào tài khoản chung cùng với Eric, ngoại trừ một khoản tiền lớn hàng tháng, chuyển vào cái gì đó có tên gọi là "Tài khoản Unito". Tôi sẽ phải tìm hiểu xem đó là cái gì.

Tôi cất sao kê tài khoản đi và với xuống cái ngăn kéo dưới cùng để lấy những mảnh giấy. Một mảnh có đầy chữ viết tay của tôi - nhưng viết tắt đến mức tôi không thể đọc nổi điều gì. Nó hầu như được mã hóa. Mảnh kia được xé ra từ một tờ giấy viết và cũng có chữ viết tay của tôi nguệch ngoạc trên đó, chỉ có ba chữ bằng bút chì.< />

Mình ước gì

Tôi nhìn nó chăm chăm, tập trung sự chú ý. Sao? Tôi đã ước điều gì?

Khi lật đi lật lại mảnh giấy trong những ngón tay, tôi cố gắng hình dung mình đã viết những từ đó. Tôi thậm chí cố gắng - mặc dù tôi biết chẳng ích gì - nhớ xem mình đã viết thế nào. Liệu đó là một năm trước? Sáu tháng? Ba tuần? Tôi đang nói về điều gì?

Tiếng chuông cửa kêu, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Tôi cẩn thận gấp mảnh giấy lại và đút vào trong túi quần. Sau đó tôi đóng ngăn kéo lại và đi ra ngoài.

Mẹ mang theo ba con chó. Ba con đua săn khổng lồ nghịch ngợm. Tới một căn hộ hoàn hảo đầy những thứ hoàn hảo.

"Chào mẹ!" Tôi đón chiếc áo khoác bông rẻ tiền của mẹ và cố gắng hôn mẹ khi hai con chó tuột khỏi tay mẹ và lao về phía chiếc sofa. "Ài chà. Mẹ mang theo... chó!"

"Mấy đứa khốn khổ trông rất cô đơn khi mẹ đi." Mẹ ôm chặt một con, cọ má vào mặt nó. "Dạo này Agnes rất dễ tổn thương."

"Được rồi," tôi nói, cố gắng tỏ ra thông cảm. "Agnes khốn khổ. Có lẽ để nó ở dưới xe được không ạ?"

"Con yêu, mẹ không thể bỏ rơi nó!" Mẹ nhướn mắt về đầy đe dọa. "Con biết đấy, không dễ dàng sắp xếp chuyến đi này tới London."

Ôi, vì Chúa. Tôi biết mẹ không thực sự muốn tới ngày hôm nay. Toàn bộ chuyến thăm này xuất phát từ sự hiểu lầm. Tất cả những gì tôi nói trên điện thoại là tôi cảm thấy hơi kỳ lạ khi xung quanh tôi toàn người lạ, và ngay lập tức mẹ tỏ ra phòng thủ và nói tất nhiên mẹ dự định sẽ tới thăm. Và chúng tôi kết thúc với thỏa thuận này.

Trước sự hoảng hốt của tôi, tôi nhận thấy một con chó đặt chân lên chiếc bàn cà phê bằng kính, trong khi con kia thì ở trên sofa, dùng móng túm lấy một cái gối.>

Chúa ơi. Nếu chiếc sofa trị giá mười nghìn bảng, vậy riêng cái gối đó có lẽ trị giá cả nghìn bảng.

"Mẹ... mẹ gọi con chó đó xuống khỏi sofa được không?"

"Raphael không gây hại gì đâu!" Mẹ nói, trông có vẻ tổn thương. Mẹ thả Agnes ra, nó lập tức chồm lên chạy lại với Raphael và con còn lại, cho dù nó tên là gì.

Vậy là bây giờ có ba con chó đua đang nô đùa trên sofa của Eric. Tốt nhất là anh không nên bật máy quay lên.

"Chị có lon Diet Coke nào không?" Amy đi đằng sau mẹ, tay rút trong túi.

"Ở trong bếp, chị nghĩ vậy," tôi lơ đãng nói, tay giơ ra. "Nào, bọn chó! Xuống khỏi ghế ngay!"

Cả ba con chó lờ tôi đi.

"Lại đây, cưng!" Mẹ lôi mấy cái bánh bích quy cho chó ra khỏi túi áo len, và lũ chó dừng nhai những cái gối một cách kỳ diệu. Một con ngồi ở chân mẹ còn hai con kia rúc vào sát người mẹ, tựa đầu lên cái váy in hoa đã bạc màu của mẹ.

"Thấy chưa," mẹ nói. "Nó có làm hỏng gì đâu."

Tôi nhìn cái gối sứt sẹo mà Raphael vừa thả xuống. Thực sự không đáng phải nói gì hết.

"Chẳng có lon Diet Coke nào hết." Amy xuất hiện từ trong bếp, bóc một cây kẹo Chupa Chupa, chân nó dài bất tận trong cái quần jean ôm sát màu trắng nhét vào trong đôi boot. "Chị có Sprite không?"

"Có thể có..." tôi nhìn con bé, bỗng nhiên lơ đãng. "Em phải đi học chứ?"

"Không." Amy tống kẹo vào miệng với cái nhún vai ngang ngạnh.

"Tại sao không?" Tôi nhìn từ em gái sang mẹ, cảm thấy sự căng thẳng đột ngột xuất hiện.

Không ai trả lời ngay. Mẹ đang sửa cái ruy băng vải nhung Alice trên tóc, mắt nhìn xa xăm, như thể đặt nó vào đúng chỗ là ưu tiên tuyệt đối của mẹ.

"Amy đang gặp một chút rắc rối nhỏ xíu," cuối cùng mẹ nói. "Phải không, Raphael?"

"Em đã bị tạm đình chỉ khỏi trường." Với vẻ ngênh ngang, Amy đi về phía cái ghế, ngồi xuống, và gác chân lên cái bàn cà phê.

"Bị đình chỉ? Tại sao?"

Im lặng. Mẹ dường như không nghe thấy tôi. "Mẹ, tại sao?"

"Mẹ e là Amy lại lặp lại trò cũ," mẹ nói và hơi cau mày.

"Trò cũ?"

Trò duy nhất mà tôi còn nhớ Amy làm được là trò ảo thuật với quân bài từ bộ bài nó được tặng trong một chiếc tất Giáng sinh. Bây giờ tôi vẫn có thể thấy con bé, mặc bộ pyjama vải bông kẻ và đôi dép lê con thỏ trước lò sưởi, yêu cầu chúng tôi chọn một quân bài trong khi tất cả chúng tôi vờ như không thấy quân bài mà nó giấu dưới ống tay áo.

Tôi thấy đau nhói nổi luyến tiếc quá khứ. Amy từng là một cô bé nhỏ xíu ngọt ngào làm sao.

"Em đã làm gì, Ame?"

"Chẳng có gì! Họ phản ứng thái quá mà thôi." Amy lấy cái kẹo ra khỏi miệng và thở dài với vẻ chịu đựng cường điệu. "Tất cả những gì em làm là đưa theo một bà đồng vào trường."

"Bà đồng?"

"Ừm." Amy nhìn thẳng vào mắt tôi với nụ cười tự mãn. "Một người phụ nữ em gặp trong câu lạc bộ. Em không biết chính xác bà ta giỏi tới cỡ nào. Nhưng mọi người đều tin bọn em. Em tính phí mười bảng một lần và bà ấy nói với tất cả các cô gái là hôm sau sẽ gặp bạn trai. Mọi người đều vui vẻ. Cho tới khi một giáo viên phát hiện ra."

"Mười bảng một lần?" tôi nhìn nó chằm chằm ngỡ ngàng. "Thảo nào mà em gặp rắc rối!"

"Em đang bị cảnh cáo lần cuối," nó nói đầy tự hào.

"Tại sao? Amy, em làm những gì khác nữa?"

"Chẳng có gì nhiều! Chỉ... trong kỳ nghỉ, em quyên góp tiền cho cô giáo dạy toán, cô Winters, vì

cô ấy phải nằm viện." Amy nhún vai. "Em nói cô ấy sắp đi và mọi người đều góp rất nhiều. Em quyền góp được hơn năm trăm bảng." Con bé cười khịt khịt. "Mọi chuyện thật là tuyệt!"

"Con yêu, đó là mọi tiền bằng lừa đảo." Mẹ đang xoắn những hạt màu hổ phách một cách mãi miết bằng một tay, trong khi vuốt ve lỗ chỗ bằng tay kia. "Cô Winters đã rất buồn."

"Con đã tặng cô ấy sô cô la, phải không nào?" Amy vặn lại, không hề tỏ ra hối lỗi. "Và dù sao, con đâu có nói dối. Hoàn toàn có thể chết vì hút mỡ còn gì."

Tôi cố gắng tìm điều gì đó để nói, nhưng tôi quá sững sốt. Sao em gái tôi có thể chuyển từ một Amy dễ thương, ngây thơ thành... thế này?

"Em cần một chút sáp môi," Amy nói, thả chân xuống khỏi ghế. "Em lấy một chút từ bàn trang điểm của chị nhé?"

"Ừm, tất nhiên." Ngay khi con bé vừa ra khỏi phòng, tôi quay sang mẹ. "Chuyện gì vậy? Amy gặp rắc rối bao lâu rồi?"

"Ồ... vài năm qua." Mẹ không nhìn tôi, thay vào đó nói với con chó đang ngồi trên lòng. "Nó là một con bé ngoan, ngọt ngào, phải không nào, Agnes? Nó chỉ làm đường lạc lối. Mấy đứa con gái lớn hơn xúi giục nó lấy cắp; điều đó không thực sự là lỗi của nó..."

"Lấy cắp?" tôi lặp lại trong kinh hoàng.

"Đúng vậy." Trông mẹ thật đau đớn. "Đó là một sự kiện không may. Nó lấy áo khoác của một đứa học cùng trường và khâu băng vải ghi tên nó vào sau lưng. Nhưng nó đã thực sự rất ăm năn."

"Nhưng... tại sao?"

"Con yêu, không ai biết. Nó quá đau đớn với cái chết của bố và kể từ hồi đó... hết xảy ra chuyện này lại tới chuyện kia."

Tôi không biết phải nói gì về chuyện đó. Có lẽ mọi thiếu niên mất cha đều hơi chệch hướng một chút.

"Chuyện đó làm mẹ nhớ. Mẹ có cái này cho con, Lexi." Mẹ thò tay vào cái túi vải và lấy ra một cái đĩa DVD trong vỏ nhựa trơn. "Đây là thông điệp cuối cùng từ bố con. Bố đã ghi âm lời chào từ biệt trước khi phẫu thuật, chỉ để đề phòng. Nó đã được bật ở lễ tang. Nếu con không nhớ, có lẽ con nên xem." Mẹ đưa cho tôi bằng hai ngón tay như thể nó bị nhiễm bệnh.

Tôi cầm chiếc DVD và nhìn chằm chằm. Thông điệp cuối cùng của bố. Tôi vẫn không tin nỗi bố mất đã hơn ba năm.

"Nó sẽ như con gặp lại bố." Tôi lật cái đĩa trong tay. "Thật tuyệt là bố đã ghi âm."

"Đúng thế." Mẹ lại có cái vẻ bức dọc. "Con biết bố con mà. Luôn phải là trung tâm của sự chú ý."

"Mẹ! Là trung tâm của sự chú ý trong chính đám tang của mình cũng là hợp lý mà."

Một lần nữa mẹ dường như chẳng nghe thấy gì. Đó luôn là thủ thuật của mẹ mỗi khi có người bắt đầu nói về một chủ đề mà mẹ không thích. Mẹ luôn bỏ qua toàn bộ cuộc nói chuyện và thay đổi chủ đề. Quả đúng thế, một giây sau mẹ nhìn lên và nói.

"Có lẽ con có thể giúp Amy, con yêu. Con sẽ tìm cho em một vị trí thực tập ở văn phòng con."

"Thực tập?" Tôi nhú mày nghi ngờ. "Mẹ, con không chắc về điều đó."

Tình hình công việc hiện giờ của tôi vốn đã đủ phức tạp, ngay cả khi chưa có Amy đi lại loay quanh ở đó.

"Chỉ một hoặc hai tuần thôi. bảo con đã nói chuyện với những người thích hợp về chuyện đó và mọi chuyện đều đã sẵn sàng..."

"Có lẽ con đã làm thế." Tôi vội vàng cắt ngang. "Nhưng bây giờ mọi chuyện đã thay đổi. Con thậm chí còn chưa quay lại chỗ làm. Con cần học lại công việc của mình..."

"Con đã rất thành công trong sự nghiệp," mẹ nói một cách đầy thuyết phục.

Ài chà, tôi đã làm rất tuyệt. Từ một phó quản lý bán hàng tới một con- khốn- sếp- từ- địa- ngục, chỉ bằng một bước nhảy.

Có sự yên lặng trong giây lát, ngoại trừ tiếng những con chó cắn gù đồ trong bếp. Tôi khiếp sợ khi nghĩ đến chuyện chúng đang làm gì.

"Mẹ, con đang băn khoăn vì chuyện đó," tôi nói. "Con cố gắng ráp nối các mảnh của cuộc đời con... và mọi chuyện thật khó hiểu. Tại sao con lại lên chương trình truyền hình đó? Tại sao đột nhiên con trở nên cứng rắn và tham vọng? Con không hiểu."

"Mẹ không biết." Mẹ dường như đang nghĩ đến chuyện khác, tìm gì đó trong túi. "Thăng tiến tự nhiên thôi."

"Nhưng chuyện đó không tự nhiên." Tôi cúi về phía trước, cố gắng thu hút sự chú ý của mẹ. "Con chưa từng là một phụ nữ có nhiều tham vọng sự nghiệp, mẹ biết con không như vậy. Tại sao bỗng nhiên con thay đổi?"

"Con yêu, mọi chuyện đều lâu lắm rồi. Mẹ thực sự không nhớ được... Mà thật ngoan phải không? Mà chẳng phải cô bé xinh nhất thế giới sao?"

Mẹ đang nói với một trong những con chó, tôi bỗng nhiên nhận ra. Mẹ thậm chí không nghe tôi nói. Lúc nào cũng vậy.

Tôi nhìn lên và thấy Amy từ phòng ngủ quay lại, vẫn đang mút chiếc kẹo.

"Amy, Lexi đang nói về chuyện con thực tập ở văn phòng chị ấy!" Mẹ nói vui vẻ. "Con có thích vậy không?"

"Có lẽ," tôi vội vã xen ngang. "Sau khi chị trở lại chỗ làm một thời gian."

"Được. Chắc vậy."

Thậm chí nó chẳng có vẻ tỏ ra biết ơn.

"Phải có một số quy định cơ bản," tôi nói. "Em không được lừa đảo đồng nghiệp của chị. Hay lấy cắp của họ."

"Em không lấy cắp!" Amy trông có vẻ bị xúc phạm. "Đó chỉ là một chiếc áo khoác, và một sự nhầm lẫn. Chúa ơi."

"Cưng, không phải chỉ là chiếc áo khoác, phải không?" mẹ nói, sau thoáng ngập ngừng. "Cả đồ trang điểm nữa."

"Mọi người đều nghĩ xấu về em. Mỗi lần mất cái gì đó, em lúc nào cũng phải giơ đầu chịu báng." Đôi mắt Amy mọng nước trên khuôn mặt trắng nhợt. Nó khom đôi vai gầy và bỗng nhiên tôi cảm thấy thật tệ. Nó nói đúng. Tôi đã phán xét nó mà thậm chí còn chưa biết sự thật thế nào.

"Chị xin lỗi," tôi lúng túng. "Chị chắc em không ăn cắp."

"Thế nào cũng được." Nó quay mặt đi. "Cứ đổ lỗi mọi chuyện cho em, như những người khác."

"Không, chị sẽ không làm thế." Tôi đi về chỗ cạnh cửa sổ nơi nó đang đứng. "Amy, chị thực sự muốn xin lỗi. Chị biết mọi chuyện đã trở nên khó khăn với em kể từ khi bố mất... Lại đây nào." Tôi đưa tay ra định ôm nó.

"Để em yên," nó nói gần như cáu kỉnh.

"Nhưng, Amy..."

"Đi đi!" Nó vội vàng quay đi, đưa tay lên như thể né tránh tôi.

"Nhưng em là em gái chị!" Tôi vươn tới và ôm nó thật chặt - sau đó rút lại gần như ngay lập tức, xoa bóp sườn. "Ôi! Chuyện quái gì vậy... Người em đầy những cục!"

"Không, đâu có." Amy nói ngay lập tức.

"Có đấy!" Tôi chăm chú nhìn cái áo khoác vải bông rộng thùng thình của nó. "Em có cái quái gì trong túi vậy?"

"Đồ hộp," Amy trả lời trơn tuột. "Cá ngừ và ngô ngọt."

"Ngô ngọt?" Tôi nhìn nó chằm chằm, sững sốt.

"Không phải lần nữa chứ." Mẹ nhắm mắt lại. "Amy, con đã lấy gì của chị Lexi?"

"Tha cho con đi!" Amy hét lên. "Con chẳng lấy gì hết!" Nó giơ tay lên trời về tự vệ và hai thối

son Chanel rơi ra khỏi ống tay áo khoác, tiếp theo là một hộp phấn. Chúng rơi lóc cóc xuống sàn và tất cả chúng tôi cùng nhìn chăm chăm.

"Những thứ đó của chị phải không?" cuối cùng tôi nói.

"Không," Amy nói đầy hiếu chiến, nhưng mặt nó đỏ dần lên.

"Có đấy!"

"Cứ như chị sẽ nhận ra ấy." Nó nhún vai hờn dỗi. "Chị có hàng nghìn thời son khốn kiếp."

"Ồ, Amy," mẹ nói buồn bã. "Con lột túi ra đi."

Bắn cho mẹ một cái nhìn đầy sát khí, Amy bắt đầu lôi các thứ trong túi ra, để hết lên chiếc bàn cà phê với một loạt những tiếng lách cách. Hai hộp kem chưa mở. Một cây nến thơm Jo Malone. Một đồng hồ trang điểm. Một hộp quà nước hoa Christian Dior. Tôi quan sát nó trong yên lặng, tròn mắt nhìn mẻ lưới của nó.

"Bây giờ thì cởi áo phong ra," mẹ ra lệnh, như một cảnh sát phụ trách nhập cư.

"Chuyện này thật không công bằng," Amy lẩm bẩm. Nó chật vật cởi chiếc áo phong ra và tôi sững sờ cả người. Bên trong, nó mặc một chiếc váy lót Armani mà tôi nhớ đã thấy trong tủ quần áo, được nhét hết vào trong chiếc quần jean. Nó có khoảng năm chiếc áo lót La Perla quấn quanh bụng, và treo lòng thòng từ đó, như những chiếc mặt của một sợi dây chuy là hai chiếc túi dính hạt cho dạ tiệt.

"Em lấy một chiếc váy?" Tôi cố nén cười. "Và áo lót?"

"Được thôi. Chị muốn lấy lại váy. Được thôi." Nó lột mọi thứ ra và ném lên bàn. "Hài lòng chưa?" Nó nhìn lên và thấy vẻ mặt tôi. "Đó không phải lỗi của em. Mẹ chẳng cho em đồng nào mua quần áo."

"Amy, thật là vớ vẩn!" Mẹ kêu lên the thé. "Con có cả đồng quần áo!"

"Tất cả đều lỗi mốt rồi!" nó ngay lập tức cãi trả mẹ, theo cái cách cho thấy họ đã từng tranh cãi chuyện này. "Bọn con không sống trong cái quá khứ thời trang khốn kiếp của mẹ! Khi nào thì mẹ sẽ nhận ra bây giờ là thế kỷ hai mốt rồi?" Nó chỉ chiếc váy của mẹ. "Trông nó thật thảm thương!"

"Amy, thôi đi!" Tôi vội vàng nói. "Đó không phải là vấn đề. Và dù sao, em đâu có mặc vừa những cái áo lót đó!"

"Có thể bán áo lót trên eBay," nó đáp lại cay độc. "Những cái áo lót thời thượng cắt cổ, thế đấy." Nó mặc lại áo một cách thô bạo, thả người xuống sàn, và bắt đầu nhắn tin gì đó trên điện thoại. Tôi hoàn toàn lúng túng trước toàn bộ những chuyện này. "Amy," cuối cùng tôi nói, "có lẽ chúng ta nên nói chuyện một chút. Mẹ, sao mẹ không đi pha cà phê hay gì đó?"

Mẹ trông hết sức bối rối, và dường như dễ chịu khi được đi vào bếp. Khi mẹ đã đi, tôi ngồi xuống sàn, đối diện với chỗ Amy đã thả người xuống. Đôi vai nó căng ra đầy giận dữ và nó không nhìn lên.

Được rồi. Tôi phải hiểu và thông cảm. Tôi biết có khoảng cách lớn về tuổi tác giữa tôi và Amy. Tôi biết tôi còn không nhớ nổi cả một đoạn lớn trong cuộc đời em gái. Nhưng chắc chắn chúng tôi có mối quan hệ chị em chứ?

"Amy, nghe này," tôi nói bằng giọng thông cảm nhất có thể của chị- gái- đã- là- người- lớn- nhưng- vẫn- khá- thân- thiện. "Em không được lấy cắp, hiểu chứ? Em không thể lấy tiền người khác."

"Cút đi," Amy nói mà không ngẩng đầu lên.

"Em sẽ gặp rắc rối. Em sẽ bị đuổi khỏi trường!"

"Cút," Amy nói bằng giọng bình thản. "Đi. Cút đi. Cút đi..."

"Nghe này!" tôi nói, cố gắng giữ kiên nhẫn. "Chị biết mọi chuyện có thể khó khăn. Và có lẽ em cảm thấy cô đơn khi chỉ có em và mẹ ở nhà. Nhưng nếu bất cứ lúc nào em muốn nói về chuyện gì đó, nếu em có bất cứ rắc rối gì, đã có chị ở đây. Hãy gọi cho chị, hay nhắn tin, bất cứ lúc nào."

Chúng ta có thể đi uống cà phê, hoặc đi xem phim cùng nhau..." Tôi nói nhỏ dần.

Amy vẫn đang nhẩn tin bằng một tay. Bằng tay kia, nó từ từ giờ ngón tay cái và ngón tay trở lại thành dấu "Đồ thám hại".

"Ôi cút đi, chính em ấy!" Tôi la lên giận dữ, và ôm lấy gối. Đồ bỏ con ngu xuẩn. Nếu mẹ nghĩ tôi sẽ cho nó vào văn phòng thực tập, chắc mẹ đùa.

Chúng tôi ngồi trong yên lặng khó chịu một lúc. Sau đó tôi vội lấy đĩa DVD thông điệp đám tang của bố, sải bước đến cuối phòng và nhét vào máy. Màn hình lớn đối diện sáng lên, và sau vài giây, gương mặt bố xuất hiện.

Tôi nhìn chăm chăm vào màn hình như bị hút hồn. Bố ngồi trong ghế bành, mặc một chiếc áo ngủ màu đỏ sẫm. Tôi không nhận ra căn phòng - nhưng dù sao, nhiều ngôi nhà bố ở tôi chưa từng đến. Gương mặt bố hốc hác, đúng như tôi nhớ sau khi bố bị ốm. Cứ như thể người bố cứ xếp dần. Nhưng đôi mắt xanh của bố lấp lánh và bố cầm một chiếc xì gà.

"Xin chào," bố nói, giọng khàn khàn. "Bố đây. Ồ, cả nhà biết điều đó rồi." Bố khẽ cười, sau đó ho khan, rồi bố làm dịu đột ho bằng cách rít một hơi xì gà như thể nó là nước uống vậy. "Chúng ta đều biết rằng lần phẫu thuật này có cơ hội sống năm mươi- năm mươi. Lỗi của chính bố vì đã làm hỏng cơ thể mình. Vì thế bố nghĩ sẽ chuẩn bị một thông điệp nhỏ cho cả nhà, để đề phòng."

Bố ngừng một lát và uống một ngụm từ một cốc whisky lớn. Tay bố run run khi bố để cốc xuống, tôi nhận thấy. Bố có biết sắp ra đi? Bỗng nhiên tôi thấy cổ họng nghẹn tắc. Tôi liếc nhìn Amy. Nó đã thả điện thoại xuống và cũng đang chăm chú xem.

"Hãy sống một cuộc sống tốt đẹp," bố nói vào máy quay. "Hãy vui vẻ. Hãy tốt với nhau. Barbara, em hãy thôi sống cuộc đời mình qua những cơn chó khốn kiếp đó. Chúng không phải con người. Chúng sẽ không bao giờ yêu em, hay giúp đỡ em, hay lên giường với em. Trừ khi em đã cực kỳ tuyệt vọng."

Tôi bịt tay lên mồm. "Bố không nói như vậy chứ!"

"Bố nói thế đấy." Amy khịt mũi cười một tiếng. "Mẹ đã đi ra khỏi phòng."

"Em và các con chỉ có một cuộc đời, đừng phí phạm." Bố nhìn vào máy quay với đôi mắt xanh lấp lánh, và tôi bỗng nhớ đến bố khi tôi còn nhỏ xíu, đón tôi từ trường bằng xe thể thao. Tôi chỉ bố cho mọi người: Người kia là bố tớ đấy! Tất cả bọn trẻ đều há hốc miệng trước chiếc ô tô và tất cả các bà mẹ đều bắt những cái nhìn lén lút về phía bố, trong chiếc áo khoác linen lịch lãm và vẻ rậm nắng Tây Ban Nha.

"Bố biết bố không tốt ở điểm này điểm khác," bố nói. "Bố biết bố không phải người đàn ông biết chăm sóc gia đình nhất. Nhưng bố thì đã làm hết sức mình. Chúc vui vẻ, những người thân yêu của tôi. Hẹn gặp cả nhà ở thế giới bên kia." Bố nâng ly về phía máy quay rồi uống. Sau đó màn hình trống trơn.

Đầu DVD cách một tiếng tắt đi, nhưng cả Amy và tôi đều không động dậy. Khi nhìn chăm chăm vào màn hình trống không, tôi còn cảm thấy bị bỏ rơi hơn cả trước đó. Bố tôi đã chết. Bố đã chết ba năm. Tôi sẽ không bao giờ có thể nói chuyện với bố nữa. Tôi sẽ không bao giờ có thể tặng quà sinh nhật cho bố nữa. Tôi sẽ không bao giờ có thể xin lời khuyên của bố. Mặc dù cũng chẳng hỏi bố được điều gì ngoại trừ nơi mua những bộ đồ lót hấp dẫn cho tình nhân - nhưng dù sao... Tôi liếc sang Amy, nó đáp lại ánh mắt của tôi bằng một cái nhún vai nhẹ.

"Đó thực sự là một thông điệp hay," tôi nói, cương quyết sẽ không xúc động hay khóc hay gì. "Bố đã làm tốt."

"Đúng thế." Amy gật đầu. "Bố đã làm tốt."

Bằng giá giữa chúng tôi dường như đã t đi. Amy cho tay vào túi lấy một hộp đồ trang điểm nhỏ xíu có chữ Babe đập nổi lấp lánh trên nắp. Nó lấy ra một cây chì kẻ môi và kẻ viền môi một cách chuyên nghiệp, nhìn vào chiếc gương nhỏ xíu. Tôi chưa từng nhìn nó trang điểm, ngoại trừ khi chơi trò giả trang.

Amy không còn là một đứa bé nữa, tôi nghĩ khi nhìn con bé. Nó đã sắp sửa trở thành người lớn. Tôi biết hôm nay mọi chuyện giữa chúng tôi không tốt đẹp lắm - nhưng có lẽ trong quá khứ nó

đã là bạn tôi.

Thậm chí là bạn tâm tình.

"Này Amy," tôi nói nhỏ, thận trọng. "Trước vụ tai nạn, chúng ta có nói chuyện nhiều không? Ý chị là hai chị em mình. Về... mọi chuyện." Tôi liếc về phía bếp để chắc chắn mẹ không nghe thấy.

"Một chút." Nó nhún vai. "Chuyện gì?"

"Chị đang tự hỏi." Tôi cố giữ giọng tự nhiên. "Chỉ vì tò mò thôi, chị có bao giờ nhắc đến ai tên là... Jon?"

"Jon?" Amy ngừng lại, cây son trong tay. "Chị muốn nói người chị đã ngủ cùng?"

"Sao?" Giọng tôi vụt ra như tên lửa. "Em chắc chứ?"

Ôi Chúa ơi. Đó là sự thật.

"Có." Amy dường như ngạc nhiên bởi phản ứng của tôi. "Chị đã nói với em vào đêm trước năm mới. Lúc đó chị khá say."

"Chị còn nói gì với em nữa?" Tim tôi thành thịch đập điên cuồng. "Nói cho chị mọi điều em nhớ đi."

"Chị kể với em mọi thứ!" Mắt con bé sáng lên. "Tất cả những chi tiết đẫm máu. Đó là lần điều tiên trong đời chị, và anh ta đánh mất bao cao su, còn chị thì lạnh đến chết trên sân trường..."

"Sân trường?" Tôi nhìn Amy chăm chăm, cố gắng hiểu chuyện đó. "Ý em là... em đang nói về James?"

"" Nó tắc lưỡi khi nhận ra. "Đó là người em muốn nói, James. Anh chàng trong ban nhạc hồi chị còn đi học. Sao cơ, chị đang nói về ai?" Nó tô xong môi và nhìn tôi há hức. "Jon là ai?"

"Chẳng ai cả," tôi vội vàng nói. "Chỉ là... một người. Anh ta chẳng là gì cả."

Bạn thấy đấy - không có bằng chứng. Nếu tôi thực sự ngoại tình, tôi đã để lại dấu vết. Một bức thư, hoặc một tấm ảnh, hoặc một trang nhật ký. Hoặc Amy có thể biết, hoặc gì đó...

Và vấn đề là, tôi hạnh phúc trong cuộc hôn nhân với Eric. Đó là điểm mấu chốt.

Lúc ấy là tối muộn hôm đó, mẹ và Amy đã về được một lúc lâu, sau khi chúng tôi du được một con chó đưa xuống khỏi ban công và một con khác ra khỏi bồn tắm mát xa của Eric, nơi nó đánh nhau với một chiếc khăn tắm. Và bây giờ tôi đang ngồi trong xe với Eric, phóng vù vù dọc bờ sông. Anh sắp có cuộc gặp với Ava, người thiết kế nội thất, và gợi ý tôi nên đi cùng và xem căn hộ mẫu của dự án mới nhất của anh ấy, Blue 42.

Tất cả các tòa nhà của Eric đều được gọi là "Blue" và một số nào đó. Đó là thương hiệu của công ty. Hóa ra có thương hiệu là một phần quan trọng khi bán căn hộ áp mái, cũng như phải bật loại nhạc thích hợp khi ta bước vào, và có đồ dao nĩa thích hợp trên chiếc bàn mẫu. Rõ ràng Ava là thiên tài về chọn loại dao nĩa thích hợp.

Tôi đã biết về Ava từ cuốn sổ tay hôn nhân. Bà khoảng bốn mươi tám tuổi, đã ly hôn, làm việc ở Los Angeles trong hai mươi năm, đã viết một series sách về những thứ gọi là Quả tua và Nĩa, và thiết kế toàn bộ các căn hộ mẫu cho công ty của Eric.

"Anh Eric này," tôi nói khi chúng tôi lái xe. "Hôm nay em đã xem sao kê tài khoản ngân hàng. Dường như em phải trả một khoản tiền đều đặn vào một thứ gọi là Unito. Em đã gọi cho ngân hàng, và họ nói đó là một tài khoản ở nước ngoài."

"Ừ há." Eric gật đầu như thể anh không hề mấy may quan tâm. Tôi chờ anh nói thêm điều gì khác, nhưng anh bật radio lên.

"Anh không biết gì về điều đó sao?" tôi nói âm thanh bản tin.

"Không." Anh nhún vai. "Tuy nhiên cũng không phải ý kiến tồi, gửi một phần tiền ra nước ngoài."

"Đúng thế." Tôi bất mãn với câu trả lời của anh ấy; tôi gần như cảm thấy mình muốn cãi cọ về chuyện đó. Nhưng tôi không biết tại sao.

"Anh phải mua xăng." Eric rời khỏi đường và ghé vào một trạm xăng BP. "Chỉ mất chút thời gian thôi..."

"Này," tôi nói khi anh mở cửa xe. "Anh mua cho em ít khoai tây chiên trong cửa hàng được không? Loại muối và dấm, nếu họ có."

"Khoai tây chiên?" Anh quay lại và nhìn tôi chăm chăm như thể tôi đòi mua heroin.

"Đúng, khoai tây chiên."

"Em yêu." Trông Eric rất bối rối. "Em không ăn khoai tây chiên. Những điều đó có hết trong số tay. Người tư vấn dinh dưỡng của chúng ta đề xuất một thực đơn nhiều chất đạm, ít ca lo."

"Ừm... em biết. Nhưng thỉnh thoảng, ai cũng đáng được ăn theo ý thích một chút, phải không nào? Và em thực sự cảm thấy thèm ăn khoai tây chiên."

Trong giây lát, Eric dường như không biết trả lời thế nào.

"Bác sĩ đã cảnh báo anh là em có thể hành động không hợp lý, và có những cử chỉ lạ, không đúng như tính cách," anh nói, gần như với chính mình.

"Đâu có gì không hợp lý khi ăn một gói khoai tây chiên!" tôi phản đối. "Đó đâu phải thuốc độc."

"Em yêu... anh đang nghĩ cho em." Eric nói bằng giọng trù ối. "Anh biết em vất vả thế nào mới giảm được hai cỡ váy. Chúng ta đã đầu tư nhiều vào người huấn luyện riêng của em. Nếu em muốn vứt bỏ hết vì một gói khoai chiên, đó là lựa chọn của em. Em vẫn muốn ăn khoai tây chiên chứ?"

"Đúng," tôi nói, hơi bướng bỉnh hơn dự định.

Tôi thấy một thoáng khó chịu trên gương mặt Eric, mà anh cố gắng chuyển thành một nụ cười.

"Không vấn đề gì." Anh sập cửa xe thật mạnh. Vài phút sau, tôi thấy anh nhanh nhẹn đi từ phía ga ra lại, cầm theo một túi khoai tây chiên.

"Của em đây." Anh thả xuống lòng tôi và nổ máy.

"Cảm ơn anh!" Tôi mỉm cười cảm ơn, nhưng tôi không chắc anh nhận thấy. Khi anh lái đi, tôi cố gắng mở túi khoai chiên - nhưng tay trái tôi vẫn còn vụng về sau vụ tai nạn và không thể giữ chặt cái túi. Cuối cùng, tôi đặt cái gói giữa hai răng, giật mạnh hết sức có thể bằng tay phải... và cả cái túi rách tung.

Khỉ thật. Những mảnh khoai tây chiên tung tóe khắp nơi. Trên khắp ghế ngồi, cần số, và khắp trên người Eric.

"Chúa ơi!" anh lắc đầu khó chịu. "Có dính trên tóc anh không?"

"Em xin lỗi," tôi thở hổn hển, phủi áo khoác của anh ấy. "Em thực sự, thực sự xin lỗi..."

Mùi muối và dấm tràn ngập trong xe. Ừm, mùi vị thật tuyệt.

"Anh sẽ phải cho xe đi vệ sinh nội thất." Mũi Eric nhăn lại vì khó chịu. "Và áo khoác của anh đầy dầu mỡ."

"Em xin lỗi, Eric," tôi nhắc lại, nhún nhường, phủi nốt những mẩu cuối cùng khỏi vai anh ấy. "Em sẽ trả tiền giặt khô." Tôi ngồi thẳng lại, nhặt một miếng khoai chiên lớn rơi trên lòng, và nhét vào mồm.

"Em ăn cái đó sao?" Giọng Eric nghe như đó là giọt nước cuối cùng làm tràn cốc.

"Nó chỉ rơi trên lòng em," tôi phản kháng. "Nó sạch mà!"

Chúng tôi lái tiếp trong im lặng. Tôi lén lút ăn thêm vài miếng nữa, cố gắng nhai càng bé>

"Đó không phải lỗi của em," Eric nói, nhìn chăm chăm ra con đường phía trước. "Em đã bị đập vào đầu. Anh không thể mong đợi em trở lại bình thường ngay."

"Em cảm thấy hoàn toàn bình thường," tôi nói.

"Tất nhiên là vậy." Anh vỗ vỗ vào bàn tay tôi vỗ bề trên và tôi cứng người lại. Được rồi, tôi có thể chưa hồi phục hoàn toàn. Nhưng tôi biết rõ rằng ăn một gói khoai tây chiên không khiến người ta có vấn đề về thần kinh. Tôi sắp sửa nói điều đó với Eric, thì anh bật xi nhan và rẽ vào

một cánh cổng điện đã mở ra cho chúng tôi. Chúng tôi chạy vào trong một cái sân trước hẹp và Eric tắt máy.

"Chúng ta tới nơi rồi." Tôi có thể nghe thấy sự hân diện trong giọng nói anh ấy. Anh chỉ vào cửa sổ. "Đây là con cưng mới nhất của bọn anh."

Tôi nhìn lên, hoàn toàn choáng ngợp, quên phứt về món khoai tây chiên. Trước mặt chúng tôi là một tòa nhà trắng mới tinh. Nó có những cái ban công uốn cong, mái hiên, những bậc đá granit đen dẫn lên hai cánh cửa lớn có khung bạc.

"Anh đã xây cái này?" cuối cùng tôi nói.

"Không phải đích thân." Eric cười. "Đi nào." Anh mở cửa, phúi nốt mấy miếng khoai xuống khỏi quần, và tôi đi theo, vẫn còn sững sờ. Một người gác cổng mặc đồng phục mở cửa cho chúng tôi. Sảnh trước toàn đá cẩm thạch sáng màu và cột màu trắng. Nơi này đúng là một cung điện.

"Thật kinh ngạc. Thật tráng lệ!" Tôi liên tục nhận thấy những chi tiết nhỏ xíu khắp nơi, như những đường viền được dát vàng và trần nhà được vẽ hình bầu trời.

"Những căn hộ áp mái có thang máy riêng." Gật đầu về phía người gác cửa, Eric dẫn tôi về phía đằng sau sảnh và vào trong một cái thang máy rất đẹp có đường viền gỗ. "Có bể bơi ở tầng hầm, một phòng tập, và một rạp chiếu phim cho người dân sống trong khu. Mặc dù tất nhiên phần lớn các căn hộ đã có phòng tập và rạp chiếu phim riêng," anh nói thêm.

Tôi nhìn lên thật nhanh xem anh có đùa không - nhưng có vẻ anh không đùa. Phòng tập và rạp chiếu phim riêng? Trong căn hộ?

"Chúng ta tới rồi..." Cửa thang máy mở với tiếng ping rất nhỏ và chúng tôi bước vào một sảnh tròn, có lắp gương. Eric ấn nhẹ lên một tấm gương, hóa ra là một cánh cửa. Nó mở ra và miệng tôi há hốc.

Tôi đang nhìn vào một căn phòng khổng lồ. Không, một không gian. Nó có cửa sổ từ sàn tới trần, một lò sưởi lớn ở một bức tường - và trên một bức tường khác, có một tấm thép khổng lồ đổ xuống dòng nước vô tận.

"Đó là nước thật sao?" tôi hỏi một cách ngốc nghếch. "Bên trong một căn nhà?" Eric cười.

"Khách hàng của bọn anh thích có một thông điệp. Thật thú vị, nhỉ?" Anh cầm một chiếc điều khiển lên và hướng vào thác nước - và ngay lập tức làn nước tắm trong ánh sáng xanh. "Có mười màu ánh sáng được lập trình trước. Ava?" Anh cất cao giọng, và lát sau một người phụ nữ tóc vàng gầy gò đeo kính không gọng, mặc quần xám và áo sơ mi trắng xuất hiện từ một cánh cửa thụt vào bên cạnh thác nước.

"Chào!" bà nói bằng giọng Anh pha Mỹ. "Lexi! Em đã trở lại!" Bà nắm lấy tay tôi bằng cả hai tay. "Chị đã nghe về chuyện đó. Cô bé khốn khổ."

"Em khỏe rồi mà, thật đấy." Tôi mỉm cười. "Đang chấp nối trở lại các mảnh cuộc đời." Tôi chỉ quanh phòng. "Nơi này thật đáng kinh ngạc! Thác nước đó..."

"Nước là chủ đề của căn hộ mẫu," Eric nói. "Bọn anh đã tuân thủ chặt chẽ các nguyên tắc phong thủy, phải không nào, Ava? Rất quan trọng đối với những giá trị siêu đẳng."

"Những cái gì cơ?" tôi nói, bối rối.

"Những người rất giàu," Eric phiên dịch. "Thị trường mục tiêu của bọn anh."

"Phong thủy là tối quan trọng cho những người cực giàu." Ava gật đầu sốt sắng. "Eric, tôi vừa nhận cá cho dãy phòng chính. Chúng trông thật tuyệt vời!" Bà nói thêm với tôi, "Mỗi con cá giá ba trăm bảng. Chúng tôi đã thuê cá cho riêng dịp này." Những giá trị siêu siêu gì gì đó. Cá cho thuê. Đó là một thế giới khác. Lặng người không nói gì, tôi nhìn quanh một lần nữa căn phòng khổng lồ: quầy bar uốn cong và khu ghế ngồi trũng xuống, tác phẩm điêu khắc thủy tinh treo từ trên trần. Tôi không hề biết chỗ này trị giá bao nhiêu tiền. Tôi không muốn biết.

"Em xem này." Ava đưa cho tôi một mô hình phức tạp bằng giấy và những thanh gỗ nhỏ xíu. "Đây là toàn bộ tòa nhà. Em sẽ nhận thấy chị đã đưa họa tiết cái ban công uốn cong vào diềm trang trí của những chiếc gối đặt xung quanh," bà nói thêm. "Đúng nghệ thuật trang trí theo phong cách Gaultier."

"Ồ... tuyệt vời!" Tôi lục lọi trong đầu để tìm điều gì đó nói về nghệ thuật trang trí theo phong cách Gaultier, nhưng không thể. "Vậy sao chị nghĩ ra tất cả những điều này?" Tôi chỉ về phía thác nước, đang tắm trong ánh sáng màu da cam. "Như là, thế nào mà chị có được ý tưởng này?"

"Ồ, cái đó không phải của chị." Ava lắc đầu dứt khoát. "Lĩnh vực của chị là nội thất mềm, đồ vải, những chi tiết giác quan. Còn những kết cấu lớn đều là do Jon."

Tôi cảm thấy trong mình hơi choáng váng.

"Jon?" Tôi nghiêng đầu, khoác lên vẻ ngờ ngác nhất có thể được, như thể Jon là một từ không quen thuộc từ một ngôn ngữ nước ngoài khó hiểu.

"Jon Blythe," Eric gợi ý. "Kiến trúc sư. Em đã gặp anh ấy tại bữa tiệc tối, em nhớ chứ? Thật ra, chẳng phải chính em đã hỏi về anh ta lúc trước?"

"Vậy sao?" Tôi nói gần như ngay lập tức. "Em... không nhớ lắm." Tôi bắt đầu xoay xoay cái mô hình, cố gắng lờ đi việc cổ mình đang hơi đỏ lên.

Chuyện này thật nực cười. Tôi đang cư xử như một người vợ ngoại tình tội lỗi.

"Jon, anh đây rồi!" Ava gọi to. "Chúng tôi đang nói chuyện về anh!"

Anh ta đang ở đây? Tay tôi vô tình siết chặt quanh mô hình. Tôi không muốn gặp anh ta. Tôi không muốn anh ta thấy tôi. Tôi phải nghĩ ra lý do để ra về...< />

Nhưng đã quá muộn. Anh ta đã tới, bước ngang qua căn phòng, mặc quần jean, áo cổ chữ V màu xanh nước biển và đang nhìn gì đó trong một tờ giấy.

Được rồi, hãy giữ bình tĩnh. Mọi chuyện đều ổn cả. Mà đang có một cuộc hôn nhân hạnh phúc và không có bằng chứng về bất cứ cơn say nắng, ngoại tình, hay quan hệ bất chính bí mật gì với người đàn ông này.

"Chào Eric, Lexi." Anh ta gật đầu lịch sự khi lại gần - sau đó nhìn chăm chăm vào tay tôi. Tôi nhìn xuống và cảm thấy kinh hoàng. Cái mô hình đã bị nghiền nát hoàn toàn. Cái mái đã vỡ và một cái ban công đã rời ra.

"Lexi!" Eric đã nhận thấy. "Thế quái nào mà chuyện đó lại xảy ra thế?"

"Jon." Trán Ava cau lại lo lắng. "Mô hình của anh!"

"Tôi rất xin lỗi!" tôi nói, bối rối. "Tôi không biết tại sao chuyện này lại xảy ra. Tôi chỉ đang cầm nó, và thế nào đó..."

"Đừng lo." Jon nhún vai. "Tôi chỉ mất một tháng để làm thôi."

"Một tháng?" tôi lặp lại, thất kinh. "Nghe này, nếu anh cho tôi ít băng dính, tôi sẽ sửa lại..." Tôi vỗ nhẹ vào cái mái bị nát, tuyệt vọng cố đẩy nó lại hình dạng cũ.

"Có lẽ không hẳn là một tháng," Jon nói, nhìn tôi. "Có lẽ chỉ mất vài giờ."

"Ồ." Tôi ngừng lại. "Dù sao, tôi xin lỗi."

Jon liếc nhìn tôi một chút. "Cô có thể đền bù cho tôi."

Đền bù cho anh ta? Điều đó nghĩa là sao? Dù không định, tôi đan tay vào tay Eric. Tôi cần được yên tâm. Tôi cần phải giữ bình tĩnh. Tôi cần một người chồng vững vàng bên cạnh.

"Ừm, căn hộ ấn tượng lắm, Jon." Tôi mượn một cử chỉ nhạt nhẽo, kiểu vợ- ông- chủ- công- ty, khoát tay một vòng quanh căn hộ. "Chúc mng."

"Cảm ơn. Rất hân hạnh," anh ta đáp lại bằng giọng nhạt nhẽo tương tự. "Trí nhớ của cô thế nào rồi?"

"Vẫn như trước."

"Cô chưa nhớ ra điều gì mới?"

"Không. Không gì hết."

"Điều đó thật đáng tiếc."

"Vâng."

Tôi cố gắng tỏ ra tự nhiên - nhưng không khí căng thẳng dâng lên giữa chúng tôi khi chúng tôi nhìn nhau. Hơi thở của tôi hơi hụt. Tôi liếc nhìn Eric, tin chắc anh đã nhận thấy điều gì đó - nhưng nét mặt anh thậm chí không hề thay đổi. Chẳng lẽ anh không cảm thấy điều đó? Chẳng lẽ anh không nhìn thấy điều đó?

"Eric, chúng ta cần nói chuyện về dự án Bayswater," Ava nói, lục tìm trong cái túi da mềm. "Hôm qua tôi đã tới công trường và ghi lại vài điều..."

"Lexi, sao em không xem quanh căn hộ trong khi Ava và anh nói chuyện?" Eric cắt ngang lời bà ấy, thả tay ra khỏi tay tôi. "Jon sẽ đưa em đi xem."

"Ồ." Tôi cứng người. "Không, anh đừng lo."

"Tôi sẽ rất vui được dẫn cô đi xem." Giọng Jon khô khan và có vẻ uể oải. "Nếu cô quan tâm."

"Thực sự không cần đâu..."

"Em yêu, Jon đã thiết kế cả tòa nhà," Eric nói với vẻ trách móc. "Sẽ là cơ hội tuyệt vời cho em tìm hiểu về tầm nhìn của công ty."

"Hãy đi đường này và tôi sẽ giải thích khái niệm ban đầu." Jon chỉ về phía đằng kia của căn phòng.

Tôi không thể thoát khỏi chuyện >

"Hay lắm," cuối cùng tôi nói.

Được thôi. Nếu anh ta muốn nói chuyện, tôi sẽ nói. Tôi đi theo Jon ngang qua căn phòng và chúng tôi dừng lại cạnh dòng thác đang đổ xuống. Sao có người sống được với dòng nước đổ ầm ầm xuống tường thế này?

"Vây," tôi lịch sự nói. "Sao anh có thể nghĩ ra tất cả những ý tưởng này? Tất cả những 'thông điệp' hay gì đó."

Jon nhú mày trầm tư và tìm tôi chùng xuống. Tôi hy vọng anh ta sẽ không nghĩ ra một đồng những thứ để khoe khoang về thiên tài nghệ thuật của anh ta. Tôi thực sự không có tâm trạng nào.

"Tôi chỉ tự hỏi mình, bọn ngốc sẽ thích cái gì?" cuối cùng anh ta nói. "Thế là tôi đưa vào."

Tôi không thể ngăn mình bật cười vì sững sốt. "Ừm, nếu tôi là một kẻ ngốc, tôi cũng sẽ thích nơi này."

"Đó." Anh ta bước lại gần thêm một bước và hạ giọng nhỏ hơn tiếng nước chảy. "Vây em thực sự chưa nhớ điều gì?"

"Không. Không hề."

"Được rồi." Anh ta thở ra thật mạnh. "Chúng ta phải gặp nhau. Chúng ta phải nói chuyện. Có một nơi ta thường tới, Ngôi nhà Trên Kênh Cổ ở Islington." Bằng giọng to hơn nhiều, anh ta nói thêm, "Cô sẽ nhận thấy cái trần cao, Lexi. Đó là đặc điểm thương hiệu của các dự án của chúng tôi." Anh ta liếc sang và nhận thấy vẻ mặt của tôi. "Sao?"

"Anh có điên không?" Tôi rút lên, liếc nhìn để đảm bảo Eric không nghe thấy. "Tôi sẽ không gặp anh! Cho anh biết, tôi chẳng hề tìm thấy một mẫu bằng chứng nào rằng anh và tôi có chuyện với nhau. Không có lấy một. Thật là cảm giác về không gian tuyệt vời!" Tôi nói thêm bằng âm lượng lớn nhất.

"Bằng chứng?" Jon trông có vẻ như không hiểu. "Như cái gì?"

"Như... tôi không biết. Một bức thư tình." < />

"Chúng ta không viết thư tình cho nhau."

"Hay nữ trang."

"Nữ trang?" Jon nhìn như thể anh ta muốn bật cười.

"Chúng ta cũng chẳng thích nữ trang."

"Vây thì chẳng phải một cuộc ngoại tình cho lắm!" Tôi đáp lại. "Tôi đã tìm trong bàn trang"

điểm - chẳng có gì. Tôi đã tìm trong nhật ký - chẳng có gì. Tôi đã hỏi em gái tôi - nó chưa từng nghe đến anh."

"Lexi." Anh ngập ngừng như thể tìm cách giải thích tình hình với tôi. "Đó là một chuyện tình bí mật. Điều đó nghĩa là một chuyện tình mà em giữ bí mật."

"Vậy anh chẳng có bằng chứng gì. Tôi biết mà."

Tôi quay đi và sải chân về phía lò sưởi, Jon theo sát đằng sau.

"Em muốn bằng chứng?" Tôi có thể nghe thấy anh ta thì thầm bằng giọng hoài nghi. "Bằng chứng kiểu gì, như... em có một cái bốt hình quả dâu tây ở mông trái ấy hả?"

"Tôi không..." Tôi lắc đầu xoay người lại, sau đó dừng lại đột ngột khi Eric liếc nhìn chúng tôi từ phía bên kia phòng. "Tôi không biết làm thế nào mà anh nghĩ ra cách sử dụng ánh sáng tuyệt vời thế này!" Tôi vẫy tay với Eric, anh vẫy tay lại và tiếp tục cuộc nói chuyện.

"Anh biết em không có bốt trên mông." Jon chớp mắt. "Em không hề có cái bốt nào. Chỉ có một nốt ruồi ở cánh tay."

Tôi thoáng yên lặng. Anh ta nói đúng. Nhưng thế thì sao nào?

"Có thể là anh tình cờ đoán trúng." Tôi gập tay lại.

"Anh biết. Nhưng không phải vậy đâu." Anh ta nhìn tôi điềm tĩnh. "Lexi, anh không dựng chuyện. Chúng ta có một cuộc tình. Chúng ta yêu nhau. Sâu sắc và say đắm"

"Nghe này." Tôi thọc mạnh tay vào tóc. "Chuyện này thật... điên rồ! Tôi không thể ngoại tình. Không phải với anh hay bất kỳ ai. Tôi chưa từng không chung thủy với bất kỳ ai trong đời..."

"Chúng ta đã làm tình trên cái sàn đó cách đây bốn tuần," anh ta cắt ngang lời tôi. "Ngay đằng kia." Anh ta gạt đầu về phía một tấm thảm da cừu trắng đầy lông khổng lồ.

Tôi nhìn nó chằm chằm, lặng người.

"Em ở phía trên," anh ta nói thêm.

"Thôi đi!" Bối rối, tôi quay đi và sải bước về phía xa của căn phòng, nơi có một cái cầu thang Lucite hợp thời dẫn lên tầng lửng.

"Hãy đi xem khu phòng tắm phức hợp," Jon nói to khi anh ta đi theo tôi. "Tôi nghĩ cô sẽ thích..."

"Không đâu," tôi nói qua vai. "Để tôi yên."

Cả hai chúng tôi cùng lên tới đỉnh cầu thang và quay lại nhìn thác nước bằng thép. Tôi có thể thấy Eric ở tầng dưới, và xa hơn, ánh sáng của London qua những cửa sổ khổng lồ. Tôi phải khen ngợi anh ta, đây là một căn hộ đáng kinh ngạc.

Bên cạnh tôi, Jon đang hít hà không khí.

"Này," anh ta nói. "Em ăn khoai tây chiên dấm và muối đấy à?"

"Có thể," tôi nhìn anh ta đầy nghi ngờ.

Mắt Jon mở to kinh ngạc. "Ấn tượng đấy. Làm thế nào mà em lén qua mặt được kẻ phát xít đồ ăn đó?"

"Anh ấy không phải kẻ phát xít đồ ăn," tôi nói, cảm thấy nhu cầu ngay lập tức phải bảo vệ Eric. "Anh ấy chỉ... quan tâm về dinh dưỡng."

"Anh ta là Hitler. Nếu có thể vây bắt mọi ổ bánh mì và tống vào trại tập trung, anh ta cũng là>

"Thôi đi mà."

"Anh ta sẽ thả hơi ngạt. Trước tiên là các ổ bánh mì. Sau đó là bánh sừng bò."

"Thôi đi." Miệng tôi nhả lại vì buồn cười và tôi quay đi.

Anh chàng này hài hước hơn tôi nghĩ lúc đầu. Và anh ta khá hấp dẫn khi lại gần, với mái tóc sẫm màu rối bù.

Nhưng mà, rất nhiều thứ cũng hài hước và hấp dẫn. Bạn bè cũng hài hước và hấp dẫn. Thế không có nghĩa là tôi ngoại tình với bạn bè.

"Anh muốn gì?" Cuối cùng tôi quay sang nhìn Jon, bất lực. "Anh muốn tôi phải làm gì?"

"Anh muốn gì ư?" Anh ta dừng lại, lông mày cau lại như thể anh ta đang ngẫm nghĩ chuyện đó.

"Anh muốn em nói với chồng em rằng em không yêu anh ta, rồi về nhà với anh, và bắt đầu một cuộc sống mới cùng nhau."

Anh ta nghiêm túc. Tôi gần như muốn cười phá lên.

"Anh muốn tôi về sống với anh," tôi nói, như thể làm rõ một vụ dàn xếp. "Ngay bây giờ. Chỉ đơn giản như vậy."

"Chẳng hạn, sau năm phút nữa." Anh ta liếc nhìn đồng hồ. "Trước tiên anh có vài việc phải làm."

"Anh hoàn toàn điên rồi." Tôi lắc đầu.

"Anh không điên," anh ta kiên nhẫn nói. "Anh yêu em. Em yêu anh. Thực sự. Em phải tin anh về chuyện đó."

"Tôi chẳng phải tin anh về chuyện gì hết!" Tôi bỗng thấy phẫn nộ với sự tự tin của anh ta. "Tôi đã có gia đình, được chứ? Tôi có một người chồng mà tôi yêu, tôi đã hứa sẽ yêu mãi mãi. Đây là bằng chứng!" Tôi khua chiếc nhẫn cưới trước mặt anh ta. "Đây là bằng chứng!"

"Em yêu anh ta?" Jon lơ chiếc nhẫn đi. "Em cảm tình yêu với anh ta? Sâu thẳm trong này?" Anh ta đâm vào ngực.

Tôi muốn bật lại "Đúng, tôi yêu Eric tha thiết" và làm anh ta im lặng mãi mãi. Nhưng vì lý do kỳ cục nào đó, tôi không thể nào nói dối được.

"Có lẽ còn chưa hẳn được như thế... nhưng tôi chắc rồi nó sẽ vậy," tôi nói, giọng thách thức hơn dự định. "Eric là một người tuyệt vời. Mọi chuyện giữa chúng tôi đều tuyệt vời."

"Ừ há." Jon gật đầu lịch sự. "Em chưa từng ngủ với anh ta kể từ sau tai nạn, phải không?"

Tôi nhìn anh ta chăm chăm đầy ngờ vực.

"Đúng không?" Có tia sáng lấp lánh trong mắt anh ấy.

"Tôi... chúng tôi..." Tôi lúng túng. "Có lẽ rồi, có lẽ chưa! Tôi không có thói quen thảo luận cuộc sống riêng tư với anh."

"Có đấy." Đột nhiên mặt anh ta có vẻ châm biếm. "Có đấy. Đó là điểm chính yếu." Trước sự ngạc nhiên của tôi, anh ta với lấy một tay tôi. Anh ta chỉ cầm tay tôi một giây, nhìn vào nó. Sau đó, rất từ từ, anh ta bắt đầu dùng ngón tay cái vuốt ve làn da tôi.

Tôi không cử động nổi. Da tôi gai lên; ngón tay cái của anh ta để lại một cảm giác dễ chịu ở bất cứ nơi nào nó chạm tới. Tôi có thể cảm nhận cảm giác râm ran đau nhói ở sau gáy.

"Vậy em nghĩ sao?" Giọng Eric oang oang gọi chúng tôi từ phía dưới và tôi giật nảy mình, giật phắt tay ra. Tôi đang nghĩ gì cơ chứ?

"Tuyệt lắm, anh yêu!" tôi đáp lại qua lan can, giọng tôi cao một cách thiếu tự nhiên. "Chỉ mất vài giây nữa thôi..." Tôi giật lùi, khuất khỏi tầm nhìn của tầng dưới, và gật đầu ra hiệu cho Jon đi theo. "Nghe này, đủ lắm rồi," tôi nói nhỏ, thật nhanh. "Để tôi yên. Tôi không biết anh. Tôi không yêu anh. Hiện giờ mọi việc đã đủ khó khăn lắm rồi. Tôi chỉ muốn tiếp tục cuộc sống, với chồng tôi. Được chứ?" Tôi bắt đầu đi xuống cầu thang.

"Không. Không được!" Jon nắm lấy tay tôi. "Lexi, em toàn bộ tình hình. Em không hạnh phúc với Eric. Anh ta không yêu em, anh ta không hiểu em..."

"Tất nhiên Eric yêu tôi!" Bây giờ thì tôi thực sự bối rối. "Anh ấy ngồi bên giường bệnh của tôi cả ngày lẫn đêm, anh ấy mua cho tôi những bông hồng màu nâu tuyệt vời..."

"Em nghĩ anh không muốn ngồi bên giường bệnh của em cả ngày lẫn đêm hay sao?" Mắt Jon tối sầm lại. "Lexi, chuyện đó gần như đã giết chết anh."

"Bỏ tôi ra." Tôi cố gắng kéo tay ra, nhưng Jon giữ thật chặt.

"Em không thể vứt bỏ chuyện của chúng ta." Anh ta tuyệt vọng nhìn thẳng vào tôi. "Tất cả ở trong đó. Tất cả đều ở đâu đó ở trong đó, anh biết mà..."

"Anh nhầm rồi!" Tôi nỗ lực hết sức giật thật mạnh tay khỏi anh ta. "Không phải thế!" Tôi chạy xuống cầu thang mà không nhìn lại, lao thẳng vào tay Eric.

"Chào em!" Anh cười. "Em có vẻ vội vã. Mọi chuyện ổn chứ?"

"Em... không cảm thấy khỏe lắm." Tôi đặt tay lên trán. "Em bị đau đầu. Chúng ta về được chưa?"

"Tất nhiên rồi, em yêu." Anh siết vai tôi và nhìn lên tầng lửng. "Em chào Jon chưa?"

"Rồi. Ta hãy về thôi."

Khi chúng tôi đi ra phía cửa, tôi bám lấy cái áo khoác đắt tiền của anh ấy, để cảm nhận về anh làm dịu sự kích động. Đây là chồng tôi. Đây là người tôi yêu. Đây là thực tế.

Chương 12

Được rồi, tôi phải lấy lại trí nhớ của mình. Tôi đã chán chứng mất trí nhớ này lắm rồi. Tôi đã chán việc mọi người nói rằng họ biết về cuộc đời tôi nhiều hơn >

Đó là trí nhớ của tôi. Nó thuộc về tôi.

Tôi nhìn chăm chú vào mắt mình in trên tấm gương gắn vào cửa tủ cách chỉ một phân. Đây là thói quen mới của tôi, đứng thật sát vào gương sao cho thứ duy nhất tôi nhìn thấy là mắt mình. Điều đó thật dễ chịu. Nó khiến tôi cảm thấy như tôi đang nhìn vào chính tôi của ngày xưa.

"Nhớ lại đi, đồ ngốc kia," tôi khe khẽ tự bảo mình bằng giọng nghiêm khắc. "Nhớ lại đi."

Mắt tôi nhìn lại tôi chăm chú như thể nó biết mọi điều nhưng không nói. Tôi thở dài, rồi thất vọng dựa đầu vào tấm gương.

Trong những ngày sau khi chúng tôi từ căn hộ mẫu trở về, tôi chẳng làm gì ngoài đắm chìm vào quãng thời gian ba năm qua. Tôi đã xem hết các quyển album, xem những bộ phim tôi biết tôi đã "xem," nghe những bài hát tôi biết Lexi cũ đã nghe cả trăm lần... Nhưng chẳng ích gì. Cho dù ký ức của tôi đang bị khóa trong cái tủ đựng hồ sơ nào, nó cũng khá vững chắc. Nó không chịu mở ra chỉ vì tôi nghe một bài hát tên là "You're Beautiful" (Em thật xinh đẹp) của James... gì đó.

Cái não bí ẩn ngu xuẩn. Ý tôi là, ai chịu trách nhiệm ở đây cơ chứ? Tôi hay nó?

Hôm qua, tôi tới gặp bác sĩ chuyên khoa thần kinh, Neil. Anh ta gật đầu thông cảm khi tôi xổ ra mọi thứ, và ghi chép lại cả đồng. Sau đó anh ta nói mọi chuyện thật thú vị và anh ta có thể viết một bài nghiên cứu về tôi. Khi tôi thúc ép, anh ta nói thêm rằng có lẽ sẽ có ích khi vạch ra một lịch trình chữa bệnh, và tôi có thể gặp một bác sĩ trị liệu nếu tôi muốn.

Nhưng tôi đâu có cần trị liệu. Tôi cần trí nhớ của mình. Tấm gương mờ đi vì hơi thở của tôi. Tôi tì mạnh trán vào gương, như thể câu trả lời đều nằm ở tôi- trong- gương, như thể tôi sẽ có câu trả lời nếu tôi cố gắng tập trung...

"Lexi? Anh đi đây." Eric vào phòng ngủ, cầm một đĩa DVD trên tay, không để trong vỏ. "Em yêu, em để cái này trên thảm. Đó có phải chỗ thích hợp cho một chiếc đĩa DVD không?"

Tôi đón chiếc đĩa từ tay anh ấy. Đó là chiếc DVD Tham vọng EP 1 mà tôi đã bắt đầu xem hôm nọ.

"Em xin lỗi, Eric," tôi vội nói. "Em không hiểu tại sao nó lại ở đó."

Tôi nói dối. Nó tìm được đường ra chỗ đó khi Eric ra ngoài và tôi liền rải khoảng năm chục chiếc đĩa DVD ra khắp thảm, cùng với tạp chí, album ảnh và vỏ kẹo. Nếu anh mà nhìn thấy, chắc anh sẽ bị đau tim.

"Taxi của em sẽ tới đây lúc mười giờ," Eric nói. "Anh đi đây."

"Tuyệt!" Tôi hôn anh, như bây giờ tôi vẫn làm mỗi buổi sáng. Điều đó thực sự bắt đầu có cảm giác khá tự nhiên. "Chúc anh một ngày vui vẻ!"

"Em cũng vậy." Anh siết nhẹ vai tôi. "Hy vọng mọi chuyện ổn thỏa."

"Sẽ như vậy," tôi nói tự tin.

Hôm nay tôi sẽ trở lại chỗ làm, đi làm lại bình thường. Chưa phải để tiếp quản cả bộ phận - rõ ràng tôi chưa sẵn sàng cho điều đó. Mà bắt đầu học lại công việc của mình, bắt kịp những gì tôi đã bỏ qua. Đã năm tuần kể từ vụ tai nạn. Tôi không thể cứ loay quanh ở nhà thêm nữa. Tôi phải làm gì đó. Tôi phải giành lại cuộc đời của mình. Và bạn bè nữa.

Trên giường, tất cả đều sẵn sàng: ba gói quà lấp lánh có sẵn quà bên trong cho Fi, Debs, và Carolyn mà tôi sẽ mang đi làm hôm nay. Tôi đã dành rất nhiều thời gian chọn những món quà hoàn hảo; quả thực, mỗi lần nghĩ về những món quà đó, tôi muốn tự ôm mình vì hài lòng. Miệng ngân nga, tôi đi sang phòng khác và nhét DVD Tham vọng vào trong đầu đĩa. Tôi chưa bao giờ xem phần còn lại của đĩa. Có lẽ nó sẽ giúp tôi trở lại trạng thái văn phòng. Tôi tua nhanh qua những cảnh giới thiệu, cho tới khi tôi thoáng thấy hình ảnh chính mình trong một chiếc limo cùng với hai người mặc vest, và ấn nút Play.

"Tôi nay Lexi và đồng đội sẽ chiến đấu hết mình," giọng thuyết minh nam giải thích. Máy quay hướng vào tôi, và tôi nín thở chờ đợi.

"Chúng ta sẽ chiến thắng trong nhiệm vụ này!" Tôi nói bằng giọng sắc sảo với hai người kia, đập một tay lên gan bàn tay kia. "Nếu chúng ta làm việc suốt ngày đêm, chúng ta sẽ chiến thắng. Được chứ? Không có lý do gì hết."< />

Tôi sững sờ. Chẳng lẽ nữ doanh nhân đáng sợ, và dữ tợn đó là tôi? Tôi chưa từng nói như vậy trong cả cuộc đời.

"Như mọi khi, Lexi giao nhiệm vụ cho đội của mình," tiếng thuyết minh nói. "Nhưng liệu lần này Rắn hổ mang có đi quá xa?"

Tôi không hiểu anh ta nói gì. Rắn hổ mang nào?

Bây giờ màn hình hướng đến một người trong chiếc xe limo. Anh ta ngồi trong một chiếc ghế văn phòng, có thể thấy rõ bầu trời đêm qua lớp cửa kính dày sau lưng anh ta.

"Cô ta không phải là con người," anh ta lẩm bẩm. "Quá nhiều giờ làm việc trong một ngày. Chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng liệu cô ta có quan tâm không?"

Khi anh ta nói, hình ảnh tôi sai bước quanh một nhà kho xuất hiện trên màn hình. Tôi bỗng cảm thấy kinh hoàng. Chẳng lẽ anh ta đang nói về tôi? Bây giờ màn hình quay cận cảnh một cuộc tranh cãi quyết liệt giữa tôi và anh ta. Chúng tôi đang đứng trên đường phố London và anh ta đang cố gắng tự bảo vệ, nhưng tôi không để anh ta xen vào lấy một lời.

"Anh bị sa thải!" Cuối cùng tôi quát lên, giọng tôi gay gắt đến nỗi tôi phải nhắm mắt. "Anh bị sa thải khỏi đội của tôi!"

"Và Rắn hổ mang đã tấn công!" giọng thuyết minh vui nhộn lại cất lên. "Hãy xem lại khoảnh khắc đó!"

Đợi chút. Có phải anh ta đang nói...

Tôi là Rắn hổ mang?

Với âm nhạc đầy đe dọa, cảnh quay chậm xuất hiện lại trên màn hình, cận cảnh vào mặt tôi.

"Anh bị sa tháiiiiiiiiiiii!" tôi rít lên. "Anh bị sa tháiiiiiiiiiiii khỏi đội của tôi!"

Tôi nhìn chằm chằm, choáng váng vì hoảng sợ. Họ đã làm cái quái gì vậy? Họ đã bóp méo giọng tôi. Nghe giọng tôi như một con rắn.< />

"Tuần này Lexi hết sức cay độc!" giọng thuyết minh nói. "Trong khi đó, ở đội kia..."

Một nhóm người khác mặc vest xuất hiện trên màn hình và bắt đầu tranh cãi về chuyện đàm phán giá cả. Nhưng tôi choáng váng đến nỗi không cử động nổi.

Tại sao... Thế nào...

Tại sao không ai nói gì với tôi? Tại sao không ai cảnh báo tôi về chuyện này? Một cách máy móc, tôi với lấy điện thoại và bấm số của Eric.

"Chào em, Lexi."

"Eric, em vừa xem đĩa DVD của chương trình truyền hình đó!" tôi thốt lên một cách lo âu. "Họ gọi em là Rắn hổ mang! Em là một con khốn trong mắt mọi người! Anh chưa từng nói với em về chuyện đó!"

"Em yêu, đó là một chương trình tuyệt vời," Eric nói dịu dàng. "Em gây ấn tượng rất tốt."

"Nhưng họ đặt tên một con rắn cho em."

"Thì sao?"

"Thì em không muốn là một con rắn!" Tôi biết giọng mình gần như kích động, nhưng tôi không thể kìm lại được. "Chẳng ai thích loài rắn! Em giống một... con sóc hơn. Hoặc gấu túi."

Gấu túi mềm mại và nhiều lông. Và răng hơi khắp khểnh.

"Gấu túi ư? Lexi!" Eric cười. "Em yêu, em là rắn hổ mang. Em biết lựa chọn thời điểm. Em biết tấn công. Đó là điều khiến em trở thành một doanh nhân giỏi."

"Nhưng em không muốn thế..." tôi ngừng lại khi tiếng chuông cửa reo. "Taxi của em tới rồi. Em phải đi đây."

Tôi đi vào phòng ngủ và cầm ba túi quà hào nhoáng lên, cố gắng lấy lại sự lạc quan trước đó, cố gắng háo hức trước một ngày mới. Nhưng bỗng nhiên mọi tự tin của tôi đã bốc hơi>

Tôi là một con rắn. Thảo nào mọi người đều ghét tôi.

Khi taxi của tôi đi về hướng đường Victoria Palace, tôi ngồi cứng đờ ở ghế sau, giữ chặt mấy túi quà, lẩm nhẩm tự động viên mình. Trước tiên, ai cũng biết đài truyền hình thường bóp méo mọi chuyện. Không ai thực sự nghĩ tôi là một con rắn. Ngoài ra, chương trình truyền hình đó đã lâu lắm rồi - mọi người có lẽ đã quên.

Ồi Chúa ơi. Rắc rối với chuyện tự động viên mình là, sâu thẳm bên trong, ta biết đó chỉ là những lời nhảm nhí.

Taxi thả tôi xuống bên ngoài tòa nhà và tôi hít thật sâu, vuốt mạnh bộ vest Armani màu be. Sau đó, đầy lo lắng, tôi lên tầng ba. Khi tôi bước ra khỏi thang máy, đập vào mắt tôi là Fi, Carolyn, và Debs đứng cạnh máy bán cà phê. Fi đang chỉ tay vào tóc và hào hứng nói trong khi Carolyn xen vào, nhưng khi tôi xuất hiện, cuộc nói chuyện đột nhiên dừng lại, như thể có ai đó rút điện của một cái radio.

"Chào các cậu!" Tôi nhìn quanh với nụ cười thân thiện, ấm áp nhất tôi có thể tạo ra. "Tớ đã trở lại!"

"Chào Lexi." Một câu đáp lại hững hờ, và Fi làm cử chỉ nhún vai chào. Được thôi, đó không phải là một nụ cười - nhưng ít nhất cũng là một phản ứng.

"Trông cậu tuyệt lắm, Fi! Cái áo đó thật tuyệt." Tôi chỉ vào chiếc sơ mi màu kem và cô nhìn theo cái nhìn của tôi ngạc nhiên. "Và Debs, trông cậu cũng tuyệt vời. Và Carolyn! Tóc cậu rất hay khi cắt như vậy... và đôi boots đó thật tuyệt!"

"Đôi này?" Carolyn cười phì và đá một chiếc boots da lộn vào chiếc kia. "Tôi đi đôi này mấy năm rồi."

"Ừm, tuy nhiên... vẫn rất ấn tượng!"

Tôi lấp bắp căng thẳng, và lẩm nhẩm cả đồng những điều vớ vẩn. Chẳng có gì lạ khi họ đều chẳng mấy may ấn tượng. Fi khoanh tay trước ngực và Debs trông có vẻ muốn phì cười.

"Vậy, dù sao" tôi buộc mình nói chậm lại một chút. "Tớ mua cho tất cả các cậu mỗi người một thứ này. Fi, cái này cho cậu, và Debs..."

Khi tôi trao cho họ túi quà, mặt họ bỗng sáng lên rất dễ nhận thấy.

"Cái này để làm gì?" Debs hỏi thẳng thừng.

"Ừm, các cậu biết rồi đấy! Chỉ để... ừm..." Tôi hơi nao núng. "Các cậu là bạn tớ, và... Thôi nào. Mở ra đi!"

Nhìn nhau ngập ngừng, cả ba bắt đầu xé giấy gói quà.

"Gucci?" Fi nói ngỡ ngàng khi cô lấy ra chiếc hộp trang sức màu xanh lá cây. "Lexi, tớ không nhận được..."

"Được mà! Cậu nhận đi! Hãy mở nó ra, cậu sẽ thấy..."

Một cách yên lặng, Fi mở tách cái hộp, để lộ ra một chiếc đồng hồ đeo tay bằng vàng.

"Cậu có nhớ không?" tôi hăm hở nói. "Chúng ta vẫn luôn nhìn nó khi đi qua cửa hàng. Mỗi cuối tuần. Và bây giờ cậu thực sự có một chiếc!"

"Thực ra..." Fi thở dài, trông có vẻ không thoải mái. "Lexi, tớ đã mua cách đây hai năm."

Cô kéo cổ tay áo lên và cô đang đeo đúng chiếc đồng hồ đó, chỉ hơi xỉn hơn và trông cũ hơn.

"Ồ," tôi nói, tim tôi se thắt lại. "Ồ, đúng rồi. Ừm, không sao. Tớ có thể trả lại, hoặc đổi sang thứ khác..."

"Lexi, tớ không thể dùng cái này," Carolyn xen vào, và trả lại bộ nước hoa tôi đã mua cho cô ấy, cùng với chiếc túi da. "Mùi đó làm tớ buồn nôn."

"Nhưng đó là mùi yêu thích của cậu," tôi ngờ ngàng.

"Đã từng," cô sửa lại. "Trước khi tớ có bầu.>

"Cậu có bầu?" Tôi nhìn cô chằm chằm, ngờ ngàng. "Ôi Chúa ơi! Carolyn, chúc mừng! Điều đó thật tuyệt! Tớ rất mừng cho cậu. Matt sẽ là người bố tốt nhất trên đời..."

"Đó không phải là con của Matt." Cô nhanh chóng cắt ngang lời tôi.

"Không phải?" Tôi nói một cách ngớ ngẩn. "Nhưng sao... Hai người chia tay nhau rồi sao?"

Sao họ có thể chia tay nhau được. Chuyện đó là không thể. Mọi người đều cho là Carolyn và Matt sẽ bên nhau mãi mãi.

"Tớ không muốn nói về chuyện đó, được chứ?" Carolyn gần như thì thầm. Trước sự hốt hoảng của tôi, tôi thấy mắt cô ngấn đỏ sau mắt kính và cô thở nặng nề. "Chào cậu." Cô dúm cả giấy gói và ruy băng vào tôi, sau đó quay người sai bước đi, trở lại văn phòng.

"Tuyệt thật, Lexi," Fi mĩa mai. "Vừa lúc bọn tớ nghĩ cô ấy đã quên được Matt."

"Tớ không biết!" tôi nói, thất kinh. "Tớ không biết. Tớ rất xin lỗi..." Tôi xoa mặt, cảm thấy nóng bừng và bối rối. "Debs, cậu mở quà đi."

Tôi đã mua cho Debs một cây thánh giá có gắn những viên kim cương nhỏ xíu. Cô thích đồ trang sức điên cuồng, và chẳng thể có điều gì không ổn với một cây thánh giá. Cô nhất định phải thích nó lắm.

Debs xé lớp giấy gói trong yên lặng.

"Tớ biết nó hơi phung phí," tôi e dè nói. "Nhưng tớ muốn mua thứ gì đó thật đặc biệt..."

"Đây là một cây thánh giá!" Debs giúi cái hộp trả lại tôi, mũi cô nhăn lại như thể nó có mùi hôi.

"Tớ không đeo cái này được! Tớ là người Do Thái."

"Cậu là người Do Thái?" Miệng tôi há hốc. "Kể từ khi nào?"

"Từ khi tớ đính hôn với Jacob," cô nói như thể đó là điều hiển nhiên "Tớ đã cải đạo."

"Tuyệt thật!" Tôi nói hồ hởi. "Cậu đã đính hôn?" Và tất nhiên bây giờ tôi không thể không nhận thấy chiếc nhẫn bạch kim trên tay trái cô ấy, với một viên kim cương nằm chính giữa. Debs đeo quá nhiều nhẫn, tôi đã không nhận thấy nó. "Đám cưới sẽ diễn ra khi nào?" Tôi thốt lên sôi nổi. "Khi nào?"

"Tháng tới." Cô nhìn đi chỗ khác. "Ở Wiltshire."

"Tháng tới! Ôi Chúa ơi, Debs! Nhưng tớ chưa nhận được..."

Tôi ngừng sững lại giữa sự yên lặng khá ngọt ngào và nặng nề. Tôi sắp sửa nói "Nhưng tớ chưa nhận được thiệp mời."

Tôi chưa có thiệp mời là vì tôi không được mời.

"Ý tớ là... ừm... chúc mừng cậu!" Thế nào đó tôi đã giữ được nụ cười tươi tỉnh gắn trên mặt. "Tớ hy vọng mọi chuyện sẽ rất tuyệt. Và cậu đừng lo, tớ có thể dễ dàng trả lại cây thánh giá... và cái đồng hồ... và nước hoa..." Với những ngón tay run rẩy, tôi bắt đầu nhồi nhét cả đồng giấy gói đã xé nhăm nhở vào một trong những túi quà.

"Được," Fi nói bằng giọng lúng túng. "Thế thì hẹn gặp lại cậu sau, Lexi."

"Tạm biệt." Debs vẫn không thể nhìn vào mắt tôi.

Cả ba bước đi và tôi nhìn theo họ, cảm tôi cứng đờ vì muốn khóc.

Tuyệt lắm, Lexi. Mà vẫn không giành lại được bạn bè - mà chỉ làm mọi chuyện rối tung hơn nữa.

"Quà tặng cho tôi?" Cái giọng mĩa mai của Byron đập vào phía sau gáy và tôi quay lại thì thấy anh ta nháy mắt lên dọc hành lang, cà phê trong tay. "Cô thật tử tế, Lexi!"

Chúa ơi, anh ta làm tôi sờn tóc gáy. Anh ta là một con rắn.

"Chào anh, Byron," tôi nói với vẻ hoạt bát hết sức. "Rất vui được gặp anh."

Dồn hết sức lực, tôi vênh cằm và vuốt một lọn tóc lơ thơ khỏi mặt. Tôi không thể gục ngã. "Cô thật dũng cảm vì đã dám trở lại, Lexi," Byron nói khi chúng tôi đi dọc hành lang. "Rất đáng ngưỡng mộ."

"Không hẳn!" Tôi cố hết sức tỏ ra tự tin. "Tôi nóng lòng mong được trở lại."

"Vậy nếu có bất cứ câu hỏi gì, cô biết tôi ở đâu. Mặc dù hôm nay tôi sẽ làm việc với James Garrison phần lớn thời gian trong ngày. Cô nhớ James Garrison chứ?"

Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp! Sao anh ta lại chọn đúng người tôi chưa từng nghe đến chứ?

"Nhắc tôi đi," tôi lưỡng lự.

"Ông ấy là giám đốc nhà phân phối của chúng ta, Southeys? Họ phân phối hàng hóa khắp đất nước? Như, thảm, ván sàn, những thứ chúng ta bán? Họ chở đi khắp nơi bằng xe tải?" Giọng anh ta lịch sự, nhưng anh ta cười tự mãn.

"Có, tôi nhớ Southeys," tôi cắt ngang. "Cảm ơn. Tại sao anh lại gặp họ?"

"Ừm," Byron nói sau chút ngập ngừng. "Sự thật là, họ đang gặp khó khăn. Bây giờ là thời điểm khắc nghiệt. Nếu họ không cải thiện được hệ thống phân phối, chúng ta sẽ phải tìm nơi khác."

"Đúng thế." Tôi gật đầu theo kiểu cách sếp nhất có thể. "Nhớ báo tin cho tôi." Chúng tôi đã tới văn phòng của tôi và tôi mở cửa. "Hẹn gặp lại anh sau, Byron."

Tôi đóng cửa, vứt những túi quà xuống sofa, mở tủ hồ sơ, và rút ra cả một ngăn kéo chứa đầy tài liệu. Cố gắng để không cảm thấy nản lòng, tôi ngồi xuống bàn và mở tập đầu tiên, chứa đầy biên bản họp của bộ phận.

Ba năm. Tôi có thể bắt kịp ba năm. Nó đâu có dài đến thế.

Hai mươi phút sau, đầu tôi bắt đầu đau. Có vẻ từ vài tháng nay tôi chẳng đọc thứ gì đó quan trọng hoặc nặng nề - thế mà thứ này thì đặc như mật. Thảo luận ngân sách. Hợp đồng đến thời điểm gia hạn. Đánh giá hiệu quả công việc. Tôi cảm thấy như mình quay lại thời đại học, học tới cả sáu bằng cùng một lúc.

Tôi vừa bắt đầu ghi chú vào một tờ giấy: Những câu cần hỏi, và chẳng mấy tôi đã sang mặt thứ hai.

"Cô thế nào rồi?" Cửa mở nhẹ nhàng và Byron đang nhìn vào. Anh ta có gõ cửa không cơ chứ?

"Ổn cả," tôi nói đầy thủ thế. "Rất tốt. Tôi chỉ có vài câu hỏi nhỏ..."

"Cô cứ tự nhiên." Anh ta tựa lưng vào khung cửa.

"Được thôi. Trước tiên, QAS là gì?"

"Đó là phần mềm kế toán mới của công ty. Mọi người đều đã được đào tạo sử dụng phần mềm đó."

"Vậy thì tôi cũng có thể được đào tạo," tôi nhanh nhẹn nói, viết nguệch ngoạc lên giấy. "Services.com là gì vậy?"

"Nhà cung cấp dịch vụ khách hàng trực tuyến của chúng ta."

"Sao?" Tôi nhăn trán, bối rối. "Thế còn phòng dịch vụ khách hàng của công ty thì sao?"

"Tất cả đã được cho thôi việc nhiều năm trước," Byron nói, nghe có vẻ chán nản. "Công ty đã được tái cơ cấu và rất nhiều phòng ban đã bị cắt hợp đồng."

"Được." Tôi gật đầu, cố gắng tiếp nhận tất cả những chuyện đó, và lại liếc xuống tờ giấy của mình. "Vậy còn BD Brooks? Đó là cái gì vậy?"

"Đó là công ty quảng cáo của chúng ta," Byron nói với sự kiên nhẫn cường điệu. "Họ thực hiện các quảng cáo cho chúng ta, trên radio và ti vi>

"Tôi biết công ty quảng cáo là thế nào!" Tôi ngắt lời, nóng nảy hơn tôi muốn. "Vậy, chuyện gì xảy ra với Pinkham Smith? Chúng ta có quan hệ rất tốt với họ..."

"Họ không tồn tại nữa." Byron đảo mắt. "Họ bị phá sản. Chúa ơi, Lexi, cô không còn nhớ chuyện quái gì, phải không?"

Tôi mở miệng định trả miếng - song tôi không thể. Anh ta nói đúng. Cứ như thể nơi tôi biết đã bị cơn cuồng phong cuốn đi mất. Mọi thứ đã được xây dựng lại và tôi chẳng hề nhận ra bất cứ thứ gì.

"Cô sẽ không bao giờ lấy lại được tất cả những thông tin này." Byron quan sát tôi với vẻ thương hại.

"Có chứ! "

"Lexi, hãy đối mặt với chuyện đó. Cô bị tâm thần. Cô không nên để đầu óc phải căng thẳng đến mức này..."

"Tôi không có bị tâm thần!" Tôi giận dữ kêu lên, và đứng dậy. Tôi lao ra qua mặt Byron và ra ngoài cửa, và Clare nhìn lên vẻ lo lắng, gạt vội điện thoại di động.

"Chào chị, Lexi. Chị có cần gì không? Một tách cà phê nhé?"

Trông cô thật hoảng hốt, như thể tôi sắp sửa cắn ròi đầu hoặc sa thải cô ấy. Được rồi, đây là cơ hội để tôi cho cô thấy tôi không phải con- khốn- sắp- từ- địa- ngục. Tôi là tôi.

"Chào Clare!" Tôi nói với thái độ thân thiện, ấm áp nhất, và ngồi lên góc bàn cô ấy. "Mọi chuyện ổn cả chứ?"

"Dạ... vâng." Mắt cô tròn xoe và thận trọng.

"Em có muốn chị lấy giúp một tách cà phê không?"

"Chị ư?" Cô nhìn tôi chằm chằm như thể nghi ngờ một trò bịp bợm. "Lấy cà phê cho em?"

"Đúng! Sao lại không?" ươi cười, và cô lưỡng lự.

"Không... không sao." Cô nhẹ nhàng rời khỏi ghế, vẫn nhìn đắm đắm vào tôi như thể cô nghĩ tôi đúng là một con rắn hổ mang. "Để em đi lấy."

"Chờ đã!" Tôi nói gần như tuyệt vọng. "Em biết đấy, Clare, chị muốn hiểu em rõ hơn. Có lẽ hôm nào đó chúng ta có thể ăn trưa cùng nhau... đi chơi... mua sắm..."

Clare trông còn rụng rời hơn trước.

"Ừm... vâng. Được rồi, Lexi," cô lầm bầm, và hấp tấp đi xuôi hành lang. Tôi quay lại và thấy Byron đứng ở ngưỡng cửa, cười như nắc nẻ.

"Sao?" tôi cắt ngang.

"Cô thực sự đã trở thành người khác, phải không?" Anh ta nhướn mày bắn khoăn.

"Có lẽ tôi chỉ muốn thân mật với nhân viên của mình và đối xử với họ một cách tôn trọng," tôi nói ngang ngạnh. "Chuyện đó có gì không ổn sao?"

"Không!" Byron đưa tay lên. "Lexi, đó là ý tưởng tuyệt vời." Anh ta đưa mắt lướt qua tôi, nụ cười mỉa mai vẫn đọng trên môi, sau đó tặc lưỡi như thể nhớ ra điều gì đó. "Chuyện đó làm tôi nhớ ra. Trước khi tôi đi, có một việc tôi bàn giao lại cho cô với tư cách giám đốc bộ phận. Tôi nghĩ thế là hợp lý."

Có thể chứ. Anh ta đã đối xử với tôi như với sắp.

"Ồ, vậy sao?" Tôi hất cằm lên. "Chuyện gì vậy?"

"Chúng ta nhận được e- mail từ cấp trên về chuyện mọi người lạm dụng giờ ăn trưa." Anh ta thò tay vào túi và lấy ra một mẫu giấy. "SJ muốn tất cả các giám đốc quở trách bộ phận của mình. Tốt nhất là ngay hôm nay." Byron ngậy thơ nhướn mày. "Tôi để việc đó cho cô được không?"

Thằng khốn. Thằng khốn.

Tôi đi đi lại lại trong văn phòng, nhấm nháp cà phê, bụng tôi nôn nao vì căng thẳng. Tôi chưa từng quở trách ai. Nói gì đến cả bộ phận. Nói gì đến việc đồng thời cố gắng chứng minh rằng tôi rất thân thiện chứ không phải là con- khốn- sắp- từ- địa- ngục.

Tôi nhìn lại bức e- mail được in ra một lần nữa. Người gửi là Natasha, trợ lý riêng của Simon Johnson.

Gửi các đồng nghiệp. Simon đã nhận thấy rằng nhân viên công ty thường xuyên sử dụng quá giới hạn giờ ăn trưa một tiếng so với giờ quy định. Điều này không thể chấp nhận được. Ông ấy sẽ rất biết ơn nếu các bạn có thể làm rõ điều này với bộ phận của mình.

Càng sớm càng tốt. Và đề nghị thực thi chính sách kiểm tra chặt chẽ hơn.

Cảm ơn.

Natasha

Được thôi. Vấn đề là bức thư không thực sự viết rõ "quở trách cả bộ phận." Tôi không cần phải tỏ ra hung hăng hay gì đó. Tôi có thể làm rõ vấn đề với thái độ dễ chịu.

Có lẽ tôi có thể vừa bông đùa vừa thân thiện! Tôi có thể bắt đầu bằng "Chào mọi người! Giờ ăn trưa của chúng ta đã đủ dài chưa?" Tôi sẽ nhướn mắt để mọi người thấy rằng tôi đang châm biếm và tất cả sẽ cười, và một người nào đó sẽ nói, "Có vấn đề gì sao, Lexi?" Và tôi sẽ mỉm cười rầu rĩ mà nói. "Không phải là tôi, mà là những ông lớn tề chỉnh trên gác. Vì thế hãy cố gắng về đúng giờ, được chứ?" Và vài người sẽ gật đầu như thể nói "Thôi được." Và mọi chuyện sẽ ổn cả.

Đúng thế. Nghe có vẻ ổn. Hít một hơi thở sâu, tôi gấp tờ giấy lại và nhét vào trong túi quần, sau đó ra khỏi văn phòng, vào phòng làm việc lớn của bộ phận Thẩm tra sản.

Có tiếng lao xao và rì rầm của mọi người trên điện thoại, tiếng gõ máy tính và chuyện trò với nhau. Trong khoảng một phút, thậm chí không ai nhận thấy tôi bước vào. Sau đó Fi nhìn lên và huých khuỷu tay sang Carolyn, và cô thúc một cô gái mà tôi không nhận ra.

Cô lập tức kết thúc cuộc nói chuyện điện thoại. Quanh phòng, mọi người hạ điện thoại xuống và nhìn lên khỏi màn hình, tiếng ghế xoay, cho tới khi gần như cả văn phòng trở nên tĩnh lặng.

"Chào mọi người!" Tôi nói, mặt tôi như có kiến đốt đau nhói. "Tôi... ừm... Mọi người? Mọi việc thế nào?"

Không ai trả lời, hoặc thậm chí tỏ vẻ nhận ra tôi vừa hỏi. Tất cả đều nhìn lên với cùng vẻ mặt câm lặng, chịu đựng.

"Dù sao!" Tôi cố tạo giọng hoạt bát, vui vẻ. "Tôi chỉ muốn nói... Giờ ăn trưa của chúng ta đã đủ dài chưa?"

"Sao?" Cô gái ngồi ở bàn cũ của tôi trông ngây ngô. "Bọn tôi được phép có giờ nghỉ trưa dài hơn?"

"Không!" Tôi vội vã nói. "Ý tôi là... nó quá dài."

"Tôi nghĩ thế là ổn." Cô nhún vai. "Một tiếng là vừa để đi mua sắm một chút."

"Đúng thế," một cô gái khác đồng ý. "Ta vừa kịp tới phố King và quay lại."

Được rồi, đúng là tôi chưa nói rõ ý của mình. Và bây giờ hai cô gái ở trong góc đã lại bắt đầu nói chuyện.

"Nghe này, mọi người! Nghe này!" Giọng tôi bắt đầu trở nên chói tai. "Tôi phải nói với các bạn điều này. Về giờ ăn trưa. Có người trong công ty... ừm... ý tôi là, không hẳn là bất kỳ ai trong số các bạn..."

"Lexi," Carolyn nói một cách rõ ràng. "Cô đang nói chuyện quái gì vậy?" Fi và Debs phá lên cười và mặt tôi đỏ bừng lên.

"Nghe này, các bạn," tôi cố gắng giữ điềm tĩnh. "Đây là chuyện nghiêm túc."

"Nghiêm túúúúúú," ai đó lặp lại, và có những nụ cười thầm khắp phòng. "Đây là chuyện nghiêm túúúúúú."

"Hài hước lắm!" Tôi cố gắng mỉm "Nhưng nghe này, nghiêm túc đây..."

"Nghiêm túc đấấấấấ..."

Bây giờ thì gần như tất cả mọi người trong phòng đều huýt gió, cười phá lên, hoặc là cả hai. Tất cả mọi gương mặt đều sinh động; mọi người đều thích thú trò đùa, trừ tôi. Bỗng nhiên, một chiếc máy bay giấy bay ngang tai tôi và hạ cánh trên sàn. Tôi nhảy bật lên vì giật mình và cả phòng lại nổ tung vì một cơn cười.

"Được rồi, ừm, nghe này, đừng nghỉ trưa quá lâu, được chứ?" Tôi nói một cách tuyệt vọng. Chẳng ai thèm nghe. Một chiếc máy bay giấy nữa đập vào mũi tôi, tiếp theo là một cục tẩy. Mặc cho tôi cố gắng kiềm chế, nước mắt vẫn dâng lên đầy mi.

"Dù sao, tôi sẽ gặp lại các bạn!" Tôi cố gắng nói. "Cảm ơn vì... các bạn đã làm việc chăm chỉ." Tiếng cười đuổi theo tôi khi tôi quay người và loạng choạng ra khỏi phòng. Trong cơn choáng váng, tôi đi về phía phòng vệ sinh nữ, đi ngang qua Dana trên đường vào.

"Tới phòng vệ sinh sao, Lexi?" Cô ngạc nhiên nói khi tôi đẩy cửa bước vào. "Chị biết đấy, chị có chìa khóa vào phòng vệ sinh lãnh đạo! Đẹp hơn rất nhiều!"

"Tôi vào đây cũng được." Tôi cố nặn ra một nụ cười. "Thật đấy."

Tôi đi thẳng vào ngăn trong cùng, đóng sầm cửa, và ngồi phịch xuống, gục mặt trong lòng bàn tay, cảm nhận sự căng thẳng rút dần khỏi cơ thể. Đó là trải nghiệm nhọc nhằn nhất trong đời tôi. Ngoại trừ cái lần mặc đồ bơi màu trắng.

Tại sao tôi lại muốn làm sếp cơ chứ? Tại sao? Tất cả những gì xảy ra là ta mất hết bạn bè và phải quở trách mọi người, và tất cả huyết khí đập lại ta. Và để được cái gì chứ? Một chiếc sofa trong văn phòng? Một tấm danh thiếp sang trọng?

Cuối cùng, một cách mệt mỏi, tôi ngẩng đầu lên, và thấy mình nhìn sững sốt vào mặt sau cánh cửa, vẫn đầy chữ viết như thường lệ. Chúng tôi luôn dùng cánh cửa này như một loại bảng để nhắn tin, để trút giận đũa cột, hoặc chỉ dành cho những trao đổi ngắn gọn. Nó ngày càng đầy kín chữ, và sau đó có người cạo sạch và chúng tôi lại bắt đầu từ đầu. Những người dọn vệ sinh chẳng bao giờ nói gì, và không ai trong ban điều hành từng vào đây - vì thế nó khá an toàn.

Tôi đang đưa mắt qua từng dòng chữ, mỉm cười với một câu chuyện phỉ báng Simon Johnson, thì bỗng một tin nhắn mới bằng bút nhớ dòng màu xanh thu hút sự chú ý của tôi. Đó là chữ viết của Debs: "Rắn hổ mang đã trở lại."

Và bên dưới, bằng bút bi đen mờ: "Đừng lo, tớ đã nhổ vào cà phê của cô ta."

Chỉ có một cách duy nhất. Và đó là phải say, thật say, thật say. Một tiếng sau đó, tôi đã ngồi suy sụp bên quầy rượu ở Khách sạn Bathgate, ở góc phố ngay gần chỗ làm, kết thúc cốc mojito thứ ba. Thế giới đã bắt đầu trở nên hơi mờ nhạt - nhưng điều đó cũng chẳng sao. Với tôi thì càng mờ nhạt càng tốt. Chừng nào tôi còn giữ được thăng bằng trên chiếc ghế quầy rượu này.

"Này!" Tôi giơ tay để thu hút sự chú ý của người phục vụ quầy rượu. "Cho tôi một cốc nữa đi". Người phục vụ quầy rượu hơi nhướn mày chút xíu, sau đó nói, "Tất nhiên."

Tôi nhìn anh ta với vẻ hơi phần uất khi anh ta lôi bạc hà ra. Liệu anh ta có sắp sửa hỏi tôi tại sao tôi muốn thêm một cốc nữa? Liệu anh ta có sắp sửa cho tôi vài lời khuyên thông thái giản dị của người phục vụ quầy rượu?

Anh ta đặt ly cốc tai lên cái lót cốc và cho thêm một bát đậu phộng, mà tôi khinh bỉ đẩy sang bên. Tôi chẳng muốn có bất cứ thứ gì để ngấm bớt rượu. Tôi muốn nó ngấm thẳng vào máu.

"Tôi lấy thứ gì đó khác cho cô nhé? Hay snack nhé?"

Anh ta chỉ vào tờ thực đơn nhỏ, nhưng tôi lơ đi và làm một ngụm mojito lớn. Thật là lạnh, thơm, và có vị chanh hoàn hảo.

"Trông tôi có giống một con khốn không?" tôi vừa nói vừa nhìn lên. "Một cách thành thật>

"Không." Người phục vụ quầy rượu mỉm cười.

"Ừm, thế mà có đấy, hình như vậy." Tôi nhấp một ngụm mojito nữa. "Tất cả bạn bè tôi đều nói thế."

"Bạn bè."

"Từng là bạn bè." Tôi đặt ly mojito xuống và nhìn nó chăm chăm một cách rầu rĩ. "Tôi không biết cuộc đời mình hỏng bét từ bao giờ nữa."

Giọng tôi nghe líu nhíu, ngay cả với chính tai mình.

"Mọi người đều nói vậy." Một gã ngồi phía cuối quầy rượu nhìn lên khỏi tờ Evening Standard.

Anh ta nói giọng Mỹ, tóc màu sẫm, hất ra sau trán. "Chẳng ai biết cuộc đời mình hồng hết từ bao giờ."

"Không, nhưng tôi thực sự không biết." Tôi đưa một ngón tay lên đây vẽ diễn cảm. "Tôi bị tai nạn xe hơi... và bùm! Tôi tỉnh dậy và bị mắc kẹt trong cơ thể của một con khố." "

"Vớ tôi thì trông có vẻ cô bị mắc kẹt trong cơ thể của một cô gái xinh đẹp." Anh chàng người Mỹ dịch đến chiếc ghế bên quầy rượu cạnh tôi, nụ cười trên mặt. "Tôi sẽ không bao giờ đổi cơ thể đó lấy bất cứ thứ gì."

Tôi nhìn anh ta bắn khoả trong một lúc - rồi tôi chợt nhận ra.

"Ồ! Anh đang tán tỉnh tôi! Xin lỗi. Nhưng tôi đã kết hôn. Với một người. Chồng tôi." Tôi giơ bàn tay trái lên, mất một lúc để tìm chiếc nhẫn cưới, và chỉ vào nó. "Anh thấy đấy. Có gia đình." Tôi ngẫm nghĩ chăm chú một lúc. "Ngoài ra, tôi có thể có cả tình nhân."

Có tiếng cười kìm nén của người phục vụ quầy rượu. Tôi nhìn lên nghi ngờ, nhưng mặt anh ta thẳng đơ. Tôi uống thêm một ngụm nữa và cảm thấy rượu bắt đầu có tác dụng, mọi thứ nhảy múa quanh đầu tôi. Tai tôi bắt đầu ù đi và căn phòng bắt đầu đung đưa.

Đó là chuyện tốt. Những căn phòng nên đung đưa." face="Times New Roman">"Anh biết đấy, tôi không uống để quên đi," tôi nói về bắt chuyện với người phục vụ quầy rượu. "Tôi đã quên mọi thứ rồi." Điều này bỗng nhiên làm tôi cảm thấy thật buồn cười, tôi bắt đầu cười khúc khích không kiểm soát nổi. "Tôi bị đập một cú vào đầu và tôi quên mọi thứ." Tôi ôm bụng; nước mắt bắt đầu ứa ra. "Tôi thậm chí quên cả chuyện tôi đã có chồng. Nhưng đúng là tôi có chồng thật!"

"Ừ há." Người phục vụ quầy rượu trao đổi một cái nhìn với anh chàng người Mỹ.

"Và họ nói chẳng có cách nào chữa. Nhưng anh biết đấy, bác sĩ cũng có thể nhầm, phải không nào?" Tôi khẩn khoản hỏi những người ngồi quanh. Bây giờ đã có khá nhiều người ngồi nghe, và vài người gật đầu.

"Bác sĩ luôn luôn nhầm lẫn," anh chàng người Mỹ nói dứt khoát. "Họ đều là lũ ngốc."

"Chính xác!" Tôi xoay sang anh ta. "Anh nói đúng lắm! Đúng thế." Tôi lại làm một ngụm lớn cốc tai, sau đó quay lại với người phục vụ quầy rượu. "Tôi nhờ anh một việc nhỏ được không? Liệu anh có thể lấy cái bình trộn cốc tai và đập vào đầu tôi? Họ nói điều đó sẽ chẳng ích gì, nhưng sao mà họ biết được chứ?"

Người phục vụ quầy rượu mỉm cười, như thể anh ta nghĩ tôi đang đùa.

"Tuyệt lắm." Tôi thở dài nôn nóng. "Tôi sẽ phải tự mình làm việc đó." Trước khi anh ta kịp ngăn cản, tôi tóm lấy cái bình trộn cốc tai và tự đập vào trán. "Ồi!" Tôi vớt cái bình trộn xuống và ôm đầu. "Ồi! Đau quá!"

"Anh có thấy không?" Tôi có thể nghe thấy ai đó la lên đằng sau tôi. "Cô ta điên rồi!"

"Cô, cô không sao chứ?" Người phục vụ quầy rượu có vẻ lo lắng. "Tôi gọi..."

"Chờ đã!" Tôi giơ tay ngăn lại. Trong vài giây, tôi cố giữ thẳng bằng, ngồi thật yên, chờ cho ký ức đổ dồn về. Sau đó tôi thông người xuống thất vọng. "Chẳng ích gì. Một chút xú cũng không. Tức thật."

"Tôi sẽ lấy cho cô ấy một tá cà phê đen đặc," tôi có thể nghe thấy anh chàng người Mỹ nói khẽ với người phục vụ quầy rượu. Thần kinh khố kiếp. Tôi đâu có muốn uống cà phê. Tôi sắp sửa nói với anh ta điều đó thì điện thoại của tôi có tiếng bíp. Sau khi vật lộn một chút với chiếc khóa kéo, tôi cũng lôi được điện thoại ra khỏi túi - và đó là tin nhắn của Eric.

Chào em, anh đang trên đường về nhà. E

"Đó là tin nhắn của chồng tôi," tôi thông báo với người phục vụ quầy rượu khi cất điện thoại đi. "Anh biết không, anh ấy biết lái xe máy."

"Thật tuyệt," người phục vụ quầy rượu nói một cách lịch sự.

"Đúng. Đúng thế." Tôi gật đầu mạnh mẽ, khoảng bảy lần. "Điều đó thật tuyệt. Đó là một cuộc hôn nhân hoàn hảo, rất hoàn hảo..." Tôi ngần ngừ một chút. "Ngoại trừ việc chúng tôi chưa ngủ với nhau."

"Hai vợ chồng cô chưa ngủ với nhau?" anh chàng người Mỹ sững sốt nhắc lại.

"Tất nhiên chúng tôi đã có ngủ với nhau." Tôi uống một ngụm cốc tai và rướn người về phía anh ta bọc bạch. "Chỉ là tôi không nhớ chuyện đó."

"Tuyệt vời đến mức đó, hả?" Anh ta bắt đầu cười. "Đến mức làm mất trí cơ à?"

Làm mất trí. Những lời của anh ta hạ cánh vào đầu tôi như ánh sáng đèn neon lóe lên. Làm mất trí.

"Anh biết gì không?" Tôi nói chậm rãi. "Anh có thể không nhận ra, nhưng điều đó hết sức quan trọng... quan trọng."

Tôi không chắc mình có phát âm chính xác từ đó. Nhưng tôi biết mình định nói gì. Nếu tôi có quan hệ tình dục, có lẽ nó sẽ làm tôi mất trí. Có lẽ đó chính là điều tôi cần. Có lẽ Amy đã nói đúng ngay từ đầu, đó là phương pháp chữa chứng mất trí nhớ của chính tự nhiên.

"Tôi sẽ làm điều đó." Tôi đặt ly đánh cách xuống quầy. "Tôi sẽ ngủ với chồng tôi!>

"Làm thế đi, cô gái!" anh chàng người Mỹ cười to. "Chúc vui vẻ."

Tôi sẽ ngủ với Eric. Đây là nhiệm vụ của tôi. Ngồi trong taxi trên đường về nhà, tôi khá phấn khích. Ngay khi về đến nhà, tôi sẽ nhảy bổ vào anh ấy. Và chúng tôi sẽ yêu nhau thật tuyệt vời và đầu óc tôi sẽ nổ tung và bỗng nhiên mọi thứ sẽ trở nên rõ ràng.

Trở ngại nhỏ xíu duy nhất mà tôi có thể nghĩ tới là tôi không mang theo sổ tay. Và tôi không thể nhớ toàn bộ trình tự vượt ve kích thích.

Tôi nhắm mắt, cố gắng lờ đi cái đầu choáng váng và hồi tưởng chính xác những gì Eric đã viết. Điều gì đó về theo chiều kim đồng hồ. Và điều gì đó về "nhẹ nhàng, sau đó vượt ve mãnh liệt bằng lưỡi." Đùi ư? Hay ngực? Lẽ ra tôi phải nhớ chính xác điều đó. Hoặc ghi lại trên giấy nháp; tôi có thể dán nó lên đầu giường.

Được rồi, có lẽ tôi đã nhớ ra. Trước tiên là hông, sau đó là đùi non, sau đó đến bùi...

"Gì vậy hả cô?" người lái taxi nói.

Ồi. Tôi không nhận ra mình đang nói to lên thành tiếng.

"Không có gì đâu!" Tôi vội vã nói.

Dái tai xuất hiện ở đâu đó, tôi bỗng nhớ ra. Có lẽ đó là vượt ve mãnh liệt bằng lưỡi. Dù sao, chẳng có gì quan trọng. Tôi sẽ sáng tạo những đoạn mình không nhớ. Ý tôi là, chẳng lẽ bọn tôi là một cặp vợ chồng già buồn tẻ lần nào cũng như lần nào luôn làm chính xác từng ấy động tác?

Liệu có thể như vậy?

Tôi cảm thấy chút xíu nôn nao, mà tôi lập tức lờ đi. Sẽ rất tuyệt thôi. Thêm nữa, tôi còn đang mặc đồ lót tuyệt đẹp. Băng lụa, đồng bộ, và mọi thứ. Tôi thậm chí không sở hữu bất cứ thứ gì cũ rích nữa.

Chúng tôi dừng xe trước tòa nhà và tôi trả tiền cho người lái taxi. Khi tôi đi lên bằng thang máy, tôi vút miếng kẹo cao su mà tôi đã nhai để có hơi thở thơm tho, và mở bớt khuy áo.

Quá sâu. Lộ cả áo ngực.

Tôi lại cài vào, đi vào trong căn hộ, và gọi to, "Eric!"

Không có ai trả lời, vì thế tôi đi vào trong phòng làm việc. Nói thực, tôi khá say. Tôi lắc lư trên hai gót chân, và những bức tường cứ giật lùi rồi lại tiến lên trong mắt tôi. Chắc chúng tôi không nên làm kiểu đứng.

Tôi tới cửa phòng làm việc và đứng nhìn Eric một lúc, khi anh đang ngồi bên máy tính. Trên màn hình, tôi có thể nhìn thấy hình ảnh tập sách mỏng quảng cáo cho Blue 42, tòa nhà mới của anh ấy. Chỉ vài ngày nữa là tới bữa tiệc khai trương, và anh dành toàn bộ thời gian chuẩn bị bài phát biểu.

Được thôi, việc anh nên làm bây giờ là cảm nhận những rung động tình dục đang tràn ngập trong phòng, quay người lại, và trông thấy tôi. Nhưng không.

"Eric," tôi gọi bằng giọng khàn khàn quyến rũ nhất của mình - nhưng anh vẫn không hề nhúc

nhích. Bỗng nhiên tôi nhận ra anh đang đeo tai nghe. "Eric!" Tôi kêu to, và cuối cùng anh quay lại. Anh bỏ tai nghe ra và mỉm cười.

"Chào em. Một ngày vui vẻ chứ?"

"Eric... hãy yêu em." Tôi đưa tay luồn qua tóc. "Hãy làm chuyện đó. Hãy làm em mất trí."

Anh nhìn tôi sẫm soi vài giây. "Em yêu, em uống rượu phải không?"

"Có lẽ em đã uống hai ly cốc tai. Hay ba." Tôi gạt đầu, sau đó bám vào khung cửa để giữ thăng bằng. "Vấn đề là, việc đó làm em nhận ra thứ em muốn. Thứ em cần. Tình dục."

"Được thôi." Eric nhướn mày. "Có lẽ em nên làm gì đó cho tỉnh táo, ăn gì đó đi. Gianna làm cho chúng ta món hải sản hầm tuyệt vời..."

"Em không muốn món hải sản hầm!" Tôi cảm thấy muốn giậm chân. "Chúng ta phải làm chuyện đó! Đó là cách duy nhất để em nhớ ra!"

Anh làm sao thế nhỉ? Tôi chờ đợi anh lao vào tôi, nhưng thay vào đó, anh lấy mu bàn tay day day trán.

"Lexi, anh không muốn thúc ép em bất cứ điều gì. Đây là một quyết định quan trọng. Bác sĩ ở bệnh viện nói chúng ta chỉ tiến tới giai đoạn nào mà em thấy thoải mái..."

"Em thấy thoải mái với việc chúng ta làm nó ngay bây giờ." Tôi cởi thêm hai khuy nữa, để lộ cái áo lót nâng ngực La Perla. Chúa ơi, ngực tôi trông thật tuyệt trong cái áo này.

Ý tôi là, cũng nên thế chứ, với giá sáu mươi bảng.

"Nào." Tôi hếch cằm lên một cách thách thức. "Em là vợ anh mà."

Tôi có thể thấy Eric đang suy nghĩ khi anh nhìn tôi.

"Ừm... được thôi!" Anh đóng tài liệu lại và tắt máy tính, sau đó bước tới, vòng tay quanh người tôi và bắt đầu hôn tôi. Và chuyện đó... khá thú vị.

Đúng thế. Chuyện đó... dễ chịu.

Miệng anh khá mềm mại. Tôi đã nhận thấy điều đó từ trước. Đàn ông mà thế thì hơi lạ. Ý tôi là, không hẳn là không hấp dẫn, nhưng...

"Em có thấy thoải mái không, Lexi?" giọng Eric hỗn hển vang tới tai tôi.

"Có!" tôi thì thầm trả lời.

"Chúng ta tới phòng ngủ được không?"

"Được!"

Eric đi trước ra khỏi phòng làm việc và tôi theo anh, hơi loạng choạng. Chuyện này có vẻ trịnh trọng một cách kỳ cục, như thể anh đưa tôi vào nơi phỏng vấn xin việc.

Trong phòng ngủ, chúng tôi lại tiếp tục hôn nhau. Eric dường như hoàn toàn chìm đắm vào việc đó, nhưng tôi biết mình phải làm gì tiếp theo. Tôi liếc nhìn cuốn sổ tay hôn nhân trên ghế dài và tự hỏi liệu tôi có thể nhanh chóng dùng ngón chân lật mở ra tới phần Vuốt ve Kích thích. Ngoài trừ việc Eric có thể nhận thấy.

Bây giờ anh đang kéo tôi nằm xuống giường. Tôi phải đáp lại. Nhưng bằng gì? Ừm ba la - Không. Thôi nào. Tôi sẽ bắt đầu bằng... ngực. Mở khuy áo. Vuốt ve. Theo chiều kim đồng hồ.

Anh thực sự có bộ ngực đẹp. Tôi sẽ nói điều đó với anh ấy. Chắc chắn và vạm vỡ, nhờ một tiếng tập thể dục mỗi ngày trong phòng tập.

"Em có thấy thoải mái nếu anh chạm vào ngực em?" anh thì thầm khi bắt đầu cởi áo lót của tôi.

"Chắc có," tôi thì thầm trả lời.

Tại sao anh lại bóp ngực tôi? Như thể anh đang mua hoa quả. Anh sẽ làm tôi sưng tím lên mất thôi.

Dù sao. Không được kén chọn nữa. Mọi chuyện đều rất tuyệt. Tôi có một người chồng tuyệt vời với cơ thể tuyệt vời và chúng tôi đang ở trên giường và...

Ồi. Đầu vú của tôi.

"Anh xin lỗi," Eric thì thầm. "Nghe này, em yêu, em có thoải mái khi anh chạm vào bụng em?"

"Ờ... em đoán vậy!"

Tại sao anh ấy lại hỏi điều đó? Tại sao tôi đã thoải mái khi cho anh ấy động vào ngực mà bụng thì không? Điều đó thật chẳng có ý nghĩa gì. Và nếu hoàn toàn chân thực, tôi chẳng biết liệu thoải mái có phải là từ chính xác. Tất cả chuyện này đều có vẻ hơi kỳ quái. Chúng tôi đang cử động, thở hỗn hển và làm mọi thứ như trong sách, nhưng tôi chẳng hề cảm thấy như mình sẽ đạt tới bất kỳ thứ gì.

Hơi thở của Eric nóng ấm ở cổ tôi. Tôi nghĩ đã đến lúc mình làm điều gì đó khác. Mông, có lẽ, hay... Ô đúng. Từ cách tay Eric đang di chuyển, có vẻ chúng tôi đang nhảy thẳng tới đùi non.

"Em thật nóng bỏng," anh nói, giọng gấp gáp. "Chúa ơi, em thật nóng bỏng."

Tôi không tin nổi! Anh ấy cũng chỉ nói từ nóng bỏng! Lẽ ra anh ấy nên làm tình với Debs.

Ồi. Không. Tất nhiên anh ấy không nên làm tình với Debs. Phải xóa bỏ suy nghĩ đó.

Bỗng nhiên tôi nhận ra tôi bị chậm tới ba bước trong toàn bộ phần Vuốt ve kích thích, chưa nói đến thì thầm âu yếm. Nhưng Eric dường như không hề nhận thấy.

"Lexi, em yêu?" anh thì thầm trong hơi thở, vào sát tai tôi.

"Vâng?" tôi thì thầm trả lời, không biết liệu anh có định nói "Anh yêu em."

"Em có thoải mái với việc anh đưa dương vật vào trong..."

Úi!

Trước khi tôi kịp tự ngăn mình, tôi đã đẩy anh khỏi người tôi và lăn ra xa.

Ồi. Tôi không định xô đẩy mạnh đến thế.

"Có gì không ổn vậy?" Eric ngồi dậy hoảng hốt. "Lexi! Chuyện gì vậy? Em có sao không? Em nhớ ra điều gì sao?"

"Không." Tôi cắn môi. "Em xin lỗi. Chỉ là bỗng nhiên em cảm thấy hơi... ừm..."

"Anh biết mà. Anh biết chúng ta đang hơi vội vàng." Eric thở dài và cầm lấy cả hai tay tôi. "Lexi, nói cho anh biết. Tại sao em lại thấy không thoải mái? Có phải do ký ức đau buồn nào đó?"

Ồi Chúa ơi. Anh thật tha thiết. Tôi phải nói dối.

Không. Tôi không thể nói dối. Hôn nhân chỉ thành công nếu ta hoàn toàn trung thực.

"Không phải vì ký ức đau buồn nào nào cả," cuối cùng tôi nói, cẩn thận nhìn qua anh vào cái chăn lông vịt. "Chỉ là vì anh nói từ 'dương vật'.>

"Dương vật?" Eric trông hết sức bối rối. " 'dương vật' thì có gì không ổn chứ?"

"Chỉ là... anh biết đấy. Không gọi tình lắm. Về mặt từ ngữ."

Eric tựa người vào đầu giường, lông mày nhíu lại.

"Anh thấy từ 'dương vật' gợi tình," cuối cùng anh nói.

"Ồ, đúng!" Tôi rút lui nhanh chóng. "Ừm, ý em là, rõ ràng từ đó khá gợi tình..."

Sao anh có thể thấy từ "dương vật" gợi tình được chứ?

"Dù sao, không chỉ là chuyện đó." Tôi nhanh chóng thay đổi chủ đề. "Chính là cách cứ hai giây anh lại hỏi em một lần xem em có thoải mái không. Điều đó khiến mọi việc trở nên hơi... trịnh trọng. Anh không nghĩ vậy sao?"

"Anh chỉ cố gắng quan tâm tới em," Eric gượng gạo nói. "Đây là tình huống khá lạ lẫm đối với cả hai chúng ta." Anh quay đi và bắt đầu mặc áo vào với những cử chỉ nhát gừng.

"Em biết!" tôi nói nhanh. "Và em rất cảm kích, thực sự đấy." Tôi đặt tay lên vai anh. "Nhưng có lẽ chúng ta có thể thư giãn hơn. Tự nhiên hơn?"

Eric yên lặng một chút, như thể cân nhắc kỹ lưỡng điều tôi vừa nói.

"Vây... đêm nay anh ngủ ở đây nhé?" cuối cùng anh nói.

"Ồ!" tôi giật nảy người không thể kiềm chế.

Tôi làm sao vậy? Eric là chồng tôi. Một giây trước tôi còn hoàn toàn muốn làm tình với anh ấy. Dù vậy, ý tưởng về việc anh ngủ ở đây với tôi cả đêm dường như... quá thân mật.

"Có lẽ chúng ta có thể tạm hoãn một thời gian. Em xin lỗi, chỉ là..."

"Được thôi. Anh hiểu." Tránh không nhìn vào mắt tôi, anh đứng dậy. "Chắc anh sẽ đi tắm."

"Được ạ."

Còn lại một mình, tôi nằm vật xuống gối. Tuyệt lắm. Tôi chưa làm tình. Tôi chẳng nhớ gì hết. Nhiệm vụ của tôi hoàn toàn thất bại.

Anh thấy từ "dương vật" gợi tình.

Tôi bỗng nhiên cười khúc khích và bịt vội tay lên mồm vì sợ anh nghe thấy. Cạnh giường, chuông điện thoại bắt đầu kêu, nhưng ban đầu tôi không cử động - chắc là điện thoại của Eric. Sau đó tôi nhận ra anh chắc hẳn đang tắm. Tôi vội sang và nhắc chiếc điện thoại Bang & Olufsen cực kỳ hiện đại lên.

"Alô?"

"Chào em," một giọng nói quen thuộc, khô khan cất lên. "Jon đây."

"Jon?" Tôi thấy tức giận điên người. Eric không ở quanh đây, nhưng kể cả như vậy, tôi cầm điện thoại lao vào phòng tắm kế bên, sau đó đóng cửa và khóa lại.

"Anh điên sao?" Tôi thì thầm rít lên bằng giọng tức giận. "Anh gọi tới đây làm gì? Như vậy quá nguy hiểm! Nhớ Eric nhắc máy thì sao?"

"Thì anh chờ Eric nhắc máy mà." Giọng Jon nghe hơi bối rối. "Anh cần nói chuyện với anh ấy."

"Ồ." Tôi ngừng sững lại khi chợt nhận ra. Tôi thật ngu ngốc. "Ồ... đúng thế." Cố gắng khắc phục tình thế, tôi nói bằng giọng trịnh trọng của một bà vợ. "Tất nhiên rồi, Jon. Tôi sẽ gọi anh ấy..."

Jon cắt ngang lời tôi. "Nhưng anh cần nói chuyện với em hơn. Chúng ta phải gặp nhau. Chúng ta phải nói chuyện."

"Chúng ta không thể! Anh phải chấm dứt chuyện này. Toàn bộ những chuyện... nói chuyện này. Trên điện thoại. Và cả không trên điện thoại." < />

"Lexi, em say hay sao thế?" Jon nói.

"Không." Tôi nhìn gương mặt đỏ au của mình. "Cũng đúng... có lẽ một chút."

Có tiếng nghèn nghẹt ở đầu kia điện thoại. Anh ta đang cười sao?

"Anh yêu em," anh ta nói.

"Anh không biết tôi."

"Anh yêu cô gái... đã từng là em. Là em hiện giờ."

"Anh yêu Rắn hổ mang?" Tôi gay gắt vặn lại. "Anh yêu con khốn từ địa ngục? Vậy thì chắc anh điên rồi."

"Em không phải con khốn từ địa ngục." Rõ ràng anh ta đang cười tôi.

"Mọi người khác dường như đều nghĩ tôi như vậy. Đã từng. Thế nào cũng được."

"Em đã bất hạnh. Và em đã phạm một số sai lầm khá lớn. Nhưng em không phải một con khốn."

Vẫn còn hơi chệnh choáng, tôi nghiêng ngấu từng lời của anh ta. Cứ như thể anh ta đang xoa thuốc lên vết thương đau đớn của tôi. Tôi muốn nghe nữa.

"Sao..." Tôi nuốt khan. "Những sai lầm kiểu gì?"

"Anh sẽ nói với em khi mình gặp nhau. Chúng ta sẽ nói về mọi chuyện. Lexi, anh nhớ em quá..."

Bỗng nhiên giọng nói quen thuộc và thân mật của anh ta khiến tôi thấy bất an. Tôi đang ở đây, trong phòng tắm của chính mình, thì thầm với một gã tôi không biết. Tôi đang dính vào

chuyện gì cơ chứ?

"Dừng lại. Dừng lại đi!" Tôi cắt ngang lời anh ta. "Tôi cần phải... suy nghĩ."

Tôi bước về phíaàn phòng, thọc tay vào mái tóc, cố gắng nhồi những suy nghĩ hợp lý trong cái đầu choáng váng của mình. Chúng tôi có thể gặp, và chỉ nói chuyện...

Không. Không. Tôi không thể bắt đầu gặp gỡ ai đó sau lưng Eric. Tôi muốn cuộc hôn nhân của mình thành công.

"Eric và tôi vừa làm tình với nhau!" tôi nói đầy thách thức.

Tôi còn không chắc tại sao tôi nói điều đó.

Phía bên kia đầu dây im lặng và không biết liệu Jon có bị xúc phạm đến nỗi anh ta đã bỏ máy. Được thôi, nếu anh ta làm thế, đó là chuyện tốt.

"Ý em là sao?" giọng anh ta văng lại từ đầu dây bên kia.

"Anh biết đấy. Điều đó thay đổi mọi thứ, tất nhiên."

"Anh không hiểu. Em cho rằng anh sẽ không yêu em nữa vì em làm tình với Eric?"

"Tôi... tôi không biết. Có lẽ."

"Hay em nghĩ làm tình với Eric sẽ chứng minh rằng em yêu anh ta?" Anh ta tỏ ra không nhân nhượng.

"Tôi không biết!" tôi lại nói, bối rối. Thậm chí tôi còn không nên nói chuyện thế này. Tôi nên bước ngay ra khỏi phòng tắm, giờ điện thoại lên cao, và gọi "Anh yêu? Jon gọi cho anh này."

Nhưng có điều gì đó đã giữ tôi ở đây, điện thoại áp chặt vào tai.

"Tôi nghĩ điều đó có thể kích thích trí nhớ của tôi," cuối cùng tôi nói, ngồi xuống bên mép bồn tắm. "Tôi cứ nghĩ, có lẽ trí nhớ của tôi vẫn còn ở đó, chỉ bị khóa lại, và chỉ cần tôi có thể với tới nó... Chuyện này thật đáng nản..."

"Hãy kể cho anh về chuyện đó," Jon nói giọng châm biếm, và tôi bỗng hình dung ra anh ta đứng đó trong chiếc áo phông màu xám và quần jean, nhìn mặt theo cách anh ta thường làm, cầm điện thoại bằng một tay, còn tay kia vòng ra sau đầu, thoáng lộ khoảng hõm ở nách...>

Hình ảnh sống động đến mức làm tôi chớp mắt.

"Vậy, thế nào? Chuyện làm tình ấy." Giọng anh ta đã thay đổi, thoải mái hơn.

"Nó như..." Tôi hắng giọng. "Anh biết đấy. Tình dục. Anh biết về tình dục mà."

"Anh có biết về tình dục," anh ta đồng ý. "Anh cũng biết thế nào là tình dục với Eric. Anh ta thành thạo... chu đáo... Anh ta có trí tưởng tượng khá..."

"Thôi đi! Anh đang khiến tất cả những điều đó thành đặc điểm xấu..."

"Chúng ta phải gặp nhau," Jon cắt ngang. "Nghiêm túc đấy."

"Chúng ta không thể." Tôi cảm thấy cơn run rẩy sợ hãi từ sâu thẳm bên trong. Như thể tôi sắp sửa bước qua miệng vực. Như thể tôi phải tự ngăn mình lại.

"Anh nhớ em lắm." Giọng anh ta nhỏ dần, êm ái hơn. "Lexi, em không biết anh nhớ em nhiều thế nào đâu, không được ở bên em khiến anh đau đớn..."

Tay tôi ướt đầm quanh điện thoại. Tôi không thể nghe anh ta nói thêm nữa. Chuyện này làm tôi bối rối; nó làm tôi mất bình tĩnh. Vì nếu đó là sự thực; nếu mọi điều anh ta nói đúng là sự thực...

"Nghe này, tôi phải bỏ máy đây," tôi nói vội vã. "Tôi sẽ gọi Eric cho anh." Chân tôi loạng choạng, tôi mở cửa buồng tắm và đi ra ngoài, giữ điện thoại thật xa như thể nó có bệnh truyền nhiễm.

"Lexi, chờ đã." Tôi có thể nghe thấy tiếng anh ta từ trong điện thoại vọng ra, nhưng tôi lờ đi.

"Eric!" Tôi gọi vội hoạt bát khi tới gần cửa và anh bước ra, quần khăn tắm. "Anh yêu? Jon gọi cho anh này. Jon kiến trúc sư ấy."

Chương 13

Chương 13

Tôi đã cố gắng. Tôi đã thực sự cố gắng. Tôi đã làm mọi điều có thể nghĩ ra để cả bộ phận thấy rằng tôi không phải là một con khốn.

Tôi đã dựng cả một áp phích đề nghị mọi người cho ý tưởng về một cuộc đi chơi vui vẻ của cả bộ phận, nhưng không ai thèm đóng góp gì. Tôi đặt hoa lên bậu cửa sổ, nhưng không ai thèm nhắc đến chuyện đó. Hôm nay tôi mang tới một giỏ lớn bánh nướng xốp vị việt quất, va ni, cả loại rắc vụn sô cô la, và đặt lên máy photocopy, cùng với một mẫu giấy ghi Cửa Lexi - Xin tự nhiên!

Tôi vừa dạo qua văn phòng lớn vài phút trước, nhưng chưa chiếc bánh nào được lấy đi. Nhưng chẳng sao, vẫn còn sớm mà. Tôi sẽ để đó mười phút nữa rồi đi kiểm tra lại.

Tôi lật một trang trong tập hồ sơ tôi đang xem, sau đó nhấp chuột vào tài liệu trên màn hình. Tôi nghiên cứu cả hồ sơ giấy và hồ sơ trên máy tính cùng lúc, cố gắng tham khảo chéo mọi thứ. Dù không cố ý, tôi ngáp thật lớn và gục đầu xuống bàn. Tôi mệt. Ý tôi là, tôi kiệt sức rồi. Sáng nào tôi cũng tới từ bảy giờ, chỉ để đọc thêm một chút trong núi giấy tờ trên bàn. Mắt tôi đỏ sọng vì đọc liên tục không ngừng.

Tôi suýt đã không trở lại đây nữa. Buổi sáng sau hôm Eric và tôi suýt làm tình, tôi tỉnh dậy với gương mặt tái nhợt, cơn đau đầu khủng khiếp nhất, và hoàn toàn không có chút mong muốn nào trở lại với công việc, không bao giờ. Tôi loạng choạng bước vào trong bếp, pha một tách trà với ba thìa đường đầy, sau đó ngồi xuống và viết xuống một tờ giấy, nhấn mặt với từng động tác:

LỰA CHỌN

1. Bỏ cuộc.

2. Không bỏ cuộc.

Tôi nhìn nó chăm chú thật lâu. Cuối cùng tôi gạch ngang từ Bỏ cuộc.

Vấn đề với bỏ cuộc là ta sẽ chẳng bao giờ biết. Ta không bao giờ biết liệu ta có thể làm được việc đó hay không. Và tôi chán ớn chuyện không biết gì về cuộc đời mình. Vì thế tôi đang ở đây, trong văn phòng, đọc tài liệu một cuộc tranh luận về xu hướng giá cả của loại sợi thảm suốt từ năm 2005. Chỉ để đề phòng chuyện đó quan trọng.

Không. Thôi nào. Nó đâu thể nào quan trọng được. Tôi đóng hồ sơ, đứng lên, duỗi thẳng chân, sau đó nhón chân đi ra cửa. Tôi mở cửa hé ra một chút và liếc nhìn đầy hy vọng sang văn phòng lớn. Tôi có thể thoáng nhìn thấy cái giỏ qua cửa sổ. Nó vẫn nằm yên không ai động tới.

Tôi cảm thấy vụn vỡ trong lòng. Có chuyện gì vậy? Tại sao không ai thèm lấy cái nào? Có lẽ tôi sẽ nói rõ rằng những chiếc bánh xốp đó dành cho mọi người. Tôi ra khỏi phòng, vào văn phòng chính.

"Chào mọi người!" Tôi nói vui vẻ. "Tôi chỉ muốn nói rằng chỗ bánh xốp đó là tôi dành tặng mọi người. Bánh mới làm sáng nay từ thẳng hiệu bánh tới đây. Vì thế... xin mời! Mời các bạn tự nhiên!"

Không ai trả lời. Không ai tỏ ra nhận thấy sự có mặt của tôi. Tôi bỗng nhiên trở nên vô hình hay sao?

"Vậy, dù sao." Tôi cố nặn ra một nụ cười. "Chúc ngon miệng!" Tôi xoay gót và đi ra.

Tôi đã làm phần việc của mình. Nếu họ thích ăn bánh xốp, họ sẽ ăn. Nếu không thì thôi. Kết thúc vấn đề. Tôi thực sự không quan tâm. Tôi ngồi lại xuống bàn, mở một báo cáo tài chính gần đây, và bắt đầu dò ngón tay dọc những cột liên quan. Sau vài phút, tôi ngả người ra sau, xoa mu bàn tay lên mắt. Những số liệu này chỉ khẳng định điều tôi đã biết: kết quả hoạt động của bộ phận tôi rất tồi tệ.

Năm ngoái doanh thu có tăng lên một chút, nhưng vẫn còn quá thấp. Chúng tôi sẽ gặp rắc rối thực sự nếu không xoay chuyển được mọi việc. Có hôm tôi đã nhắc đến điều đó với Byron - và

anh ta thậm chí chẳng hề tỏ ra lo lắng. Sao anh ta có thể thờ ơ như vậy? Tôi ghi lại trên giấy nháp - "Thảo luận doanh thu với Byron." Sau đó tôi hạ bút xuống.

Tại sao họ không muốn ăn bánh xốp của tôi?

Tôi đã rất lạc quan khi mua bánh sáng nay. Tôi hình dung gương mặt mọi người sáng lên khi nhìn thấy, và có người nói "Thật là ý tưởng dễ thương, Lexi. Cảm ơn!" Nhưng bây giờ thì tôi tiu nghỉu. Chắc họ phải ghét tôi lắm. Ý tôi là, chắc chắn phải ghét ai đó lắm thì mới từ chối một chiếc bánh xốp, phải không nào? Mà những cái bánh đó lại hết sức tuyệt hảo. Chúng rất mới và béo ngậy, và những chiếc bánh việt quất kem chanh ở trên.

Một giọng nói nhỏ xíu của nhận thức trong đầu bảo tôi hãy bỏ chuyện đó đi. Quên đi. Chỉ là một giỏ bánh xốp thôi mà, vì Chúa.

Nhưng tôi không thể. Tôi không thể chỉ ngồi đó. Trong cơn bộc phát, tôi đứng vội lên và đi sang văn phòng chính. Cái giỏ vẫn nằm đó, chưa hề được động tới. Mọi người vẫn đang gõ máy tính, hoặc nói chuyện điện thoại, tảng lờ cả tôi lẫn món bánh xốp.

"Vây!" Tôi cố gắng tỏ ra thoải mái. "Không ai muốn ăn bánh xốp sao? Loại này ngon lắm đấy!"

"Bánh xốp?" Cuối cùng Fi nói, mày nhíu lại. "Tôi có thấy cái bánh xốp nào đâu." Cô nhìn quanh văn phòng như thể đang ngờ ngàng. "Có ai nhìn thấy bánh xốp ở đâu không?"

Mọi người nhún vai, như thể đều ngờ ngàng.

"Cô muốn nói bánh xốp kiểu Anh." Carylton nhíu mày. "Hay bánh xốp kiểu Pháp?"

"Họ có làm bánh xốp ở Starbucks. Tôi có thể gọi vào nếu cô thích," Debs nói, hầu như không che giấu nụ cười.

Ha- ha. Hay lắm đấy.

"Được thôi!" tôi nói, cố gắng che giấu sự tổn thương. "Nếu mọi người muốn tỏ ra trẻ con về chuyện này, cũng được thôi. Quên chuyện này đi. Tôi chỉ cố gắng tỏ ra thân thiện."

Thở thật mạnh, tôi hiện ngang bước ra. Tôi có thể nghe thấy tiếng cười thầm và khúc khích sau lưng, nhưng tôi cố gắng bỏ ngoài tai. Tôi phải có lòng tự trọng; tôi phải bình thản và giữ phong thái sếp. Tôi không được nổi giận. Tôi không được phản ứng.

Ồi Chúa ơi. Tôi không thể. Cảm giác bị xúc phạm và giận dữ đang sôi sùng sục trong người tôi như núi lửa. Sao họ có thể độc ác đến thế?

"Thực ra, mọi chuyện không ổn." Tôi bước trở lại văn phòng, mặt tôi nóng rực. "Nghe này, tôi đã tốn rất nhiều thời gian và rắc rối để mua chỗ bánh xốp này, vì tôi nghĩ sẽ rất tốt khi mọi người chút gì đó, thế mà bây giờ tất cả thậm chí vờ như không nhìn thấy..."

"Tôi xin lỗi, Lexi." Fi có vẻ ngỡ ngàng và hối lỗi. "Tôi thực sự không hiểu cô đang nói về chuyện gì."

Carolyn cười phì và có gì đó trong tôi bùng lên.

"Tôi đang nói về thứ này!" Tôi tóm lấy một cái bánh xốp có rắc vụn sô cô la vung ra trước mặt Fi, và cô hơi rút lại. "Đây là một cái bánh xốp! Một cái bánh xốp khốn kiếp! Ừm, được thôi! Nếu mọi người không ăn, tôi sẽ ăn!" Tôi nhét cái bánh vào mồm và bắt đầu nhai một cách giận dữ, sau đó cắn một miếng nữa. Những mảnh vụn rơi khắp sàn, nhưng tôi không quan tâm. "Thực ra, tôi sẽ ăn hết!" tôi nói thêm. "Sao lại không chứ?" Tôi tóm lấy một cái bánh kem việt quất và cũng tống vào mồm. "Ừm, ngon tuyệt!"

"Lexi?" tôi quay người lại và ruột gan tôi quặn thắt. Simon Johnson và Byron đang đứng ở cửa văn phòng.

Byron trông như thể anh ta muốn nổ tung vì khoái trá. Simon nhìn tôi như thể tôi là một con vượn điên rồi đang ném thức ăn quanh vườn thú.

"Simon!" Tôi thổi vụn bánh xốp một cách hoảng hốt. "Ừm... Xin chào! Ông khỏe không?"

"Tôi chỉ muốn nói chuyện một chút, nếu cô không... bận?" Simon nhướn mày.

"Tất nhiên là không!" Tôi vuốt lại tóc, tuyệt vọng cố gắng nuốt một miếng bánh đầy. "Cùng về

văn phòng tôi đi."

Khi tôi đi ngang qua cánh cửa kính, tôi thoáng thấy hình ảnh chính mình và nhân mặt khi thấy đôi mắt tôi, đỏ sọng vì mệt mỏi. Tóc tôi trông cũng hơi xõa xượi. Có lẽ tôi nên buộc gọn lại. Ô, bây giờ thì tôi chẳng thể làm gì được rồi.

"Vây, Lexi." Simon nói khi tôi đóng cửa và vớt những chiếc bánh xốp mới ăn một nửa lên bàn. "Tôi vừa họp một chút với Byron về tháng Sáu năm 07. Tôi chắc anh ấy đã thông tin cho cô về diễn biến."

"Tất nhiên." Tôi gật đầu, cố gắng tỏ vẻ tôi biết ông ta đang tháng Sáu năm 07" hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì với tôi. Hồi đó đã xảy ra điều gì hay sao?

"Tôi đã lên lịch họp để đưa ra quyết định cuối cùng vào thứ Hai. Bây giờ tôi sẽ không nói gì thêm nữa. Rõ ràng thật trọng là điều cốt yếu..." Simon ngừng lại giữa chừng, trán bỗng nhiên nhăn lại. "Tôi biết cô còn e dè, Lexi. Chúng ta đều thế. Nhưng thực sự không có lựa chọn nào khác."

Ông ta đang nói về chuyện gì cơ chứ? Chuyện gì chứ?

"Ừm, Simon, tôi chắc chúng ta có thể tìm ra cách giải quyết," tôi vờ vịt, hết sức hy vọng ông ta sẽ không yêu cầu tôi nói rõ hơn.

"Tốt lắm, Lexi. Tôi biết cô sẽ thay đổi quan điểm." Ông ta lại cất cao giọng, nghe có vẻ vui vẻ hơn. "Tôi sẽ gặp James Garrison, người mới ở Southeys. Cô nghĩ sao về anh ta?"

Ơn Chúa. Cuối cùng cũng có điều gì đó tôi từng nghe đến.

"À có." tôi nhanh nhẹn nói. "Không may tôi lại nghe tin Southeys không được tốt lắm. Chúng ta sẽ phải tìm nhà phân phối ở nơi khác."

"Tôi lại không nghĩ thế, Lexi!" Byron cắt ngang với một tiếng cười. "Southeys vừa mới đề nghị với chúng ta một gói dịch vụ với giá cả rất tốt." Anh ta quay sang Simon. "Tuần trước tôi đã ở bên đó cả ngày, cùng với Keith của Nội thất Mềm. James Garrison đã xoay chuyển tình hình của công ty đó. Chúng tôi rất ấn tượng."

Mặt tôi nóng bừng. Thằng khốn.

"Lexi, cô không đồng ý với Byron sao?" Simon quay sang tôi đầy ngạc nhiên. "Cô đã gặp James Garrison chưa?"

"Tôi... ừm... chưa, tôi chưa gặp." Tôi nuốt khan. "Tôi... tôi chắc anh nói đúng, Byron."

Anh ta đã đánh bại tôi hoàn toàn. Một cách cố ý.

Yên lặng kinh khủng. Tôi có thể thấy Simon nhìn tôi với vẻ thất vọng ngổ ngàng. "Được thôi," cuối cùng ông ta nói. "Ừm, tôi phải đi. Rất vui gặp cô, Lexi "

"Tạm biệt. Simon." Tôi tiễn ông ta ra khỏi phòng, cố gắng hết sức để có giọng tự tin và kiểu quản lý cấp cao. "Tôi mong sớm bắt kịp thông tin. Có lẽ lúc nào đó chúng ta sẽ đi ăn trưa..."

"Này, Lexi." Byron bỗng nhiên nói, chỉ vào mông tôi. "Có gì trên váy cô kia." Tôi sờ ra sau, và thấy mình giật ra một mẩu giấy nháp. Tôi nhìn vào nó - và mặt đất dường như xoay tròn dưới chân tôi như cát chảy. Chữ viết hoa của ai đó, bằng bút dạ màu hồng: Tôi muốn Simon Johnson. Tôi không dám nhìn vào Simon Johnson. Đầu tôi như thể sắp nổ tung.

Byron cười phá lên. "Còn một mẩu nữa." Anh ta hất đầu và tôi điếng người khi giật ra mảnh giấy dính thứ hai: Simon, hãy ngủ với tôi!

"Chỉ là một trò tinh quái ngu ngốc!" Tôi vò nhàu mẩu giấy dính một cách tuyệt vọng. "Nhân viên của tôi đang vui đùa một chút..."

Simon Johnson trông chẳng có vẻ gì thích thú.

"Được thôi," ông ấy nói sau khi ngáp ngừng, "Ừm, hẹn gặp cô sau, Lexi."

Ông ấy quay gót và đi xa dần dọc hành lang cùng với Byron. Sau một phút, tôi nghe thấy Byron nói. "Simon, bây giờ ông đã tận mắt thấy rồi chứ? Cô ta hoàn toàn..."

Tôi đứng đó, nhìn họ bước đi, vẫn run rẩy vì sửng sốt. Thế là hết. Sự nghiệp của tôi đã bị hủy

hoại trước khi tôi có cơ hội thử làm điều gì đó. Trong cơn choáng váng, tôi bước trở lại văn phòng và ngồi phịch xuống ghế. Tôi không thể làm việc này. Tôi kiệt sức rồi. Byron đã đánh bại tôi. Không ai muốn ăn bánh xốp của tôi.

Nghĩ đến chuyện cuối cùng, tôi cảm thấy hết sức đau lòng - và bỗng nhiên tôi không thể kiềm chế nổi, một giọt nước mắt chảy xuống mặt. Tôi vùi mặt vào hai tay và chẳng mấy chốc cả người tôi rung lên vì nức nở. Tôi đã tưởng mọi chuyện sẽ rất tuyệt. Tôi tưởng làm sếp sẽ rất vui vẻ và hứng thú. Tôi chưa từng nhận ra... Tôi chưa từng nghĩ...

"Chào cậu." Một giọng nói cắt ngang suy nghĩ của tôi, tôi ngẩng đầu lên và thấy Fi đang đứng ngay trong khung cửa.

"Ồ. Chào cậu." Tôi lau mắt qua loa. "Xin lỗi. Tôi chỉ đang..."

"Cậu không sao chứ?" cô lúng túng nói.

"Tôi không sao. Ổn cả." Tôi sờ soạng trong ngăn kéo để tìm một mẫu giấy thấm và hỉ mũi. "Cậu cần gì sao?"

"Xin lỗi về mẫu giấy dính." Cô cắn môi. "Bọn tôi chẳng bao giờ nghĩ Simon sẽ xuống đây. Chuyện đó chỉ để cho vui thôi."

"Không sao." Giọng tôi run rẩy. "Các cậu làm sao biết được chứ."

"Ông ta nói gì?"

"Ông ta chẳng có ấn tượng gì." Tôi thở dài. "Nhưng dù sao ông ta cũng chẳng có ấn tượng gì với tôi, vì thế có gì khác biệt chứ?" Tôi bẻ một miếng bánh xốp rắc vụn sô cô la, nhét vào mồm, và ngay lập tức cảm thấy khá hơn. Trong khoảng một phần tỉ giây.

Fi đang nhìn tôi chằm chằm.

"Tôi tưởng cậu không ăn những thứ có ca lo nữa?" cuối cùng cô nói.

"Đúng, đúng thế. Làm như thể tôi có thể sống mà không có sô cô la." Tôi cắn một miếng bánh xốp thật lớn nữa. "Phụ nữ cần sô cô la. Khoa học nói thế."

Yên lặng, và tôi nhìn lên để thấy Fi đang nhìn tôi một cách lưỡng lự. "Thật lạ," cô nói. "Cậu nói cứ như Lexi ngày xưa."

"Tôi vẫn là Lexi ngày xưa." Tôi bỗng cảm thấy mệt mỏi khi phải giải thích lại mọi chuyện một lần nữa.

"Fi... hãy hình dung cậu tỉnh dậy vào sáng mai và bỗng nhiên đó là năm 2010. Và cậu phải chui tọt vào một cuộc đời mới và phải là một con người mới. Đó là chuyện xảy ra với tôi." Tôi bẻ một miếng bánh xốp nữa và nhìn nó vài giây, sau đó bỏ xuống. "Và tôi không nhận ra con người mới đó, tôi không biết tại sao cô ta lại thế này. Và chuyện đó đại loại... khá khó khăn."

Yên lặng kéo dài. Tôi nhìn chằm chằm bất động xuống bàn, thở khó nhọc, bóp vụn miếng bánh thành nhiều mảnh nhỏ. Tôi không dám nhìn lên, sợ rằng Fi lại nói điều gì đó mỉa mai hoặc cười cợt và tôi sẽ lại khóc òa lên.

"Lexi, tôi xin lỗi." Khi cô nói, giọng cô thật khẽ, đến mức tôi hầu như không nghe thấy. "Tôi không... bọn tôi đã không nhận ra. Ý tôi là, trông cậu chẳng khác chút nào hết."

"Tôi biết." Tôi rầu rĩ cười với cô. "Trông tôi như một con búp bê Barbie tóc nâu." Tôi nhắc một lọn tóc màu hạt dẻ lên và thả nó rơi xuống. "Khi tôi nhìn mình trong gương trong bệnh viện, tôi suýt thì chết ngất vì sững sờ. Tôi không biết tôi là ai."

"Nghe này..." Cô cắn môi và xoay xoay mấy cái vòng. "Tôi xin lỗi. Về chuyện bánh xốp, và tờ giấy dính và... mọi chuyện. Sao hôm nay cậu không đi ăn trưa với bọn tôi nhỉ?" Cô đi về phía cái bàn với sự sốt sắng bất ngờ. "Hãy bắt đầu lại."

"Điều đó sẽ rất tuyệt." Tôi mỉm cười đầy biết ơn. "Nhưng hôm nay thì tôi không thể. Tôi gặp Dave Kém cõi để ăn trưa."

"Dave Kém cõi?" Giọng cô sững sốt và tôi không thể nhịn cười. "Tại sao cậu lại gặp anh ta? Lexi, cậu không nghĩ đến chuyện..."

"Không! Tất nhiên là không! Tôi chỉ cố gắng tìm hiểu điều gì đã xảy ra với cuộc đời tôi trong ba năm qua. Ghép các mảnh lại với nhau." Tôi lưỡng lự, bỗng nhiên nhận ra Fi có thể có câu trả lời cho mọi câu hỏi của tôi. "Fi, cậu có biết mọi chuyện kết thúc thế nào giữa tôi với Dave Kém cỏi?"

"Không hề." Fi nhún vai. "Cậu chẳng bao giờ kể cho bọn tôi nghe cậu đã chia tay thế nào. Cậu để bọn tôi ngoài mọi chuyện. Kể cả tôi. Như thế... cậu chỉ còn quan tâm đến sự nghiệp. Vì thế cuối cùng bọn tôi đã thôi không cố tìm hiểu."

Tôi có thể thấy một thoáng tổn thương trên mặt cô ấy.

"Tôi xin lỗi, Fi," tôi lúng túng. "Tôi không định để cậu ngoài mọi chuyện. Ít nhất, tôi không nghĩ là tôi đã làm vậy..." Điều này thật kỳ quặc, xin lỗi vì điều gì đó tôi thậm chí không nhớ. Như thể tôi là ma sói hay gì đó.

"Đừng lo. Đó không phải là cậu. Ý tôi là, đó là cậu... nhưng lại không phải là cậu..." Fi nói nhỏ dần. Cô cũng có vẻ khá bối rối.

"Tôi nên đi." Tôi liếc nhìn đồng hồ và đứng lên. "Có lẽ Dave Kém cỏi sẽ có vài câu trả lời."

"Này, Lexi." Fi nói, trông bối rối. "Cậu còn để sót một tờ." Cô giật mạnh ngón tay vào váy tôi. Tôi cúi xuống và lấy ra một tờ giấy dính nữa. Nó viết Simon Johnson: Em sẽ.

"Tôi chắc chắn sẽ không." Tôi nói, vò nhàu tờ giấy.

"Không sao?" Fi cười toe toét ranh mãnh. "Tôi thì có."

"Không, cậu không đâu!" Tôi không thể không cười khúc khích trước vẻ mặt của cô ấy.

"Tôi nghĩ ông ấy cũng khá đấy chứ."

"Ông ta thật già nua! Có lẽ còn chẳng làm được nữa ấy chứ." Tôi nhìn vào mắt cô và bỗng nhiên cả hai chúng tôi cùng cười không kiềm chế nổi, như những ngày xa xưa. Tôi vút áo khoác xuống và ngồi trên tay ghế sofa, ôm bụng cười lăn lộn, không thể nào dừng lại. Hình như tôi đã không cười thế này suốt từ hồi bị tai nạn. Như thể toàn bộ những căng thẳng đều được giải tỏa; mọi chuyện đều được cơn cười xóa sạch.

"Chúa ơi, tôi đã rất nhớ cậu." cuối cùng Fi nói, vẫn còn thở hổn hển vì cười.

"Tôi cũng nhớ cậu." Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng tập trung. "Fi, thực sự đấy. Tôi xin lỗi dù tôi đã ra sao... hay đã làm bất cứ điều gì đi nữa..."

"Đừng có ngốc thế." Fi cắt ngang lời tôi nhẹ nhàng nhưng kiên quyết, đưa áo khoác cho tôi. "Đi gặp Dave Kém cỏi đi."

Hóa ra Dave Kém cỏi cũng đã khá thành công. Ý tôi là, thực sự thành công. Hiện giờ anh ta làm tại trụ sở chính của Xưởng Sửa chữa Ô tô, và có vị trí bán hàng khá cao cấp. Khi anh ta bước ra khỏi thang máy, trông anh ta rất bảnh bao trong bộ vest sọc nhỏ, tóc dài hơn nhiều so với kiểu đầu húi cua ngày xưa, và đeo kính không gọng. Tôi không thể không nhảy dựng lên khỏi chiếc ghế ở sảnh và kêu lên.

"Dave Kém cỏi! Nhìn anh kìa!"

Ngay lập tức anh ta nhăn mặt, và thận trọng nhìn quanh sảnh. "Không ai còn gọi anh là Dave Kém cỏi nữa," anh ta ngắt lời rất nhỏ. "Anh là David, được chứ?"

"Ồ, đúng. Xin lỗi... ờ... David. Không phải là Nam tính sao?" Tôi không thể kìm nén không nói thêm, và anh ta bắn cho tôi một tia mắt giận dữ.

Cái bụng phệ của anh ta cũng đã biến mất, tôi nhận thấy khi anh ta tựa vào quầy để nói gì đó với cô lễ tân. Chắc dạo này anh ta tập luyện tử tế, không như thói quen ngày xưa, với năm lần nâng tạ, rồi mở đánh tách một lon bia và bật ti vi xem bóng đá.

Bây giờ khi nhìn lại, tôi không tin nổi mình đã chịu đựng được anh ta. Quần lót bẩn vút bừa bãi khắp căn hộ. Những câu đùa thô lỗ, nói xấu phụ nữ. Sự hoang tưởng điên rồ rằng tôi tuyệt vọng trối anh ta vào hôn nhân với ba đứa con và đồng việc nhà cực nhọc.

Ý tôi là. Được thế thì anh ta đã quá may.

"Trông em xinh lắm. Lexi." Khi anh ta quay từ bàn lễ tân lại, anh ta nhìn tôi từ trên xuống dưới. "Đã lâu lắm rồi. Anh đã thấy em trên ti vi, tất nhiên. Chương trình Tham vọng đó. Kiểu chương trình anh cũng muốn tham gia một lần." Anh ta ném cho tôi một cái nhìn thương hại. "Nhưng anh đã nhảy qua mức đó rồi. Anh tiến khá nhanh. Chúng ta đi chứ?"

Xin lỗi, tôi không thể coi Dave Kém coi một cách nghiêm túc là "David doanh nhân thành đạt nhanh chóng". Chúng tôi ra khỏi văn phòng và đi về phía mà Dave Kém coi gọi là "tiệm ăn ngon trong vùng", và suốt dọc đường đi, anh ta liên tục điện thoại, nói ầm ầm về "thương vụ" và "nhà máy", mắt liên tục liếc sang phía tôi.

, "tôi nói khi cuối cùng anh ta cất điện thoại đi. "Bây giờ anh thực sự là sếp lớn rồi."

"Anh có một chiếc Ford Focus." Anh ta tự nhiên coi khuy tay áo. "Thẻ tín dụng Amex của công ty. Được sử dụng biệt thự nghỉ trượt tuyết của công ty nữa."

"Tuyệt quá!" Lúc này chúng tôi đã tới tiệm ăn, một nhà hàng nhỏ của Ý. Chúng tôi ngồi xuống và tôi nhoài người về phía trước, tựa cằm vào tay. Dave Kém coi có vẻ hơi sốt ruột, xoay xoay tờ thực đơn nhựa trong tay và liên tục kiểm tra điện thoại.

"David," tôi bắt đầu. "Em không biết anh có nhận được tin nhắn nói lý do em muốn gặp anh?"

"Thư ký của anh nói rằng em muốn nói về chuyện ngày xưa?" anh ta thận trọng nói.

"Đúng. Vấn đề là em vừa bị tai nạn xe hơi. Và cố gắng lắp ghép lại cuộc đời, tìm hiểu xem đã xảy ra những chuyện gì, nói chuyện về sự chia tay của chúng ta..."

Dave Kém coi thở dài.

"Em yêu, liệu chuyện này có thực sự là ý kiến hay, khi đào bới lên tất cả những chuyện đó. Lúc đó chúng ta đều đã nói với nhau hết rồi."

"Đào bới lên tất cả những chuyện gì?"

"Em biết đấy..." Anh ta nhìn quanh và bắt gặp ánh mắt của một người phục vụ đứng thờ thẩn gần đó. "Có ai phục vụ ở đây không? Cho chút rượu vang đi. Một chai vang đỏ nhé."

"Nhưng em không biết! Em không biết chuyện gì đã xảy ra!" Tôi lại nhoài người gần hơn về phía anh ta, cố gắng thu hút sự chú ý. "Em bị chứng mất trí nhớ. Cô thư ký của anh không giải thích sao? Em không nhớ điều gì hết."

Rất từ từ. Dave Kém coi quay lại và nhìn tôi chằm chằm, như thể nghi ngờ một trò đùa.

"Em bị chứng mất trí nhớ?>" "Đúng! Và em đã phải nằm viện."

"Khỉ thật." Anh ta lắc đầu khi một người phục vụ tới bàn bắt đầu quy trình dài dòng của rót và nếm rượu. "Vậy em không nhớ gì hết?"

"Bất cứ điều gì xảy ra trong ba năm qua. Và chuyện em muốn biết là tại sao chúng ta lại chia tay? Đã có chuyện gì đó xảy ra... hay chúng ta chỉ xa nhau dần... hay gì đó?"

Dave Kém coi không trả lời thẳng. Anh ta nhìn tôi qua ly rượu. "Vậy em có nhớ được chuyện gì không?"

"Chuyện duy nhất là đêm trước đám tang của bố em. Em đã tới một câu lạc bộ đêm, và em rất bức mình vì anh không xuất hiện... và sau đó em bị ngã xuống mấy bậc thang trong khi trời mưa... Đó là tất cả những gì em nhớ."

"Đúng, đúng." Anh ta gật đầu về trầm ngâm. "Anh nhớ đêm đó. Ừm, trên thực tế... đó là lý do chúng ta chia tay."

"Tại sao?" tôi nói, ngỡ ngàng.

"Vì anh đã không tới. Em bỏ anh. Chấm hết." Anh ta uống một ngụm rượu vang, rõ ràng có vẻ thư giãn.

"Thật sao?" tôi nói, sững sốt. "Em bỏ anh?"

"Buổi sáng hôm sau. Em nói đã thấy quá đủ, và mọi chuyện chấm dứt như vậy. Chúng ta kết thúc."

Tôi nhú mày khi cố gắng hình dung lại hình ảnh đó. "Vậy chúng ta có cái cọ ầm ĩ không?"

"Không hẳn là cãi cò," Dave Kém cỏi nói sau một thoáng cân nhắc. "Gần giống như cuộc thảo luận của người lớn. Chúng ta nhất trí rằng đã đến lúc phù hợp để kết thúc và em nói có lẽ em đang phạm sai lầm lớn nhất trên đời, nhưng em không thể kiềm chế bản chất sở hữu, ghen tuông của mình."

"Thật sao?" tôi nói đầy hồ nghi.

"Đúng. Anh đề nghị được đi cùng em tới đám tang của bố để ở bên em, nhưng em từ chối, nói rằng em không thể chịu đựng được khi nhìn thấy anh." Anh ta uống một ngụm rượu. "Tuy nhiên anh không oán giận gì em. Anh nói, 'Lexi, anh sẽ luôn quan tâm đến em. Bất cứ điều gì em muốn, anh cũng muốn.' Anh tặng em một bông hoa hồng và nụ hôn cuối cùng. Sau đó anh đi. Mọi chuyện thật đẹp."

Tôi để ly xuống bàn và quan sát anh ta. Mắt anh ta mở to và có vẻ vô tội y như khi anh ta lừa bịp khách hàng mua thêm thứ bảo hiểm bổ sung vợ vẫn nào đó cho xe của họ.

"Vậy đó chính xác là chuyện đã xảy ra?" tôi nói.

"Từng lời một." Anh ta cầm thực đơn lên. "Em có muốn ăn bánh mì tỏi?"

Có phải là tôi tưởng tượng ra, hay thật sự anh ta vui vẻ hơn nhiều kể từ khi nghe chuyện tôi bị chứng mất trí nhớ?

"Dave Kém cỏi... đó có thực sự là những gì đã xảy ra?" Tôi hướng đến anh ta cái nhìn nghiêm khắc nhất, sắc bén nhất.

"Tất nhiên," anh ta nói bằng giọng tổn thương. "Và đừng có gọi anh là Dave Kém cỏi nữa."

"Xin lỗi." Tôi thở dài, và bắt đầu bẻ một chiếc bánh mì. Có lẽ anh ta đã nói sự thật. Hay một phiên bản sự thật của Dave Kém cỏi. Có lẽ đúng là tôi đã bỏ anh ta thật. Chắc chắn tôi đã tức điên lên với anh ta.

"Vậy... hồi đó còn có chuyện gì khác xảy ra?" Tôi bẻ cái bánh mì làm đôi và bắt đầu gặm. "Có gì khác mà anh còn nhớ? Như là, tại sao bỗng nhiên em lại quá quan tâm đến sự nghiệp? Tại sao em lại không cởi mở với bạn bè nữa? Em đã nghĩ những gì?"

"Làm sao anh biết được." Dave Kém cỏi xem xét kỹ cái thực đơn đặc biệt. "Dùng chung một suất lasagna đúng nhé?"

"Mọi chuyện thật quá... rắc rối." Tôi day day lông mày. "Em cảm thấy như em bị vút vào giữa một tấm bản đồ, với một mũi tên lớn chĩa vào em. 'Bạn Đang Ở Đây.' Nhưng điều em muốn biết là: em tới đây bằng cách nào?"

Cuối cùng Dave Kém cỏi cũng đưa mắt lên khờ khạo nhìn thực đơn đặc biệt.

"Thứ em cần là thiết bị định vị toàn cầu GPS." anh ta nói, như đức Đạt lai Lạt ma tuyên bố trình trọng trên đỉnh một ngọn núi.

"Đúng thế! Chính xác!" Tôi tì vào bàn hăng hái. "Em cảm thấy bị lạc đường. Và nếu em có thể lần theo lối đi, nếu em có thể tìm ra con đường trở lại thế nào đó..."

Dave Kém cỏi đang gật gù một cách hiểu biết. "Anh có thể thu xếp cho em."

"Sao?" tôi nói, không hiểu lắm.

"Anh có thể bán GPS cho em." Anh ta gõ nhẹ vào mũi. "Ở Xưởng Sửa chữa Ô tô, bọn anh có bán."

Trong giây lát, tôi tưởng mình nổ tung vì tức giận mất.

"Em không cần GPS theo nghĩa đen!" Tôi gần như hét lên. "Đó là một phép ẩn dụ. Phép- ẩn- dụ!"

"Được, được. Đúng, tất nhiên." Dave Kém cỏi gật đầu, lông mày nhú lại khi cố gắng nuốt trôi những lời của tôi và nghiền ngẫm. "Đó là hệ thống gắn liền sao?"

Tôi không tin nổi. Tôi thực sự đã hẹn hò với gã này sao?

"Đúng, đúng thế," cuối cùng tôi nói. "Honda sản xuất loại đó. Ăn bánh mì tỏi nhé."

Khi về đến nhà, tôi định hỏi Eric xem anh có biết gì về cuộc chia tay của tôi với Dave Kém cỏi. Chắc chúng tôi đã nói chuyện về tất cả những mối quan hệ cũ của tôi, tất nhiên. Nhưng khi

bước vào căn hộ, tôi cảm nhận ngay rằng đó không phải lúc thích hợp. Anh đang sai bước quanh nhà, nói chuyện điện thoại, trông có vẻ căng thẳng.

"Đi nào, Lexi." Anh lấy tay che điện thoại. "Chúng ta sẽ muộn mất."

"Đi đâu cơ?">

"Đi đâu cơ?" Eric lặp lại, nhìn tôi như thể tôi vừa hỏi anh trọng lực là gì. "Tối buổi lễ khai trương!"

Khỉ thật. Đêm nay là lễ khai trương Blue 42. Tôi biết điều đó; nó chỉ trượt khỏi đầu tôi.

"Tất nhiên," tôi vội vã nói. "Em sẽ sẵn sàng ngay đây."

"Em không vấn tóc lên sao?" Eric hướng cái nhìn chỉ trích lên tóc tôi. "Trông có vẻ không chuyên nghiệp."

"Ồ. Ờ... được. Được thôi."

Hoàn toàn bối rối, tôi thay sang một bộ vest may đo bằng lụa đen, đi đôi giày đen cao gót nhất, và nhanh chóng vấn tóc thành một búi. Tôi đeo thêm kim cương, sau đó quan sát mình.

Ái chà, trông tôi thật buồn tẻ. Như một chuyên viên thống kê vậy. Tôi cần... cái gì đó khác. Chẳng lẽ tôi không còn cái ghim cài áo nào? Hay hoa, khăn lụa, hoặc những cái kẹp tóc lấp lánh? Bất cứ thứ gì thú vị? Tôi lục tìm ngăn kéo một lúc, nhưng chẳng tìm thấy gì ngoài một dải buộc tóc màu be đơn giản. Tuyệt. Đúng là một thông điệp về thời trang thực sự.

"Sẵn sàng chưa?" Eric sai bước vào. "Trông em ổn rồi đấy. Đi thôi."

Chúa ơi. Tôi chưa từng thấy anh căng thẳng và bị kích động đến vậy. Suốt dọc đường tới đó, anh nói chuyện điện thoại, và cuối cùng khi cất điện thoại đi, anh gõ nhẹ ngón tay lên nó, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa xe.

"Em chắc mọi chuyện sẽ rất tốt đẹp," tôi nói khích lệ."

"Phải như vậy," anh nói mà không quay về phía tôi. "Đây là cú thúc doanh thu lớn. Rất nhiều nhân vật siêu giàu. Rất đông báo chí. Đây là nơi chúng ta sẽ biến Blue 42 thành chủ đề chuyện trò của cả thành phố."

Khi chúng tôi rẽ vào cổng, tôi không thể không há hốc miệng vì kinh ngạc. Những ngọn đuốc cháy sáng dẫn đường tới cửa trước. Những luồng sáng la de quét lên bầu trời đêm. Có một tấm thảm đỏ cho khách thậm chí cả vài người chụp ảnh chờ sẵn. Trông cứ như một buổi công chiếu phim.

"Eric, thật là kinh ngạc." Một cách bốc đồng, tôi siết chặt tay anh ấy. "Đây sẽ là một chiến thắng."

"Hãy hy vọng như vậy." Lần đầu tiên, Eric quay sang thoáng cười thật nhanh với tôi. Người lái xe mở cửa cho tôi, và tôi cầm túi lên để chuẩn bị bước ra.

"À, Lexi." Eric sờ tìm gì đó trong túi áo. "Trước khi anh quên mất, anh định đưa cho em cái này." Anh đưa cho tôi một mẫu giấy.

"Cái gì vậy?" Tôi mỉm cười khi mở nó ra. Sau đó nụ cười của tôi tan biến. Đó là một hóa đơn. Trên cùng là tên Eric, nhưng anh đã gạch đi và viết "Chuyển cho Lexi Gardiner." Tôi kinh ngạc lướt nhanh dòng chữ. Đồ Mỹ nghệ Thủy tinh Chelsea Bridge. Báo Bay Lớn: khối lượng 1. Thanh toán: 3.200 Bảng.

"Anh đã đặt hàng một món thay thế," Eric nói. "Em có thể thanh toán bất cứ lúc nào. Séc cũng được, hoặc chỉ cần chuyển khoản sang tài khoản của anh..."

Anh ấy đang ghi hóa đơn cho tôi?

"Anh muốn em trả tiền cho con báo?" Tôi cố nặn ra một nụ cười, chỉ để xem liệu anh có đang đùa. "Bằng tiền của chính em?"

"Thì em đánh võ mà." Giọng Eric có vẻ ngạc nhiên. "Có vấn đề gì sao?"

"Không! Không sao cả." Tôi nuốt khan. "Em sẽ viết séc cho anh. Ngay khi chúng ta về đến nhà."

"Không phải vội đâu." Eric mỉm cười, và chỉ vào người lái xe đang giữ cửa chờ. "Chúng ta nên

đi thôi."

Không sao mà, tôi tự nói với mình một cách kiên quyết. Chuyện anh ấy ghi hóa đơn cho tôi cũng công bằng mà. Đó rõ ràng là cách cư xử trong cuộc hôn nhân của chúng tôi.

Nhưng đó không nên là cách cư xử của một cuộc hôn nhân.< />Không. Thôi đi. Ổn cả mà. Mọi chuyện đều tốt đẹp.

Tôi nhét tờ giấy vào túi và mỉm cười rạng rỡ hết mức với người lái xe, sau đó ra khỏi xe và đi theo Eric dọc tầm thảm đỏ.

Chương 14

Chết tiệt. Đây thực sự là một bữa tiệc háo nhoáng hê trọng. Cả tòa nhà tràn ngập ánh sáng và tiếng nhạc thình thịch. Tầng áp mái trông còn kỳ diệu hơn trước đó, có hoa ở khắp nơi, và những người phục vụ mặc đồng phục đen đẹp đẽ đứng bê khay sâm banh, cùng những túi quà sẵn sàng cho mọi người lấy. Ava và Jon, và vài người khác mà tôi không nhận ra, đang đứng tụ tập bên cửa sổ, và Eric sải bước tới chỗ họ.

"Mọi người," anh nói. "Chúng ta đã xem lại danh sách khách mời chưa? Sarah, cô có danh sách báo chí đó không? Mọi chuyện đều trong tầm kiểm soát chứ?"

"Họ đã tới." Một cô gái trẻ mặc váy liền vôi vãi bước vào, suýt thì trượt ngã trên đôi giày gót nhọn. "Nhà van Gogen đến sớm. Và họ mang theo cả bạn bè. Còn có một nhóm nữa ngay đằng sau họ!"

"Chúc may mắn, các bạn." Eric đang đập tay với cả nhóm. "Hãy bán tòa nhà này."

Ngay sau đó, một cặp mặc áo choàng có vẻ đắt tiền tiến vào, và Eric chuyển hoàn toàn sang thể chủ động đầy quyền rũ, đưa họ tới gặp Ava, lấy rượu sâm banh cho họ, và dẫn họ tới cửa sổ ngắm phong cảnh. Những người khác tiếp tục tới, và chẳng mấy chốc đã có một đám đông chuyện trò lao xao, lật qua lật lại những cuốn sách giới thiệu, và ngấm thác nước.

Jon đứng cách tôi khoảng chục mét về phía bên trái, mặc một bộ vest màu sẫm, nhú mào khi nói chuyện với nhà van Gogen. Tôi vẫn chưa nói chuyện với anh ta. Tôi không biết anh ta đã nhận thấy sự có mặt của tôi chưa. Thỉnh thoảng tôi liếc sang phía anh ta, sau đó nhanh chóng nhìn đi nơi khác trong khi bụng tôi thắt lại vì hồi hộp.

Cứ như thể tôi lại mười ba tuổi một lần nữa còn anh ta là một kẻ si mê tôi. Tất cả những gì tôi thấy được trong căn phòng đầy người này là anh ta. Anh ta ở đâu, anh ta đang làm gì, anh ta đang nói chuyện với ai. Tôi liếc nhìn anh ta một lần nữa và lần này anh ta gặp ánh mắt tôi. Gò má đỏ bừng, tôi quay đi và uống một ngụm rượu. Tuyệt lắm. Lexi. Không hề rõ ràng chút nào.

Một cách chủ ý, tôi xoay đi để anh ta khuất khỏi tầm mắt của tôi. Tôi nhìn mọi người đến, gần như trong tình trạng vô hồn, khi Eric tới bên cạnh tôi.

"Lexi, em yêu." Anh cười cứng đờ, vẻ không tán thành. "Trông em thật kỳ cục khi đứng đó một mình. Đi với anh nào."

Trước khi tôi kịp ngăn lại, anh đã đưa tôi tới chỗ Jon, khi đó đang nói chuyện với một cặp trông có vẻ giàu có. Người phụ nữ mặc bộ vest có hoa văn của Dior, tóc nhuộm đỏ và đường viền môi kẻ quá sẫm. Bà ta cười khoe hàm răng trắng như sứ với tôi, còn ông chồng tóc hoa râm của bà ta căn nhắc gì đó, để tay đầy sở hữu lên vai bà ta.

"Cho phép tôi giới thiệu vợ tôi, Lexi." Eric tươi cười rạng rỡ với họ. "Một trong những người hâm mộ nhất của" - anh dừng lại, và tôi căng người lên chờ đợi - "Phong cách sống căn hộ áp mái!"

Nếu tôi còn nghe cụm từ đó một lần nữa, chắc tôi phải tự bắn mình mất.

"Chào Lexi." Jon nhìn vào mắt tôi thật nhanh khi Eric bắt đầu đi ra chỗ khác. "Cô khỏe không?"

"Tôi khỏe, cảm ơn Jon." Tôi cố gắng nói giọng bình tĩnh, như thể anh ta cũng chỉ như bất kỳ ai khác trong bữa tiệc; như thể tôi không hề dồn toàn bộ sự chú ý vào anh ta kể từ khi tôi tới. Tôi quay sang người phụ nữ mặc đồ Dior. "VẬY... bà có thích căn hộ áp mái này không?"

Cặp đôi đó trao đổi với nhau ánh mắt đầy nghi ngờ. "Chúng tôi có một chút băn khoăn," người đàn ông nói bằng giọng châu Âu mà tôi không xác định được là nước nào. "Không gian. Liệu chỗ này đã đủ rộng chưa."

Tôi bối rối. Chỗ này rộng bằng cái kho chứa máy bay khổng lồ. Sao nó lại có thể chưa đủ rộng chứ?

"Chúng tôi nghĩ rằng hai nghìn mét vuông là khá rộng rãi rồi," Jon nói. "Tuy nhiên, ông bà có thể ghép liền hai hoặc ba căn lại với nhau nếu cần không rộng hơn."

"Một vấn đề khác của chúng tôi là thiết kế," người đàn ông nói.

"Thiết kế?" Jon lặp lại một cách lịch sự. "Có gì không ổn với thiết kế sao?"

"Ở nhà chúng tôi, chúng tôi có nhiều chi tiết bằng vàng," người đàn ông nói. "Những bức tranh vàng, Đèn vàng, Vàng..." Ông ta dường như xẹp hơi.

"Thảm," người phụ nữ thêm vào, phát âm rất nặng. "Thảm vàng".

Người đàn ông chỉ vào quyển giới thiệu. "Ở đây tôi thấy rất nhiều bạc. Crôm."

"Tôi hiểu rồi." Jon gật đầu, mặt ngây ra. "Phải, chắc chắn căn hộ có thể được điều chỉnh theo sở thích riêng của ông bà. Ví dụ, chúng tôi có thể làm lò sưởi mạ vàng."

"Lò sưởi mạ vàng?" người phụ nữ ngập ngừng nói. "Liệu như thế có là... quá nhiều?"

"Có tồn tại một thứ được coi là quá nhiều vàng ư?" Jon vui vẻ đáp. "Chúng tôi còn có thể lắp thêm chuỗi đèn bằng vàng ròng. Và Lexi có thể giúp ông bà mua thảm vàng. Có được không, Lexi?"

"Tất nhiên." Tôi gật đầu, cầu nguyện một cách tuyệt vọng để mình đừng bỗng nhiên phá lên cười.

"Được. Vậy chúng tôi sẽ suy nghĩ." Hai vợ chồng ông ta đi ra xa, nói chuyện bằng một thứ tiếng nước ngoài tôi không nhận ra. Jon uống một ngụm rượu.

"Không đủ lớn. Chúa ơi. Mười căn hộ của chúng ta ở Ridgeway cũng đặt vừa chỗ này."

"Ridgeway là gì?"

"Dự án nhà rẻ tiền của chúng ta." Anh ta nhận thấy cái nhìn ngờ ngác của tôi. "Chúng ta chỉ được cấp phép xây dựng một nơi thế này nếu xây dựng nhà ở rẻ tiền."

"Ồ, vậy đấy," tôi nói đầy ngạc nhiên. "Eric chưa bao giờ nhắc đến nhà ở rẻ tiền."

Một thoáng thích thú lướt qua mặt Jon. "Anh chắc rằng trái tim anh ấy không hướng đến khía cạnh đó của công việc," anh ta nói, khi Eric bước lên cái bậc nhỏ trước lò sưởi. Ánh sáng xung quanh mờ mờ, đèn rọi hướng về Eric, và tiếng nói chuyện lao xao nhỏ dần.

"Chào mừng các bạn!" anh nói, giọng vang khắp căn hộ. "Chào mừng tới Blue 42, tòa nhà mới nhất trong loạt dự án Blue để dành riêng cho..."

Tôi nín thở. Xin đừng nói câu đó, xin đừng nói...

"Phong cách sống căn hộ áp mái!" Anh khoát tay và toàn bộ nhân viên của anh vỗ tay nhiệt liệt. Jon liếc nhìn tôi và đứng lùi lại một bước, tránh xa khỏi đám đông. Sau một giây, tôi cũng lùi lại, mắt tôi gắn chặt về phía trước. Cả cơ thể tôi căng cứng vì e sợ. Và... háo hức.

"Vậy, em đã nhớ ra điều gì chưa?" anh ta thì thầm thân mật.

"Chưa."

Sau lưng Eric, một màn hình khổng lồ sáng lên với hình ảnh của căn hộ từ mọi góc độ. Tiếng nhạc âm vang khắp không gian và căn phòng còn trở nên tối hơn. Tôi phải khen ngợi Eric - đây là một màn trình diễn tuyệt vời.

"Em biết không, chúng ta gặp nhau lần đầu ở một lễ khai trương căn hộ như thế này." Giọng Jon nhỏ đến nỗi tôi hầu như không nghe nổi trong tiếng nhạc. "Ngay giây phút nghe em nói, anh đã biết."

"Biết gì cơ?"

"Biết rằng anh thích em."

Tôi yên lặng trong vài giây, sự tò mò cắn rứt tôi.

"Tôi đã nói gì?" cuối cùng.

"Em nói, 'Nếu tôi nghe cụm từ Phong cách sống căn hộ áp mái một lần nữa, chắc tôi phải tự bắn mình mất.'"

"Không." Tôi nhìn anh ta chăm chăm, sau đó cười phì. Một người đàn ông đứng đằng trước quay lại và nhả mặt, và gần như đồng thời, Jon và tôi lùi thêm vài bước nữa, cho tới khi chúng tôi đứng khuất hẳn vào bóng tối.

"Anh không nên lẫn trốn," tôi nói. "Đây là khoảnh khắc của anh. Căn hộ của anh."

"Đúng," anh ta nói khô khan. "Anh sẽ để Eric nhận lấy sự vinh quang. Anh thích điều đó."

Trong vài phút, chúng tôi nhìn Eric trên màn hình, đội một chiếc mũ bảo hộ, sai bước trên công trường.

"Anh nói nghe chẳng hợp lý chút nào," tôi nói nhỏ. "Nếu anh nghĩ nhà áp mái là cho bọn ngốc giàu có, tại sao anh lại thiết kế những căn hộ đó?"

"Đó là một câu hỏi hay." Jon nhấp miệng vào ly rượu. "Sự thật là, anh nên phát triển hơn. Nhưng anh lại thích Eric, Anh ấy tin anh, anh ấy đã cho anh cơ hội đầu tiên, và anh ấy điều hành một công ty tuyệt vời..."

"Anh thích Eric?" Tôi lắc đầu ngờ vực. "Tất nhiên rồi. Vì thế anh cứ liên tục bảo tôi rời bỏ anh ấy."

"Thật mà. Anh ấy là người tuyệt vời. Anh ấy chân thực, trung thành..." Trong một lúc, Jon yên lặng bên cạnh tôi, mắt anh lung linh trong ánh sáng mờ mờ. "Anh không muốn phá hỏng cuộc đời Eric," cuối cùng anh ta nói. "Điều đó không có trong kế hoạch."

"Vậy tại sao..."

"Anh ấy không hiểu em." Jon nhìn thẳng vào tôi. "Anh ấy không biết em là ai."

"Còn anh thì biết chắc?" Tôi vặn lại, đúng lúc đèn bật lên và tiếng vỗ tay vang lên khắp phòng. Một cách bản năng, tôi bước xa Jon một chút, và cả hai chúng tôi cùng nhìn khi Eric lại đứng lên bục, toát lên hương vị thành công, tiền bạc, và ị trí trên đỉnh thế giới.

"Vây, em đã được thấy Mont Blanc chưa?" Jon nói, vỗ tay nhiệt tình, tâm trạng đã vui vẻ hơn.

"Mont Blanc là cái gì?" Tôi nhìn anh ta đầy nghi ngờ.

"Rồi em sẽ thấy."

"Cho tôi biết đi."

"Không, không." Anh ta lắc đầu, mím chặt môi lại như thể cố gắng không cười. "Anh không nên phá hỏng sự ngạc nhiên."

"Cho tôi biết đi!"

"Jon! Anh đây rồi. Khẩn cấp!" Cả hai chúng tôi cùng giật nẩy mình vì ngạc nhiên khi Ava xuất hiện từ đằng sau chúng tôi. Bà mặc bộ vest màu đen, xách một cái túi vải bố, và có vẻ bối rối. "Đá trang trí cho bể cá của phòng ngủ chính vừa mới chuyển từ Ý sang. Nhưng tôi phải đi xem xét bày biện lại dao đĩa trong bếp - chẳng ngờ nào đó đã nghịch ngợm lộn xộn - anh có thể giúp tôi chứ?" Bà nhét cái túi vào tay Jon. "Cứ xếp đá vào trong bể. Sẽ còn thời gian trước khi buổi trình diễn kết thúc."

"Được thôi." Jon nhắc cái túi lên, sau đó nhìn tôi, mắt anh mơ hồ và có vẻ khó hiểu. "Lexi, cô có muốn đi cùng và giúp tôi không?"

Cổ họng tôi nghẹn đặc lại, tôi không thở nổi. Đây là một lời mời. Một thách thức.

Không. Tôi phải từ chối.

"Ừm... được". Tôi đồng ý. "Tất nhiên."

Tôi gần như choáng váng khi đi theo Jon qua đám đông, trèo lên mấy bậc thang dẫn tới tầng lửng, và vào trong phòng ngủ. Thậm chí không ai để ý chúng tôi. Mọi sự chú ý đã đổ dồn vào buổi thuyết trình.

Chúng tôi đi vào phòng ngủ chính và Jon đóng cửa lại.

"Vây," anh ta nói.

"Nghe này." Giọng tôi the thé vì căng thẳng. "Tôi không thể tiếp tục thế này! Tất cả những trò thì thầm, rón rén, cố gắng... phá hoại cuộc hôn nhân của tôi. Tôi hạnh phúc với Eric!"

"Không." Anh ta lắc đầu. "Em sẽ không ở cùng anh ta sau một năm nữa." Anh ta nói với vẻ rất chắc chắn, và tôi thấy tức giận.

"Có đấy," tôi đáp trả. "Tôi định sẽ sống cùng anh ấy năm mươi năm!"

"Em sẽ cố gắng hết sức, em sẽ cố gắng ép mình vào khuôn... nhưng tâm hồn em quá tự do đối với anh ấy. Cuối cùng em sẽ không thể chịu đựng nổi nữa." Anh ta thốt lên, xòe tay ra. "Anh đã chứng kiến điều đó xảy ra một lần. Anh không muốn thấy điều đó một lần nữa."

"Cảm ơn vì lời cảnh báo." tôi ngắt lời. "Vậy khi chuyện đó xảy ra, tôi sẽ gọi cho anh, được chứ? Chúng ta nên xếp đá đi." Tôi hát đầu về phía cái túi, nhưng Jon lơ tôi đi.

Anh ta đặt nó xuống sàn và đi về phía tôi, đôi mắt nhúc nhích và dò hỏi. "Em thực sự, thực sự không nhớ gì sao?"

"Không." tôi nói gần như kiệt sức. "Lần thứ một triệu, tôi chẳng nhớ gì hết."

Bây giờ anh ta chỉ còn cách tôi vài phân, quan sát mặt tôi, tìm kiếm điều gì đó. "Toàn bộ thời gian chúng ta ở bên nhau, tất cả những điều chúng ta đã nói... Phải có điều gì đó để kích thích em nhớ lại chứ." Anh đưa tay xoa lên trán, cau mày. "Hoa hướng dương có ý nghĩa gì với em không?"

Không thể cưỡng lại chính mình, tôi cố gắng lục lọi trong đầu. Hoa hướng dương. Hoa hướng dương. Chẳng phải tôi đã một lần...

Không, nó đã qua rồi.

"Chẳng có gì." cuối cùng tôi nói. "Ý tôi là, tôi thích hoa hướng dương, nhưng..."

"e.e.cummings? Mùa tết với khoai tây chiên?" >

"Tôi không biết anh đang nói về chuyện gì," tôi tuyệt vọng nói. "Tất cả những điều đó chẳng có ý nghĩa gì với tôi."

Anh đứng gần đến nỗi tôi có thể cảm nhận hơi thở nhẹ nhàng trên da tôi. Đôi mắt anh không hề rời mắt tôi.

"Chẳng lẽ điều này không có ý nghĩa gì với em sao?" Anh đưa tay lên mặt tôi, vuốt ve má tôi, miết vào da tôi bằng ngón tay cái.

"Không." Tôi nuốt khan.

"Còn điều này?" Anh cúi xuống và lướt một nụ hôn lên cổ tôi.

"Dừng lại đi," tôi nói yếu ớt, nhưng tôi gần như không thốt ra nổi. Ngoài ra, tôi không muốn thế. Hơi thở của tôi dồn dập hơn. Tôi đã quên mọi điều khác. Tôi muốn hôn anh. Tôi muốn hôn anh ta theo cách tôi không muốn hôn Eric.

Và rồi chuyện đó đã xảy ra - môi anh chạm vào môi tôi và cả cơ thể tôi nói rằng đây chính là thứ tôi muốn làm. Anh có mùi thơm thật tuyệt. Anh có vị thật tuyệt. Anh đem lại cảm giác thật tuyệt. Tôi có thể cảm nhận được đôi tay anh ấy vòng thật chặt quanh người tôi; sự lờ mờ của bộ ria lún phún. Mắt tôi nhắm nghiền, tôi chìm đắm trong cảm xúc, chuyện này thật tuyệt...

"Jon?" Tiếng Ava vọng qua cửa và như có ai đó dí điện vào người tôi. Tôi lao ra khỏi Jon, loạng choạng trên đôi chân run rẩy, thì thầm nguyên rủa, "Khốn thật!"

"Suýt!" trông anh cũng có vẻ giật mình. "Cứ bình tĩnh. Ava à. Có chuyện gì vậy?"

Đá. Đúng thế. Đó là điều chúng tôi phải làm. Tôi tóm lấy cái túi và bắt đầu lôi những viên đá ra, ném xuống bể cá nhanh hết mức và nước bắn tóe lên. Những con cá khốn khổ bơi vòng quanh như phát điên, nhưng tôi chẳng có lựa chọn nào.

"Mọi chuyện ổn chứ?" Ava thò đầu qua cửa. "Tôi sắp sửa dẫn một nhóm khách lên đây tham quan..."

"Không vấn đề gì," Jon làm bà yên lòng. "Gần xong rồi."

Ngay khi Ava đi khuất, anh đá cửa đóng lại và trở lại chỗ tôi.

"Lexi." Anh ôm ghì lấy mặt tôi như thể muốn ngấu nghiến tôi, hoặc ôm tôi, hoặc cả hai. "Giá mà em biết, chuyện này đau đớn đến thế nào..."

"Thôi đi!" Tôi rút ra, đầu tôi quay cuồng như kính vạn hoa. "Tôi đã có gia đình! Chúng ta không thể... Anh không thể cứ..." Tôi há hốc miệng và bịt vội tay lên mồm. "Ôi khỉ thật! Khỉ thật!"

Tôi không còn nhìn Jon nữa. Tôi đang nhìn vào bể cá.

"Sao vậy?" Jon nhìn chằm chằm không hiểu, sau đó đưa mắt theo cái nhìn của tôi. "Ồ, ái chà."

Bể cá đã yên lặng trở lại. Toàn bộ lũ cá nhiệt đới đang bơi hiền hòa quanh những hòn đá cẩm thạch. Ngoại trừ một con kẻ sọc xanh, đang nổi lênh bênh ở trên cùng.

"Tôi đã giết chết một con cá!" tôi khẽ cười hoảng hốt. "Tôi đã giết chết nó bằng một viên đá."

"Đúng đấy." Jon nói, lại gần để nhìn cái bể. "Nhắm khá đấy."

"Nhưng nó giá tới ba trăm bảng! Tôi phải làm gì đây? Khách mời sẽ vào đây bất cứ lúc nào!"

"Phong thủy như vậy là không tốt lắm." Jon cười ngoác miệng. "Được rồi, anh sẽ đi trì hoãn Ava. Em dội nước cho nó trời đi nhé." Anh vớ lấy tay tôi, cầm một lúc. "Chúng ta còn chưa xong đâu." Anh hôn đầu ngón tay tôi - sau đó ra khỏi phòng, để lại tôi một mình cùng với bể cá. Nhắm mắt, tôi nhón tay vào nước ấm và nhặt con cá lên bằng cách cầm vào sát mép vây.

"Tao rất xin lỗi," tôi nói nhỏ, cố gắng húng tay kia vào chỗ nước rỏ xuống, tôi vội vã đi vào phòng tắm công nghệ cao. Tôi thả con cá vào trong cái bồn cầu trắng bóng và tìm chỗ giặt nước. Không hề có. Đây chắc hẳn là một chiếc bồn cầu thông minh.

"Giặt nước đi." tôi nói to, vẩy tay để khởi động cảm biến. "Giặt nước đi!"

Chẳng có gì xảy ra.

"Giặt nước đi!" Tôi nói, tuyệt vọng hơn. "Nào, giặt nước đi!" Nhưng cái bồn hoàn toàn không hoạt động. Con cá nổi lênh bênh, trông còn xanh nhợt hơn trên nền sứ trắng.

Chuyện này không thể xảy ra. Nếu có chuyện gì đó ngăn cản khách hàng mua một căn hộ cao cấp xa xỉ, đó chính là một con cá chết trong bồn cầu. Tôi rút điện thoại ra khỏi túi và cuộn xuống trong danh bạ cho tới khi tìm thấy văn J. Chắc đó là anh ta. Tôi quay số nhanh, và một giây sau anh ta đã trả lời.

"Jon đây."

"Con cá đang ở trong bồn cầu!" tôi kêu lên. "Nhưng tôi không giặt nước được!"

"Cảm biến sẽ hoạt động tự động."

"Tôi biết! Nhưng nó chẳng hoạt động gì hết! Có một con cá chết màu xanh đang nhìn tôi trừng trừng! Tôi phải làm gì bây giờ?"

"Không sao đâu. Hãy tới chỗ cái bảng bên cạnh giường. Em có thể bấm nút và giặt nước từ đó. Chào. Eric! Tình hình thế nào?" Điện thoại đột ngột bị ngắt. Tôi vội vã tới bên cạnh giường và tìm thấy một tấm bảng nhỏ gắn vào tường đã bật mở sẵn. Một màn hình kỹ thuật số đáng sợ nháy mắt với tôi và tôi không thể ngăn mình rên lên khe khẽ. Sao lại có người sống được trong căn nhà phức tạp hơn cả NASA? Dù thế nào, sao một ngôi nhà lại cần phải thông minh cơ chứ? Sao nó không thể đẹp dễ và ngốc nghếch?

Tôi run rẩy, tôi bấm vào Bảng chọn, sau đó Điều khiển bằng tay, và sau đó Lựa chọn. Tôi lướt qua danh sách. Nhiệt độ... Ánh sáng... Phòng tắm ở đâu cơ chứ? Chỗ nào là Giặt nước Bồn cầu? Liệu tôi đã tìm đúng bảng điều khiển chưa?

Bỗng nhiên tôi nhận thấy một bảng điều khiển nữa ở phía bên kia giường đang gập lại. Có lẽ đúng là nó. Tôi vội chạy tới, giật mở ra, và bắt đầu bấm hù họa. Trong một phút, tôi sắp sửa phải dùng tay không vớt con cá ngu ngốc đó ra khỏi nước...

Một âm thanh làm tôi đứng đờ người. Tiếng rí. Kiểu như tiếng còi báo động xa xa. Chuyện quái gì...

Tôi dừng bấm và nhìn cẩn thận hơn vào cái bảng điều khiển. Dòng chữ đỏ lóe lên trước mắt tôi. Báo động Hoảng sợ - Bảo vệ Căn hộ. Có di chuyển đột ngột ở cửa sổ thu hút sự chú ý của tôi, tôi nhìn lên và thấy một tấm lưới sắt đang hạ dần xuống trên lớp kính.

Chuyện quái...

Một cách điên cuồng, tôi lại bấm mạnh vào bảng điều khiển, nhưng nó sáng lên dòng chữ Không có thẩm quyền, sau đó trở lại Báo động Hoảng sợ - Bảo vệ Căn hộ.

Ồi, Chúa ơi. Tôi đã làm gì chứ?

Tôi lao tới cửa buồng ngủ và nhìn xuống không gian bên dưới.

Tôi không tin nổi. Hỗn loạn.

Ở đây tiếng còi còn to hơn ở ngoài đó. Những tấm lưới kim loại hạ xuống khắp nơi, trên cửa sổ, những bức tranh, thác nước. Tất cả những khách mời giàu có đều đang túm tụm lại với nhau ở giữa phòng như con tin, ngoại trừ một người đàn ông béo tốt bị kẹt lại cạnh thác nước.

"Có phải một vụ cướp không? Chúng có súng không?" một phụ nữ mặc bộ vest trắng kêu lên hoảng loạn, vắn bóp ngón tay. "George, nuốt nhẫn của em đi!"

"Có trục trặc!" Một người đàn ông tóc hoa râm vểnh tai lên. "Nghe mà xem! Chúng ở trên mái! Chúng ta là mục tiêu dễ tấn công!"

Tôi nhìn chằm chằm vào cảnh tượng đó, tim đập thình thịch, người cứng đờ lại vì hoảng sợ.

"Nó xuất phát từ buồng ngủ chính!" một nhân viên của Eric la lên sau khi xem một bảng điều khiển bên cạnh lò sưởi. "Có ai đó bấm chuông báo động. Cảnh sát đang trên đường tới đây."

Tôi đã phá hỏng bữa tiệc. Eric sẽ giết tôi, anh sẽ giết tôi...

Và rồi, không hề được báo trước, tiếng ồn im bặt.>

Sự yên lặng đột ngột giống như mặt trời ló rạng.

"Thưa quý vị." Một giọng nói xuất phát từ cầu thang, và tôi giật nảy người quay lại. Đó là Jon. Anh đang cầm một chiếc điều khiển từ xa, và liếc nhìn tôi thật nhanh trước khi nói với đám đông. "Chúng tôi hy vọng quý vị thích buổi trình diễn an ninh này. Hãy yên tâm, chúng ta không bị cướp tấn công."

Anh ngừng lời, và vài người cười gượng gạo. Quanh phòng, những tấm lưới đã bắt đầu thu lại. "Tuy nhiên," Jon tiếp tục, "như quý vị đã biết, ngày nay ở London, an ninh là vấn đề được quan tâm hàng đầu. Nhiều dự án phát triển đã nói về vấn đề an ninh; chúng tôi muốn quý vị được quan sát trực tiếp. Hệ thống này có chất lượng MI5 - và nó ở đây để bảo vệ quý vị."

Chân tôi run rẩy vì vui mừng, đến mức tôi gần như không đứng vững. Anh đã cứu mạng tôi.

Khi anh tiếp tục nói, tôi lão đảo trở lại phòng ngủ sang trọng và thấy con cá xanh vẫn nổi bập bênh trong bồn. Tôi đếm đến ba - sau đó thò tay vào, tóm lấy con cá, và rùng mình một cái, nhét vào trong túi. Tôi rửa tay, sau đó ra ngoài và thấy Eric đã thay chỗ Jon.

"Từ sự việc vừa rồi, quý vị sẽ thấy rõ ràng hơn rằng chúng tôi ở Bất động sản Blue hiểu rõ quý vị và những lo lắng của quý vị còn hơn chính bản thân quý vị," anh đang nói. "Quý vị là khách hàng của chúng tôi... quý vị là đối tác của chúng tôi trong một phong cách sống hoàn hảo." Anh nâng ly. "Chúc quý vị vui vẻ."

Khi anh bước sang bên cạnh, tiếng rì rào trò chuyện và cười đùa lan ra sau khi khách mời đã bớt căng thẳng. Tôi có thể thấy người phụ nữ mặc bộ vest trắng lấy lại ba chiếc nhẫn kim cương khổng lồ từ chồng mình và đeo lại vào ngón tay.

Tôi chờ vài phút, sau đó kín đáo đi xuống cầu thang. Tôi lấy một ly sâm banh từ một người phục vụ đi ngang qua và uống một ngụm lớn. Tôi sẽ không bao giờ động vào bất kỳ tấm bảng điều khiển nào nữa, không bao giờ. Hay cá. Hay bồn cầu.

"Bạn thân yêu!" Giọng Rosalie khiến tôi giật nảy mình. Cô mặc một chiếc váy hở hang màu ngọc lam, đi giày đính lông vũ cao gót. "Ồi Chúa ơi. Chuyện đó chẳng phải thiên tài sao? Mai sẽ có nhiều người ghi chuyện này vào nhật ký đây. Mọi người đều đang nói về hệ thống an ninh hiện đại. Cậu biết nó tốn tới ba trăm nghìn bảng không? Chỉ riêng hệ thống đó!"

Ba trăm nghìn, thế mà bồn cầu thậm chí không xả được nước.

"Đúng thế," tôi nói. "Tuyệt!"

"Lexi." Rosalie nhìn tôi đầy băn khoăn. "Cung... tớ nói với cậu vài lời được không? Về Jon. Lúc nãy tớ thấy cậu nói chuyện với anh ta."

Tôi bỗng cảm thấy e sợ. Cô ấy đã nhìn thấy gì đó chẳng?

"Ồ, được!" Tôi cố nói giọng hờ hững. "Đúng, ừm, anh ta là kiến trúc sư của Eric, vì thế bọn tớ nói chuyện về thiết kế, như cậu..."

"Lexi." Cô túm tay và kéo tôi ra khỏi chỗ ồn ào. "Tớ biết cậu đã bị đập vào đầu và mọi thứ." Cô cúi về phía tôi. "Nhưng cậu có nhớ bất cứ điều gì về Jon? Trong quá khứ của cậu?"

"Cũng... không hẳn."

Rosalie kéo tôi lại gần hơn nữa. "Cưng, tớ sẽ làm cậu hơi sững sốt," cô hạ giọng thì thầm. "Mới trước đây, cậu nói với tớ một điều bí mật. Chỉ giữa bạn gái với nhau. Tớ không nói một lời nào với Eric..."

Tôi chết đứng, những ngón tay tôi cứng đờ quanh chân ly sâm banh. Rosalie biết chuyện sao?

"Tớ biết điều này có vẻ khó tin, nhưng có chuyện gì đó xảy ra giữa cậu và Jon, sau lưng Eric."

"Cậu đang đùa rồi!" Mặt tôi nóng bừng. "Như... thế nào, chính xác?"

"Ừm, tớ e là tớ phải nói rằng..." Rosalie liếc quanh phòng và ghé lại gần hơn. "Jon liên tục quấy rầy cậu. Tớ chỉ nghĩ tớ nên cảnh báo cậu để đề phòng anh ta lại cố gắng làm điều đó lần nữa."

Trong giây lát, tôi chết lặng đi đến mức không trả lời nổi. Quấy rầy tôi?

"Ý cậu là sao?" cuối cùng tôi cũng lắp bắp.

"Cậu nghĩ sao? Anh ta thử làm vậy với tất cả chúng ta." Mũi cô nhăn lại miệt thị.

"Ý cậu là..." Tôi gần như không thể xử lý thông tin đó. "Ý cậu là anh ta cũng đã thử làm thế với cậu?"

"Ôi Chúa ơi, đúng thế." Cô đảo mắt. "Anh ta nói với tớ Clive không hiểu tớ. Mà điều đó thì đúng," cô nói thêm sau khi suy nghĩ một chút. "Clive đúng là một kẻ hoàn toàn ngu xuẩn. Nhưng điều đó không có nghĩa là tớ sẽ xông tới làm bạn tình của anh ta, phải không nào? Và anh ta cũng theo đuổi cả Margo nữa," cô nói thêm, vẫy tay vui vẻ với một phụ nữ mặc đồ màu xanh lá cây đứng bên kia phòng. "Thật là một kẻ trơ tráo. Anh ta nói anh ta hiểu cô hơn chính chồng cô ấy và cô ấy xứng đáng được hưởng nhiều hơn, và anh ta có thể khẳng định rằng cô ấy là một phụ nữ gợi cảm... Đủ những thứ lố bịch như vậy!" Cô tắc lưỡi thật mạnh. "Margo cho rằng anh ta tấn công mọi phụ nữ đã có gia đình và nói với họ bất cứ điều gì họ muốn nghe. Có lẽ anh ta có hứng thú kỳ quái với chuyện đó..." Cô ngừng lại giữa chừng khi nhìn thấy vẻ mặt cứng đờ của tôi.

"Cưng! Cậu đừng lo. Anh ta chỉ như một con ruồi khó chịu, cậu chỉ cần đập một cái cho anh ta bay đi. Nhưng anh ta khá kiên trì với cậu. Cậu giống như một thách thức lớn. Cậu biết đấy, vợ Eric và mọi thứ?" Cô liếc nhìn tôi. "Cậu không nhớ bất kỳ điều gì sao?"

Ava đi ngang qua chúng tôi cùng với vài người khách, và Rosalie tươi cười với họ, nhưng tôi không nhúc nhích nổi.

"Không." cuối cùng tôi nói. "Tớ chẳng nhớ bất cứ chuyện gì. Vậy... tớ đã làm gì?"

"Cậu liên tục bảo anh ta để cho cậu yên. Thật là bất tiện. Cậu không muốn làm hỏng quan hệ của anh ta với Eric, cậu không muốn làm xáo trộn mọi chuyện... Cậu rất có phẩm giá, bạn thân mến. Nếu là tớ thì tớ đã rót một ly rượu lên đầu anh ta!" Cô bỗng nhiên chăm chú nhìn qua vai tôi. "Cưng, tớ phải tới nói chuyện với Clive về việc sắp đặt bữa tối của bọn tớ. Anh ấy đặt nhằm bàn hoàn toàn, anh ấy đúng là một cơn ác mộng..." Cô ngừng giữa chừng và lại nhìn tôi, bỗng nhiên lo lắng. "Cậu không sao chứ? Tớ chỉ nghĩ tớ nên cảnh báo"

"Không." Tôi tỉnh lại. "Tớ mừng vì cậu đã làm thế."

"Ý tớ là, tớ biết cậu sẽ không bao giờ tin những chuyện vớ vẩn của anh ta." Cô siết chặt tay tôi.

"Tất nhiên là không!" Thế nào đó tôi đã cố gắng cười. "Tất nhiên là không đâu!"

Rosalie lại đi lẫn vào đám đông, nhưng chân tôi đã dính chặt xuống sàn. Tôi chưa từng cảm thấy nhục nhã đến vậy trong đời, vô cùng khờ dại, vô cùng hão huyền. Tôi đã tin mọi chuyện. Tôi đã bị lừa bịp bởi những lời tán tỉnh của anh ta.

Chúng ta đã có một cuộc tình bí mật... Anh hiểu em hơn là Eric...

Tất cả đều là những trò vớ vẩn. Anh ta lợi dụng chuyện mất trí nhớ của tôi. Anh ta tán tỉnh tôi, làm tôi mê đắm. Và tất cả những gì anh ta muốn chỉ là kéo tôi vào giường như một... chiến lợi phẩm. Tôi cảm thấy nóng bừng vì nhục nhã. Tôi biết tôi không bao giờ ngoại tình mà! Tôi không phải loại người không chung thủy. Đơn giản là không. Tôi có một người chồng tử tế và yêu tôi. Và tôi đã để mình bị quyến rũ. Tôi suýt thì phá hỏng mọi thứ.

Ừm, không bao giờ nữa. Tôi biết đâu là ưu tiên của mình. Tôi uống vài ngụm sâm banh lớn. Sau đó tôi ngẩng cao đầu, tiến về phía trước qua đám đông cho tới khi tôi tìm thấy Eric, và vòng tay qua tay anh ấy.

"Anh yêu. Bữa tiệc diễn ra thật tuyệt vời. Anh thật xuất sắc."

"Anh nghĩ chúng ta đã thành công." Trông anh thoải mái hơn nhiều so với suốt cả buổi tối.

"Thoát nạn trong gang tấc với vụ chuông báo động đó. Anh tin là hôm nay Jon đã cứu nguy. Kìa, anh ấy kia rồi. Jon!"

Tôi siết tay Eric còn chặt hơn khi Jon bước về phía chúng tôi. Tôi không chịu đựng nổi việc nhìn vào mặt anh ta. Eric vỗ vào lưng anh ta và đưa cho anh ta một ly sâm banh từ cái khay gần đó. "Của cậu đây," anh kêu lên. "Ly này để chúc mừng Jon."

"Uống vì Jon," tôi lặp lại từng lời, uống một ngụm sâm banh nhỏ nhất có thể. Tôi sẽ không tồn tại. Tôi sẽ tẩy sạch anh ta ra khỏi đầu.

Một tiếng bíp từ trong túi chen ngang suy nghĩ của tôi, tôi rút điện thoại ra và thấy một tin nhắn mới.

Của Jon.

Tôi không tin nổi. Anh ta nhắn tin cho tôi trước mặt Eric? Tôi nhanh chóng ấn Xem và tin nhắn xuất hiện.

Nhà Trên Kênh cổ ở Islington, bất kỳ tối nào từ 6 giờ.

Chúng ta có rất nhiều chuyện phải nói.

Anh yêu em

J

Tái bút. Hãy xóa tin nhắn này.

Tái bút 2. Em đã làm gì với con cá??

Mặt tôi nóng bừng vì giận dữ. Từng lời của Rosalie vang lên trong đầu tôi. Cậu chỉ cần đập một cái cho anh ta bay đi.

"Tin nhắn của Amy!" Tôi nói với Eric, giọng tôi the thé. "Em sẽ nhắn trả lời nhanh thôi..."

Không nhìn Jon, tôi bắt đầu nhắn tin, những ngón tay tôi bừng bừng nóng giận.

Đúng thế. Tôi cho rằng anh nghĩ đó là một trò đùa, lợi dụng một cô gái bị mất trí nhớ. Tôi biết trò chơi ngu xuẩn của anh, được chứ? Tôi là phụ nữ có chồng. Hãy để tôi yên.

Tôi gửi tin nhắn và cắt điện thoại đi. Một phút sau, Jon nhú mào nhìn đồng hồ và nói tự nhiên. "Có đúng giờ không nhỉ? Hình như đồng hồ của tôi hơi nhanh." Anh ta lấy điện thoại ra và liếc nhìn màn hình như thể kiểm tra, nhưng tôi có thể thấy ngón tay cái anh ta di chuyển trên bàn phím và tôi có thể thấy anh ta đọc tin nhắn, và tôi có thể thấy mặt anh ta giật mạnh vì sững sốt.

Ha. Tôi đã bắt thóp>

Sau vài giây, anh ta dường như bình tĩnh lại. "Tôi bị sớm mất sáu phút," anh ta nói, gõ tay vào điện thoại. "Tôi sẽ chỉnh đồng hồ..."

Tôi không hiểu nổi sao anh ta lại mất công bịa ra lý do. Eric chẳng hề để ý. Ba giây sau, điện thoại của tôi lại kêu và tôi lấy ra.

"Lại tin nhắn của Amy," tôi nói vẻ không quan tâm. "Nó thật là phiền phức." Tôi liếc nhìn Jon khi đặt ngón tay lên nút Xóa, và mắt anh ta mở to kinh hoàng. Bây giờ khi tôi đã biết sự thật, thật rõ ràng là anh ta giả bộ trong mọi chuyện.

"Đó có phải là ý hay không?" anh ta nói nhanh. "Xóa tin nhắn đi mà không thêm đọc?"

"Tôi thực sự không quan tâm." Tôi nhún vai.

"Nhưng nếu cô chưa đọc, cô đâu có biết nó nói gì..."

"Như tôi nói" - tôi mỉm cười ngọt ngào với anh ta - "tôi không quan tâm." Tôi nhấn nút Xoá, tắt điện thoại, và thả nó vào túi.

"Vây!" Eric quay lại với chúng tôi, vui vẻ hồ hởi. "Nhà Clarkson muốn xem lại vào ngày mai. Chắc chúng ta lại bán được một căn nữa. Như vậy là sáu căn, chỉ trong tối nay."

"Tốt lắm, anh yêu, em rất tự hào về anh!" tôi kêu lên, vòng tay quanh người anh với một cử chỉ phô trương. "Bây giờ em yêu anh còn hơn hồi chúng ta cưới nhau."

Eric nhú mào, bối rối. "Nhưng em không nhớ ngày cưới của chúng ta, vì thế em không biết em yêu anh thế nào."

Vì Chúa. Sao anh lại cần phải chính xác theo nghĩa đen đến thế cơ chứ?

Tôi cố gắng kiềm soát sự mất bình tĩnh, "Ừm, cho dù hồi đó em yêu anh thế nào... bây giờ em còn yêu anh nhiều hơn. Hơn nhiều." Tôi đặt ly sâm banh xuống, và với một cái liếc nhìn thách thức sang phía Jon, tôi kéo Eric xuống hôn. Một nụ hôn dài nhất, đắm đuối nhất, xem- tôi- yêu- chồng- tôi- thế- nào- và- nhân- thế- chúng- tôi- có- quan- hệ- tình- dục- tuyệt- vời lúc nào đó Eric cố gắng rút ra nhưng tôi giữ chặt hơn, gắn mặt anh với tôi. Cuối cùng, khi tôi nghĩ mình sắp ngạt thở, tôi thả anh ra, lau miệng bằng mu bàn tay, và nhìn quanh căn phòng trống không. Jon đã đi.

Chương 15

Cuộc hôn nhân của tôi. Đó là ưu tiên của tôi. Từ giờ, tôi sẽ chỉ tập trung vào mối quan hệ của tôi với Eric, và không gì khác.

Sáng hôm sau tôi hơi run rẩy khi đi vào bếp để ăn sáng và lấy bình nước quả xanh ra khỏi tủ lạnh. Đêm qua chắc chắn tôi đã hành động điên rồ. Tôi có một người chồng trong mơ, được đặt lên đĩa trao cho tôi. Tại sao tôi lại có thể hủy hoại điều đó? Tại sao tôi lại hôn một gã trong phòng ngủ, cho dù câu chuyện của anh ta là gì?

Tôi rót một chút thứ nước quả màu xanh vào cốc và ngoáy cho đến khi trông như đặc sánh lại, sáng nào tôi cũng làm thế. (Tôi không uống nổi thứ nước trông như nước cô ao tù. Nhưng tôi cũng không thể làm Eric thất vọng, vì anh nghĩ rằng nước quả xanh cũng tuyệt như sống trong căn hộ áp mái vậy.) Sau đó tôi lấy một quả trứng luộc từ trong nồi ra và tự rót cho mình một tách trà từ cái bình mà Gianna đã pha từ trước. Tôi thực sự bắt đầu quen với thực đơn ít ca lô khi bắt đầu một ngày mới. Tôi ăn một quả trứng luộc, thịt lợn xông khói, hoặc trứng ốp lết mỗi sáng mà không có ngoại lệ.

Và sau đó, đôi khi là một chiếc bánh mì kẹp trên đường đi làm. Chỉ khi tôi thấy đói quá thế. Khi tôi ngồi xuống, căn bếp có vẻ tĩnh lặng và yên ả. Nhưng tôi vẫn thấy bồn chồn. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi đi xa hơn với Jon? Nếu Eric phát hiện ra? Tôi suýt đã phá hỏng mọi thứ. Tôi mới chỉ có cuộc hôn nhân này vài tuần - và tôi đã suýt làm hỏng nó. Tôi phải vun đắp cho nó. Như một cây hoa ngọc giá.

"Chào em!" Eric bước nhẹ vào phòng trong chiếc áo sơ mi màu xanh, trông rất hồ hởi. Tôi không ngạc nhiên. Lễ khai trương đêm qua là lễ khai trương tuyệt nhất họ từng có, rõ ràng như vậy. "Em ngủ ngon chứ?"

"Tuyệt lắm, cảm ơn anh!>

Chúng tôi vẫn chưa ngủ chung, cũng như chưa thử làm tình lại. Nhưng nếu tôi muốn vun đắp cuộc hôn nhân của mình, có lẽ tôi nên gần gũi về cơ thể hơn. Tôi đứng lên lấy lọ hạt tiêu, và cố tình chạm vào người Eric.

"Sáng nay trông anh thật tuyệt." Tôi mỉm cười với anh.

"Em cũng vậy!"

Tôi vuốt ve mặt anh. Mắt anh nhìn tôi dò hỏi, sau đó anh đưa tay lên chạm vào tay tôi. Tôi liếc nhìn đồng hồ thật nhanh. Không còn kịp thời gian, ơn Chúa.

Không. Tôi không nghĩ điều đó.

Tôi phải suy nghĩ tích cực. Tình dục với Eric sẽ thật tuyệt, tôi biết thế mà. Có lẽ chúng tôi chỉ cần làm điều đó trong bóng tối. Và không nói chuyện với nhau.

"Em... cảm thấy thế nào?" Eric nói với nụ cười khó hiểu.

"Em thấy khỏe! Tuy nhiên em hơi vội." Tôi cười nhanh với anh, đi tránh, và uống một ngụm trà trước khi anh gợi ý một màn yêu đương nhanh ngay trước lò. Ơn chúa, dường như anh hiểu ý tôi. Anh cũng rót một tách trà, sau đó lấy chiếc BlackBerry ra khi có tin nhắn.

"À!" anh nói, có vẻ hài lòng. "Anh vừa thắng vụ đấu giá một thùng Lafite Rothschild 88."

"Ái chà!" tôi nói nồng nhiệt. "Tuyệt lắm, anh yêu!"

"Một nghìn một trăm bảng," anh nói tiếp. "Món khá hời."

Một nghìn một trăm bảng?

"Cho... bao nhiêu chai?" tôi hỏi.

"Một thùng." Anh nhúu mày như thể điều đó là rõ ràng. "Mười hai chai."

Tôi không cất lời nổi. Một nghìn một trăm bảng cho mười hai chai rượu vang?in lỗi, điều đó đơn giản là... không đúng. Liệu anh có biết một nghìn một trăm bảng là bao nhiêu không? Tôi có thể mua cả trăm chai vang với số tiền đó. Mà vẫn là những loại sang trọng. Và tôi vẫn còn thừa tiền.

"Lexi, em không sao chứ?"

"Em ổn." Tôi bưng tỉnh. "Em chỉ nghĩ... thật là một món hời!" Uống nốt ngụm trà cuối cùng, tôi mặc áo khoác và cầm cặp lên. "Tạm biệt, anh yêu."

"Tạm biệt, em yêu." Eric bước tới gần và chúng tôi hôn nhau tạm biệt. Mọi chuyện thực sự bắt đầu cảm thấy khá tự nhiên. Tôi nhún vai khoác áo vào, và khi tôi đang đứng ở cửa thì có điều gì đó dội đến.

"Này, Eric," tôi nói tự nhiên hết sức có thể. "Mont Blanc... là gì?"

"Mont Blanc?" Eric quay lại, mặt anh dò hỏi tôi vẻ nghi ngờ. "Em đùa sao? Em nhớ Mont Blanc?"

Được rồi. Tôi thực sự đã bị kẹt vào vụ này. Tôi không thể nói "Không, Jon nói với em."

"Em không nhớ chính xác," tôi ứng tác. "Nhưng cái từ 'Mont Blanc' cứ liên tục trở lại với em, và nó dường như rất quan trọng, thế nào đó. Điều đó có ý nghĩa gì... đặc biệt không?"

"Em sẽ tìm ra, em yêu." Tôi có thể thấy sự hài lòng kìm nén trên mặt Eric. "Mọi chuyện sẽ trở lại với em. Bây giờ anh sẽ không nói gì thêm. Đây chắc chắn là dấu hiệu tốt!"

"Có lẽ!" Tôi cố gắng hòa với sự háo hức của anh. "Ừm... hẹn gặp lại anh sau!" Tôi ra khỏi bếp, cố lục lọi trong đầu. Mont Blanc. Trượt tuyết? Bút máy sang trọng? Một ngọn núi tuyết lớn?

Tôi hoàn toàn không biết gì hết.

Tôi xuống khỏi tàu điện ngầm ở Victoria, mua một chiếc bánh mì tròn, vừa đi vừa gặm. Nhưng khi gần tới văn phòng, tôi bỗng không cảm thấy đói nữa. Bụng tôi lộn nhào khó chịu. Cái cảm giác nôn nao tôi- không- muốn- đi- học đó.

Fi có thể là bạn tôi, song những người khác thì không. Và tôi đã làm hỏng việc trước mặt Simon Johnson, và tôi vẫn chưa cảm thấy nắm vững điều gì hết... Khi tòa nhà xuất hiện trước mặt, tôi dừng lại, nặng trĩu khiếp sợ.

Thôi nào, tôi tự trấn an mình. Sẽ vui thôi mà.

Không, sẽ không vui.

Ừm, được thôi, sẽ không vui. Nhưng tôi chẳng có lựa chọn nào hết.

Dồn hết quyết tâm, tôi tổng phần còn lại của chiếc bánh mì vào trong thùng rác và buộc mình bước qua chiếc cửa kính lớn. Tôi đi thẳng tới văn phòng mà không gặp phải bất kỳ ai, ngồi xuống, và kéo đồng giấy về phía tôi. Khi làm vậy, tôi nhận thấy tờ giấy dính tôi đã viết ngày hôm qua: Thảo luận doanh thu với Byron. Có lẽ tôi sẽ làm chuyện đó bây giờ. Tôi nhấc điện thoại lên để quay số máy lẻ của anh ta, nhưng lại hạ xuống khi có tiếng gõ cửa.

"Xin chào?"

"Chào, Lexi?" Debs lách vào phòng. Cô mặc áo len đính hạt màu ngọc lam, váy jean, và cầm một chiếc phong bì.

"Ồ," tôi nói lo lắng. "Chào cậu, Debs."

"Cậu khỏe không?" Cô nghe có vẻ lúng túng.

"Tớ... khỏe." Cửa mở rộng và tôi thấy Fi và Carolyn, trông cả hai đều có vẻ bứt rứt. "Chào!" Tôi kêu lên ngạc nhiên. "Mọi chuyện ổn chứ?"

"Tớ đã nói với họ điều cậu nói với tớ," Fi nói. "Đêm qua bọn tớ ra ngoài đi uống một ly và tớ nói với họ."

"Bọn tớ không nhận ra," Debs nói, trông có vẻ lo lắng. "Bọn tớ đã không cho cậu cơ hội. Bọn tớ cứ cho rằng cậu vẫn là..." Cô xoay xở để tìm từ.

"Một cơn ác mộng đam mê quyền lực," Carolyn bổ sung, mặt ngây ra.

"Bọn tớ cảm thấy rất tệ." Debs cắn môi khi cô nhìn hai người còn lại. "Hải không nào?"

"Đừng lo." Tôi cố nặn một nụ cười. Nhưng đột nhiên, khi tôi nhìn ba người bọn họ, tôi cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết. Họ đã từng là bạn tôi; chúng tôi luôn là một nhóm bốn người. Nhưng

bây giờ họ đã có ba năm đi chơi tối, nói chuyện và cười đùa mà không có tôi. Họ gắn kết với nhau thành một bộ ba còn tôi là người lạ.

"Vây, tớ chỉ muốn đưa cho cậu cái này." Debs tiến lại gần bàn, mặt cô hồng lên, và đưa cho tôi một cái phong bì. Tôi xé phong bì và lôi ra một cái thiệp in chữ nổi màu trắng. Một bức thiệp mời đám cưới.

"Hy vọng cậu tới được." Debs đã dứt tay vào túi quần. "Cậu và Eric."

Tôi bỗng cảm thấy bị xúc phạm. Ngôn ngữ cơ thể của cô thật rõ ràng. Cô không hề muốn chúng tôi có mặt tại tiệc cưới của mình.

"Nghe này, Debs, cậu không phải mời tớ. Cậu rất tử tế..." Tôi cố gắng nhét cái thiệp trở lại phong bì, mặt nóng bừng. "Nhưng tớ biết cậu không thực sự..."

"Có, có mà." Cô đặt tay lên tay tôi, ngăn tôi lại, và tôi nhìn lên. Đôi mắt cô vẫn như ngày xưa - xanh thẫm với làn lông mi chuốt mascara dài. "Cậu là một trong những người bạn thân nhất của tớ, Lexi. Tớ biết mọi chuyện đã thay đổi. Nhưng... cậu nên có mặt ở đó."

"Ừm... cảm ơn." cuối cùng tôi đáp ứng. "Tớ rất muốn tới đó." Tôi lật tấm thiệp lại, sờ ngón tay lên hàng chữ nổi. "Làm sao cậu thuyết phục được mẹ cậu đồng ý thêm một khách mời muộn vậy?"

"Mẹ tớ suýt thì giết tớ," Debs nói thẳng thừng, và tôi không thể nhịn cười.

"Mẹ cậu có dọa cắt tiền tiêu vặt?"

"Có chứ!" Debs kêu lên, và lần này chúng tôi đều phá lên cười khúc khích. Mẹ Debs luôn dọa cắt tiền tiêu vặt của Debs kể từ khi bọn tôi biết cô - mặc dù bà đã ngừng cho Debs tiền tiêu vặt cả chục năm nay.

"Bọn tớ cũng đã mua ít bánh xốp nữa," Fi nói. "Để xin lỗi chuyện hôm qua..." Cô dừng lại khi có tiếng gõ vào cửa. Simon Johnson đang đứng ở ngưỡng cửa. "Simon!" tôi sửng sốt cất lời. "Tôi không thấy ông đứng ở đó!"

"Lexi." Ông ấy mỉm cười. "Cô có rỗi để nói chuyện một lúc không?"

"Chúng tôi sẽ ra," Fi vội nói, và đẩy những người khác ra. "Cảm ơn vì... ờ... thông tin đó, Lexi. Rất có ích."

"Tạm biệt, Fi!" Tôi mỉm cười với cô đầy biết ơn.

"Tôi sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô đâu." Simon nói, đóng cửa lại khi họ đi. "Tôi chỉ muốn cho cô thông tin tóm tắt cuối cùng trước cuộc họp thứ Hai. Rõ ràng sẽ phải hết sức giữ bí mật. Trong bộ phận này, chỉ có cô và Byron có thông tin này." Ông ấy đi lại gần bàn, đưa cho tôi một tập hồ sơ.

"Tất nhiên rồi." Tôi gạt đầu chắc chắn. "Cảm ơn."

Khi tôi nhận tập hồ sơ từ tay ông ấy, tôi nhìn thấy dòng chữ Tháng Sáu 07 đánh máy kín đáo nơi góc phải trên cùng và cảm thấy sự bứt rứt báo hiệu điềm xấu. Tôi vẫn không biết Tháng Sáu 07 có nghĩa là gì. Chiều qua tôi đã tìm kiếm khắp trong hồ sơ, nhưng chẳng tìm thấy gì hết. Không tệp tin trong máy tính, không hồ sơ giấy, không gì hết.

Tôi biết tôi nên hỏi Byron. Nhưng tôi quá kiêu hãnh. Tôi muốn tự tìm ra.

"Tôi đang rất nóng lòng chờ!" Tôi vỗ nhẹ vào tập hồ sơ, hy vọng trông tôi có vẻ thuyết phục.

"Tốt. Thứ Hai nhé, đúng 12 giờ, phòng họp ban giám đốc. Một vài giám đốc không thuộc ban quản trị sẽ phải rời đi sớm."

"Hẹn gặp ông ở đó." Tôi nói với nụ cười tự tin. "Cảm ơn, Simon."

Ngay giây phút Simon ra khỏi phòng, tôi ngồi xuống và mở hồ sơ ra. Trang đầu tiên có đầu đề là Tóm tắt, và tôi đọc lướt xuống những hàng chữ. Tháng Sáu 07... tái cơ cấu quan trọng... tổ chức lại thị trường... cân nhắc lại toàn bộ>

Sau vài giây, tôi ngồi phịch xuống ghế, cảm thấy bị ngợp. Thảo nào đây là một bí mật lớn. Cả công ty sẽ bị thay đổi. Chúng tôi đang mua lại một công ty công nghệ gia đình... chúng tôi đang

hợp nhất vài bộ phận... tôi lướt mắt xuống dưới nữa.

... căn cứ vào kết quả doanh thu hiện tại... kế hoạch giải thể...

Sao?

Tôi đọc lại những từ đó một lần nữa. Và lần nữa.

Xương sống tôi lạnh toát. Tôi cứng đờ trong ghế, đọc lại những dòng chữ đó hết lần này đến lần khác. Điều đó không thể... không thể có nghĩa như tôi nghĩ...

Trong cơn bốc đồng, tôi đứng bật dậy, lao ra khỏi cửa và chạy dọc hành lang. Simon kia rồi, đứng cạnh thang máy, đang nói chuyện với Byron.

"Simon!" Tôi hít mạnh trong hoảng sợ. "Tôi nói chuyện một chút thật nhanh được không?"

"Lexi." Khi ông nhìn lên, tôi có thể thấy một nét khó chịu trên trán.

"Chào." Tôi nhìn quanh, kiểm tra xem có ai đó ở quanh có thể nghe thấy không. "Tôi chỉ muốn... muốn... làm rõ vài điều. Kế hoạch giải thể bộ phận Thảm Trải sàn." Tôi đập vào tập hồ sơ. "Điều đó không thể có nghĩa là... ông không thể..."

"Cuối cùng cô ta cũng nhận ra." Byron quanh tay, lắc đầu với vẻ thích thú đến mức tôi muốn dấn vào mặt anh ta. Anh ta biết về chuyện này?

Simon thở dài. "Lexi, như cô biết đấy, chúng ta đã nói chuyện này nhiều lần. Thị trường bây giờ rất khó khăn. Cô đã làm được điều kỳ diệu với lực lượng bán hàng của mình - chúng tôi đều đánh giá cao điều đó. Và bản thân cô sẽ được khen thưởng. Nhưng bộ phận này không thể tồn tại được."

"Nhưng ta không thể giải thể Thảm Trải sàn! Thảm Deller vốn là thảm trải sàn mà! Đây đã từng là khởi đầu của công ty>

"Ha giọng xuống đi!" Simon thì thầm ngắt lời tôi, liếc quanh tầng. Toàn bộ vẻ dễ chịu đã biến mất khỏi cái vỏ bên ngoài. "Lexi, tôi không chấp nhận mức độ bột phát đến thế này. Nó rất không chuyên nghiệp."

"Nhưng..."

"Không có gì phải lo. Cả cô và Byron sẽ đều có vị trí mới trong ban điều hành. Mọi chuyện đều đã được tính toán rất cẩn thận. Tôi không có thời gian cho việc này." Thang máy tới và ông ta bước vào.

"Nhưng, Simon." tôi tuyệt vọng nói. "Ông đâu thể sa thải cả bộ phận..."

Đã quá muộn. Cửa thang máy đã đóng lại.

"Ta không gọi là sa thải." giọng nói mỉa mai của Byron xuất hiện sau lưng tôi. "Phải gọi là loại bỏ lao động dôi dư. Hãy dùng từ cho chính xác."

"Sao anh có thể chỉ đứng đó?" Tôi quay lại, tức điên lên. "Và sao tôi lại không được biết điều gì về chuyện này?"

"Ồ, tôi chưa nói với cô ư?" Byron tắc lưỡi ân hận lắc đầu với vẻ thích thú đến mức tôi muốn dấn vào mặt anh ta. Anh ta biết về chuyện này?

"Hồ sơ đâu rồi? Tại sao tôi chưa bao giờ thấy hồ sơ này?"

"Có lẽ tôi mượn của cô." Anh ta nhún vai và đi về phía văn phòng mình. "Chào."

"Không! Chờ đã!" Tôi lao vội vào theo sau anh ta và đóng cửa lại. "Tôi không hiểu. Tại sao họ lại cắt bỏ cả bộ phận?"

"Cô không để ý đến doanh thu gần đây của chúng ta sao?" Byron đảo mắt.

"Doanh thu có tăng lên!" Tôi bắt bẻ trước khi kịp ngăn mình, biết ngay rằng đây là chiến lược sai lầm.

"Thêm ba phần trăm ư?" Byron chế gi. "Lexi, thảm lỗi thời rồi. Chúng ta đã thất bại trong việc xâm nhập các thị trường thảm trải sàn khác. Chúng ta chỉ có một vài hợp đồng để thực hiện. Hãy đối mặt với chuyện đó. Tiệc tàn rồi."

"Nhưng chúng ta không thể loại bỏ cả bộ phận. Những thiết kế thảm độc đáo của chúng ta là kinh điển! Thế còn thảm nhỏ trang trí?"

Byron nhìn tôi chăm chăm đầy hoài nghi một lúc, sau đó phá lên cười.

"Cô hài hước lắm, cô biết chứ?"

"Sao cơ?"

"Cô có biết cô đang tự nhắc lại chính mình? Cô nói tất cả những điều này ở cuộc họp đầu tiên về vấn đề khủng hoảng. 'Chúng ta nên biến thảm thành thảm nhỏ trang trí!'" anh ta bắt chước tôi bằng giọng chói tai. "Từ bỏ ý tưởng đó đi."

"Nhưng tất cả đều sẽ mất việc! Cả nhóm!"

"Đúng. Thật đáng tiếc." Anh ta ngồi ở bàn và khoát tay ra phía cửa. "Tôi còn việc mà làm sao?"

"Anh là một thằng khốn," tôi nói, giọng run lên. Tôi sai chân ra khỏi văn phòng anh ta và đóng sập cửa lại, vẫn còn nắm chặt tập tài liệu trong tay, thở mỗi lúc một hỗn hển hơn cho tới khi tôi nghĩ mình bị chứng thở quá nhanh. Tôi phải đọc hết những thông tin này, tôi phải nghĩ...

"Lexi!" Tôi ngẩng vội đầu lên và một cách bản năng, tôi ôm tập hồ sơ sát hơn vào ngực. Fi đang đứng ở cửa văn phòng chính của bộ phận Thảm trải sàn, vẫy tay ra hiệu cho tôi. "Vào đi! Ăn một chiếc bánh xốp nào." Trong giây lát, tôi nhìn cô chăm chăm câm lặng. "Vào đây nào!" Cô cười. "Simon Johnson đi rồi chứ?"

"Ờ... đúng," tôi khàn khàn nói. "Ông ấy đi rồi."

"Vậy thì vào đây nhanh lên! Bọn tớ đều đang chờ!"

Tôi không thể từ chối. Tôi phải tỏ ra bình thường; tôi phải tỏ ra thân thiện, cho dù tôi đang ở tình trạng suy sụp...

Fi kéo tay tôi - và khi theo cô vào văn phòng lớn, tôi cảm thấy vô cùng sững sốt. Một tấm vải đã được treo lên giữa hai then cửa sổ, với dòng chữ Chào mừng trở lại, Lexi!!!. Một đĩa bánh xốp mới ra lò được đặt trên tủ hồ sơ, cùng với một giỏ quà Aveda.

"Bọn tớ chưa chào mừng cậu trở lại một cách tử tế," Fi nói, mặt cô hơi hồng lên. "Và bọn tớ chỉ muốn nói bọn tớ rất mừng vì cậu đã khỏe lại sau vụ tai nạn xe hơi." Cô nói với cả phòng. "Với những người không biết Lexi từ hồi trước... tôi chỉ muốn nói rằng tai nạn này đã thay đổi mọi thứ. Tôi biết cô sẽ trở thành người sắp tuyệt vời nhất và tất cả chúng ta nên ủng hộ cô ấy. Ly này để uống mừng cậu, Lexi."

Cô giơ bình cà phê lên và cả phòng vỗ tay.

"Cảm ơn mọi người," tôi cố gắng nói, mặt tôi đỏ bừng. "Các bạn đều thật... tuyệt vời."

Họ đều sắp sửa mất việc. Họ không biết điều đó. Và họ mua cho tôi bánh xốp và một giỏ quà.

"Uống một cốc cà phê." Fi cầm bình cà phê đến chỗ tôi. "Để tớ cầm tập hồ sơ đó cho cậu..."

"Không!" Tôi thở hỗn hển, giữ chặt tập hồ sơ hơn nữa. "Cái này khá... bí mật..."

"Về tiền thưởng của bọn tớ phải không?" Debs vừa nói vừa cười toét, sau đó lấy khuỷu tay huých tôi. "Nhớ đảm bảo để tiền thưởng thật nhiều vào, Lexi! Tớ muốn có một chiếc túi xách mới!"

Không hiểu bằng cách nào mà tôi cũng có thể mỉm cười méo mó. Tôi đang ở trong một giấc mơ tồi tệ.

Khi rốt cuộc tôi cũng rời chỗ làm vào lúc sáu giờ ba mươi, cơn ác mộng vẫn chưa chấm dứt. Tôi có một cuối tuần để tìm cách sắp xếp một bài biện hộ cho bộ phận Thảm Trải sàn. Và tôi hầu như không biết vấn đề nằm ở chỗ nào, nói gì đến câu trả lời. Khi tôi đang bấm vào nút tầng trệt trong thang máy thì Byron lách vào, đã mặc áo choàng>

"Làm việc ở nhà sao?" Anh ta nhướn mày khi nhìn thấy cái cặp đầy tài liệu của tôi.

"Tôi phải cứu bộ phận chúng ta," tôi nói ngắn gọn. "Tôi sẽ làm việc cả cuối tuần cho tới khi tìm ra giải pháp."

"Chắc cô đang đùa." Byron lắc đầu hoài nghi. "Lexi, chẳng lẽ cô chưa đọc bản kế hoạch? Chuyện

này sẽ tốt hơn cho cô và tôi. Họ sẽ lập cả một nhóm chiến lược mới, chúng ta sẽ có nhiều quyền lực hơn, có dịp phát huy tốt hơn..."

"Đó không phải điều quan trọng!" Tôi kêu lên trong cơn giận dữ. "Thế còn những người bạn của chúng ta, những người sẽ chẳng nhận được gì hết?"

"Hãy khóc đi, khóc đi, hãy để tôi lau chùi trái tim rỉ máu," Byron dài giọng. "Họ sẽ tìm được việc làm." Anh ta lưỡng lự, quan sát tôi chăm chú. "Cô biết không, trước đây cô đâu có bận khoản chuyện đó."

Phải mất một hai giây thì tôi mới tiếp nhận được những lời của anh ta. "Ý anh là sao?"

"Trước khi cô bị vụ tai nạn xe hơi đó, cô luôn ủng hộ giải thể bộ phận Thẩm Trai sần. Một khi cô đã thấy công việc và bổng lộc mới của chúng ta. Nhiều quyền lực hơn, nhiều tiền hơn... có gì để chúng ta không thích chứ?"

Một cơn ớn lạnh luồn khắp cơ thể tôi.

"Tôi không tin anh." Giọng tôi gần mạnh. "Tôi không tin anh. Tôi sẽ không bao giờ bán rẻ bạn bè mình."

Byron chỉ nhìn tôi đầy thương hại.

"Thế mà có đấy. Cô đâu phải một vị thánh. Lexi. Tại sao cô lại phải làm thế chứ?" Cửa mở và anh ta sải bước ra khỏi thang máy.

Tôi tới cửa hàng bách hóa Langridge, đi lên gian hàng mua sắm cá nhân như trong cơn mê. Tôi có một cuộc hẹn lúc bảy giờ với trợ lý mua sắm, Ann. Theo sổ tay, tôi gặp cô ta ba tháng một lần và cô ta chọn một số "món" và chúng tôi sẽ bàn về "ngoại hình" của tôi cho mùa đó.

"Lexi! Chị khỏe không?" Một giọng nói chào đón tôi khi tôi tới gần khu vực lễ tân. Ann rất nhỏ nhắn, với mái tóc cắt ngắn màu sẫm, quần màu đen ôm khít, và mùi nước hoa sực nức khiến bụng tôi lộn nhào ngay lập tức. "Tôi rất sung sướng khi nghe tin về vụ tai nạn của chị!"

"Tôi khỏe, cảm ơn. Bây giờ tôi đã hoàn toàn bình phục." Tôi cố nặn ra một nụ cười.

Lẽ ra tôi phải hủy cuộc hẹn này. Tôi không biết mình đang làm gì ở đây.

"Tốt! Tôi có một số thứ tuyệt vời cho chị xem." Ann dẫn tôi vào một phòng nhỏ và bằng một cái vung tay mạnh mẽ, giới thiệu với tôi một giá treo đầy quần áo. "Chị sẽ thấy một số kiểu dáng và phong cách mới ở đây, nhưng tôi nghĩ chị sẽ có thể sử dụng được..."

Cô ta đang nói về chuyện gì vậy, kiểu dáng và phong cách mới? Tất cả đều là những bộ vest có màu trung tính. Tôi đã có một tủ đầy những thứ đó.

Ann chỉ cho tôi xem hết chiếc áo vest này đến chiếc áo vest khác, nói về các loại túi áo và độ dài, nhưng tôi chẳng thể nghe được lời nào. Có điều gì đó vo vo trong tai tôi như côn trùng bị kẹt trong ấy; tiếng đó ngày càng lớn...

"Cô có thứ gì đó khác không?" Tôi đột ngột cắt ngang lời cô ta. "Cô có gì đó... sống động không?"

"Sống động?" Ann lặp lại một cách không chắc chắn. Cô ta lưỡng lự, sau đó với một chiếc áo vest màu be khác. "Cái này hết sức tinh tế..."

Tôi sải bước ra khỏi căn phòng để vào khu vực bán hàng của cửa hàng, thấy cần có chút khí trời. Máu đang đổ dồn lên tai tôi. Nói thật, tôi cảm thấy gần như mất trí.

"Cái này." Tôi giật lấy một chiếc váy ngắn màu tím có những mảng màu sáng. "Cái này thật tuyệt. Tôi có thể tới câu lạc bộ trong chiếc váy này."

Ann trông như muốn ngất xỉu.

"Lexi," cuối cùng cô ta nói. "Cái đó... không phải thứ tôi gọi là phong cách của chị."

"Còn tôi thì có." Đầy thách thức, tôi chụp lấy một cái chân váy ngắn màu bạc. "Và cái này."

Đó chính xác là thứ mà tôi sẽ chọn ở New Look, chỉ có điều rõ ràng là nó đắt hơn cả triệu lần.

"Lexi." Ann đặt ngón tay lên sống mũi và hít vào thật mạnh vài lần. "Tôi là người tạo phong cách cho chị. Tôi biết thứ gì hợp với chị. Chị có ngoại hình rất hấp dẫn, chuyên nghiệp, và dễ ăn mặc, một ngoại hình mà chúng ta đã phải dành khá nhiều thời gian tạo nên..."

"Nó thật tệ nhạt. Thật lố bịch." Tôi giật một chiếc váy không tay màu be khỏi tay cô ta và giơ lên. "Tôi không phải con người này. Đơn giản là không."

"Lexi, là chị mà."

"Không đâu! Tôi cần sự vui vẻ. Tôi cần màu sắc."

"Chị đã sống rất tốt trong vài năm qua với màu be và đen." Mặt Ann căng thẳng. "Lexi, chị đã nói rõ với tôi trong cuộc gặp đầu tiên của chúng ta rằng chị yêu cầu một tủ quần áo đi làm với màu sắc trung tính..."

"Đó là hồi đó, được chứ?" Tôi cố gắng kiềm chế tức giận, nhưng cứ như thể tất cả những sự kiện của ngày hôm nay đang dần khiến tôi kiệt sức. "Có lẽ mọi chuyện đã thay đổi. Có lẽ tôi đã thay đổi."

"Cái này." Ann lại tìm ra một bộ vest nữa màu be, xếp ly nhỏ xíu. "Đây là chị."

"Không đâu."

"Đúng là chị mà."

"Không phải tôi! Không đâu! Tôi không phải con người này! Tôi sẽ không phải là cô ta!" Nước mắt dâng lên trong mắt tôi. Tôi bắt đầu kéo mạnh cây ghim cài ra khỏi búi tóc, bỗng nhiên mong muốn ghê gớm được giữ nó. "Tôi không phải kiểu người mặc vest màu be. Tôi không phải kiểu người búi tóc hàng ngày. Tôi không phải kiểu người trả hàng ngàn bảng mua rượu vang. Tôi không phải kiểu người... kiểu người bán rẻ bạn bè..."

Lúc này tôi nuốt nước mắt. Búi tóc không chịu xổ ra, vì thế những lọn tóc của tôi xổ ra tả tơi khắp đầu như bù nhìn. Cả mặt tôi nhòe nhoẹt nước mắt. Tôi lau mắt bằng mu bàn tay, và Ann hoảng hốt thu dọn cất đồng váy màu be đi.

"Đừng làm dây nước mắt vào đồ Armani!" cô ta cáu kỉnh.

"Đây." Tôi giúi nó vào tay cô ta. "Cô cứ việc." Và không nói thêm một lời, tôi bỏ đi.

Tôi xuống quán cà phê dưới tầng trệt, gọi một cốc sô cô la nóng, và vừa uống vừa rút sổ ghim cài còn lại ra khỏi búi tóc. Sau đó tôi gọi một cốc sữa, cùng với một chiếc bánh rán. Một lát sau, toàn bộ số cacbon hydrat đã yên vị trong dạ dày tôi như một lớp đệm ấm áp và dễ chịu, và tôi cảm thấy khá hơn. Phải có một cách nào đó, phải có cách. Tôi sẽ làm việc suốt cuối tuần, tôi sẽ tìm ra một giải pháp nào đó, tôi sẽ cứu được bộ phận của mình...

Một tiếng bíp từ túi quần cắt ngang dòng suy nghĩ. Tôi rút điện thoại ra và thấy một tin nhắn của Eric.

Em thế nào? Làm việc muộn?

Khi nhìn chằm chằm vào những từ đó, tôi bỗng nhiên cảm động. Thực sự hết sức cảm động. Eric quan tâm đến tôi. Anh nghĩ về tôi.

Em đang trên đường về nhà. Tôi nhắn tin trả lời. Hôm nay em nhớ anh!

Điều đó không hẳn chính xác, nhưng nghe có vẻ hợp lý.

Anh cũng nhớ em! Trả lời ngay lập tức.

Tôi biết hôn nhân có một ý nghĩa quan trọng. Và đây chính là ý nghĩa đó. Có người quan tâm đến ta khi mọi thứ đều hồng hét. Có người làm ta vui. Chỉ nhắn tin với Eric cũng khiến tôi cảm thấy ấm áp sô với uống cốc sô cô la nóng. Tôi đang soạn một tin nhắn trả lời trong đầu thì điện thoại lại kêu bíp.

Có thích Mont Blanc không??

Lại Mont Blanc một lần nữa. Nó là cái gì vậy? Cốc tai, có lẽ?

Ừm, rõ ràng nó rất đặc biệt đối với Eric. Và chỉ có một cách để tôi tìm ra.

Tuyệt! Tôi nhắn tin lại. Em rất nóng lòng!

Sau đó tôi nhặt túi lên, rời khỏi Langridges, và gọi một chiếc taxi.

Chỉ mất khoảng hai mươi phút để về tới nhà, trong thời gian đó tôi kịp đọc lại ba tập hồ sơ, đọc

xong lại cảm thấy còn tuyệt vọng hơn nữa. Doanh thu bán thảm chưa bao giờ tệ hơn trong toàn bộ lịch sử của công ty, trong khi tất cả các bộ phận khác đều phát triển tăng vọt. Cuối cùng tôi đóng hồ sơ lại và nhìn chằm chằm ra ngoài cửa taxi, trí óc vẫn tiếp tục làm việc. Giá mà tôi có thể lên một kế hoạch giải cứu... Tôi biết vẫn còn giá trị trong thương hiệu Thảm Deller...

"Cô gái?" Người lái taxi làm tôi bừng tỉnh khỏi tình trạng mơ mộng. "Chúng ta tới rồi."

"Ồ, đúng. Cảm ơn." Tôi đang lẩn mò tìm ví thì điện thoại lại kêu bíp một lần nữa.

Anh sẵn sàng rồi!

Sẵn sàng? Chuyện này càng lúc càng trở nên bí ẩn hơn.

Em vừa về đến nhà! Gặp anh sau một phút nữa!

Tôi nhanh chóng nhấn tin trả lời, và trả tiền cho người lái taxi.

Khi tôi vào trong căn hộ, đèn tối mờ mờ, ở chế độ mà tôi nhận ra là Quyển rũ. Âm nhạc nhẹ nhàng đến nỗi tôi hầu như không nghe thấy; ngoài ra mọi thứ hoàn toàn yên lặng.

"Chào anh!" Tôi thận trọng gọi to, treo áo khoác>

"Chào em!"

Giọng Eric từ phía xa, dường như xuất phát từ phòng ngủ. Phòng ngủ của tôi.

Thật ra... tôi đoán, một cách chính thức, phòng ngủ của chúng tôi.

Tôi kiểm tra hình ảnh mình trong gương và vội vã chải qua mái tóc rối bời. Sau đó tôi đi sang phía bên kia của phòng khách và tới phòng ngủ. Cửa chỉ khép hờ; tôi không nhìn được vào trong phòng. Tôi đứng đó một lúc, băn khoăn không biết rốt cuộc đây là chuyện quái quỷ gì. Sau đó tôi đẩy cửa mở ra. Và khi thấy cảnh tượng trước mắt, tôi suýt thì hét lên.

Đây là Mont Blanc? Đây là Mont Blanc?

Eric đang nằm trên giường. Hoàn toàn trần truồng. Ngoại trừ một đồng kem bông khổng lồ ở khu vực bộ phận sinh dục.

"Chào em yêu." Anh nhướn mày với cái nháy mắt đầy ngụ ý, sau đó liếc xuống phía dưới. "Em lặn xuống đó đi!"

Xuống đó?

Lặn?

Lặn xuống đó?

Tôi chờ người ra vì hoảng hốt khi quan sát ngọn núi kem bông. Từng tế bào trong cơ thể tôi nói rằng tôi không muốn lặn xuống đó.

Nhưng tôi không thể chỉ quay đầu và bỏ chạy, phải không? Tôi không thể từ chối anh ấy. Đây là chồng tôi. Đây rõ ràng là... điều chúng tôi làm.

Ôi Chúa ơi, ôi Chúa ơi...

Tôi rón rén dịch lại gần phía công trình bằng kem. Hầu như không biết mình đang làm gì, tôi thò một ngón tay ra và lấy một chút xiu kem trên đỉnh ngọn núi, sau đó đưa vào mồm.

"Nó... có vị ngọt!" Giọng tôi gượng gạo vì căng thẳng.

"Ít ca lo." Eric tươi cười với tôi.

Không. Không. Tôi xin lỗi. Chuyện này chỉ... Chuyện này sẽ không xảy ra. Không bao giờ trong cả đời tôi. Tôi phải nghĩ ra một lý do gì đó...

"Em thấy chóng mặt!" Những từ đó đột nhiên phát ra. Tôi bịt tay lên mắt và lùi khỏi giường. "Chúa ơi. Em nhớ lại hình ảnh gì đó."

"Hình ảnh?" Eric ngồi dậy, tỉnh táo.

"Đúng! Em bỗng có ký ức đột ngột về... đám cưới." tôi ứng tác. "Chỉ là một hình ảnh thoáng qua, của anh và em, nhưng nó thực sự sống động, nó làm em sững sốt..."

"Ngồi xuống đi, em yêu!" Eric nhúu mày lo lắng. "Em hãy bình tĩnh. Có lẽ ký ức sẽ trở lại nhiều

hơn."

Anh có vẻ đầy hy vọng, tôi cảm thấy tội tệ vì đã nói dối. Nhưng điều đó còn tốt hơn là nói sự thật, đúng không nhỉ?

"Có lẽ em nên đi nằm thật yên trong phòng kia, nếu anh không phiền." Tôi nhanh chóng đi ra phía cửa, tay vẫn còn che lên mắt để khỏi thấy cảnh tượng núi kem. "Em xin lỗi, Eric, sau khi anh đã mất... bao công như vậy."

"Em yêu, không sao mà! Anh cũng sẽ sang đó..." Eric định ngồi dậy.

"Không!" Tôi cắt ngang lời anh bằng giọng hơi quá chói tai. "Anh cứ... giải quyết chuyện của anh đi. Em sẽ ổn thôi."

Trước khi anh kịp nói điều gì khác, tôi vội vã ra ngoài và thả người xuống chiếc sofa màu kem. Đầu tôi quay cuồng, chẳng biết... tại cơn sốc Mont Blanc hay tại cả ngày hôm nay. Điều duy nhất tôi biết là tôi chỉ muốn cuộn mình dưới chiếc chăn lông vit và vờ như thế giới này không tồn tại. Tôi không đủ sức đương đầu với cuộc đời của chính mình. Với bất kỳ điều gì thuộc về nó.

Chương 16

Tôi không thể nhìn Eric mà không thấy cái núi kem đỏ. Đêm qua, tôi nằm mơ thấy anh làm bằng kem bông. Không phải một giấc mơ tuyệt vời chút nào.

Ơn trời chúng tôi hầu như chẳng nhìn thấy nhau cả cuối tuần này. Eric đang chuẩn bị một dịp giải trí gì đó của công ty còn tôi thì nỗ lực tuyệt vọng để tìm ra giải pháp cứu cả bộ phận Thảm Trải sàn. Tôi đã đọc lại toàn bộ các hợp đồng trong ba năm qua. Tôi đã xem thông tin nhà cung cấp. Tôi đã phân tích phản hồi của khách hàng. Nói thực, tình hình quả là tồi tệ. Chúng tôi đã có một chiến thắng nhỏ trong năm qua, khi tôi đàm phán được một thương vụ tốt đẹp với một công ty phần mềm mới. Tôi đoán đó là điều gây ấn tượng tốt với Simon Johnson. Nhưng điều đó chỉ che giấu tình hình thực sự của chúng tôi một chút thôi.

Không chỉ có quá ít đơn đặt hàng, dường như không còn ai thêm quan tâm đến Thảm Trải sàn nữa. Chúng tôi chỉ được một phần nhỏ trong ngân sách quảng cáo và marketing so với số mà các bộ phận khác được hưởng. Chúng tôi không có bất cứ chương trình xúc tiến bán hàng đặc biệt nào. Trong cuộc họp giám đốc hàng tuần, Thảm Trải sàn luôn xuất hiện cuối cùng trong chương trình làm việc. Cứ như thể Cô bé Lọ lem của công ty.

Nhưng tất cả những điều đó sẽ thay đổi, nếu tôi đã tham gia vào chuyện này. Suốt cả cuối tuần, tôi đã lập một kế hoạch khởi đầu lại toàn bộ. Nó sẽ cần một số tiền, niềm tin, và cắt giảm chi phí - nhưng tôi tin tưởng chắc chắn rằng chúng tôi sẽ kích thích được doanh thu. Cô bé Lọ lem đã được tới dự khiêu vũ, phải không nào? Và tôi sẽ là bà tiên trong truyện cổ tích. Tôi phải là bà tiên trong truyện cổ tích. Tôi không thể để bạn bè mình mất việc.

Ồi Chúa ơi. Bụng tôi lại phập phồng vì căng thẳng. Tôi ngồi trong taxi trên đường tới chỗ làm, tóc được búi lên chắc chắn, tập tài liệu trình bày để trong lòng. Cuộc họp sẽ diễn ra sau một tiếng nữa. Mọi giám đốc khác đều chờ đợi sẽ bỏ phiếu giải tán Thảm Trải sàn.

Tôi sẽ phải chiến đấu hết sức đây. Nếu không...

Không. Tôi không thể nghĩ về "nếu không." Tôi phải thành công, đơn giản là tôi phải thành công... Điện thoại của tôi reo và tôi suýt thì nhảy dựng khỏi ghế. Tôi quá căng thẳng.

"Alô?"

"Chị Lexi?" Tôi nghe một giọng nói nhỏ. "Em Amy đây. Chị có rồi không?"

"Amy!" Tôi nói sững sốt. "Chào! Thực ra, chị đang trên đường đi..."

"Em gặp rắc rối." Con bé cắt ngang lời tôi. "Chị phải tới đây. Em xin chị đấy."

"Rắc rối?" Tôi nói, hoảng hốt. "Rắc rối kiểu gì?"

"Chị tới đây đi." Giọng con bé hết sức run rẩy. "Em đang ở Notting Hill."

"Notting Hill? Sao em không đi học?"

"Chờ đã." Âm thanh bị bóp nghẹt và tôi chỉ nghe thấy tiếng Amy nói, "Tôi đang nói chuyện với chị tôi, được chứ? Chị ấy sẽ tới." Sau đó con bé nghe máy. "Xin chị đấy. Lexi. Tới đi. Em tự gây chuyện rắc rối kha khá rồi."

Tôi chưa từng nghe thấy Amy thế này. Giọng con bé thật tuyệt vọng.

"Em đã làm gì vậy?" Đầu tôi căng lên, cố gắng hình dung xem con bé có thể dính vào rắc rối gì. Ma túy? Bọn cho vay nặng lãi?

"Em đang ở góc phố Ladbroke Grove và Kensington Gardens. Bao lâu nữa chị sẽ tới được?"

"Amy..." Tôi ôm lấy đầu. "Bây giờ chị không thể tới được! Chị có một cuộc họp, chuyện này rất quan trọng. Sao em không gọi cho mẹ?"

"Không!" Giọng Amy cao vút lên hoảng sợ. "Lexi, chính chị đã nói. Chị nói em có thể gọi cho chị bất cứ khi nào em muốn, rằng chị là chị em, rằng chị sẽ ở bên em."

"Nhưng không có nghĩa là... Chị phải thuyết trình một vấn đề..." Tôi nói nhỏ dần, bỗng nhiên nhận thấy điều này nghe thật yếu ớt biết bao. "Nghe này, bất cứ lúc nào khác..."

"Được thôi." Giọng n nhỏ xú. Nó nghe như mới có mười tuổi. "Chị cứ tới cuộc họp của chị đi."

Đừng lo."

Tôi lỗi nhấn chìm tôi, lẫn lộn với cảm giác tức giận. Tại sao nó không gọi vào đêm qua? Tại sao lại chọn đúng giây phút tôi cần phải tới một nơi khác?

"Amy, hãy cho chị biết, chuyện gì đã xảy ra?"

"Không quan trọng. Chị cứ tới cuộc họp của chị đi. Xin lỗi đã làm phiền chị."

"Thôi đi! Hãy để chị nghĩ một giây." Tôi nhìn chăm chăm ra ngoài đường mà chẳng thấy gì, đầu óc mờ vì căng thẳng, vì phải quyết định... Chỉ có bốn mươi lăm phút nữa là tới cuộc họp. Tôi không có thời gian. Đơn giản là không.

Tôi có thể, nếu tôi tới thẳng đó. Chỉ mất mười phút để tới Notting Hill.

Nhưng tôi không thể để xảy ra rủi ro tới cuộc họp muộn, đơn giản là không thể...

Và sau đó bỗng nhiên, trong tiếng lạch xạch của đường dây điện thoại, tôi có thể nghe thấy giọng một người đàn ông. Bây giờ thì anh ta đang quát tháo. Tôi chăm chăm nhìn vào cái điện thoại, cảm thấy ớn lạnh. Tôi không thể bỏ rơi em gái mình khi nó gặp rắc rối. Nếu nó dính dáng tới một băng đảng đường phố thì sao? Nếu nó sắp sửa bị đánh?

"Amy, chờ nhé," tôi nói đột ngột. "Chị tới đây." Tôi vọt lên phía trước và gõ vào cửa sổ của người lái xe. "Ta cần đi vòng thật nhanh tới Notting Hill. Nhanh hết sức."

Ngay khi chúng tôi đi lên phố Ladbroke Grove, chiếc taxi rồ máy lên dốc, tôi nhô người về phía trước, nhìn chăm soi tuyệt vọng ra ngoài cửa sổ, cố gắng tìm Amy... và sau đó bỗng nhiên tôi thấy một chiếc xe cảnh sát. Ở góc phố Kensington Gardens.

Tim tôi đông cứng lại. Tôi đã tới quá muộn. Nó đã bị bắn. Nó đã bị đâm.

Run rẩy vì hoảng sợ, tôi cúi tiền cho người lái taxi và ra khỏi xe. Có một đám đông phía trước chiếc xe cảnh sát, chặn tầm nhìn của tôi, tất cả đều nhìn và chỉ vào thứ gì đó và nói chuyện với nhau một cách kích động. Những đứng xem khốn kiếp.

"Xin lỗi." Giọng tôi không còn được bình thường khi tôi lại gần đám đông. "Đó là em gái tôi, cho tôi qua được không..." Bằng cách nào đó, tôi đã len được người giữa những cái áo trùm đầu và áo vải bông, cố cứng rắn trước điều mình sắp thấy...

Và tôi thấy Amy. Không bị bắn hay đâm. Ngồi trên một bờ tường, đội một chiếc mũ cảnh sát, trông hoàn toàn vui vẻ.

"Lexi!" Amy quay sang người cảnh sát đang đứng cạnh nó. "Chị ấy đấy. Tôi đã bảo là chị ấy sẽ tới mà."

"Có chuyện gì vậy?" tôi hỏi, run lên vì khuây khỏa. "Chị tưởng em gặp rắc rối!"

"Đây là chị cô sao?" người cảnh sát xen vào. Anh ta thấp đậm, tóc hung đỏ, cánh tay lớn, có tàn nhang, và đang ghi chép gì đó vào hồ sơ.

"Vâng... đúng." Tim tôi se lại. Nó lại lấy cắp đồ hay gì đó sao? "Có chuyện gì vậy?"

"Tôi e là cô gái này gặp rắc rối. Cô ấy đã lợi dụng khách du lịch. Ở đây có nhiều người đang giận dữ." Anh ta chỉ đám đông. "Chuyện này chẳng liên quan gì đến cô, phải không?"

"Không! Tất nhiên là không? Tôi còn không hiểu anh đang nói đến chuyện gì!"

"Cái gọi là Chuyến du lịch thăm những nhân vật nổi tiếng." Anh ta đưa cho tôi tờ rơi quảng cáo, lông mày nhướng cao.

Không tin nổi vào mắt mình, tôi đọc tờ quảng cáo, có màu vàng sáng lấp lánh và rõ ràng được soạn bởi một người sử dụng máy tính rất kém.

Chuyến du lịch thăm những nhân vật nổi tiếng ở London

Nhiều ngôi sao Hollywood đã tới sống ở London.

Hãy gặp họ trong chuyến đi độc nhất vô nhị này.</>

Ta sẽ được thấy:

* Madonna tự giặt quần áo *

* Gwyneth ở trong vườn *

* Elton John thư giãn ở nhà *

Hãy làm bạn bè sống sót vì những lời bàn tán!

10 bảng /người kể cả đồ lưu niệm A - Z

Lưu ý quan trọng

Nếu bạn hỏi các ngôi sao, họ có thể từ chối tính danh.

Đừng ngốc! Đây là một phần của điều bí mật!

Tôi nhìn lên choáng váng, "Chuyện này nghiêm túc sao?"

Người cảnh sát gật đầu. "Em gái cô đã dẫn mọi người quanh London, nói rằng họ đang được nhìn thấy những nhân vật nổi tiếng."

"Và họ nhìn thấy ai?" Anh ta chỉ tay sang bên kia đường, nơi một phụ nữ tóc vàng mảnh dẻ đang đứng trên bậc cửa ngôi nhà trắng lớn mặc quần jean và một chiếc áo xếp nếp, bế một bé gái khoảng hai tuổi.

"Tôi không phải Gwyneth Paltrow khốn kiếp nào hết!" cô ta hét lên cau kinh với hai người khách du lịch mặc áo mưa Burberry. "Và không, sẽ không có chữ ký nào hết."

Thực ra, trông cô ta khá giống Gwyneth Paltrow. Cô ta cũng có mái tóc dài màu vàng mượt mà và gương mặt tương tự. Chỉ hơi già hơn và phờ phạc hơn.

"Cô đi cùng cô ta à?" Người trông giống Gwyneth đột nhiên nhìn thấy tôi và bước xuống bậc thang. "Tôi muốn đảm đơn kiện chính thức. Tôi chán ớn cảnh người ta chụp ảnh nhà tôi cả tuần, xâm phạm cuộc sống của tôi - Lần cuối cùng nhé, tên nó không phải là Apple chết tiệt!" Cô ta quay sang cô gái người Nhật đang gọi bé gái "Apple! Apple!" và cố gắng chụp ảnh.

Người phụ nữ này đang giận dữ. Và tôi không trách cô ta.

"Tôi càng nói với họ tôi không phải là Gwyneth Paltrow, họ càng nghĩ tôi là cô ta," cô ta nói với viên cảnh sát. "Tôi không thắng nổi họ. Tôi sẽ phải chuyển nhà mất!"

"Chị nên thấy tự hào!" Amy nói một cách vô tâm. "Họ nghĩ chị là một ngôi sao điện ảnh đã giành giải Oscar!"

"Cô nên bị tống vào tù!" Không- phải- Gwyneth cầu nhàu. Trông cô ta như muốn đập một cái vào đầu Amy.

Nói thực, tôi sẽ xếp hàng sau cô ta.

"Tôi sẽ phải chính thức khiển trách em gái chị."

Viên cảnh sát quay sang tôi khi một nữ cảnh sát lịch thiệp bước lên và dẫn Không- phải- Gwyneth vào nhà. "Tôi có thể để cô ấy cho chị giám hộ, nhưng chỉ sau khi chị điền vào những hồ sơ này và thu xếp hẹn gặp ở đồn cảnh sát."

"Được thôi," tôi nói, và hướng một cái nhìn nghiêm khắc sang Amy. "Thế nào cũng được."

"Biến đi!" Không- phải- Gwyneth bất ngờ quay lại phản ứng với một anh chàng lập dị trẻ tuổi vẫn bám theo sau cô ta đầy hy vọng, giơ ra một chiếc CD. "Không, tôi không thể chuyển cái đó cho Chris Martin! Tôi thậm chí còn không thích Coldplay khốn kiếp!"

Amy đang mím chặt môi như thể đang cố gắng nhịn cười.

Phải lắm. Chuyện này rất buồn cười. Tất cả đều đang có khoảng thời gian tuyệt vời. Tôi không phải tới nơi nào đó hết sức quan trọng, hay bất cứ điều gì hết.

Tôi điền vào tất cả các giấy tờ nhanh hết sức có thể, đặt bút chấm một cái thật mạnh đầy giận dữ sau khi ký xong.

"Chúng tôi đi được chưa?"< />

"Được rồi. Và hãy cố gắng kiểm soát cô ấy." viên cảnh sát nói thêm, trả lại cho tôi một liên dưới và tờ rơi có tên "Chỉ dẫn Đối với Khiển trách của Cảnh sát."

Kiểm soát con bé? Tại sao tôi lại phải kiểm soát con bé?

"Tất nhiên rồi." Tôi cười mỉm môi và nhét đồng tài liệu vào túi. "Tôi sẽ cố gắng hết sức. Đi nào. Amy." Tôi liếc nhìn đồng hồ và bỗng trở nên hoảng hốt. Đã mười hai giờ kém mười. "Nhanh lên. Chúng ta phải tìm một chiếc taxi."

"Nhưng em muốn tới Portobello..."

"Chúng ta phải tìm một chiếc taxi khẩn cấp!" tôi la lên. "Chị phải tới cuộc họp!" Mắt con bé tròn xoe và nó bắt đầu ngoan ngoãn nhìn dọc phố. Cuối cùng tôi cũng vẫy được một chiếc taxi và đẩy Amy vào xe.

"Cho tôi tới phố Victoria Palace. Nhanh hết sức có thể nhé."

Chẳng có cách nào để tôi tới kịp khi cuộc họp bắt đầu. Nhưng tôi vẫn có thể tới đó. Tôi vẫn có thể trình bày phần của mình. Tôi vẫn có thể làm được điều đó. "Lexi... cảm ơn," Amy nói nhỏ.

"Không sao." Khi chiếc taxi chạy dọc phố Ladbroke Grove, mắt tôi chăm chăm nhìn đường, tuyệt vọng mong cho đèn chuyển sang màu xanh, mong xe cộ di chuyển nhanh hơn. Nhưng mọi thứ bỗng nhiên như hóa đá. Tôi chẳng thể nào tới kịp đó vào lúc giữa trưa.

Tôi vội vàng lôi điện thoại ra, bấm số văn phòng Simon Johnson, và chờ trợ lý riêng của ông ấy, Natasha, trả lời điện thoại.

"Chào cô, Natasha?" tôi nói, cố gắng tỏ ra bình tĩnh và chuyên nghiệp. "Lexi đây, tôi bị tắc đường một chút, nhưng tôi nhất thiết phải trình bày trong cuộc họp. Liệu cô có thể nói họ chờ tôi? Tôi đang đi taxi trên đường tới."

"Tất nhiên rồi." Natasha nói vui vẻ. "Tôi sẽ nói với họ. Hẹn gặp chị sau."

"Cảm ơn!"

Tôi tắt máy và ngồi tựa vào lưng ghế, hơi thư giãn hơn một chút.

"Xin lỗi," bỗng nhiên Amy nói.

"Ừ, sao cũng được."

"Không, thực mà, em xin lỗi."

Tôi thở dài, và nhìn Amy kỹ càng lần đầu tiên kể từ lúc chúng tôi vào taxi. "Tại sao thế, Amy?"

"Để kiểm tiền." Nó nhún vai. "Tại sao lại không?"

"Vì em sẽ gặp rắc rối nghiêm trọng! Nếu em cần tiền, sao em không kiếm việc làm? Hoặc xin mẹ?"

"Xin mẹ," con bé nhắc lại một cách coi thường. "Mẹ làm gì có tiền."

"Được rồi, có lẽ mẹ không có nhiều tiền..."

"Mẹ chẳng có đồng nào. Chị nghĩ tại sao ngôi nhà lại cũ nát thế chứ? Tại sao lò sưởi lại chẳng bao giờ bật? Em phải ngủ nhờ cả nửa mùa đông ở nhà bạn em, Rachel. Ít nhất họ cũng bật lò sưởi. Mẹ và em nghèo kiệt xác."

"Nhưng điều đó thật kỳ lạ," tôi nói, bối rối. "Sao có thể như vậy? Bố chẳng để lại gì cho mẹ sao?"

Tôi biết một số việc kinh doanh của bố có vẻ hơi láu cá. Nhưng bố kinh doanh khá nhiều, và tôi biết mẹ chờ đợi một tài sản từ trên trời rơi xuống khi bố mất. Dù rằng mẹ chẳng bao giờ thừa nhận điều đó.

"Em không biết. Dù sao cũng không nhiều."

"Ừm, thế nào cũng được, em không thể tiếp tục thế này. Thật sự, em sẽ kết thúc trong tù đấy."

"Chị cứ bắt đầu đi." Amy hất lọn tóc xanh ra đằng sau. "Nhà tù cũng ha>

"Nhà tù chẳng có gì hay ho hết!" tôi nhìn con bé chăm chăm. "Em lấy ý tưởng đó ở đâu vậy? Thật kinh khủng! Trong đó toàn là đàn ông! Tất cả đều đầu tóc rối bù, và em không được cạo chân, hay dùng dung dịch tẩy trang."

Tôi bịa ra tất cả những chuyện đó. Có thể ngày nay người ta có spa hoặc máy sấy tóc trong tù.

"Và chẳng có cậu con trai nào hết," tôi nói thêm để làm tăng sức nặng. "Và em sẽ không được

phép sử dụng iPod hoặc sô cô la hoặc DVD. Em chỉ được đi quanh trong một cái sân." Phần đó tôi chắc là không đúng. Nhưng tôi đang trên đà mất rồi. "Và bị xích quanh chân."

"Họ không dùng xích chân nữa đâu." Amy khinh bỉ nói.

"Họ dùng trở lại rồi," tôi nói dối không hề ngập ngừng. "Đặc biệt là cho bọn thiếu niên. Đó là sáng kiến mới của chính phủ. Chúa ơi, Amy, em không đọc báo sao?"

Amy trông có vẻ hơi sợ. Ha. Cái đó trả thù cho vụ Moo- mah.

"Ừm, cái đó có sẵn trong gen của em." Nó lấy lại chút thách thức. "Ở phía luôn vi phạm luật pháp."

"Cái đó không có sẵn trong gen của em..."

"Bố đã phải ngồi tù," nó đáp trả về đặc thẳng.

"Bố?" Tôi nhìn nó chằm chằm. "Ý em là sao, bố ư?" Ý tưởng đó thật là lỗ bịch, đến nỗi tôi muốn cười phá lên.

"Đúng thế mà. Em đã nghe một số người nói chuyện đó ở đám tang. Vì thế, nó như là định mệnh của em vậy." Nó nhún vai và lấy ra một bao thuốc lá.

"Thôi đi!" Tôi giật lấy bao thuốc và ném ra ngoài cửa sổ. "Bố không phải ngồi tù. Em sẽ không vào tù. Và chuyện đó chẳng có gì hay cả; nó thật ngớ ngẩn." Tôi đột nhiên ngừng lại và nghĩ một chút. "Nghe này. Amy... hãy tới thực tập ở văn phòng chị một thời gian. Sẽ rất vui. Em có thể có chút kinh nghiệm, và kiếm được ít tiền."

"Bao nhiêu?" nó hỏi lại.

Chúa ơi. đôi khi nó thật khó chịu.

"Đủ cho em! Và có lẽ chị sẽ không nói với mẹ về chuyện này." Tôi búng nhẹ vào tờ rơi màu vàng. "Đồng ý chứ?"

Yên lặng thật dài trong xe. Amy đang lột lớp phủ màu xanh da trời bị sút trên móng tay cái, như thể đó là điều quan trọng nhất trên thế giới.

"Được thôi," cuối cùng nó nói, nhún vai.

Chiếc taxi dừng lại ở đèn đỏ và tôi cảm thấy đau thắt cả ngực khi nhìn đồng hồ lần thứ một triệu. Đã quá hai mươi phút. Tôi chỉ hy vọng họ sẽ bắt đầu muộn. Cái nhìn của tôi lại đưa sang tờ rơi màu vàng và một nụ cười bất đắc dĩ lan khắp khuôn mặt. Đó là một kế hoạch khá khôn ngoan.

"Vậy, ai là những nhân vật nổi tiếng khác của em?" Tôi không thể không hỏi. "Em không thực sự có Madonna đấy chứ?"

"Em có!" Mắt Amy sáng lên. "Người phụ nữ ở Kensington trông giống hệt Madonna, chỉ béo hơn một chút. Mọi người đều tin hết, đặc biệt khi em nói rằng điều đó chứng minh họ đã trang điểm kỹ càng thế nào. Và em còn có một Sting, và một Judi Dench, và một người đưa sữa rất dễ chịu ở Highgate trông giống hệt hình ảnh của Elton John."

"Elton John? Người đưa sữa?" Tôi không thể không cười phá lên.

"Em nói ông ấy đang làm dịch vụ cộng đồng một cách lặng lẽ."

"Làm thế quái nào mà em tìm được họ?"

"Em cứ đi nhìn thôi. Gwyneth là người đầu tiên - chính cô ấy đã khiến em này ra ý tưởng đó." Amy cười ngoác miệng. "Cô ấy thực sự ghét em."

"Chị không ngạc nhiên! Cô ấy còn bị quấy nhiễu nhiều hơn cả Gwyneth Paltrow thật.>

Taxi lại tiếp tục đi. Chúng tôi đã tới gần phố Victoria Palace. Tôi mở tập hồ sơ thuyết trình và liếc qua những chỗ tôi đã chú thích, chỉ để đảm bảo những điểm quan trọng vẫn còn rõ ràng trong đầu.

"Chị biết đấy, họ thực sự đã nói chuyện bố phải ngồi tù." Giọng nói nhỏ nhẹ của Amy khiến tôi ngạc nhiên. "Em không bịa ra chuyện đó."

Tôi không biết phải nói gì. Tôi không tiêu hóa nổi chuyện này. Bố tôi? Ở trong tù? Đường như... không thể.

"Em có hỏi mẹ về chuyện đó không?" cuối cùng tôi cũng đánh bạo.

"Không." Con bé nhún vai.

"Ừm, chị chắc chuyện đó cũng chẳng phải vì điều gì đó..." tôi lúng túng, cảm thấy hụt hơi, "em biết đấy, tòi tệ."

"Em còn nhớ bố từng gọi chúng ta là các cô gái?"

Mọi đường nét bướng bỉnh biến khỏi mặt Amy. "Ba cô gái của bố. Em, mẹ, và chị."

Tôi mỉm cười hồi tưởng lại. "Và bố từng khiêu vũ với từng người trong chúng ta."

"Đúng." Amy gật đầu. "Và bố luôn mua những hộp sô cô la khổng lồ..."

"Và em thường bị ốm..."

"Đã tới Thảm Deller, quý cô." Chiếc taxi dừng lại trước tòa nhà Deller. Tôi thậm chí không nhận ra.

"Ồ, đúng rồi. Cảm ơn." Tôi lục tìm trong túi để lấy tiền. "Amy, chị phải chạy vội đây. Chị xin lỗi, nhưng chuyện này thực sự rất quan trọng."

"Có chuyện gì vậy?" Trước sự ngạc nhiên của tôi, con bé thực sự có vẻ quan tâm.

"Chị phải cứu bộ phận của chị." Tôi giật mạnh cửa và lao ra khỏi xe. "Chị phải thuyết phục mười một giám đốc làm một điều mà họ đã quyết định không làm. Thế mà chị bị muộn rồi. Và chị không biết chị sẽ làm chuyện quái gì nữa."

"Tuyệt lắm." Amy làm vẻ mặt hồ nghi. "Ừm... chúc may mắn với chuyện đó."

"Cảm ơn. Và... chúng ta sẽ nói chuyện thêm." Tôi ôm con bé thật nhanh, sau đó phóng lên bậc cầu thang vào lao sầm sập vào sảnh. Tôi chỉ muộn có nửa tiếng. Mọi chuyện còn có thể tệ hơn nhiều.

"Chào!" tôi chào cô lễ tân Jenny khi chạy ngang qua quầy. "Tôi tới rồi ! Cô có thể cho họ biết được không?"

"Lexi..." Jenny bắt đầu gọi để nói gì đó với tôi, nhưng tôi không có thời gian dừng lại. Tôi vội vã chạy tới một chiếc thang máy đang chờ, bấm vội vào nút lên tầng tám, và chờ đợi khốn khổ trong ba mươi giây hay gì đó để lên tới tầng trên cùng. Chúng tôi cần có loại thang máy tốc hành ở tòa nhà này. Chúng tôi cần loại thang máy khẩn cấp, cho trường hợp muộn họp...

Cuối cùng cũng đến nơi. Tôi lao ra, chạy về phía phòng họp ban giám đốc... và dừng lại.

Simon Johnson đang đứng ở hành lang bên ngoài phòng họp, nói chuyện vui vẻ với ba người khác mặc vest. Một người đàn ông mặc bộ vest xanh đang bắt đầu khoác áo mưa lên. Natasha đang đi lại xung quanh, rót cà phê. Tiếng nói chuyện ồn ào.

"Sao..." Ngực tôi nổ tung. Tôi gần như không nói nên lời. "Có chuyện gì vậy?"

Tất cả mọi gương mặt hướng về phía tôi ngạc nhiên.

"Đừng sợ, Lexi." Simon hướng đến tôi một cái nhún mày đầy vẻ không hài lòng như lần trước. "Chúng tôi đang nghỉ. Chúng tôi đã kết thúc phần quan trọng của cuộc họp và Angus có việc phải đi." Ông ta chỉ người đang mặc áo mưa.

"Kết thúc?" Tôi cảm thấy lảo đảo vì hoảng hốt. "Ý ông là..."

"Chúng tôi đã bỏ phiếu. Đồng ý tái cơ cấu."

"Nhưng ông không thể!" Tôi vội vã đi về phía ông một cách hốt hoảng. "Tôi đã tìm ra một cách để cứu Thảm trải sàn! Chúng tôi sẽ phải cắt giảm một số chi phí; và tôi có một số ý tưởng về marketing..."

Simon cắt ngang lời tôi một cách kiên quyết. "Lexi, chúng tôi đã quyết định xong."

"Nhưng đó là quyết định sai lầm!" tôi kêu lên tuyệt vọng. "Thương hiệu đó vẫn còn có giá trị... Tôi biết là còn mà! Xin hãy nghĩ lại." Tôi quay sang khẩn khoản trực tiếp với Agnus. "Xin anh

đừng đi. Hãy nghe tôi nói hết. Sau đó chúng ta có thể bỏ phiếu lại..."

"Simon." Angus quay đi khỏi tôi, nhìn có vẻ bối rối. "Rất vui được gặp ông. Tôi phải đi ngay đây."

"Tất nhiên rồi."

Họ thậm chí không thèm nhận thấy sự có mặt của tôi. Không ai muốn biết. Tôi nhìn, chân tôi nhũn ra như nước, khi các giám đốc trở lại phòng họp.

"Lexi." Simon đứng trước mặt tôi. "Tôi khâm phục sự trung thành của cô đối với bộ phận của mình. Nhưng cô không thể cứ xử như vậy trong cuộc họp giám đốc."

Bên dưới giọng nói nhẹ nhàng đó là sự lạnh lùng; tôi có thể chắc chắn ông ta đang tức giận.

"Simon, tôi xin lỗi..." tôi nuốt khan.

"Tôi biết mọi việc khó khăn cho cô kể từ vụ tai nạn." Ông ta ngáp ngừng. "Vì thế tôi cho rằng cô nên nghỉ hưởng lương ba tháng. Và khi cô trở lại, chúng ta sẽ tìm cho cô một vị trí... phù hợp hơn trong công ty. Được chứ?"

Máu rút hết khỏi mặt tôi. Ông ta đang giáng chức tôi.

"Tôi khỏe mà." tôi nói nhanh. "Tôi không cần nghỉ."

"Tôi nghĩ cô cần đấy." Ông ta thở dài. "Lexi, tôi thực sự rất tiếc vì mọi chuyện đã trở nên như vậy. Nếu cô khôi phục được trí nhớ, mọi chuyện sẽ khác đi, nhưng Byron đã cho tôi biết về tình trạng của cô. Hiện giờ cô không phù hợp với vị trí lãnh đạo cấp cao."

Có sự dứt khoát tuyệt đối trong giọng nói của ông ta.

"Được thôi," cuối cùng tôi nói. "Tôi hiểu."

"Bây giờ, cô có thể cần tới chỗ bộ phận của cô. Vì cô không có mặt ở đây" - ông ta ngáp ngừng đầy ẩn ý - "tôi đã giao cho Byron nhiệm vụ thông báo tin không vui cho họ."

Byron?

Gật đầu cắt lún, Simon đi khuất vào trong phòng họp. Tôi đứng nhìn cánh cửa như thể bị ghim chặt xuống sàn, sau đó với cơn hoảng hốt đột ngột, tôi chạy tới thang máy. Tôi không thể để Byron thông báo tin xấu đó cho họ, ít nhất tôi cũng phải tự làm điều đó.

Trong thang máy, tôi bấm số trực tiếp của Byron trong điện thoại di động và cuộc gọi chuyển vào hộp thư trả lời tự động.

"Byron!" tôi nói, giọng tôi run lên năn nỉ. "Đừng nói với cả bộ phận về tình trạng thôi việc nhé, được chứ? Tôi muốn tự làm điều đó. Nhắc lại, đừng nói với họ."

Không nhìn ngang nhìn dọc bất cứ đâu, tôi vắt chân lao ra khỏi thang máy, vào trong phòng làm việc của mình, và đóng cửa lại. Tôi bàng hoàng. Tôi chưa từng sống sờ như vậy trong suốt đời mình. Tôi biết làm thế nào để thông báo tin này? Tôi sẽ phải nói gì? Sao có thể nói với bạn bè mình rằng họ sắp mất việc?

Tôi đi quanh trong phòng, vặn vẹo hai bàn tay, cảm thấy mình sắp sửa nôn ọe. Chuyện này còn tồi tệ hơn bất cứ kỳ thi nào, bất cứ bài kiểm tra nào, bất cứ điều gì tôi từng làm...

Và sau đó một âm thanh làm tôi giật mình. Một giọng nói bên ngoài cửa. "Cô ta có ở trong đó không?"

"Lexi đâu rồi?" một giọng nói khác xen vào.

"Cô ta đang trốn sao? Con khố>

Trong một giây, tôi tính chuyện nấp dưới sofa và không bao giờ chui ra.

"Cô ta vẫn ở trên tầng sao?" Những giọng nói ngày càng to hơn bên ngoài cửa.

"Không, tôi nhìn thấy cô ta! Cô ta ở trong đó! Lexi! Hãy ra ngoài này đi!" Có ai đó đập lên cửa, tôi co rúm người lại. Thế nào đó, tôi đã buộc mình đi ngang qua tấm thảm. Tôi rón rén đưa một tay ra và mở cửa.

Họ đã biết.

Tất cả bọn họ đều đứng đó. Cả mười lăm thành viên của bộ phận Thảm Trải sàn, yên lặng và đầy vẻ trách móc. Fi đứng đầu tiên, mắt cô lạnh băng.

"Không... không phải ý của tôi." tôi lắp bắp tuyệt vọng. "Xin mọi người hãy nghe, hãy hiểu cho tôi. Đó không phải quyết định của tôi. Tôi đã cố gắng... Tôi sắp sửa..." Tôi nói nhỏ dần.

Tôi là người đứng đầu bộ phận, vấn đề mấu chốt là, việc cứu bộ phận là nhiệm vụ của tôi. Và tôi đã thất bại.

"Tôi xin lỗi," tôi thì thầm, nước mắt tràn lên mi, nhìn từ gương mặt này tới gương mặt khác. "Tôi rất, rất xin lỗi..."

Yên lặng bao trùm. Tôi nghĩ tôi có thể tan chảy dưới sự căm hờn trong cái nhìn của họ. Sau đó, như thể được ra hiệu, họ đều quay người và yên lặng bỏ đi. Chân tôi mềm như bún, tôi quay lại bàn và ngồi phịch xuống ghế. Byron đã nói tin này với họ thế nào? Anh ta đã nói gì?

Và bỗng nhiên tôi phát hiện ra trong Hộp thư đến của mình. Một bức e- mail chung dưới tiêu đề: ĐỒNG NGHIỆP - TIN XẤU.

Lo lắng, tôi nhấp chuột vào bức e- mail, và khi tôi đọc từng dòng chữ, tôi rên rỉ vì tuyệt vọng. Cái này đã lan truyền? Dưới tên tôi?

Gửi tất cả đồng nghiệp ở Thảm Trải sàn.

Như các bạn có thể đã nhận thấy, kết quả hoạt động của Thảm Trải sàn gần đây kinh khủng. Ban lãnh đạo cấp cao đã quyết định giải thể bộ phận chúng ta.

Vì vậy, các bạn sẽ bị sa thải vào tháng Sáu. Trong thời gian đó. Lexi và tôi sẽ rất biết ơn nếu các bạn làm việc với hiệu quả và chuẩn mực tốt hơn. Hãy nhớ, chúng tôi sẽ là người viết giấy giới thiệu cho các bạn, vì thế không được sao nhãng hay làm gì đó ngốc nghếch.

Thân,

Byron và Lexi.

Được rồi. Bây giờ thì tôi muốn tự bắn vào mình.

Khi tôi về đến nhà. Eric đang ngồi ngoài ban công trong nắng chiều. Anh đang đọc tờ Evening Standard và nhấp nháp rượu gin pha tonic. Anh ngước lên khỏi tờ báo. "Em có một ngày vui vẻ chứ?"

"Nói thật là... không," tôi nói, giọng tôi run rẩy. "Hôm nay là một ngày khá tồi tệ. Cả bộ phận em bị sa thải." Khi nói to những lời cuối cùng, tôi không thể kìm được - mắt tôi đầm đìa nước mắt. "Tất cả bạn bè em. Họ đều sắp mất việc. Và họ đều ghét em... và em không trách họ..."

"Em yêu." Eric đặt tờ báo xuống. "Kinh doanh là thế mà. Những chuyện này vẫn xảy ra."

"Em biết. Nhưng họ là bạn bè em. Em đã biết Fi từ hồi em sáu tuổi."

Eric dường như đang nghĩ gì đó khi anh đưa cốc lên uống. Cuối cùng, anh nhún vai và trở lại với tờ báo. "Như anh nói, những chuyện thế này vẫn thường xảy ra."

"Những việc đó không thể cứ thế mà xảy ra." Tôi lắc đầu phản đối kịch liệt. "Ta phải ngăn chặn những việc đó. Ta phải chiến đấu."

"Em yêu." Eric dường như thích thú. "Em vẫn còn việc làm, phải không?"

"Đúng."

"Công ty không phá s>

"Không "

"Vậy thì. Hãy làm một ly gin pha tonic."

Sao anh có thể phản ứng như vậy? Anh có phải là con người không?

"Em không muốn uống gin pha tonic, được chứ?"

Tôi cảm thấy mình sắp sửa mất kiểm soát. "Em không muốn ly gin pha tonic khốn kiếp nào hết!"

"Vậy một ly rượu vang nhé?"

"Eric, anh không hiểu sao?" Tôi gần như hét lên. "Anh không hiểu chuyện này kinh khủng thế nào sao?" Toàn bộ cơn giận dữ của tôi đối với Simon Johnson và các giám đốc đang đổi hướng như gió xoáy, hướng về phía Eric, với cái ban công yên ả và cái ly rượu Waterford và cuộc sống viên mãn.

"Lexi..."

"Những người này cần việc làm! Họ đều không phải là... những tỉ phú siêu giàu chết tiệt!" Tôi chỉ tay xung quanh cái ban công hào nhoáng. "Họ đều có những món nợ cầm cố. Ở nhà thuê. Những đám cưới mà họ phải trả tiền."

"Em đang phản ứng hơi quá!" Eric nói ngắn gọn, và giở sang trang báo khác.

"Anh đang phản ứng quá yếu ớt! Và em không hiểu. Đơn giản em không hiểu anh." Tôi khẩn khoản với Eric. Muốn anh nhìn lên, giải thích quan điểm của anh ấy, nói về chuyện đó.

Nhưng anh không ngẩng lên. Như thể anh còn không nghe thấy tôi.

Cả cơ thể tôi rung lên vì giận dữ. Tôi cảm thấy muốn ném ly gin pha tonic của anh ra khỏi ban công.

"Được thôi," cuối cùng tôi nói. "Ta đừng nói về chuyện đó. Hãy vờ như mọi chuyện đều ổn thỏa và chúng ta đồng ý với nhau, mặc dù không hề như vậy." Tôi quay đi và hít một hơi dài>

Jon đang đứng ở cửa ra ban công. Anh ta mặc quần jean màu sẫm, áo phông trắng và đeo kính râm, vì thế tôi không nhìn thấy vẻ mặt anh ta.

"Chào." Anh ta bước hẳn ra ban công. "Gianna mở cửa cho tôi vào. Tôi không làm phiền gì chứ?"

"Không!" Tôi quay đi thật nhanh để anh ta không nhìn thấy mặt tôi. "Tất nhiên là không. Không sao. Mọi chuyện ổn cả."

Trong số tất cả những người có thể xuất hiện, đây đúng là người có thể khiến ngày hôm nay của tôi trở nên trọn vẹn. Được thôi, tôi thậm chí sẽ không nhìn vào mặt anh ta. Tôi sẽ không tỏ ra bận tâm đến sự hiện diện của anh ta.

"Lexi đang hơi buồn," Eric khẽ nói với Jon bằng kiểu giọng giữa đàn ông với nhau. "Vài người ở chỗ cô ấy sắp mất việc."

"Không phải là chỉ vài người!" Tôi không thể không sửa lại. "Cả một bộ phận! Và em đã không làm được gì để giúp họ. Em là giám đốc bộ phận và em đã làm mọi việc hỏng bét hết." Một giọt nước mắt lăn xuống má và tôi lau đi một cách cẩu thả.

"Jon." Eric thậm chí chẳng thèm nghe tôi nói. "Để tôi lấy gì cho cậu uống nhé. Tôi có bản kế hoạch Bayswater ngay ở đây. Có nhiều việc phải bàn..." Anh đứng dậy và bước vào phòng khách. "Gianna! Gianna, bà có ở đó không?"

"Lexi." Jon đi ngang qua ban công tới chỗ tôi đang đứng, anh ta nói khẽ và khẩn cấp.

Anh ta lại tiếp tục. Tôi không tin nổi.

"Hãy để tôi yên!" Tôi quay lại phía anh ta. "Anh không nhận được tin nhắn sao? Tôi không quan tâm! Anh chỉ là kẻ... tán tỉnh phụ nữ. Và dù tôi có quan tâm, bây giờ cũng không phải lúc thích hợp, được chứ? Cả bộ phận của tôi đã bị nghiền nát. Vì thế trừ khi anh có câu trả lời cho chuyện đó, hãy biến đi."

Yên lặng. Tôi chờ đợi Jon lên tiếng với một câu chuyện phỉếm hạng bét nào đó, nhưng thay vào đó anh ta bỏ kính râm và bóp trán như thể>

"Anh không hiểu. Chuyện gì xảy ra với kế hoạch của em?"

"Kế hoạch?" tôi nói đầy công kích. "Kế hoạch nào?"

"Thương vụ thảm lớn của em ấy."

"Thương vụ thảm nào?"

Mắt Jon mở tròn xoe sừng sốt. Trong vài giây, anh ta chỉ nhìn tôi chằm chằm như thể tôi nói đùa. "Em không nghiêm túc đấy chứ. Em không biết về nó?"

"Biết về cái gì?" Tôi kêu lên, kiệt sức. "Tôi không hề biết anh đang nói về chuyện quái quỷ gì!"

"Chúa ơi." Jon thốt lên. "Được rồi, Lexi. Nghe anh nói này. Em có một thương vụ thảm cực lớn đã sẵn sàng nhưng được giữ bí mật. Em nói điều đó sẽ thay đổi mọi thứ, sẽ đem lại rất nhiều tiền, sẽ thay đổi hoàn toàn cả bộ phận... Vậy! Cô thích tầm nhìn ở đây chứ?" Anh ta ngay lập tức đổi chủ đề khi Eric xuất hiện ở cửa, tay cầm một ly gin pha tonic.

Thương vụ thảm cực lớn?

Tim tôi đập thật nhanh khi tôi đứng đó, nhìn Eric đưa cho Jon ly rượu và kéo anh ta ra một cái ghế dưới cái dù lớn.

Hãy lờ anh ta đi, một giọng nói trong đầu thì thầm.

Anh ta bịa ra mọi chuyện. Anh ta đang lợi dụng ta - chuyện này đều nằm trong trò chơi của anh ta.

Nhưng nếu không phải thì sao?

"Eric, anh yêu, em xin lỗi về chuyện lúc nãy."

Những lời của tôi bật ra gần như quá trôi chảy. "Hôm nay quả là một ngày khó khăn. Anh lấy cho em một ly rượu vang được không?"

Tôi thậm chí không nhìn sang phía Jon.

"Không vấn đề gì, em yêu." Eric biến mất vào bên trong lần nữa và tôi quay người lại.

"Hãy cho tôi biết anh đang nói về chuyện gì," tôi nói khẽ. "Nhanh lên. Và đừng có âm mưu gì đấy."

Khi tôi bắt gặp cái nhìn của anh ta, tôi cảm thấy vẻ đau đớn vì bị xúc phạm. Tôi không biết liệu tôi có thể tin bất cứ điều gì anh ta nói hay không. Nhưng tôi phải nghe thêm. Vì nếu chỉ có một phần trăm cơ hội những điều anh ta nói là đúng...

"Đây không phải là một âm mưu. Giá mà anh nhận ra từ trước là em không biết..." Jon lắc đầu hoài nghi. "Em đã chuẩn bị cho kế hoạch này trong nhiều tuần. Em có một tập hồ sơ lớn màu xanh mà em luôn mang đi khắp nơi. Em hào hứng với kế hoạch đó đến nỗi em không ngủ nổi..."

"Nhưng đó là cái gì?"

"Anh không biết về các chi tiết chính xác. Em rất mê tín nên không nói với anh. Em cho rằng anh là người đem lại điều xúi quẩy." Miệng anh ta thoáng mím lại như thể đang chia sẻ một trò đùa riêng tư. "Nhưng anh biết em dùng một số mẫu thiết kế thảm ngày xưa từ một cuốn sách mẫu cũ. Và anh biết thương vụ này rất lớn."

"Nhưng tại sao tôi không biết gì về nó? Tại sao không ai biết gì về nó?"

"Em giữ bí mật cho tới phút cuối. Em nói em không tin ai ở văn phòng và sẽ an toàn hơn nếu không cho ai biết." Anh ta cao giọng lên. "Eric. Mọi chuyện thế nào?"

Tôi cảm thấy như vừa bị tát vào mặt. Anh ta không thể dừng lại ở đó.

"Của em đây, Lexi." Eric nói vui vẻ, đưa cho tôi một ly rượu vang. Sau đó anh đi lại phía bàn, ngồi xuống, và ra hiệu mời Jon ngồi. "Tin mới nhất là tôi vừa nói chuyện lại với cán bộ kế hoạch..."

Tôi đứng hoàn toàn yên lặng khi họ nói chuyện, đầu tôi suy tính thật nhanh, giằng xé vì sự nghi ngờ. Những chuyện đó có thể hoàn toàn vớ vẩn. Có lẽ tôi là một con ngốc cả tin, khi nghe dù chỉ một lời của>

Nhưng sao anh ta biết về cuốn sách mẫu cũ? Nếu điều đó có thực? Ngực tôi se thắt với một tia hy vọng đau đớn, sâu thẳm. Nếu vẫn có một cơ hội, dù chỉ là một cơ hội nhỏ xíu...

"Em không sao chứ, Lexi?" Eric hướng sang tôi một cái nhìn lạ lùng, và tôi nhận ra tôi đứng bất động giữa ban công, tay vẫn ôm vào mặt.

"Không sao." Bằng cách nào đó tôi đã bình tĩnh lại, rút lui về phía đầu kia ban công, và ngồi xuống chiếc ghế đu thép mạ kẽm. Ánh nắng nóng ấm trên mặt tôi.

Tôi hầu như không nhận ra tiếng ồn của xe cộ bên dưới. Jon và Eric đang xem xét một bản vẽ

kiến trúc trên bàn.

"Chúng ta sẽ phải xem xét lại toàn bộ khu vực đỗ xe." Jon đang vạch cái gì đó trên giấy. "Đây đâu phải là điều quá tồi tệ."

"Được rồi." Eric thở dài nặng nề. "Nếu cậu nghĩ có thể làm được điều đó, Jon, tôi tin cậu."

Tôi uống một ngụm rượu lớn - sau đó rút điện thoại ra. Tôi không tin nổi tôi sắp làm điều này. Với đôi tay lóng ngóng, tôi tìm số của Jon và nhắn tin.

Chúng ta gặp nhau được không?

Tôi bấm nút Gửi rồi ngay lập tức nhét điện thoại vào túi, và cứng đờ người nhìn ra ngoài trời.

Một giây sau, tay vẫn phác thảo và không hề nhìn về phía tôi, Jon rút điện thoại ra khỏi túi quần bằng tay kia. Anh ta kiểm tra thật nhanh và nhắn tin trả lời. Eric thậm chí không hề để ý.

Tôi buộc mình đếm tới năm mươi - sau đó thản nhiên mở điện thoại.

Tất nhiên. J

Chương 17

Chúng tôi đã đồng ý hẹn gặp ở một tiệm cà phê tên là Fabian ở công viên Holland, một quán cà phê nhỏ, ấm cúng, tường sơn màu gạch, đầy những bức tranh vùng Tuscany và các giá đầy những quyển sách của Ý. Khi tôi bước vào và nhìn quanh ở quầy rượu lát đá granit, máy pha cà phê, những chiếc sofa thấp... tôi có cảm giác hết sức kỳ lạ - như thể tôi đã từng tới đó.

Có lẽ chỉ là cảm giác ngờ ngợ. Có lẽ đó chỉ là điều mơ tưởng.

Jon đã ngồi tại một bàn ở trong góc, và khi anh ta nhìn lên, tôi cảm thấy sự cảnh giác dâng lên. Chống lại mọi bản năng của tôi, sau mọi phản kháng của tôi, tôi lại đang ở đây, gặp anh ta một cách bí mật. Đúng như anh ta muốn ngay từ đầu. Tôi cảm thấy như mình đang rơi vào một cái bẫy nào đó... nhưng tôi không biết cái bẫy đó là gì.

Dù sao, tôi gặp anh ta vì lý do công việc. Chừng nào tôi còn nhớ điều đó, tôi sẽ ổn thôi.

"Chào anh." Tôi ngồi vào bàn cùng với anh ta, nơi anh ta đang uống cà phê, và thả chiếc cặp của tôi xuống cái ghế bên cạnh. "Cả hai chúng ta đều là người bận rộn. Hãy nói về thương vụ đó."

Jon đang nhìn tôi chăm chăm, như thể cố gắng nghĩ ra điều gì đó.

"Còn gì nữa mà anh có thể cho tôi biết?" tôi nói thêm, cố gắng bỏ qua vẻ mặt của anh ta. "Chắc tôi sẽ dùng một tách cappuccino."

"Lexi, chuyện gì vậy? Và chuyện quái gì đã xảy ra ở bữa tiệc?"

"Tôi... tôi không biết anh định nói gì." Tôi cầm tờ thực đơn lên và vờ như đang đọc. "Có lẽ tôi sẽ uống cà phê kem."

"Thôi nào." Jon kéo tờ thực đơn xuống để anh ta có thể thấy mặt tôi. "Em không thể trốn mãi được. Chuyện gì đã xảy ra?"

Anh ta nghĩ chuyện này buồn cười. Tôi có thể thấy điều đó từ giọng nói của anh ta. Với niềm kiêu hãnh bị tổn thương, tôi đập tờ thực đơn xuống bàn.

"Nếu anh cần phải biết." tôi nói tôi nói chuyện với Rosalie ở bữa tiệc, và cô ấy nói với tôi về sở thích của anh. Tôi biết tất cả những chuyện đó đều là vớ vẩn. Và tôi không thích bị lừa bịp. Cảm ơn."

"Lexi..."

"Đừng cố vờ vịt, được chứ? Tôi biết anh đã thử điều đó với cô ấy và Margo." Một thoáng cay đắng len lách trong giọng nói của tôi. "Anh chỉ là một kẻ ăn nói ngọt ngào, nói với những phụ nữ có gia đình bất kỳ điều gì họ muốn nghe. Điều anh nghĩ họ muốn nghe."

Vẻ mặt Jon không hề động đậy.

"Đúng là anh đã thử điều đó với Rosalie và Margo. Và có thể anh đã đi" - anh ta lưỡng lự - "hơi quá xa. Nhưng em và anh đã đồng ý rằng anh nên làm thế. Đó là vỏ bọc của chúng ta."

Ừm, tất nhiên anh ta sẽ nói điều khốn kiếp đó.

Tôi nhìn anh ta chăm chăm với cơn giận dữ bất lực. Anh ta có thể nói bất cứ điều gì anh ta muốn, và chẳng có cách nào để tôi biết liệu anh ta có nói sự thật hay không.

"Em phải hiểu." Anh ta từ người lên bàn. "Tất cả những chuyện đó đều là giả vờ. Chúng ta bịa ra một câu chuyện có thể lừa mọi người, vì thế nếu chúng ta bị gặp đi cùng nhau, đó có thể là một cách giải thích. Rosalie đã bị lừa, đúng như chúng ta muốn."

"Anh muốn được miêu tả như một kẻ hay tán tỉnh phụ nữ?" tôi đáp trả, mắt trợn lên.

"Tất nhiên là không!" Giọng anh ta bỗng nhiên nóng nảy. "Nhưng chúng ta có vài lần suýt... bị bắt gặp. Đặc biệt là Rosalie, cô ta rất thánh. Cô ta đã suýt hiểu ra."

"Vì thế anh tán tỉnh cô ta." Tôi không thể không mỉa mai. "Hay lắm. Rất xuất sắc."

Jon nhìn vào mắt tôi không hề dao động. "Em nói đúng. Mọi chuyện thật chẳng tốt đẹp gì. Đó không phải là một tình huống hoàn hảo và chúng ta đã phạm nhiều sai lầm." Anh ta với một tay về phía tôi. "Nhưng em phải tin anh, Lexi. Xin em đấy. Em phải để anh giải thích mọi chuyện."

"Thôi đi!" Tôi rút tay lại. "Hầy... thôi đi! Dù sao, chúng ta không tới đây để nói về chuyện đó, chuyện đó không liên quan. Hãy quay lại chủ đề chính." Một người phục vụ bàn lại gần và tôi nhìn lên. "Cho tôi một cappuccino nhé." Khi người phục vụ bàn đi xa dần, tôi nói nhanh. "Vây, thương vụ này không tồn tại. Tôi đã tìm khắp nơi. Tôi đã tới văn phòng và tìm kiếm mọi góc nhỏ, mọi tập tin trong máy tính. Tôi đã tìm ở nhà, không có gì hết. Thứ duy nhất mà tôi tìm thấy là cái này." Tôi tìm trong cặp và lôi ra một mẫu giấy với những chữ viết nguệch ngoạc như mã hóa trên đó. "Có một ngăn kéo trống ở bàn làm việc của tôi. Cái này ở trong đó."

Tôi nửa hy vọng mắt Jon sẽ sáng lên và anh ta nói "Aha! Cái chìa khóa!" như trong Mật mã Da Vinci. Nhưng thay vì thế, anh ta chỉ liếc nhìn nó và nhún vai. "Đó là chữ viết tay của em."

"Tôi biết đó là chữ viết tay của tôi." Tôi cố gắng giữ bình tĩnh. "Nhưng tôi không biết nó nghĩa là gì!" Trong thất vọng, tôi ném tờ giấy xuống. "Thế quái nào mà tôi lại chẳng giữ thông tin gì trong máy tính chứ?"

"Có một gã ở chỗ làm, Byron gì đó?"

"Đúng." Tôi nói đầy cảnh giác. "Anh ta thì sao?"

"Em không tin anh ta. Em nghĩ anh ta thực sự muốn cả bộ phận bị giải thể. Em nghĩ anh ta cố gắng phá hỏng mọi việc của em. Vì thế em sẽ trình bày toàn bộ thương vụ này với ban giám đốc khi mọi việc đã xong xuôi."

Cửa quán cà phê mở ra và tôi giật bắn mình vì tội lỗi, hình dung đó là Eric. Tôi đã sẵn sàng với một lời giải thích ở môi. Em chỉ đang đi mua sắm và đoán xem, em tình cờ gặp Jon! Hoàn toàn tình cờ! Nhưng tất nhiên đó không phải Eric, đó là một nhóm thiếu niên nói chuyện với nhau bằng tiếng Pháp.

"Vây anh không biết điều gì khác." Cảm giác tội lỗi làm giọng tôi có vẻ đầy hung hăng, gần như kết tội. "Anh không thể giúp tôi."

"Anh đâu có nói thế," Jon trả lời bình thản. "Anh đã nghĩ lại, và anh nhớ ra điều gì đó. Người liên hệ với em là Jeremy Northam. Northwick. Cái tên đại loại như vậy." < />

"Jeremy Northpool?" Cái tên đột nhiên này ra trong đầu tôi. Tôi có thể nhớ Clare đã đưa cho tôi tờ giấy nhắn có tên anh ta trên đó. Cùng với cả ba chục tờ giấy nhắn khác.

"Đúng." Jon gật đầu. "Có thể đúng đấy. Northpool."

"Tôi nghĩ anh ta đã gọi cho tôi khi tôi đang nằm viện. Vài lần."

"Ừm." Jon nhướn mày. "Có lẽ em nên gọi lại cho anh ta."

"Nhưng tôi không thể." Tôi thả tay trên bàn tuyệt vọng. "Tôi không thể nói 'Chào anh, tôi là Lexi Smart đây, ta có thương vụ làm ăn nào không, ồ nhân thế, anh kinh doanh trong lĩnh vực gì?! Tôi không biết gì cả! Thông tin đi đâu hết cả rồi?'"

"Nó ở đâu đó." Jon đang ngoáy cốc cà phê. "Nó phải ở đâu đó. Chắc em đã mang tập hồ sơ đi đâu. Giấu ở đâu đó, hoặc cho vào két ở đâu đó..."

"Nhưng ở đâu?"

Người phục vụ bàn tới và đặt một cốc cappuccino lên bàn trước mặt tôi. Tôi cầm gói bánh quy nhỏ họ mang ra cùng lên và bắt đầu nóng nảy mở nó ra. Tôi có thể cất tập hồ sơ ở đâu cơ chứ? Tôi đã giấu nó ở đâu? Tôi đã nghĩ gì cơ chứ?

"Anh còn nhớ một chuyện khác." Jon uống hết cốc của anh ta và ra hiệu cho người phục vụ mang thêm một cốc nữa. "Em đã tới Kent. Em đã tới nhà mẹ em."

"Thật sao?" tôi nhìn lên. "Khi nào?"

"Ngay trước tai nạn. Có lẽ em mang tập hồ sơ tới đó."

"Tới nhà mẹ tôi?" tôi nghi ngờ nói.

"Cũng là một cơ may mà." Anh ta nhún vai. "Chỉ cần gọi và hỏi mẹ em."

Tôi khuấy cốc cappuccino với vẻ dăm chiêu khi người phục vụ mang một cốc nữa tới cho Jon. Tôi không muốn gọi điện thoại cho mẹ. Gọi cho mẹ chẳng tốt cho sức khỏe của tôi chút nào.

"Thôi nào, Lexi, em có thể làm được." Miệng Jon giật giật vì buồn cười trước vẻ mặt tôi. "Em là gì vậy, phụ nữ hay hà mã?"

Tôi ngẩng đầu lên, sừng sốt. Trong giây lát, tôi không biết mình có nghe đúng hay không.

"Đó là điều Fi nói." cuối cùng tôi nói.

"Anh biết. Em đã kể cho anh về Fi."

"Tôi đã kể gì cho anh về Fi?" tôi nói đầy nghi ngờ, Jon uống một ngụm cà phê. "Em nói em và cô ấy đã gặp ở lớp của cô Brady. Em và cô ấy đã hút thuốc lá đầu tiên và cuối cùng với nhau. Em và cô ấy đã cùng nhau tới Ibiza ba lần. Đánh mất tình bạn với cô ấy là điều thực sự đau buồn." Anh ta gật đầu khi tôi rút điện thoại ra khỏi túi. "Đó là lý do em nên gọi điện thoại." Chuyện này thật đáng sợ. Anh ta còn biết chuyện quái gì nữa chứ? Hướng sang anh ta cái liếc nhìn thận trọng, tôi rút điện thoại ra khỏi túi và bấm số của mẹ.

"Lexi, anh không có phép thuật." Jon trông có vẻ muốn phá lên cười hơn nữa. "Chúng ta đã có quan hệ. Chúng ta đã trò chuyện."

"Alô?" Giọng mẹ trên điện thoại dứt tôi khỏi Jon. "Ồ, mẹ! Con, Lexi đây. Nghe này, gần đây con có mang giấy tờ gì xuống dưới đó không? Hoặc giống như một cặp hồ sơ?"

"Có phải cái cặp hồ sơ lớn màu xanh?"

Tôi không thể nào tin nổi. Đó là sự thực. Nó tồn tại. Tôi có thể cảm thấy cơn phấn khích dâng lên trong tôi. Và niềm hy vọng nữa.

"Đúng rồi." Tôi cố gắng bình tĩnh. "Mẹ có giữ nó ở đó không? Nó vẫn còn ở đó chứ?"

"Nó vẫn ở trong phòng con, đúng nơi con đã để lại." Mẹ nghe có vẻ lo lắng. "Một góc có thể hơi bị ẩm..."

Tôi không tin nổi. Một con chó đã tè lên đi.

"Nhưng nó vẫn ổn chứ?" tôi nóng ruột nói. "Vẫn đọc được chứ ạ?"

"Tất nhiên!"

"Tuyệt lắm!" Tôi nắm điện thoại chặt hơn. "Mẹ hãy giữ nó cho con. Giữ nó an toàn và con sẽ tới lấy ngay hôm nay." Tôi gấp điện thoại lại và quay sang Jon. "Anh nói đúng! Nó có ở đó. Được rồi, tôi sẽ phải tới đó ngay. Tôi phải tới Victoria - chắc sẽ có tàu trong khoảng một tiếng nữa..."

"Lexi, bình tĩnh lại nào." Jon uống nốt cốc cà phê. "Anh sẽ đưa em đi, nếu em muốn."

"Sao?"

"Hôm nay anh không bận. Tuy nhiên sẽ phải đi bằng xe của em. Anh không có xe."

"Anh không có xe?" tôi nói, không tin nổi.

"Hiện anh đang đổi xe." Anh ta nhún vai. "Anh dùng xe đạp hoặc taxi. Nhưng anh biết cách lái một chiếc Mercedes mui trần hợp thời trang." Một lần nữa, trông anh ta lại có vẻ đang chia sẻ một trò đùa riêng tư với ai đó.

Với tôi, tôi chợt hiểu ra. Với cô gái đã từng là tôi.

Tôi mở miệng định nói - nhưng tôi quá bối rối. Đầu tôi tràn ngập suy nghĩ.

"Được thôi," cuối cùng tôi nói. "Được thôi. Cảm ơn anh."

Chúng tôi đã nghĩ ra một kịch bản hợp lý, ít nhất là tôi. Nếu có ai hỏi, thì Jon đang dạy tôi lái xe. Anh tình cờ ghé qua khi tôi đang vào xe, và chỉ tình cờ đề nghị dạy tôi.

Nhưng không ai hỏi.

Đó là một ngày nắng, và khi Jon lùi ô tô ra khỏi chỗ đỗ, anh bỏ mui xe. Sau đó anh thò tay vào túi áo và đưa cho tôi một cái dây buộc tóc màu Em sẽ cần cái này. Gió lạnh."

Tôi cầm cái dây buộc tóc trong ngõ ngàng. "Sao anh lại có thứ này trong túi áo?"

"Anh có ở khắp nơi. Đều là của em." Anh đưa mắt nhìn tôi, bật xi nhan rẽ trái. "Anh không biết em làm gì, rải chúng ở khắp nơi?"

Yên lặng, tôi cột tóc thành một cái đuôi ngựa trước khi bị gió thổi tung lên. Jon lái xuống đường và hướng tới ngã tư đầu tiên. "Nhà mẹ em ở Kent," tôi nói khi chúng tôi dừng ở chỗ đèn đỏ đầu tiên. "Anh phải ra khỏi London ở đường..."

"Anh biết nhà mẹ em ở đâu."

"Anh biết nhà mẹ em ở đâu?" tôi nói với chút nghi ngờ.

"Anh đã từng tới đó."

Đèn xanh bật và chúng tôi tiếp tục. Tôi nhìn chằm chằm những ngôi nhà lớn màu trắng lướt qua mà hầu như chẳng thấy gì. Anh đã từng tới nhà mẹ tôi. Anh biết về Fi. Anh có dây buộc tóc của tôi trong túi áo. Anh nói đúng về tập hồ sơ màu xanh. Hoặc anh đã thực sự điều tra rất kỹ lưỡng, hay...

"Vây... theo giả thuyết," cuối cùng tôi nói. "Nếu chúng ta từng yêu nhau..."

"Theo giả thuyết." Jon gật đầu mà không quay sang phía tôi.

"Chính xác thì điều gì đã xảy ra? Sao chúng ta..."

"Như anh đã nói với em, chúng ta gặp ở một bữa tiệc khai trương. Chúng ta cứ tình cờ gặp nhau ở công ty. Anh ngày càng tới nhà em nhiều hơn. Anh thường tới sớm, khi Eric vẫn còn đang bận việc ở đâu đó. Chúng ta nói chuyện, ngồi ngoài ban công... Những chuyện vô thưởng vô phạt." Anh ngừng lại, xử lý một lần chuyển làn đường phức tạp. "Sau đó Eric đi vắng một cuối tuần. Và anh tới chỗ em. Và sau đó... không còn là chuyện vô thưởng vô phạt nữa."

Tôi bắt đầu tin. Như thể cả thế giới đang trôi một đi - chỉ còn một màn hình tiến lại gần. Màu sắc ngày càng trở nên rõ nét và sáng sủa hơn.

"Vây đã xảy ra những chuyện gì khác nữa?" tôi nói.

"Chúng ta gặp nhau thường xuyên hết mức có thể."

"Em biết điều đó." Tôi nóng lòng tìm hiểu. "Ý em là... chuyện đó như thế nào? Chúng ta đã nói gì, chúng ta đã làm gì? Hãy... kể mọi chuyện đi."

"Em làm anh buồn cười quá." Jon lắc đầu, mắt nheo lại vẻ thú vị. "Đó là điều em luôn nói với anh trên giường. 'Hãy kể mọi chuyện cho em.'"

"Em thích nghe kể chuyện." Tôi nhún vai đầy vẻ tự vệ. "Bất cứ chuyện ngày xưa nào."

"Anh biết em thích nghe. Được chứ. Bất cứ chuyện ngày xưa nào." Anh lái xe yên lặng trong một lúc và tôi có thể thấy một nụ cười nở trên môi khi anh suy nghĩ. "Ở mọi nơi chúng ta ở bên nhau, ta đều kết thúc với việc đi mua tất cho em. Lần nào cũng vậy, em đều vút bỏ giày để chạy chân trần trên cát hoặc trên cỏ hoặc trên bất cứ thứ gì, sau đó em bị lạnh và chúng ta phải tìm tất cho em." Anh dừng xe trước vạch sang đường. "Còn gì nữa nhỉ? Em đã thuyết phục anh ăn mù tạt với khoai tây chiên."

"Mù tạt Pháp?"

"Chính xác. Lần đầu anh thấy em làm vậy, anh nghĩ đó là một sai lầm kinh khủng. Bây giờ thì anh nghiệm rồi." Anh lái qua một ngã tư và rẽ sang một tuyến đường đôi. Chiếc xe tăng tốc; tiếng anh bây giờ khó nghe hơn vì tiếng ồn trên đường. "Có một cuối tuần trời mưa. Eric đi chơi gôn và chúng ta đã xem toàn bộ các tập bộ phim Doctor Who, từ đầu đến cuối." Anh liếc sang nhìn tôi. "Anh có nên tiếp tục không?"

Mọi điều anh nói đều có tiếng vang. Đầu tôi bắt đầu rung lên. Tôi không nhớ anh nói gì nữa, nhưng tôi cảm thấy sự hào hứng khi tôi nhận ra. Tôi cảm thấy đó đúng là tôi. Cảm giác thật giống cuộc đời tôi.

"Anh tiếp tục đi." Tôi gật đầu.

"Được rồi. Rồi... chúng ta chơi bóng bàn. Rất ác liệt. Em hơn anh hai điểm, nhưng anh nghĩ em sắp sửa thua.>

"Em không bao giờ thua," tôi bất giác đáp trả.

"Ồ, có đấy."

"Không bao giờ!" tôi không thể không cười.

"Em đã gặp mẹ anh. Bà ngay lập tức đoán ra. Bà hiểu anh quá rõ nên chẳng thể qua mặt được bà. Nhưng chuyện đó không sao. Bà thấy ổn thỏa, bà sẽ chẳng bao giờ nói gì." Jon chuyển sang làn đường khác. "Em luôn nằm ngủ bên trái. Chúng ta đã có năm đêm cùng nhau trong tám tháng." Anh yên lặng một chút. "Eric có hai trăm ba mươi lăm đêm."

Tôi không biết đáp lại điều đó thế nào. Mắt Jon tập trung về phía trước; mặt anh chăm chú. "Anh có nên tiếp tục không?" cuối cùng anh nói.

"Có." Tôi hắng giọng. "Anh nói tiếp đi."

Khi chúng tôi đi ngang vùng nông thôn Kent, Jon đã dốc hết mọi chi tiết anh có thể cho tôi biết về mối quan hệ của chúng tôi. Rõ ràng tôi không thể cung cấp bất cứ điều gì từ phía mình, vì thế chúng tôi ngồi yên lặng khi những cánh đồng trồng hublông và nhà sấy hoa bia lướt qua. Tuy nhiên tôi không nhìn. Tôi đã lớn lên ở Kent, vì thế tôi thậm chí chẳng nhận thấy khung cảnh vườn hoa nước Anh rất sinh động. Thay vào đó, tôi nhìn màn hình GPS trong tình trạng mơ màng; nhìn chăm chăm theo mũi tên.

Bỗng nhiên nó nhắc tôi nhớ đến cuộc nói chuyện với Dave Kém cỏi, và tôi thở dài.

"Có chuyện gì vậy?" Jon liếc sang tôi.

"Ồ, không có gì. Em vẫn băn khoăn, sao em lại trở thành con người như bây giờ? Điều gì đã khiến em theo đuổi sự nghiệp, làm răng, biến thành... con người khác này?" Tôi chỉ vào chính mình.

"Ừm," Jon nói, liếc nhìn một cái biển chỉ đường. "Anh cho rằng chuyện đó bắt đầu từ những điều xảy ra ở đám tang."

>

"Em biết đấy. Chuyện liên quan đến bố em."

"Bố em thì sao?" tôi nói, bối rối. "Em không biết anh đang nói đến chuyện gì."

Với tiếng phanh rít lên, Jon dừng chiếc Mercedes ngay bên cạnh một cánh đồng rất nhiều bò sữa, và quay sang nhìn tôi. "Mẹ em không kể cho em nghe về đám tang?"

"Tất nhiên mẹ có nói!" tôi nói. "Có chứ. Bố đã được... hỏa táng hay gì đó."

"Vậy thôi sao?"

Tôi lục lại trong đầu. Tôi chắc mẹ không nói bất cứ điều gì khác về đám tang. Mẹ thay đổi chủ đề khi tôi nói đến chuyện đó, tôi bỗng nhiên nhớ lại. Nhưng, ý tôi là chuyện đó rất bình thường đối với mẹ. Mẹ tôi luôn thay đổi mọi chủ đề nói chuyện.

Lắc đầu một cách không tin nổi. Jon bắt đầu vào số. "Chuyện này thật không thực. Em có biết bất cứ điều gì về cuộc đời mình?"

"Rõ ràng là không," tôi nói, hơi bối rối. "Ừm, hãy cho em biết! Nếu chuyện đó quan trọng đến thế."

"Ừ." Jon lắc đầu khi xe bắt đầu chạy tiếp. "Không phải nhiệm vụ của anh. Mẹ em phải nói với em chuyện này." Anh rẽ khỏi đường lớn và dừng xe ở một lối đi rải sỏi. "Chúng ta tới rồi."

Đúng thế. Vậy mà tôi thậm chí không để ý. Ngôi nhà trông hầu như giống hình ảnh tôi vẫn nhớ: một ngôi nhà gạch đỏ xây từ những năm 1900, với nhà kính trồng cây ở một phía và chiếc Volvo cổ đại của mẹ đỗ đằng trước. Sự thật là, chỗ này không hề thay đổi kể từ khi chúng tôi chuyển tới đây ở hai mươi năm trước; chỉ là nó trở nên mục nát hơn mà thôi. Một đoạn máng nước rơi khỏi mái treo lơ lửng và cây thường xuân đã bò lên cao hơn trên tường. Dưới lớp giấy dầu cũ kỹ, ở bên cạnh lối đỗ xe, là một đồng gạch lát đường mà bố đã đổ ở đó. Bố định bán số gạch đó và khởi đầu một việc kinh doanh mới, tôi nghĩ vậy. Chuyện đó đã... tám năm trước? Hay mười?

Qua cổng, tôi có thể nhìn loáng thoáng thấy khu vườn rất đẹp đẽ với những luống hoa được chăm sóc cẩn thận và một khoảng đất nhỏ trồng rau thơm. Trước khi chúng tôi có lũ chó.

"Vậy... anh muốn nói mẹ đã nói dối em?"

Jon lắc đầu. "Không phải nói dối. Chỉ lược bớt." Anh mở cửa xe. "Đi nào."

Rắc rối với lũ chó đua là tuy trông chúng thon thả, nhưng khi đứng lên chân sau, chúng lại rất khổng lồ. Và khi khoảng mười con cố gắng nhảy lên người ta cùng một lúc, thì chẳng khác gì ta bị bóp cổ.

"Ophelia! Raphael!" Tôi chỉ nghe được tiếng mẹ qua tiếng sục sạo và kêu ăng ẳng. "Xuống đi nào! Lexi, con yêu! Con xuống đây nhanh thật đấy! Có chuyện gì vậy?" Mẹ mặc một chiếc váy nhung kẻ và áo sơ mi sọc xanh có viền tua rua ở ống tay, và đang cầm một cái khăn lau bàn "Charles và Diana" cũ rích.

"Chào mẹ." tôi nói hụt hơi, cố đẩy mạnh một con chó khỏi người tôi. "Đây là Jon. Là... bạn con." Tôi chỉ Jon, lúc đó đang nhìn thẳng vào mắt một chú chó và nói, "Để chân xuống sàn đi. Tránh xa con người ra nào."

"Ừm!" Mẹ có vẻ bối rối. "Nếu biết trước, mẹ đã chuẩn bị nhanh bữa trưa. Sao mẹ có thể chuẩn bị khi con báo chậm thế này chứ..."

"Mẹ, bọn con không định ăn trưa ở đây đâu. Con chỉ muốn lấy tập hồ sơ đó. Nó còn ở đó không?"

"Tất nhiên." Mẹ nghe có vẻ ái ngại. "Nó hoàn toàn không sao cả."

Tôi vội vã leo lên những bậc thang trải thảm xanh và vào phòng ngủ của tôi, vẫn dùng loại giấy dán tường Laura Ashley hoa như ngày xưa.

Amy nói đúng, chỗ này rất hôi hám. Tôi không rõ là do lũ chó hay tại mực nát... nhưng nó cần được sửa chữa. Tôi nhìn thấy tập hồ sơ trên nóc chiếc tủ com mốt và chớp vội lấy, sau đó giật lùi lại. Bây giờ tôi mới hiểu tại sao mẹ lại có vẻ ái ngại. Tập hồ sơ thật kinh khủng. Nó có mùi nước giải của chó.< />

Chun mũi, tôi rón rén thò hai ngón tay ra sờ tập hồ sơ.

Chữ viết tay của tôi. Từng hàng, từng hàng, rõ ràng như ban ngày. Như một thông điệp từ tôi gửi đến... tôi. Tôi đọc lướt trang đầu tiên, cố gắng tìm hiểu thật nhanh xem mình đang làm gì, tôi đang lập kế hoạch gì, tất cả những chuyện đó là thế nào... Tôi có thể thấy mình đã viết một số kế hoạch, nhưng chính xác là điều gì? Tôi lật sang trang tiếp theo, trán nhú lại vì hoang mang, sau đó tôi lật tiếp một trang nữa. Và đó là lúc tôi nhìn thấy cái tên.

Ôi. Chúa ơi.

Trong một giây, tôi đã hiểu. Tôi đã hình dung được toàn cảnh. Tôi ngẩng đầu lên, tim đập thình thịch vì háo hức. Đó là một ý tưởng tuyệt vời. Ý tôi là, đó thực sự là một ý tưởng tuyệt vời. Tôi đã thấy tiềm năng đó. Nó có thể rất to lớn, nó có thể thay đổi mọi thứ...

Vô cùng háo hức, tôi tóm lấy tập hồ sơ, chẳng thèm quan tâm nó bốc mùi gì, và chạy ào ra khỏi phòng, lao xuống hai bậc thang một.

"Em tìm được rồi chứ?" Jon đang chờ ở cuối cầu thang.

"Rồi!" Một nụ cười lướt ngang mặt tôi. "Thật xuất sắc! Đây là ý tưởng xuất sắc!"

"Đó là ý tưởng của em."

"Thật sao?" Tôi cảm thấy đỏ bừng mặt vì tự hào, và tôi phải cố gắng chế ngự. "Anh biết đấy, đây là điều bọn em cần. Đây chính là điều bọn em nên làm. Nếu ý tưởng này thành công, họ không thể từ bỏ mảnh thảm trải sàn. Sẽ thật điên rồ."

Một con chó nhảy lên và cố gắng nhai tóc tôi, nhưng kể cả điều đó cũng không thể làm ảnh hưởng tâm trạng tôi. Tôi không tin nổi chính mình đã thu xếp thương vụ này. Tôi, Lexi! Tôi nóng lòng muốn kể với tất cả mọi người...

"Nào!" Mẹ bê ra một khay cà phê. "Ít nhất cũng ở lại uống một tách cà phê và ăn vài cái bích quy đã chứ."

"Thật tình, không cần thế." tôi nói. "Con e là bọn con phải đi vội..."

"Anh muốn uống một tách cà phê," Jon nói vẻ dễ chịu.

Anh ấy sao cơ? Hướng sang anh những tia nhìn giận dữ, tôi theo Jon vào phòng khách và ngồi xuống một chiếc ghế sofa bạc màu. Jon ngồi thoải mái cứ như đang ở nhà. Có lẽ anh cảm thấy như vậy thật.

"Vây, Lexi đang nói đến chuyện chấp nối những mảnh cuộc đời lại với nhau," anh nói, cắn một miếng bánh quy. "Và cháu nghĩ, có lẽ biết về những sự kiện đã xảy ra tại đám tang bố cô ấy sẽ có ích."

"Ừm, tất nhiên, mất đi một người cha luôn là điều đau buồn..." Mẹ chăm chú bẻ một miếng bánh làm hai. "Của mày đây, Ophelia." Mẹ cho chú chó đưa ăn một nửa chiếc bánh.

"Đó không phải là điều cháu đang nói." Jon nói. "Cháu đang nói về những sự kiện khác."

"Những sự kiện khác?" Mẹ nhìn có vẻ mơ hồ. "Nào, Raphael thật là hư quá! Con uống cà phê không, Lexi?"

Những con chó đang xông vào đĩa bánh quy, nhỏ đầy dãi và ngoạm những chiếc bánh. Chẳng lẽ chúng tôi lại ăn những cái bánh đó?

"Lexi có vẻ không hình dung được toàn bộ tình hình," Jon khẳng định.

"Smoky, chưa đến lượt mày..."

"Bác đừng nói chuyện với lũ chó khốn kiếp ấy nữa!" Giọng Jon khiến tôi nhảy dựng khỏi ghế.

Mẹ có vẻ quá sững sờ đến nỗi không nói nên lời. Hay thậm chí cử động.

"Đây mới là con gái bác." Jon chỉ sang tôi. "Chứ không phải chúng." Jon chỉ ngón tay cái vào một con chó và đột ngột đứng lên khỏi ghế. Cả mẹ và tôi đều ngược lên nhìn anh ấy, sững sờ, khi anh bước tới bên lò sưởi, tay vò tóc, lơ lửng đang bầu lại quanh anh ấy.

"Cháu con gái bác. Cô ấy có thể không nhận ra điều đó, nhưng cháu thì có." Anh nhìn thẳng vào mẹ. "Có lẽ bác muốn sống cả đời trong tình trạng chối bỏ. Có lẽ điều đó có ích với bác. Nhưng nó chẳng có ích gì cho Lexi."

"Anh đang nói gì vậy?" Tôi nói như hụt hơi. "Mẹ, chuyện gì đã xảy ra ở đám tang?"

Tay mẹ run rẩy đưa lên mặt như thể tự vệ. "Chuyện đó chẳng mấy... dễ chịu."

"Cuộc sống có thể không dễ chịu," Jon nói thẳng thừng. "Nó thậm chí còn khó chịu hơn khi ta không biết về nó. Và nếu bác không nói với Lexi, cháu sẽ nói. Vì cô ấy đã kể cho cháu, bác biết đấy." Anh nhai miếng bánh quy cuối cùng.

"Được thôi! Điều đã xảy ra là..." Giọng mẹ nhỏ dần thành một tiếng thì thầm.

"Sao cơ?"

"Chấp hành viên tòa án đã tới!" Má mẹ đỏ dần lên vì đau đớn. "Ngay giữa bữa tiệc sau đám tang."

"Chấp hành viên tòa án? Nhưng..."

"Họ đến mà không báo trước. Năm người." Mẹ nhìn thẳng ra phía trước, vuốt ve con chó trên đùi bằng những cử chỉ lặp đi lặp lại đầy ám ảnh. "Họ muốn tịch biên căn nhà. Lấy đi toàn bộ đồ gỗ, mọi thứ. Hóa ra bố con không... hoàn toàn thành thật với mẹ. Hay với bất cứ ai."

"Bác cho cô ấy xem đĩa DVD thứ hai đi." Jon nói. "Đừng nói với cháu bác không biết nó ở đâu."

Có sự ngập ngừng, sau đó không nhìn cả hai chúng tôi, mẹ đứng dậy, lục tìm trong một cái ngăn kéo, và tìm thấy một chiếc đĩa sáng loáng, không đề tên. Mẹ nhét đĩa vào máy và cả ba chúng tôi ngồi lại.

"Cả nhà thân yêu." Bố lại xuất hiện trên màn hình, cũng vẫn trong căn phòng như trong đĩa DVD kia, vẫn trong bộ áo khoác ngủ màu đỏ sẫm, vẫn cái nháy mắt duyên dáng khi bố nhìn vào máy quay. "Nếu cả nhà đang xem đĩa này, thì nghĩa là bố đã đi. Và có điều cả nhà nên biết. Nhưng điều này không phải để cho... tất cả mọi người biết, ta có thể nể." Bố hít một hơi xì gà, nhíu mày vẻ hối tiếc. "Đã có thảm họa lớn về vấn đề tiền nong. Bố không muốn để cả nhà phải chịu đựng chuyện này. Các cô gái của bố rất thông minh - cả nhà sẽ tìm được cách giải quyết." Bố ngập ngừng vài giây. "Nhưng nếu quá khó khăn, hãy nhờ Dickie Hawford. Ông ấy có

thể giúp đỡ một chút. Chúc vui vẻ, cả nhà thân yêu." Bố nâng ly lên - sau đó màn hình tối sầm lại. Tôi quay sang mẹ.

"Bố nói 'thảm họa' gì vậy?"

"Bố muốn nói bố đã thể chấp cả ngôi nhà." Giọng mẹ run lên. "Đó là thông điệp thực sự của ông ấy. Cái đĩa DVD đó được gửi đến qua bưu điện một tuần sau đám tang. Nhưng đã quá muộn! Chấp hành viên tòa án đã tới trước! Chúng ta phải làm gì chứ?" Mẹ vuốt ve con chó đùa càn lúc càng mạnh hơn, cho tới khi nó đột nhiên kêu ăng ẳng và thoát ra khỏi tay mẹ.

"Vậy... chúng ta đã làm gì?"

"Lẽ ra chúng ta đã phải bán nhà. Và chuyển tới một vùng khác. Amy sẽ phải nghỉ học..." Tay mẹ lại run rẩy đưa lên mặt. "Rồi anh trai mẹ đã can thiệp rất tử tế. Cả chị gái mẹ nữa. Và... và cả con nữa. Con nói sẽ trả khoản nợ cầm cố. Nhiều hết sức có thể."

"Con?"

Tôi ngồi ngả ra ghế, đầu tôi quay cuồng vì sự hỗn loạn, cố gắng hình dung chuyện đó trong bức tranh tổng thể. Tôi chấp nhận trả khoản nợ của bố.

"Có phải đó là một khoản nợ cầm cố ở nước ngoài?" Tôi đột nhiên nói. "Có phải tên ngân hàng là Uni... gì đó?"

Mẹ gật đầu. "Phần lớn các vụ làm ăn của bố đều ở nước ngoài. Cố tránh phải nộp thuế. Mẹ không biết tại sao bố lại không thể thành thật..."

"Đó là câu nói của một phụ nữ giấu kín mọi chuyện với con gái mình!" Jon bác lại. "Sao bác có thể nói điều đó?"

Tôi không thể không nhận thấy sự giận dữ của anh.

"Mẹ, mẹ biết con không thể nhớ những chuyện xảy ra ở đám tang cho con bất cứ chuyện nào. Sao mẹ có thể không thấy chuyện này sẽ giúp con... thấy mọi chuyện rõ ràng hơn? Con không hề biết số tiền đó được chuyển đi đâu."

"Chuyện đó thực khó khăn!" Mắt mẹ đưa từ phía này sang phía khác. "Mẹ đã cố gắng hết sức giữ yên lặng vì lợi ích của Amy."

"Nhưng..." tôi dừng lại giữa chừng khi có gì đó thậm chí còn đen tối hơn xuất hiện trong đầu. "Mẹ... con có một câu hỏi nữa. Bố đã bao giờ phải vào tù?"

Mẹ nhăn mặt như thể tôi vừa giẫm lên ngón chân mẹ.

"Rất ngắn thôi, con yêu. Lâu lắm rồi... Đó là sự hiểu lầm. Đừng day đi day lại chuyện đó. Mẹ sẽ lấy thêm ít cà phê."

"Không!" Trong giận dữ, tôi đứng phắt dậy và lao đến ngay trước mặt mẹ, cố gắng thu hút sự chú ý của mẹ. "Mẹ, nghe này! Mẹ không thể sống trong một cái bong bóng, vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra. Amy nói đúng! Mẹ phải thoát khỏi... sự sai lệch về thời gian này đi."

"Lexi!" mẹ kêu lên chói tai, nhưng tôi lơ đi.

"Amy đã nghe chuyện bố phải ngồi tù. Nó có ý tưởng rằng điều đó thật thú vị. Chẳng trách nó dính vào đủ loại rắc rối... Chúa ơi!" Bỗng nhiên những mảnh rời rạc của cuộc đời tôi tự động chạy vào vị trí như trò chơi xếp gạch. "Đó là lý do tại sao con bỗng nhiên trở nên tham vọng. Đó là lý do tại sao con trở nên quyết tâm. Đám tang đó đã thay đổi mọi thứ."

"Em đã kể với anh những gì xảy ra." Jon nói. "Khi chấp hành viên tòa án tới, mẹ em đã phát điên lên." Anh liếc nhìn mẹ đầy vẻ coi thường. "Em phải ngăn họ lại, Lexi; em đã phải quyết định. Em nhận lấy hết trách nhiệm về mình."

"Đừng có nhìn mẹ như thể đó toàn là lỗi của mẹ!" mẹ bỗng nhiên kêu lên, giọng mẹ chói tai và run lên. "Đừng có đổ lỗi cho mẹ! Con chẳng biết gì về cuộc đời mẹ hết, không hề! Bố con, người đàn ông đó..."

Mẹ ngừng lại giữa chừng, những lời của mẹ lơ lửng trong không trung, và tôi nín thở khi đôi mắt xanh của mẹ bắt gặp mắt tôi. đầu tiên trong đời mà tôi có thể nhớ, mẹ tôi nghe có vẻ... chân thành.

Căn phòng hoàn toàn tĩnh lặng, tôi hầu như không dám nói gì.

"Bố thì sao?" Tiếng thì thầm nhỏ xíu của tôi vẫn có cảm giác quá ảm ỉ. "Mẹ, nói cho con biết đi."

Nhưng đã quá muộn. Giây phút đó đã qua. Đôi mắt mẹ lại đưa đi hướng khác, tránh ánh mắt tôi. Với cơn đau nhói đột ngột, tôi nhìn mẹ như thể lần đầu tiên: tóc mẹ trông như tóc một bé gái trong chiếc ruy băng, tay mẹ đầy nếp nhăn, chiếc nhẫn của bố vẫn nằm trên ngón tay. Kể cả khi tôi nhìn, mẹ đang lần tìm đầu một chú chó và bắt đầu vỗ nhẹ vào đầu nó.

"Gần đến giờ ăn trưa rồi, Agnes!" Giọng mẹ hoạt bát nhưng có vẻ dễ vỡ vụn. "Xem chúng ta có thể tìm được gì cho mày..."

"Con xin mẹ." Tôi dấn thêm một bước. "Mẹ không thể dừng lại ở đó. Mẹ đang định nói gì?"

Tôi không biết chính xác tôi đang hy vọng điều gì - nhưng khi mẹ nhìn lên tôi đã biết chắc rằng mình sẽ không đạt được điều đó. Mắt mẹ lại trở nên mờ đục, như thể chẳng có điều gì xảy ra.

"Mẹ chỉ định nói" - mẹ đã lấy lại vẻ nhẵn nhụi xưa cũ - "rằng trước khi con bắt đầu kết tội mẹ vì mọi chuyện xảy ra trong cuộc đời con, Lexi, cái gã đó cũng phải chịu trách nhiệm về nhiều chuyện. Bạn trai của con ở đám tang ấy. Dave? David? Anh ta là người con nên kết tội."

"Dave Kém cõi?" Tôi nhìn mẹ chằm chằm, sững sờ. "Nhưng... Dave Kém cõi không có mặt ở đám tang. Anh ta nói với con anh ta muốn tới nhưng con từ chối. Anh ta nói..." Giọng tôi đuối dần khi tôi thấy Jon lắc đầu, mắt anh ngược nhìn lên.

"Anh ta còn nói gì với em?"

"Anh ta nói chúng tôi chia tay sáng hôm đó, và rằng đó là cuộc chia tay đẹp đẽ, và anh ta tặng em một bông hoa hồng..." Ôi Chúa ơi. Tôi nghĩ gì cơ chứ, dù là chỉ tin một nửa những gì anh ta nói? "Xin lỗi."

Tôi lao ra ngoài cửa, đầy giận dữ với ẹ, với bố, và với bản thân mình vì đã quá cả tin. Rút điện thoại di động ra khỏi túi, tôi quay số văn phòng của Dave Kém cõi.

"Xưởng Sửa chữa Ô tô," giọng trịnh trọng của anh ta vọng lại từ đầu dây. "Dave Lewis sẵn sàng phục vụ."

"Dave Kém cõi, là tôi đây," tôi nói, giọng tôi lạnh như băng. "Lexi đây. Tôi cần phải nghe về cuộc chia tay của chúng ta lần nữa. Và lần này tôi cần nghe sự thật."

"Cùng, anh đã nói với em sự thật." Giọng anh ta nghe hoàn toàn chắc chắn. "Em sẽ phải tin anh về chuyện này."

Tôi muốn nện cho anh ta một trận.

"Nghe này, đồ ngu ngốc," tôi nói nhỏ nhưng giận dữ. "Hiện tôi đang ở chỗ một chuyên gia thần kinh, được chứ? Họ nói có người đã cung cấp thông tin sai cho tôi và điều đó làm hỏng rãnh ký ức thần kinh của tôi. Và nếu thông tin không chính xác, tôi sẽ bị tổn thương não vĩnh viễn."

"Chúa ơi." Giọng anh ta thoáng run rẩy. "Thật đấy chứ?"

Anh ta thực sự còn ngu ngốc hơn một con chó đùa của mẹ.

"Đúng thế. Chuyên gia đang ngồi với tôi, cố gắng sửa chữa các mạch ký ức của tôi. Vì thế có lẽ anh muốn thử kể lại sự thật? Hoặc anh muốn nói chuyện với bác sĩ?"

"Không! Được rồi!" Giọng anh ta có vẻ hoàn toàn mất tự tin. Tôi có thể hình dung anh ta tỏ mạnh hơn, sờ một ngón tay lên cổ áo. "Có lẽ chuyện đó không hẳn như anh đã kể với em. Anh chỉ cố gắng bảo vệ em."

"Bảo vệ tôi khỏi điều gì? Anh có tới đám tang không?"

"Có, anh có tới," anh ta nói sau khi ngập ngừng. "Anh chia bánh cho khách mời. Giúp đỡ. Hỗ trợ em."

"Và sau đó chuyện gì xảy ra?"

"Sau đó anh..." Anh ta hắng giọng.

"Sao?"

"Có làm tình với một cô phục vụ. Đó là sự căng thẳng về cảm xúc!" anh ta nói thêm để tự bào chữa. "Nó khiến ta làm những điều điên rồ. Anh tưởng anh đã khóa cửa..."

"Tôi đã bắt gặp anh?" tôi thật không tin nổi.

"Đúng. Bọn anh không trần truồng. Ừm, rõ ràng là có một chút..."

"Thôi đi!" Tôi hẩy chiếc điện thoại ra xa.

Tôi cần vài phút để tiếp nhận tất cả những chuyện này. Thở mạnh, tôi giẫm chân lên lối đi rải sỏi lạo xạo, ngồi xuống bờ tường của khu vườn, và nhìn sang cánh đồng đầy cừu đối diện, lờ đi những tiếng "Lexi! Lexi!" từ điện thoại vọng ra.

Tôi đã bắt gặp Dave Kém cỏi lừa dối tôi. Tất nhiên là thế rồi. Tôi thậm chí cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên lắm.

Cuối cùng tôi đưa điện thoại lên tai. "Vây, tôi đã phản ứng thế nào? Và đừng có nói tôi tặng anh một bông hoa hồng và chuyện đó kết thúc tốt đẹp."

"Ừm." Dave Kém cỏi thở dốc. "Nói thật, em phát điên lên. Em bắt đầu la hét về cuộc đời mình. Cả cuộc đời em phải thay đổi, tất cả đều là rác rưởi, em ghét anh, em ghét mọi thứ... Cho em biết, Lexi, phản ứng đó thật quá khích. Anh cố gắng làm em bình tĩnh lại, đưa cho em một chiếc sandwich tôm. Nhưng em không quan tâm. Em lao ra ngoài."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó anh không gặp lại em. Lần tiếp theo anh nhìn thấy em là lúc em ở trên truyền hình, trông hoàn toàn khác."

"Đúng thế." Tôi nhìn hai chú chim lượn vòng trên bầu trời. "Anh biết đấy, lẽ ra anh nên nói sự thật với tôi ngay lần đầu tiên."

"Anh biết, anh xin lỗi."

"Thôi được rồi."

"Không, anh thực sự xin lỗi mà." Giọng anh ta chân thực hơn bao giờ hết. "Và anh xin lỗi vì đã quan hệ với cô gái đó. Và anh xin lỗi vì cách cô ta gọi em, điều đó thật không chấp nhận được."

Tôi ngồi thẳng lên, bỗng nhiên cảnh giác. "Cô ta gọi tôi là gì?"

"Ồ. Em không nhớ," anh ta vội vã nói. "Ờ... không có gì. Anh cũng không nhớ điều đó."

"Nó là gì vậy?" Tôi đứng lên, nắm chặt điện thoại hơn. "Cho tôi biết cô ta gọi tôi là gì! Dave Kém cỏi!"

"Anh phải đi. Chúc may mắn với bác sĩ." Anh ta cúp máy. Tôi ngay lập tức quay lại số của anh ta, nhưng đường dây bận. Thằng khốn.

Tôi vào phòng và thấy Jon vẫn ngồi trên sofa, đọc một cuốn Thế giới Chó đua.

"Chào em!" Mặt anh sáng lên. "Mọi chuyện thế nào?"

"Cô phục vụ đã gọi em là gì ở đám tang?"

Ngay lập tức Jon có vẻ lảng tránh. "Anh không hiểu em nói gì. Này, em đã bao giờ đọc Thế giới Chó đua chưa?" Anh giơ quyển báo lên. "Vì nó hay một cách đáng ngạc nhiên..."

"Anh biết em định nói gì." Tôi ngồi xuống cạnh anh và kéo cằm anh để anh phải nhìn tôi. "Em biết em đã nói với anh. Cho em biết đi."

Jon thở dài. "Lexi, đó chỉ là một chi tiết nhỏ. Nó có quan trọng gì chứ?"

"Vì... đơn giản là nó quan trọng. Nghe này, Jon, anh có thể lên lớp mẹ em về sự lảng tránh và sau đó không nói với em một điều đã xảy ra trong chính cuộc đời em, mà em đáng được biết. Hãy cho em biết cô phục vụ đã gọi em là gì. Ngay bây giờ." Tôi trừng mắt nhìn anh.

"Lexi..." Jon nhăn mặt khi anh vờ lấy tay tôi.

"Không." Tôi lắc tay anh ra. "Em không sao."

Mặt vẫn nóng bừng bừng, tôi đứng lên và đi ra phía cửa sổ, cố gắng hình dung toàn cảnh, cố gắng đưa mình trở lại vị trí cô gái Lexi đi đôi giày đế bằng cũ rích của ngày xưa. Đó là năm

2004. Tôi không được tiền thưởng. Hôm đó là đám tang bố tôi. Chấp hành viên tòa án vừa tới để tuyên bố chúng tôi vỡ nợ. Tôi phát hiện bạn trai mình đang quan hệ với một cô phục vụ... và cô ta chỉ nhìn tôi một lần và gọi tôi là Ma Cà Rồng.

Được rồi. Mọi chuyện bắt đầu có ý nghĩa.

Chương 18

Trên đường về, tôi ngồi yên lặng thật lâu. Tôi ôm chặt chiếc cặp hồ sơ màu xanh trên lòng như thể nó có thể chạy mất. Những cánh đồng lướt qua bên đường. Jon thỉnh thoảng lại liếc nhìn tôi nhưng không nói gì.

Tôi nhắc đi nhắc lại chuyện đó trong đầu, cố gắng tiêu hóa mọi thứ vừa được biết. Tôi cảm thấy như tôi đã học xong một bằng về Lexi Smart, trong khoảng thời gian có nửa tiếng đồng hồ.

"Em vẫn không tin nổi bố em lại để cả nhà gặp rắc rối như vậy," cuối cùng tôi nói. "Không hề có báo trước gì hết."

"Không ư?" Jon có vẻ tránh bình luận.

Bỏ giày ra, tôi thu chân lên ghế và tựa cằm lên đầu gối, nhìn ra ngoài con đường. "Anh biết đấy, mọi người đều yêu bố em. Bố em rất đẹp trai, hài hước, sôi nổi, và bố yêu bọn em. Mặc dù bố có phạm sai lầm vài lần, bố thực sự yêu cả nhà. Bố từng gọi cả ba mẹ con là ba cô gái của bố>

"Ba cô gái của bố." Giọng Jon lãnh đạm hơn bao giờ hết. "Một người ám ảnh vì lũ chó và lãng tránh mọi chuyện, một thiếu niên tổng tiền, và một bị chứng mất trí nhớ và làm hỏng hết mọi chuyện. Và tất cả đều nợ nần. Giỏi lắm, Michael. Làm tốt lắm."

Tôi nhìn anh ấy. "Anh không nghĩ tốt về bố em, phải không?"

"Anh nghĩ ông ấy đã vui vẻ và để lại những mảnh vụn cho cả nhà phải chịu đựng," Jon nói. "Anh nghĩ ông ấy là người ích kỷ. Nhưng anh chưa bao giờ gặp ông ấy." Anh đột ngột xi nhan và chuyển sang làn đường khác. Tay anh nắm chặt vô lăng. Tôi bỗng nhận thấy anh gần như tức giận.

"Ít nhất em cũng hiểu thêm chút ít về mình." Tôi cắn móng tay. "Em đã bao giờ kể cho anh về điều đó. Đám tang ấy?"

"Một hoặc hai lần." Jon cười gượng gạo.

"Ồ, đúng." Tôi đỏ mặt. "Chắc suốt thời gian đó, em đã làm anh chán đến chết."

"Đừng ngốc thế." Anh nhắc một tay khỏi vô lăng và siết tay tôi thật nhanh. "Một hôm, hồi chúng ta mới quen, khi chúng ta vẫn chỉ là bạn, em đột nhiên kể hết. Toàn bộ câu chuyện. Ngày hôm đó đã thay đổi cuộc đời em thế nào. Em đã chịu trách nhiệm về khoản nợ của cả gia đình thế nào, đặt hẹn với bác sĩ nha khoa thẩm mỹ vào ngày hôm sau, thực hiện chế độ ăn kiêng tăng cường, quyết định thay đổi mọi thứ về bản thân em. Sau đó em xuất hiện trong chương trình truyền hình và mọi việc còn trở nên cực đoan hơn. Em tiến rất nhanh trên nấc thang sự nghiệp, em gặp Eric, và anh ta dường như là câu trả lời. Anh ta đáng tin cậy, giàu có, ổn định. Cách cả triệu dặm so với..." Anh đột nhiên ngừng lời và rơi vào yên lặng.

"Bố em," rốt cuộc tôi nói.

"Anh không phải nhà tâm lý học. Nhưng anh đoán vậy."

Chúng tôi rơi vào yên lặng. Tôi nhìn một chiếc máy bay nhỏ bay cao dần lên trên bầu trời, để lại hai vạch khói trắng.

"Anh biết đấy, khi em tỉnh dậy, em tưởng mình đã hạ cánh vào cuộc đời mơ ước," tôi nói chậm rãi. "Em tưởng em là Cô bé Lọ lem. Còn tuyệt hơn Cô bé Lọ lem. Em tưởng em là cô gái hạnh phúc nhất trên đời..." Tôi ngừng sống lại khi Jon lắc đầu.

"Em đã sống cả đời trong trạng thái căng thẳng. Em đã đi quá xa quá nhanh; em không biết cách kiểm soát nó; em đã phạm sai lầm." Anh ngập ngừng. "Em đã làm bạn bè xa lánh mình. Em thấy đó là điều khó khăn nhất."

"Nhưng em không hiểu," tôi tuyệt vọng. "Em không hiểu sao mình lại trở thành một con khốn chứ."

"Em không định như vậy. Lexi, em đừng tự trách mình nữa. Em bị ném rất nhanh vào vị trí quản lý. Em phải điều hành cả một bộ phận lớn, em muốn gây ấn tượng tốt với ban điều hành cấp cao, chứ không muốn bị kết tội vì đã ưu ái... và em đã phạm sai lầm. Em đã làm một số việc

theo cách sai lầm. Sau đó em cảm thấy bị mắc kẹt. Em đã xây dựng một tính cách cứng rắn. Đó là một phần trong thành công của em."

"Rắn hổ mang," tôi nói, cau mày. Tôi vẫn không thể tin nổi mình lại có biệt danh theo tên một loài rắn.

"Rắn hổ mang." Anh gật đầu, một nụ cười lại xuất hiện trên môi. "Em biết đấy, đó là ý tưởng của nhà sản xuất chương trình truyền hình. Chứ không phải là em. Mặc dù họ có phần đúng - em khá giống rắn hổ mang khi liên quan đến công việc."

"Không, không phải thế!" tôi ngẩng đầu lên hoảng hốt.

"Theo cách tốt đẹp." Anh cười toét miệng.

Theo cách tốt đẹp? Sao có thể giống rắn hổ mang theo cách tốt đẹp?

Chúng tôi tiếp tục đi mà không nói chuyện gì, những cánh đồng vàng óng nằm vươn xa dần cả hai bên đường. Một lúc lâu sau, Jon bật radio. Ban nhạc Eagles đang chơi bài "Hotel California" và chúng tôi cùng hát theo, ánh mặt trời phản chiếu qua kính chắn gió, và tôi bỗng nhiên cảm thấy chúng tôi như đang ở một quốc gia khác. Một cuộc sống khác.

"Em từng nói với anh, nếu em có thể trở lại quá khứ và làm mọi việc khác đi, em sẽ làm." Giọng Jon mềm hơn trước đó. "V mọi thứ. Bản thân em... công việc của em... Eric... Mọi thứ trông đều khác khi về hào nhoáng bên ngoài đã mất đi."

Tôi bỗng cảm thấy đau nhói khi nhắc đến Eric. Jon nói như thể mọi chuyện đều ở trong quá khứ - nhưng đây là hiện tại. Tôi đã có gia đình. Và tôi cũng không thích điều anh ám chỉ.

"Nghe này, em không phải một kẻ đào mỏ hơi hợt, được chứ?" tôi nói kịch liệt. "Chắc chắn em cũng yêu Eric. Em sẽ không cưới một người chỉ vì vẻ hào nhoáng."

"Lúc đầu em tưởng Eric là tình yêu đích thực," Jon đồng ý. "Anh ấy hấp dẫn, anh ấy đúng là điều em cần... Trên thực tế, anh ấy giống như một trong những hệ thống thông minh trong khu nhà của bọn anh. Đặt anh ấy vào chế độ 'Chồng' và anh ấy cứ thế hoạt động."

"Thôi đi."

"Anh ấy rất hiện đại. Anh ấy có một loạt các trạng thái tình cảm anh ấy có khả năng cảm ứng..."

"Thôi đi mà." Tôi cố gắng không cười. Tôi cúi về phía trước và vặn to radio lên, như để ngăn Jon không tiếp tục. Một lúc sau, tôi đã nghĩ ra điều tôi muốn nói, và tôi vặn nhỏ lại.

"Được rồi, nghe này. Có lẽ chúng ta đã thực sự có một cuộc tình. Trong quá khứ. Nhưng điều đó không có nghĩa là... Có lẽ lần này em muốn cuộc hôn nhân của em thành công."

"Em không thể khiến cuộc hôn nhân của em thành công." Jon không để lỡ một nhịp nào. "Eric không yêu em."

Tại sao anh ta lại cứ phải là một kẻ- biết- tuốt khốn kiếp như thế chứ?

"Có chứ." Tôi khoanh tay. "Anh ấy nói với em như vậy. Trên thực tế, anh ấy nói điều đó rất lãng mạn, nếu anh muốn biết."

"Ồ, vậy sao?" Jon nghe chẳng hề có chút xú gì bối rối. "Anh ấy đã nói gì?"

"Anh ấy nói anh ấy yêu cái miệng xinh đẹp, cặp chân dài và cái cách em dùng đũa cái cặp." Tôi không thể không đỏ mặt vì ngượng. Tôi vẫn luôn nhớ Eric đã nói điều đó, trên thực tế tôi đã ghi nhớ ngay lập tức.

"Đó chỉ là những thứ vớ vẩn." Jon thậm chí chẳng thèm quay sang.

"Đó không phải là những thứ vớ vẩn," tôi phẫn nộ đáp trả. "Nó thật lãng mạn!"

"Ồ, thật sao? Vậy liệu anh ấy có yêu em không nếu em không dùng đũa cái cặp?"

Tôi khựng lại trong giây lát. "Em... không biết. Đó không phải là điểm quan trọng."

"Sao nó lại không phải là điểm quan trọng? Đó chính là điểm quan trọng. Liệu anh ấy có yêu em không nếu chân em không dài?"

"Em không biết!" tôi nói cáu kỉnh. "Anh thôi đi! Đó là khoảnh khắc đẹp đẽ, đáng yêu."

"Đó là chuyện vớ vẩn."

"Được rồi." Tôi vênh cằm lên. "Vậy anh yêu điều gì ở em?"

"Anh không biết. Thực chất con người em. Anh không thể biến nó thành một danh sách," anh nói, gần như gay gắt.

Yên lặng kéo dài. Tôi nhìn thẳng ra phía trước, tay tôi vẫn khoanh chặt trước ngực. Jon tập trung vào con đường, như thể anh đã quên cuộc nói chuyện. Bây giờ chúng tôi đã tới gần London, và đường xá mỗi lúc một đông hơn quanh chúng tôi.

"Được rồi," cuối cùng anh nói, khi chúng tôi dừng lại trong một hàng xe. "Anh thích cách em nói trong khi ngủ."

"Em nói trong khi ngủ?"

"Như một chú sóc chuột."

"Em tưởng em phải là rắn hổ mang," tôi đáp. "Hãy quyết định lại đi."

Tôi cố gắng mím miệng thật chặt, nhưng một nụ cười cứ xuất hiện không kiềm chế nổi.

Khi chúng tôi bò từng chút dọc con đường đôi, điện thoại của tôi báo có tin nhắn và tôi rút điện thoại ra.

"Của Eric," tôi nói sau khi đọc. "Anh ấy đã tới Manchester an toàn. Anh ấy tới xem vài địa điểm mới có tiềm năng ở đó trong vài ngày."

"Ừ, anh biết." Jon rẽ ở một bùng binh.

Chúng tôi đang đi vào vùng ngoại ô thành phố. Không khí dường như xám hơn và một giọt mưa bỗng rơi xuống má tôi. Tôi rùng mình, và Jon kéo mái của chiếc Mercedes lên. Mặt anh nghiêm trang khi chuyển làn đường.

"Em biết đấy, lẽ ra Eric nhắm mắt cũng có thể trả món nợ của bố em." anh bỗng nhiên nói, giọng thực tế. "Nhưng anh ấy để em tự làm điều đó. Không bao giờ nhắc đến nó."

Tôi không biết phải nói gì. Tôi không biết đáp trả điều đó thế nào; tôi không biết phải nghĩ gì.

"Đó là tiền của anh ấy," cuối cùng tôi nói. "Tại sao anh ấy phải làm thế? Và dù sao thì em cũng không cần sự giúp đỡ của ai."

"Anh biết. Anh đã đề nghị giúp em. Em không nhận bất cứ thứ gì. Em khá bướng bỉnh." Anh tới một ngã tư lớn, dừng lại sau một chiếc xe buýt, và quay sang nhìn tôi. "Anh không biết bây giờ em có kế hoạch gì không."

"Bây giờ?"

"Phần còn lại của ngày hôm nay." Anh nhún vai. "Nếu Eric đi vắng."

Sâu thẳm bên trong tôi, có điều gì đó khuấy động. Một rung động nhẹ nhàng, mà tôi không muốn thừa nhận. Thậm chí cả với chính mình.

"Ừm." Tôi cố gắng tạo giọng trịnh trọng. "Em không có kế hoạch gì hết. Chỉ về nhà, ăn tối, đọc qua tập hồ sơ này..." Tôi buộc mình dừng lại một cách tự nhiên trước khi nói thêm, "Sao cơ?"

"Không có gì." Jon cũng ngáp ngừng một chút, và nhíu mày nhìn ra phía trước khi anh nói thêm về tự nhiên. "Chỉ là có vài thứ của em ở căn hộ của anh. Em có thể muốn lấy lại."

"Được thôi." Tôi nhún vai không dứt khoát.

"Được thôi." Anh quay ngoắt xe lại và chúng tôi đi phần còn lại của quãng đường trong yên lặng.

Jon sống trong căn hộ đẹp nhất mà tôi từng thấy.

Đúng là nó nằm ở một con phố không sang trọng mấy ở Hammersmith. Và ta phải bỏ qua những hình vẽ trên bức tường đối diện. Nhưng ngôi nhà rất lớn bằng gạch màu xám, với cửa sổ rộng có khung vòm kiểu cổ, và hóa ra căn hộ chạy sâu vào trong cả tòa nhà kế bên, vì thế nó rộng hơn cả triệu lần so với vẻ bề ngoài.

"Nơi này thật... đáng kinh ngạc."

Tôi đứng nhìn xung quanh chỗ làm việc của anh, gần như không nói nên lời. Trần nhà cao và những bức tường đều màu trắng, có một chiếc bàn cao và nghiêng phủ đầy giấy, bên cạnh một cái bàn làm việc hiện đại có một chiếc máy tính Apple Mac to đùng. Ở góc phòng có một cái giá vẽ, và đối diện là cả một bức tường đầy sách, với một chiếc thang thư viện kiểu cổ có bánh xe.

"Cả dãy nhà này được xây dựng làm xưởng vẽ của nghệ sĩ." Mắt Jon lấp lánh khi anh đi quanh, nhặt lên khoảng chục cái tách cà phê bẩn và biến mất cùng với chúng sau một căn bếp nhỏ.

Mặt trời lại xuất hiện và chiếu qua những cái cửa sổ vòm lên ván sàn. Những mảnh giấy bỏ đi vút rải rác trên sàn, lẫn với thước kẻ, bản vẽ, phác thảo. Nằm giữa đống bản vẽ là một chai tequila cạnh một gói hạnh nhân.

Tôi nhìn lên và thấy Jon đang đứng ở cửa bếp, yên lặng nhìn tôi. Anh vò đầu như để xóa tan tâm trạng nào đó, và nói, "Đồ đạc của em ở trong này."

Tôi đi về hướng anh chỉ, qua một cái cửa vòm vào trong phòng khách ấm áp. Trong đó có một chiếc sofa bọc vải màu xanh lớn và một chiếc túi da lớn làm ghế ngồi và một chiếc ti vi để trên cái ghế. Đằng sau sofa là những cái giá bằng gỗ mòn vẹt, để bừa bãi đầy sách, tạp chí, và cây cối và...

"Cái cốc của em." Tôi nhìn chăm chăm vào cái cốc gốm màu đỏ vẽ bằng tay mà Fi tặng tôi nhân một ngày sinh nhật, nằm trên giá như thể nó thuộc về nơi đó. "Đúng." Jon gật đầu. "Đó là điều anh muốn nói. Em để nhiều thứ ở đây." Anh cầm lên đưa cho tôi.

"Và... áo len của em!" Có một chiếc áo len cao cổ cũ vắt trên chiếc sofa. Tôi có chiếc áo này lâu lắm rồi, đầu từ hồi tôi mười sáu tuổi. Sao nó có thể...

Tôi nhìn quanh ngõ ngàng khi ngày càng nhiều thứ xuất hiện trong tầm nhìn của tôi, như Mắt thần. Cái khăn choàng bằng lông cáo giả mà tôi vẫn luôn quàng quanh người. Những bức ảnh cũ hồi đại học trong những cái khung gắn đầy hạt. Cái máy nướng bánh cổ lỗ màu hồng của tôi?

"Em hay tới đây ăn bánh mì nướng." Jon hướng theo cái nhìn sững sốt của tôi. "Em thường nhồi nhét đầy bánh như thể sắp chết đói."

Tôi bỗng nhiên nhìn thấy nửa còn lại của chính tôi; nửa mà tôi tưởng đã biến mất mãi mãi. Lần đầu tiên kể từ khi tỉnh dậy trong bệnh viện, tôi cảm thấy như mình đang ở nhà. Thậm chí còn có cả một cái đèn nhấp nháy vắt quanh cái cây ở góc phòng; chính cái đèn mà tôi từng có trong căn hộ nhỏ của tôi ở Balham.

Suốt cả thời gian qua, tất cả những đồ đạc của tôi đều nằm ở đây. Bỗng nhiên tôi nhớ đến những lời của Eric, khi lần đầu tôi hỏi anh về Jon. Ta có thể tin tưởng trao cả cuộc đời cho Jon.

Có lẽ đó là điều tôi đã làm. Tin tưởng trao cả cuộc đời cho anh ấy.

"Em có nhớ gì không?" Giọng Jon nghe có vẻ tự nhiên, nhưng tôi có thể cảm thấy thấp thoáng niềm hy vọng.

"Không." Tôi lắc đầu. "Chỉ là những thứ từng có trong cuộc đời của em trước đây..." Tôi dừng lại giữa chừng khi nhận thấy một cái khánh gắn hạt mà tôi không nhận ra. Tôi lại gần hơn để nhìn bức ảnh - và cảm thấy hơi choáng váng. Đó là một bức ảnh của tôi. Và Jon. Chúng tôi ngồi trên một thân cây và tay anh vòng quanh người tôi. Tôi mặc một chiếc quần jean cũ và đi giày đế mềm. Tóc tôi thả dài xuống lưng; đầu tôi hơi ngửa lại đằng sau. Tôi cười như thể tôi là cô gái hạnh phúc nhất trên đời.

Hình ảnh đó là thực. Hình ảnh đó rất thực.

Đầu tôi đau nhói khi tôi nhìn chăm chăm vào gương mặt chúng tôi, sáng rực lên trong nắng. Suốt thời gian qua, anh có bằng chứng đấy chứ.

"Lẽ ra anh phải cho em xem thứ này," tôi nói gần như buộc tội. "Bức ảnh này. Anh có thể mang nó theo lần đầu chúng ta gặp."

"Liệu em có tin anh không?" Anh ngồi trên tay ghế sofa. "Liệu em có muốn tin anh?"

Tôi ngập ngừng. Có lẽ anh nói đúng. Có lẽ tôi đã giải thích nó theo cách khác, hợp lý hóa nó theo cách khác, níu chặt lấy người chồng hoàn hảo của tôi, cuộc đời trong mơ của tôi.

Cố gắng làm không khí nhẹ nhàng hơn, tôi đi tới một chiếc bàn đầy những quyển tiểu thuyết cũ của tôi và một cái bát đầy hạt.

"Hạt hướng dương." Tôi lấy một vốc đầy. "Em thích hạt hướng dương."

"Anh biết em thích." Jon có vẻ mặt kỳ cục nhất, hoàn toàn không thể hiểu anh đang nghĩ gì.

"Sao?" Tôi nhìn anh đầy ngạc nhiên, nắm hạt đang đưa ngang miệng. "Có chuyện gì vậy? Những hạt này ăn được chứ?"

"Không sao. Đã từng có..." Anh đột nhiên ngừng lại và mỉm cười, như thể với chính mình. "Không. Không sao đâu. Đừng để ý."

"Sao cơ?" Tôi nhú mày, ngơ ngác. "Có gì đó từ mối quan hệ của chúng ta? Anh phải cho em biết. Đi nào."

"Không có gì đâu." Anh nhún vai. "Chuyện đó thật là ngốc. Chúng ta có... truyền thống này. Lần chúng ta yêu nhau, em ăn hạt hướng dương. Em đã trồng một hạt trong hũ sữa chua và anh mang về nhà. Chuyện đó như một trò đùa riêng của chúng ta. Sau đó lần nào chúng ta cũng làm thế. Để làm kỷ niệm. Chúng ta gọi đó là những đứa con của chúng ta."

"Chúng ta trồng hoa hướng dương?" Tôi nhú mày thú vị. Điều đó làm ngân vang một cái chuông nhỏ xíu.

"Đúng thế." Jon gật đầu, có vẻ muốn đổi chủ đề. "Để anh lấy gì đó cho em uống."

"Vây chúng đâu rồi?" Tôi nói khi anh rót ra hai ly rượu vang. "Anh có giữ lại cây nào không?" Tôi nhìn quanh phòng tìm dấu hiệu của cây giống trong hũ sữa chua.

"Chuyện đó không quan trọng." Anh đưa một ly rượu cho tôi.

"Anh đã vớt hết đi sao?"

"Không, anh không vớt đi." Anh đi tới một cái đầu đĩa CD và bật nhạc nho nhỏ, nhưng tôi không chịu dừng lại.

"Vây chúng đâu rồi?" Một thoáng thách thức ẩn chứa trong giọng tôi. "Chắc chúng ta đã làm tình với nhau vài lần, nếu mọi điều anh nói là đúng. Vây hẳn phải có vài cây hoa hướng dương."

Jon uống một ngụm rượu. Sau đó không nói một lời, anh quay gót và ra hiệu cho tôi đi dọc một hành lang nhỏ. Chúng tôi đi qua một phòng ngủ trang trí đơn giản. Rồi anh đẩy cánh cửa đôi mở ra một ban công rộng. Và tôi nín thở.

Có cả một bức tường hoa hướng dương chạy quanh ban công. Từ những bông khổng lồ màu vàng vươn lên bầu trời, tới những bông hoa nhỏ hơn, được buộc vào cột chống, tới những cái mầm xanh mảnh khảnh trong những cái bình nhỏ xíu, vừa mới bắt đầu nhú lên. Tôi nhìn khắp nơi và hướng nào tôi cũng thấy hoa hướng dương.

Đây là chuyện đó. Đây là chúng tôi. Ngay từ thuở rất ban đầu cho tới cái cây nhỏ xíu mới nhất trong bình. Cổ họng tôi bỗng nhiên nghẹn đặc khi tôi nhìn quanh một biển hoa xanh và vàng. Tôi không hề nhớ gì hết.

"Vây, từ bao lâu rồi... Ý em là..." Tôi hất đầu về phía cái cây nhỏ nhất, trong một cái bình vẽ hoa nhỏ xíu, được đỡ bằng một cây chống nhỏ. "Lần cuối cùng chúng ta..."

"Sáu tuần trước. Ngày trước vụ tai nạn." Jon ngập ngừng, với vẻ mặt khó hiểu. "Anh khá mong chờ lần tiếp theo."

"Có phải đó là lần cuối cùng em gặp anh trước khi..." tôi cắn môi.

Có một thoáng yên lặng, rồi Jon gật đầu. "Đó là lần cuối cùng chúng ta ở bên nhau."

Tôi ngồi xuống và nuốt một ngụm rượu, cảm thấy hoàn toàn choáng váng. Có cả một câu chuyện ở đây. Cả một mối quan hệ. Lớn dần và gắn bó dần và trở thành thứ gì đó mạnh mẽ đến mức tôi sắp rời bỏ Eric.

"Thế còn... lần đầu tiên?" Cuối cùng tôi nói. "Chuyện đó bắt đầu thế nào?"

"Đó là một cuối tuần khi Eric đi vắng. Anh tới đó và chúng ta chuyện gẫu với nhau. Chúng ta ngồi ngoài ban công, uống rượu vang. Tương tự như chúng ta đang làm bây giờ." Jon làm cử chỉ

phác tay ra xung quanh. "Và đến giữa buổi chiều thì chúng ta rơi vào yên lặng. Và chúng ta biết."

Anh ngược đôi mắt sẫm màu nhìn tôi và tôi cảm thấy trông tránh từ sâu thẳm bên trong. Anh đứng dậy và bắt đầu đi về phía tôi. "Cả hai chúng ta đều biết điều đó là không thể tránh được," anh nói nhẹ nhàng.

Tôi sững sờ. Anh nhẹ nhàng bỏ ly rượu khỏi tay tôi và nắm lấy cả hai tay tôi.

"Lexi..." Anh đưa tay tôi lên miệng, nhắm mắt lại, và nhẹ nhàng hôn tay tôi. "Anh biết..." Giọng anh nghệt lại vì làn da tôi. "Em sẽ trở lại. Anh biết em sẽ trở lại với anh."

"Dừng lại đi!" Tôi giật phắt tay ra, tim tôi đập mạnh đau đớn. "Anh không... anh không biết gì hết!"

"Có chuyện gì vậy?" Trông Jon sững sờ như thể tôi đã đánh anh ấy.

Tôi gần như không biết có chuyện gì đó không ổn với chính tôi. Tôi muốn anh đến đau đớn cả cơ thể tôi muốn đến với anh ấy. Nhưng tôi không thể.

"Điều không ổn là... em sợ."

"Sợ điều gì?" Anh lặng người đi.

"Sợ tất cả những điều này!" Tôi chỉ dám hoa hướng dương. "Quá nhiều. Anh đang cho em thấy cả một mối quan hệ sâu sắc. Nhưng với em, nó mới chỉ là sự bắt đầu." Tôi uống một ngụm rượu lớn, cố gắng giữ bình tĩnh. "Em bị bỏ lại sau quá xa. Điều đó quá mất cân bằng."

"Chúng ta sẽ cân bằng nó," anh nói nhanh. "Chúng ta sẽ tìm ra cách nào đó. Anh cũng sẽ trở lại từ đầu."

"Anh không thể trở lại từ đầu!" Tôi thọc tay vào tóc một cách tuyệt vọng. "Jon, anh là một người hấp dẫn, hóm hỉnh, và dễ chịu. Và em thực sự thích anh. Nhưng em không yêu anh. Sao em có thể? Em chưa từng làm tất cả những chuyện này. Em không nhớ tất cả những chuyện này."

"Anh không chờ đợi em yêu anh..."

"Có, có đấy. Anh chờ đợi điều đó. Anh chờ đợi em là cô ấy."

"Em là cô ấy." Có nét giận dữ bất ngờ trong giọng nói của anh ấy. "Đừng nói với anh chuyện vớ vẩn đó. Em là cô gái anh yêu. Hãy tin điều đó, Lexi."

"Em không biết!" Giọng tôi cao vút vì bối rối. "Em không biết liệu em có phải là cô gái anh yêu không, được chứ? Liệu em có phải là cô ấy? Em có phải là em?"

Trước sự hoảng hốt của tôi, nước mắt tuôn rùng rùng trên mặt; tôi không biết nó từ đâu ra. Tôi quay đi và lau mặt, hít thở thật mạnh, không ngăn nổi dòng nước mắt.

Tôi muốn là cô ấy, tôi muốn là cô gái tươi cười rạng rỡ trên thân cây. Nhưng tôi không phải.

Cuối cùng tôi cố gắng tự chủ và quay lại. Jon đang đứng nguyên ở chỗ trước đó, vẻ ảm đạm trên mặt anh khiến tim tôi co thắt.< />

"Em nhìn quanh những cây hoa hướng dương này." Tôi hít thật mạnh. "Và những tấm ảnh. Và mọi thứ của em ở đây. Và em có thể thấy điều đó đã xảy ra. Nhưng nó như thể câu chuyện tình lãng mạn tuyệt vời giữa hai người mà em không biết."

"Đó là em," Jon nói nhỏ. "Đó là anh. Em biết cả hai chúng ta."

"Em nhận thức được điều đó. Nhưng em không cảm thấy nó. Em không biết nó." Tôi siết chặt tay lên ngực, cảm thấy nước mắt lại dâng lên. "Nếu em có thể nhớ ra dù chỉ một điều. Nếu có một ký ức, một sợi chỉ..." Tôi nói nhỏ dần rồi rơi vào yên lặng. Jon đang nhìn chăm chăm vào những cây hoa hướng dương như thể say mê từng cánh hoa.

"Vậy, em định nói điều gì?"

"Em nói... em không biết! Em không biết! Em cần thời gian... Em cần..." Tôi đột ngột ngừng lời một cách tuyệt vọng.

Những hạt mưa bắt đầu rơi trên ban công. Một cơn gió thổi qua và đám hoa hướng dương đu

đưa vào nhau như thể đang gặt đầu.

Cuối cùng Jon phá vỡ sự yên lặng. "Anh đưa em về nhà nhé?" Anh đưa mắt lên nhìn tôi - và trong ánh mắt anh không còn sự giận dữ nữa.

"Vâng." Tôi lau mắt và vuốt tóc ra sau. "Hãy đưa em về."

Chỉ mất mười lăm phút để về đến nhà. Chúng tôi không nói chuyện. Tôi ngồi yên, ôm tập hồ sơ màu xanh và Jon sang số, miệng mím chặt. Anh lái chiếc Mercedes vào chỗ đỗ của tôi, và trong giây lát cả hai chúng tôi đều không cử động. Mưa âm ầm đổ xuống mái và bỗng có ánh chớp.

"Em phải chạy thẳng vào trong đó," Jon nói, và tôi gặt đầu.

"Anh sẽ về bằng cách nào?"

"Anh sẽ ổn thôi." Anh đưa chìa khóa cho tôi, tránh ánh mắt tôi. "Chúc may mắn với vụ này." gặt đầu về phía tập hồ sơ. "Thật sự đấy."

"Cảm ơn anh." Tôi đưa tay dọc lớp bìa cứng, cắn môi. "Mặc dù em không biết làm cách nào để thuyết phục Simon Johnson nói về chuyện này. Em đã bị hạ cấp. Em đã mất hết tín nhiệm. Ông ấy sẽ không quan tâm."

"Em sẽ làm được."

"Nếu em có thể nói chuyện được với ông ấy, mọi chuyện sẽ ổn thôi. Nhưng em biết em sẽ bị ngăn cản. Họ không còn dành thời gian cho em nữa." Tôi thở dài và với tay ra cửa xe. Mưa đang đổ xuống như trút, nhưng tôi không thể ngồi ở đây cả đêm.

"Lexi..."

Tôi cảm thấy thoáng bối rối trong giọng Jon.

"Hãy... nói chuyện," tôi vội vã nói. "Lúc nào đó."

"Được." Anh nhìn tôi một lúc. "Lúc nào đó. Thỏa thuận thế nhé." Anh ra ngoài, che tay bắt lực trước cơn mưa đổ xuống như trút. "Anh sẽ kiếm một cái taxi. Nào, em chạy đi." Anh lưỡng lự, sau đó hôn nhẹ lên má tôi rồi sải bước đi.

Tôi chạy hết tốc lực qua màn mưa tới lối vào, suýt thì đánh rơi tập hồ sơ quý giá, rồi đứng dưới cổng vòm sửa sang lại chỗ giấy tờ, cảm thấy bùng lên hy vọng khi tôi nhớ lại các chi tiết. Mặc dù điều tôi nói là sự thật. Nếu tôi không gặp được Simon Johnson, sẽ chẳng ích gì hết.

Và bỗng nhiên người tôi chùng xuống khi chợt nhận ra thực tại. Tôi không biết tôi đã nghĩ gì nữa. Cho dù tôi có gì trong tập hồ sơ này, ông ấy cũng chẳng bao giờ cho tôi một cơ hội nữa, phải không nào? Tôi không còn là Rắn hổ mang nữa. Tôi không còn là Lexi tuổi trẻ tài cao nữa. Tôi chỉ là kẻ có vấn đề về trí nhớ, kẻ làm hỏng việc, là nỗi xấu hổ của công ty. Simon Johnson thậm chí sẽ chẳng thèm cho tôi lấy năm phút, nói gì đến cả buổi nghe tôi trình bày.

Tôi chẳng có tâm trạng nào mà chờ thang máy. Trước sự sững sốt rõ ràng của người gác cửa, tôi đi về phía cầu thang bộ và lê bước lên những bậc thang thép và thủy tinh lấp lánh mà chưa có lấy một cư dân nào của tòa nhà này từng sử dụng. Khi đã vào đến trong nhà, tôi bật lò sưởi bằng điều khiển từ định ngồi lên sofa. Nhưng những chiếc gối đều sáng bóng một cách bất tiện, và tôi e rằng cái đầu ẩm ướt do trời mưa của tôi để lại vết bẩn trên vải, vì thế cuối cùng tôi đứng dậy và vào bếp pha một tách trà.

Sau tất cả những xúc động trong ngày, tôi thấy nặng nề vì thất vọng. Tôi đã biết được vài điều về bản thân mình. Thế thì sao? Tôi hoàn toàn bị cuốn đi, với Jon, với công việc, với mọi thứ. Cả ngày hôm nay là một giấc mơ viễn vông. Tôi sẽ không bao giờ cứu được bộ phận Thảm Trải sàn. Simon sẽ không bao giờ mời tôi vào văn phòng và hỏi tôi xem tôi nghĩ gì, nói gì đến chuyện lắng nghe tôi trình bày cả một thương vụ. Cả triệu năm nữa cũng không. Trừ khi...

Trừ khi...

Không.

Tôi không thể. Phải không nào?

Tôi ớn lạnh người vì sự kích động không tin nổi, suy nghĩ thật kỹ về những ngụ ý, với giọng nói của Simon Johnson vang lên trong đầu như một đoạn băng.

Nếu cô khôi phục được trí nhớ, Lexi, khi đó mọi chuyện có thể sẽ khác đi.

Nếu tôi khôi phục được trí nhớ, mọi chuyện có thể sẽ khác.

Chiếc ấm đun nước bắt đầu sôi, nhưng tôi thậm chí không hề nhận ra. Như thể trong một giấc mơ, tôi rút điện thoại di động ra và bấm số.

"Fi," tôi nói ngay khi có tiếng trả lời. "Đừng nói gì hết. Cứ nghe đã nhé."

Chương 19

Nghĩ như một con khốn. Nghĩ như sếp. Nghĩ kiểu Rắn hổ mang.

Tôi quan sát mình trong gương và bôi thêm chút son. Nó có gam màu hồng xám nhạt hầu như có thể gọi là "Con khốn sếp từ địa ngục." Tóc tôi búi gọn về phía sau và tôi mặc bộ quần áo đơn giản nhất mà tôi có thể tìm thấy trong tủ: chiếc váy suông đơn giản nhất, đôi giày nhọn nhất, áo sơ mi trắng kẻ xám. Không thể nhầm lẫn thông điệp mà bộ quần áo này mang tới: Tôi rất nghiêm túc.

Tôi đã dành hai tiếng với Jeremy Northpool ngày hôm qua, tại văn phòng của ông ấy ở Reading, và mỗi lần nghĩ tới điều đó, tôi lại cảm nhận một cơn rùng mình. Mọi việc đã sẵn sàng. Cả hai chúng tôi đều muốn thương vụ này thành công. Bây giờ điều đó phụ thuộc vào tôi.

"Trông cậu chưa đủ ghê gớm." Fi, đứng cạnh tôi trong bộ vest màu xanh biển, quan sát tôi về phê phán. "Thử làm vẻ cáu kỉnh hơn nữa đi."

Tôi cau mũi lại - nhưng bây giờ trông tôi như muốn hắt xì hơi.

"Không." Fi lắc đầu. "Thế vẫn chưa được. Cậu từng có cái nhìn rất lạnh lùng. Như 'Cô chỉ là kẻ thuộc hạ tầm thường, hãy tránh đường tôi ngay'." Cô nheo mắt và nói bằng giọng nặng nề, thô bạo. "Tôi là sếp và mọi việc phải được làm theo cách tôi muốn."

"Cậu làm giỏi lắm!" Tôi quay sang ngưỡng mộ.

"Cậu nên làm điều này. Chúng ta sẽ đổi chỗ."

"Đúng. Đúng thế." Cô đẩy vai tôi. "Nào, cậu làm lại đi. Cau mặt lại."

"Tránh đường cho tôi, đồ tầm thường," tôi gầm gừ bằng giọng Phù thủy Ác phương Tây. "Tôi là sếp và mọi việc phải được làm theo cách tôi muốn."

"Được đấy!" Cô vỗ tay. "Khá hơn rồi. Và đại loại như đưa mắt lướt qua mọi người, như là cậu không thể phí phạm thời gian để nhận biết họ có mặt ở đó."

Tôi thở dài và thả người xuống giường. Toàn bộ những cử chỉ khốn kiếp này thật mệt mỏi. "Tớ là một con bò thực sự, phải không?"

"Không phải lúc nào cậu cũng tệ như vậy." Fi mỉm cười. "Nhưng ta không thể chấp nhận rủi ro để mọi người đoán ra được. Càng ghê gớm càng tốt."

Fi đã đào tạo tôi cả hai tư giờ qua. Cô xin nghỉ ốm một ngày và tới chỗ tôi, đem theo cả bữa sáng. Cuối cùng thì chúng tôi mãi mê đến nỗi cô ở lại cả ngày, và cả đêm. Và cô đã làm được một việc vĩ đại. Tôi biết mọi thứ. Tôi biết điều gì đã xảy ra trong bữa tiệc Giáng sinh năm ngoái. Tôi biết rằng tại một cuộc họp năm ngoái, Byron đã lao ra khỏi phòng và gọi tôi là một kẻ bất tài ngạo mạn. Tôi biết rằng doanh thu thảm hại tăng hai phần trăm tháng ba vừa rồi, do một đơn đặt hàng từ một trường học ở Workingham, mà sau đó họ đã phản nản rằng màu sắc không đúng và đã đình kiện chúng tôi.

Đầu tôi đầy những thông tin sẵn sàng nổ tung. Và đó thậm chí chưa phải là phần quan trọng nhất.

"Khi cậu vào văn phòng, cậu luôn luôn đập cửa rất mạnh." Fi vẫn đang hướng dẫn tôi. "Sau đó đi ra và yêu cầu mang vào một cốc cà phê. Theo đúng trật tự đó." Điều quan trọng nhất là tôi phải xuất hiện như con khốn sếp Lexi ngày xưa và đánh lừa mọi người. Tôi cất thỏi son đi và nhắc cặp lên.

"Lấy cà phê cho tôi đi," tôi quát lên với chính mình. "Ngay lập tức!"

"Nheo mắt thêm nữa đi." Fi quan sát tôi, sau đó gật đầu. "Cậu sẵn sàng rồi."

"Fi... cảm ơn." Tôi quay sang và ôm ghì lấy cô ấy. "Cậu là một ngôi sao."

"Nếu thành công việc này, cậu sẽ là một ngôi sao." Cô ngập ngừng, sau đó nói thêm, hơi cục cằn, "Thậm chí cả khi cậu không thành công. Cậu không có nghĩa vụ thực hiện tất cả những nỗ lực này, Lexi. Tớ biết họ trao cho cậu một công việc lớn, cho dù họ có đóng cửa bộ phận của chúng ta."

"Đúng thế." Tôi xoa mũi lúng túng. "Đó không phải là điểm chính yếu. Nhanh lên, đi thôi."

Khi chúng tôi tới văn phòng bằng taxi, bụng tôi thắt lại vì căng thẳng và tôi thậm chí không đủ khả năng nói chuyện phiếm. Tôi thật điên khi làm điều này. Tôi biết là tôi điên. Nhưng đó là cách duy nhất tôi nghĩ ra.

"Chúa ơi, tớ bị căng thẳng như sắp sửa phải lên sân khấu vậy," Fi thì thầm khi chúng tôi tới gần. "Thế mà tớ còn không phải là người sẽ tiến hành việc đó. Tớ không biết làm cách nào để tớ giữ vẻ mặt nghiêm túc trước mặt Debs và Carolyn đây."

Chúng tôi không nói với những người khác ý định của tôi. Chúng tôi cho rằng càng ít người biết sẽ càng an toàn.

"Này Fi, cô phải cố gắng thôi, được chứ?" Tôi cúi kính bằng cái giọng Lexi mới của tôi, và gần như cười khúc khích khi mặt cô ngấn ra vì sững sốt.

"Chúa ơi, sợ quá. Cậu giỏi thật."

Chúng tôi ra khỏi taxi, và tôi trả tiền cho người lái xe, thực tập cái nhìn ghê gớm của tôi khi lấy lại tiền lẻ.

"Lexi?" Một giọng nói từ phía sau lưng tôi. Tôi quay lại nhìn, đã hoàn toàn sẵn sàng về mặt Lexi đáng sợ đối với một người không nghi ngờ gì tôi - nhưng bỏ ngay về mặt đó vì sững sốt.

"Amy? Em làm cái quái gì ở đây vậy?"

"Em đang chờ chị." Nó vuốt thẳng một lọn tóc đầy ngang ngạnh. "Em tới đây để thực tập ở chỗ chị."

"Em... làm gì?"

Khi chiếc taxi lái đi, tôi tròn mắt nhìn nó. Nó loạng choạng trên đôi giày cao gót, đi tắt lười, mặc một chiếc váy ngắn kẻ sọc nhỏ xíu với áo ghi lê cùng bộ, và mái tóc có sọc xanh của nó buộc gọn thành túm đuôi ngựa. Trên ve áo là một phù hiệu có dòng chữ Bạn không cần phải điên để làm việc ở đây, nhưng sẽ có ích nếu bạn là một người đồng tính nữ nóng bỏng.

"Amy..." Tôi ôm tay lên đầu. "Hôm nay thực sự không phải là ngày thích hợp..."

"Chị đã nói!" Giọng nó run lên. "Chị nói chị sẽ tìm cách giải quyết. Em đã rất nỗ lực để tới được đây. Em dậy sớm và mọi thứ. Mẹ đã rất hài lòng. Mẹ nói chị cũng sẽ rất vui."

"Chị vui mà! Nhưng trong bao nhiêu ngày..."

"Đó là điều lần trước chị đã nói. Chị không thực sự quan tâm." Nó quay đi và giật mạnh cái đuôi tóc.

"Được thôi. Đằng nào em cũng chẳng thích cái việc làm rác rưởi ngó ngán ở chỗ chị."

"Tin em?" Giọng Amy trở nên sắc bén đầy quan tâm. "Về chuyện gì?" Con bé lại gần, mắt sáng lên.

"Các chị có bí mật gì sao?"

"Được rồi." Tôi đưa ra quyết định nhanh chóng. "Nghe này, Amy." Tôi hạ giọng. "Em có thể vào, nhưng với điều kiện này. Em nói với mọi người chị đã khôi phục lại trí nhớ và chị lại trở lại như cũ, để bọn chị giải quyết một thương vụ. Cho dù thực tế thì chị chưa nhớ lại được. Hiểu chứ?"

Amy không hề chớp mắt. Tôi có thể thấy đầu óc con bé đang hoạt động căng thẳng, tiếp nhận tất cả những điều đó. Cũng có một số lợi thế khi em gái mình là một nghệ sĩ chuyên những trò lấu cá.

"Vậy chị đang cố gắng giả vờ là Lexi ngày xưa," con bé nói.

"Đúng thế."

"Vậy chị nên có cái vẻ ghê gớm hơn nữa "

"Đó là điều chị đã nói," Fi nói.

"Như thế chị nghĩ mọi người khác chỉ toàn là... giun."

"Chính xác."

Cả hai đều có vẻ rất chắc chắn. Tôi cảm thấy đau nhói vì bị tổn thương. "Tớ có bao giờ tử tế một chút nào không?" tôi nói, hơi buồn rầu.

"Ờ... có chứ!" Fi nói có vẻ không thuyết phục lắm. "Rất nhiều lần. Nhanh lên nào."

Khi mở cánh cửa kính vào tòa nhà, tôi làm vể mặt cái kính ghê gớm nhất. Được Fi và Amy hộ tống, tôi sải bước trên nền đá hoa cương, về phía bàn lễ tân. Đến nơi rồi. Đã tới giờ trình diện.

"Chào cô," tôi lau bầu với Jenny. "Đây là nhân viên thực tập tạm thời của tôi. Amy. Hãy làm cho cô ấy một cái thẻ ra vào. Cho cô biết, tôi đã hoàn toàn khôi phục lại trí nhớ và nếu cô có bất cứ bức thư nào cho tôi, tôi muốn biết tại sao nó lại chưa được đưa lên tầng."

"Tuyệt lắm!" Fi thì thầm bên cạnh tôi.

"Không có gì của cô cả, Lexi." Jenny dường như có vẻ sững sốt khi điền vào một cái thẻ ra vào cho Amy. "VẬY... bây giờ cô đã nhớ lại được mọi thứ rồi sao?"

"Mọi thứ. Đi nào, Fi. Chúng ta đã muộn lắm rồi. Tôi cần nói chuyện với cả bộ phận. Dạo này tất cả có vẻ ươn ẹo quá."

Tôi sải bước về phía thang máy. Một giây sau, tôi có thể nghe thấy tiếng Jenny sau lưng tôi, nói bằng giọng thật khê nhưng đầy phần khích. "Đoán xem có chuyện gì nào? Lexi đã khôi phục lại trí nhớ!" Tôi quay lại - và không còn nghi ngờ gì, cô ta đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

Thang máy kêu ping một tiếng. Fi, Amy, và tôi bước vào - và ngay khi cửa đóng lại, cả ba chúng tôi cười khúc khích.

"Tuyệt lắm!" Fi giơ tay lên. "Cậu làm tuyệt lắm!"

Chúng tôi đều ra ở tầng tám, và tôi đi thẳng đến bàn của Natasha bên ngoài văn phòng Simon Johnson, đầu tôi ngẩng cao và thái độ hống hách.

"Chào cô, Natasha," tôi nói cộc lốc. "Tôi cho rằng cô đã nhận được thông tin về chuyện trí nhớ của tôi đã trở lại? Rõ ràng tôi sẽ cần gặp Simon ngay, càng sớm càng tốt."

"Đúng, tôi đã nghe tin đó." Natasha gật đầu. "Nhưng tôi e rằng Simon đã có hẹn kín buổi sáng nay..."

"Thì sắp đặt lại công việc đi! Hủy cuộc hẹn của người khác đi! Tôi nhất thiết phải gặp ông ấy."

"Được thôi!" Natasha gõ rất nhanh vào bàn phím. "Tôi có thể xếp hẹn cho chị vào lúc... mười rưỡi?"

"Tuyệt..." Tôi dừng lại khi Fi thúc khuỷu tay vào người tôi. "Thế cũng được." tôi sửa lại, cố tình hướng sang Natasha về cái kính đáng ghét nhất của tôi. "Đi nào, F>

Chúa ơi, trò quát tháo và cái kính này thật là căng thẳng. Nó làm tôi kiệt sức, mà tôi mới chỉ làm thế có mười phút.

"Mười rưỡi," Amy nói khi chúng tôi vào lại thang máy. "Thật tuyệt. Bây giờ thì chúng ta đi đâu?"

"Tới bộ phận Thảm Trải sàn." Tôi đột nhiên cảm thấy căng thẳng. "Tớ sẽ phải tiếp tục đóng kịch thế này cho tới tận mười rưỡi."

"Chúc may mắn." Fi siết chặt vai tôi thật nhanh, và cửa thang máy mở ra.

Khi chúng tôi đi dọc hành lang tới văn phòng chính, tôi cảm thấy khá nôn nao. Mình có thể làm việc này, tôi nói với chính mình, hết lần này đến lần khác. Mình có thể là một con mụ sếp khốn kiếp. Tôi tới cửa phòng và đứng đó vài giây, quan sát quang cảnh trước mắt. Sau đó tôi hít một hơi thật sâu.

"Thế đấy." Tôi viện đến cái giọng mỉa mai, rất khó nghe. "Đọc tạp chí Hello! là làm việc sao?"

Melanie, người đang lật qua quyển Hello! trong khi điện thoại để dưới cằm, giật nảy người lên như thể bị bỏng và đỏ bừng mặt.

"Tôi chỉ đang... chờ để được nối máy với bộ phận Kế toán." Cô nhanh chóng đóng quyển Hello! lại.

"Tôi sẽ nói chuyện với cô về vấn đề thái độ sau." Tôi nhìn trừng trừng quanh phòng. "Và điều

đó gọi cho tôi nhớ ra. Chẳng lẽ tôi chưa đề nghị mọi người cung cấp giải thích chi tiết đầy đủ về chi phí đi lại từ hai tháng trước sao? Tôi muốn được xem ngay."

"Bọn tớ tưởng cậu đã quên rồi." Carolyn nói, trông sững sốt.

"Ừm, tôi đã nhớ ra." Tôi hướng đến cô một nụ cười ngọt ngào, cay độc. "Tôi đã nhớ lại mọi thứ. Và tất cả có thể nhớ rằng các người phụ thuộc vào tôi chuyện viết thư giới thiệu."

Tôi nhanh nhẹn đi ra ngoài, suýt thì đâm thẳng vào Byron.

"Lexi" Anh ta suýt thì đánh rơi cốc cà phê. "Chuyện quái gì..."

"Byron. Tôi cần nói chuyện với anh về Tony Dukes," tôi nói quả quyết. "Anh giải quyết sự không nhất quán trong tính toán của anh ta thế nào? Vì chúng ta đều biết anh ta nổi tiếng giỏi lừa bịp mà. Còn nhớ rắc rối chúng ta gặp phải hồi tháng Mười năm 2006?" Miệng Byron há hốc một cách ngớ ngẩn.

"Tôi còn muốn nói chuyện với anh về hội thảo chiến lược hàng năm của chúng ta. Hội thảo năm ngoái thật là lộn xộn." Tôi đi về văn phòng mình, sau đó, quay lại. "Nhân thể nói đến chuyện đó, biên bản họp sản phẩm gần nhất của chúng ta đâu rồi? Anh chuẩn bị biên bản đó, theo như tôi nhớ."

"Tôi sẽ... lấy cho cô." Trông anh ta hoàn toàn sững sốt đến nỗi không nói nên lời.

Mọi điều tôi nói đều hoàn toàn trúng đích. Fi đúng là một thiên tài!

"Vậy, cô đã hồi phục hoàn toàn?" Byron nói khi tôi mở cửa văn phòng. "Cô đã trở lại?"

"Ồ đúng thế. Tôi đã trở lại." Tôi chỉ cho Amy vào và đóng sập cửa lại. Tôi đếm đến ba, sau đó lại nhìn ra. "Clare, lấy cho tôi một tách cà phê. Và một cho nhân viên thực tập của tôi. Amy. Fi, cô vào trong này được không?"

Khi Fi đóng cửa sau lưng, tôi đổ sập xuống ghế sofa, hỗn hển.

"Cậu nên lên sân khấu!" Fi kêu lên. "Tuyệt lắm! Đúng như cách cậu đã từng!"

Tôi vẫn run rẩy bên trong. Tôi không tin nổi tôi nói những câu đó.

"Vậy bây giờ chúng ta sẽ phải ngồi đây chờ cho đến mười rưỡi." Fi liếc nhìn đồng hồ đeo tay khi cô ngồi lên bàn làm việc của tôi. "Bây giờ là mười giờ mười rồi."

"Chị đúng là một con khốn lúc ở ngoài đó," Amy nói đầy ngưỡng mộ. Nó lấy ra một hộp mascara và bắt đầu quét thêm một lớp nữa lên mi. "Em cũng sẽ như thế khi em đi vào kinh doanh."

"Khi đó em sẽ chẳng có bạn bè gì hết."

"Em chẳng muốn kể bạn." Nó hất đầu. "Em chỉ muốn kiếm tiền thôi. Chị có biết bố luôn nói thế nào không? Bố nói..."

Bỗng nhiên tôi thực sự không muốn nghe điều bố luôn nói.

"Amy, chúng ta sẽ nói chuyện sau." Tôi cắt ngang lời nó. "Về bố." Có tiếng gõ cửa và chúng tôi đều cứng người lại.

"Nhanh lên!" Fi nói. "Cậu ngồi ra sau bàn đi. Hãy nói kiểu câu kinh và sốt ruột."

Tôi vội vã chạy tới chiếc ghế văn phòng, và cô nhanh chóng kéo một chiếc ghế phía đối diện.

"Mời vào," tôi gọi, cố gắng sử dụng giọng nói sốt ruột nhất mà tôi có thể tạo ra. Cửa mở ra và Clare xuất hiện, bê theo một khay cà phê. Một cách cáu kỉnh, tôi gật đầu ra hiệu về phía bàn.

"Vây, Fi... tôi chán thái độ của cô lắm rồi!" Tôi ứng tác khi Clare để những cốc cà phê xuống bàn. "Thái độ đó là không thể chấp nhận được. Cô có gì để tự biện hộ cho mình không?"

"Xin lỗi, Lexi." Fi lầm bầm, đầu cô hơi cúi xuống. Bỗng nhiên tôi nhận ra cô sắp sửa phá lên cười.

"Được rồi." Tôi cố gắng tuyệt vọng để giữ nghiêm mặt. "Tôi là sếp. Và tôi sẽ không chấp nhận chuyện cô..." Ôi Chúa ơi, đầu tôi trống rỗng. Cô đã làm gì cơ chứ? "Tôi sẽ không chấp nhận chuyện cô... ngồi lên bàn!"

Fi phì ra một tiếng gì đó.

"Tôi xin lỗi," cô thở hỗn hển, và bịt chặt một cái khăn tay lên mắt.

Clare trông hoàn toàn chết điếng, "Ừm... Lexi," cô nói, lùi ra phía cửa. "Tôi không muốn cắt ngang, nhưng Lucinda đang ở đây? Cùng với em bé?"

Lucinda.

Cái tên đó chẳng có ý nghĩa gì với tôi.

Fi ngồi thẳng lên, cơn cười biến mất. "Ý cô là Lucinda, người đã làm cho chúng ta từ năm ngoái?" cô nói nhanh, liếc nhìn tôi. "Tôi không biết hôm nay cô ấy lại tới>

"Chúng ta sẽ tặng một món quà cho con cô ấy, và chúng tôi không biết liệu Lexi có thể tặng nó cho cô ấy?" Clare chỉ ra phía cửa và tôi thấy một nhóm nhỏ tụm quanh một phụ nữ tóc vàng đang địu một em bé. Cô nhìn lên và vẫy tay.

"Chị Lexi! Lại đây xem em bé này!"

Khỉ thật, Chẳng có cách nào thoát khỏi vụ này. Tôi không thể từ chối xem một em bé - nó sẽ có vẻ quá kỳ cục.

"Ừm... được rồi," cuối cùng tôi nói. "Chỉ một chút thôi đấy."

"Lucinda làm việc cùng chúng ta khoảng tám tháng," Fi vội vã thì thầm khi chúng tôi ra khỏi văn phòng. "Quản lý các tài khoản châu Âu là chủ yếu. Ngồi cạnh cửa sổ, thích uống trà bạc hà..."

"Quà tặng của chúng ta đây." Clare đưa cho tôi một gói quà lớn bọc giấy có viền nơ bằng xa tanh. "Đây là khung treo đồ chơi cho em bé."

Khi tôi lại gần, những người khác lùi lại. Nói thật, tôi cũng không trách họ.

"Chào chị, Lexi." Lucinda nhìn lên, đỏ mặt vì mọi người đều chú ý đến cô ấy.

"Chào cô." Tôi gật đầu cộc lốc về phía em bé, mặc một bộ áo liền quần màu trắng. "Chúc mừng, Lucinda. Và đây là... một cô bé? Cậu bé."

"Cháu tên là Marcus!" Lucinda có vẻ hơi khó chịu. "Chị đã gặp cháu rồi mà!"

Thế nào đó, tôi buộc mình nhún vai về chệch bai. "Tôi e là tôi không thích trẻ con lắm."

"Cô ta ăn thịt trẻ con!" Tôi nghe ai đó thì thầm.

"Dù sao, thay mặt cả bộ phận, tôi muốn tặng cô thứ này." Tôi đưa gói quà cho cô ấy.

"Chị nói gì đi!" Clare nói.

"Điều đó không cần thiết." tôi nói với cái nhìn góm ghiếc. "Mọi người trở lại..."

"Có đấy!" Deb phản đối ngang ngược. "Hôm nay cũng giống như tiệc chia tay Lucinda mà. Cô ấy không thể không có diễn văn chia tay."

"Diễn văn đi!" ai đó ở phía sau nói to. "Diễn văn đi!" Một vài người khác bắt đầu đập bàn.

Ôi Chúa ơi. Tôi không thể từ chối. Sếp thì phải có diễn văn chia tay nhân viên. Đây là điều họ làm.

"Tất nhiên," cuối cùng tôi nói, và hắng giọng. "Chúng ta đều vui mừng cho Lucinda khi cô ấy sinh Marcus. Nhưng rất buồn khi phải nói lời tạm biệt với một thành viên được yêu quý của bộ phận chúng ta."

Tôi nhận thấy Byron đã gia nhập vào nhóm người, quan sát tôi rất kỹ qua cốc nước có in chữ Lost.

"Lucinda đã luôn..." Tôi uống một ngụm cà phê, tìm cách trì hoãn thời gian. "Cô ấy đã luôn... ngồi bên cửa sổ. Uống trà bạc hà. Quản lý các tài khoản châu Âu."

Tôi liếc nhìn lên và thấy Fi đứng ở sau cùng, đang điên cuồng diễn đạt bằng điệu bộ một động tác gì đó.

"Chúng ta đều nhớ đến Lucinda vì tình yêu của cô ấy đối với môn đi xe đạp," tôi nói ngập

ngừng.

"Đi xe đạp?" Lucinda trông có vẻ ngỡ ngàng. "Ý chị nói là cưỡi ngựa?"

"Đúng. Chính xác. Cưỡi ngựa," tôi vội vàng sửa lại. "Và chúng ta đều đánh giá cao nỗ lực của cô ấy với những khách hàng... Pháp."

"Tôi đâu có làm việc với khách hàng Pháp."

Lucinda nhìn tôi chằm chằm giận dữ. "Chị có bao giờ để ý tôi đã làm gì không?"

"Hãy kể chuyện về Lucinda và cái bàn bi a!" ai đó từ phía sau nói to, và mọi người đều cười ầm ĩ.

"Không." tôi cau kinh, liến láu. "VẬY... đây là để chúc cho Luncinda." Tôi nâng cốc cà phê l>

"Cô không nhớ chuyện đó sao, Lexi?" Giọng nói nhạt nhẽo của Byron vang lên từ bên cạnh. Tôi liếc nhìn anh ta - và bỗng cảm thấy sự giả dối bên trong. Anh ta đã đoán ra.

"Tất nhiên là tôi nhớ chuyện đó." Tôi lấy lại giọng chua cay nhất có thể. "Nhưng bây giờ không phải là lúc cho những câu chuyện ngớ ngẩn và không liên quan. Tất cả nên quay lại làm việc ngay. Trở lại bàn đi, tất cả mọi người."

"Chúa ơi, cô ta đúng là một con khốn ghê gớm," tôi có thể nghe thấy Lucinda thì thầm. "Cô ta còn tệ hơn ngày xưa!"

"Chờ đã!" Giọng Byron vang lên trên những tiếng thì thầm bất bình. "Chúng ta quên mất món quà còn lại của Luncinda! Phiếu đi spa của bà mẹ và em bé." Anh ta mang một mảnh giấy nhỏ tới chỗ tôi với vẻ tôn trọng quá mức. "Nó chỉ còn cần phải điền tên Lucinda vào thôi, Lexi. Cô nên làm điều đó, với tư cách giám đốc bộ phận."

"Được thôi." Tôi cầm lấy bút chì.

"Cô cần phải ghi cả họ vào nữa." anh ta nói thêm rất tự nhiên khi tôi bỏ nắp bút ra. Tôi nhìn lên và thấy mắt anh ta sáng lên chờ đợi.

Mẹ kiếp. Hắn đã bắt được tôi.

"Tất nhiên," tôi nói lạnh lợi. "Lucinda... hãy nhắc tôi nhớ cái tên bây giờ cô dùng."

"Vẫn cái tên như trước đây," cô nói với vẻ không bằng lòng, đung đưa đũa bé trong tay. "Tên thời con gái của tôi."

"Được rồi."

Chậm hết mức có thể, tôi viết chữ Lucinda vào đường chấm sẵn.

"Còn họ nữa?" Byron nói, như một kẻ tra tấn đang hành hình. Tôi nhìn lên và hướng về phía Fi tuyệt vọng, thấy cô mấp máy môi cái gì đó với tôi. Dobson? Dodgson?

Nín thở, tôi cẩn thận viết một chữ D. Sau đó tôi dừng lại và duỗi tay ra như thể làm nó đỡ tê cứng. "Tôi có chút vấn đề với cổ tay," tôi nói nhưng không hướng đến ai cụ thể. "Cơ t đôi khi hơi bị... cứng."

"Lexi, thẳng thắn đi." Byron nói, lắc đầu. "Vỡ kịch câm đã kết thúc."

"Chẳng có gì kết thúc hết," tôi nói gay gắt. "Tôi sẽ mang cái này về văn phòng..."

"Thôi đi!" Anh ta nói đầy hoài nghi. "Ý tôi là, vì Chúa! Cô thực sự nghĩ rằng cô có thể lừa bịp..."

"Nhìn này!" Giọng cao vút của Amy vang ngang qua phòng, thu hút sự chú ý của mọi người. "Nhìn kìa! Jude Law đấy! Thậm chí không mặc áo!"

"Jude Law?"

"Anh ta đâu?"

Giọng Byron bị chìm xuống khi mọi người đổ xô ngay lập tức về phía cửa sổ. Debs đẩy Carolyn tránh đường, thậm chí cả Lucinda cũng nghển cổ lên xem. Tôi yêu cô em gái của mình.

"Được rồi." tôi nói giọng đầy vẻ công việc. "Tôi phải tiếp tục đây. Clare, cô điền nốt cái này nhé?" Tôi dúm tờ phiếu cho cô ấy.

"Đúng là Jude Law mà!" Tôi có thể nghe thấy giọng Amy khăng khăng. "Em vừa nhìn thấy anh ấy hôn Sienna! Chúng ta nên gọi cho tạp chí OK!"

"Cô ta chẳng nhớ điều gì hết!" Byron đang nói giận dữ, cố gắng để mọi người nghe thấy tiếng mình. "Toàn bộ chuyện này chỉ là một màn kịch khốn kiếp!"

"Tôi phải đi gặp Simon. Hãy quay lại làm việc đi." Tôi quay gót đi bằng phong cách Lexi đáng sợ nhất và vội vã bước ra khỏi văn phòng trước khi anh ta kịp phản ứng.

Cánh cửa của văn phòng Simon đang đóng khi tôi tới tầng trên, và Natasha làm cử chỉ mời tôi ngồi. Tôi ngồi xuống sofa, hơi run một chút do cuộc đối đầu với Byron. "Cả hai cô đều gặp Simon Johnson sao?" cô ta nói đầy ngạc nhiên và nhìn Fi.

"Không. Fi chỉ ở đây để...">

Tôi không thể nói. "Để hỗ trợ về tinh thần."

"Lexi cần tham khảo ý kiến của tôi về một tài liệu bán hàng," Fi nói trôi chảy, và nhướn mày nhìn Natasha. "Cô ấy thực sự đã trở lại chính mình."

"Tôi hiểu rồi." Natasha cũng nhướn mày đáp lại. Một giây sau, điện thoại reo và Natasha nghe một chút. "Được ạ, thưa ông Simon," cuối cùng cô ta nói. "Tôi sẽ nói với cô ấy." Cô ta đặt ống nghe xuống và nhìn tôi. "Chị Lexi, ông Simon đang ở trong đó với ngài David và vài giám đốc khác."

"Ngài David Allbright?" tôi lặp lại e sợ.

Ngài David Allbright là chủ tịch hội đồng quản trị. Ông ấy là nhân vật hết sức quan trọng, thậm chí to hơn và quan trọng hơn Simon. Và ông ấy rất ghê gớm, mọi người đều nói như vậy.

"Đúng thế." Natasha gật đầu. "Simon nói rằng chị nên vào, cùng tham gia cuộc họp và gặp tất cả mọi người. Sau khoảng năm phút nữa, được chứ?"

Sự hoảng hốt đang bắn xuyên qua ngực tôi. Tôi đã không tính đến ngài David và các giám đốc khác.

"Tất nhiên! Được thôi. Ừm... Fi, tôi cần đánh phấn lại mũi. Hãy tiếp tục cuộc thảo luận của chúng ta trong nhà vệ sinh nữ."

"Được thôi." Trông Fi có vẻ ngạc nhiên. "Thế nào cũng được."

Tôi đi trước vào trong nhà vệ sinh nữ đang hoàn toàn vắng người, và ngồi xuống một cái bệ, thở thật mạnh. "Tớ không thể làm nổi việc này."

"Sao cơ?"

"Tớ không thể làm được." Tôi ôm tập hồ sơ tuyệt vọng. "Đây là một kế hoạch ngớ ngẩn. Sao tớ có thể gây ấn tượng được với ngài David Allbright chứ? Tớ chưa từng trình bày với những người quan trọng như vậy. Tớ không giỏi trong chuyện thuyết trình..."

"Cậu có đấy!" Fi đáp lại. "Lexi, cậu đã từng thuyết trình trước cả công ty. Cậu đã rất xuất sắc."

"Thật sao?" Tôi ngây ra nhìn cô chăm chăm.

"Tớ không nói dối đâu," cô nói chắc chắn. "Và tại buổi hội thảo bán hàng lần trước, cậu cũng rất nổi bật. Cậu hoàn toàn có thể làm được dựa vào chính khả năng của cậu. Cậu chỉ cần phải tin vào điều đó."

Tôi yên lặng trong vài giây, cố gắng hình dung ra điều đó, muốn tin vào điều đó. Nhưng nó hoàn toàn không vang lên trong đầu tôi. Nó không được ghi nhận ở đâu cả. Cô cũng có thể nói rằng tôi đã rất tuyệt trong môn nhào lộn ở rạp xiếc, hay thực hiện được cú xoay ba vòng trên không trung trong trượt băng nghệ thuật.

"Tớ không biết." Tôi xoa tay lên trán tuyệt vọng, sinh lực của tôi tiêu tan. "Có lẽ đơn giản là tớ không phù hợp với vị trí sếp. Có lẽ tớ nên bỏ cuộc..."

"Không! Cậu sinh ra đúng là để làm sếp!"

"Sao cậu có thể nói như vậy?" Giọng tôi run rẩy. "Khi tớ được thăng chức làm giám đốc, tớ không có khả năng đương đầu! Tớ đã khiến tất cả các cậu trở nên xa lạ. Tớ đã không quản lý

được cả bộ phận một cách tốt đẹp... Tớ đã làm hỏng hết mọi chuyện. Và họ đã nhận ra điều đó." Tôi hất đầu ra phía cánh cửa. "Vì thế họ đã giáng chức tớ. Tớ không biết tại sao tớ lại còn mất công làm chuyện này." Tôi gục đầu vào hai tay.

"Lexi, cậu không làm hỏng gì hết." Fi nói vội vã, gần như sống sượng vì bối rối. "Cậu làm giám đốc tốt mà."

"Đúng thế." Tôi thoáng nhìn lên và chớp mắt. "Đúng rồi."

"Cậu từng là thế." Má cô đã đỏ lên. "Bọn tớ đã... không công bằng. Nghe này, tất cả bọn tớ đều giận cậu, vì thế bọn tớ đã gây nhiều khó khăn cho cậu." Cô ngáp ngừng, vắn cái khăn giấy thành một đoạn xoắn tít. "Đúng, có đôi lúc cậu đã quá nóng vội. Nhưng cậu thực sự đã làm được những điều rất tuyệt. Cậu giỏi thúc đẩy mọi người. Mọi người đều cảm thấy hoạt bát và năng động. Mọi người đều muốn gây ấn tượng với cậu. Họ ngưỡng mộ cậu."

Khi nghe những lời của cô, tôi cảm thấy sự căng thẳng ẩn chứa trong mình dần trôi đi, như một chiếc chèo r xuống sàn. Ngoại trừ việc tôi không tin lắm điều tôi đang nghe.

"Nhưng các cậu khiến tớ thấy mình như một con khốn. Tất cả các cậu."

Fi gật đầu. "Đôi lúc cậu cư xử như một con khốn. Nhưng đôi khi cậu cần phải như vậy." Cô lưỡng lự, mấy ngón tay quăn quăn tờ khăn giấy. "Carolyn hay làm bộ mặt cười cợt. Cậu ấy đáng bị quở trách một chút. Tớ không nói điều đó đâu đấy nhé," cô nói thêm rất nhanh, cười toét, và tôi không thể không cười lại.

Cánh cửa buồng vệ sinh mở ra và một người phục vụ cầm cái giẻ lau bắt đầu đi vào.

"Cô có thể cho chúng tôi hai phút được không?"

Tôi nói ngay lập tức bằng giọng dứt khoát, đừng- có- cãi- tôi. "Cảm ơn." Cánh cửa đóng lại.

"Vấn đề là, Lexi." Fi thả cái khăn giấy đã nhàu nát xuống. "Bọn tớ ghen tị với cậu." Cô nhìn tôi thẳng thắn.

"Ghen tị?"

"Một phút trước cậu còn là Khấp khểnh. Phút tiếp theo, cậu đã có mái tóc và hàm răng tuyệt vời này, và cả một văn phòng riêng, và cậu trở thành người phụ trách và bảo bọn tớ phải làm gì."

"Tớ biết." Tôi thở dài. "Điều đó thật là... điên rồ."

"Không điên rồ đâu." Trước sự ngạc nhiên của tôi, Fi lại gần nơi tôi đang ngồi. Cô cúi xuống và ôm lấy cả hai vai tôi. "Họ đã đưa ra một quyết định tốt khi đề bạt cậu. Cậu có thể làm sếp, Lexi. Cậu có thể làm được việc đó. Tốt hơn một triệu lần so với gã Byron khốn kiếp." Cô chớp mắt đầy nhạo báng.

Tôi thật sự cảm động vì niềm tin của cô đối với tôi, tôi không nói nên lời trong chốc lát.

"Tớ chỉ muốn được là... một trong các cậu," cuối cùng tôi nói. "Với tất cả mọi người."

"Cậu sẽ là. Cậu đã là một trong bọn tớ rồi. Nhưng ai đó phải ra ngoài đó." Fi ngồi "Lexi, cậu có nhớ hồi chúng ta học tiểu học không? Còn nhớ cuộc đua bao tải vào ngày thể thao?"

"Đừng nhắc tớ chuyện đó." Tôi chớp mắt. "Tớ đã làm hỏng cả chuyện đó nữa. Tớ ngã dập cả mặt."

"Đó không phải điều chính yếu." Fi lắc đầu mạnh mẽ. "Vấn đề là lúc đó cậu đang chiến thắng. Cậu đã ở rất xa phía trước. Và nếu cậu tiếp tục, nếu cậu không dừng lại chờ bọn tớ... cậu đã chiến thắng." Cô nhìn tôi gần như dữ dội, vẫn với đôi mắt xanh mà tôi đã biết từ hồi sáu tuổi. "Cậu cứ tiếp tục đi. Đừng nghĩ về chuyện đó, đừng nhìn lại."

Cánh cửa mở ra và cả hai chúng tôi cùng giật mình.

"Lexi?" Đó là Natasha, đôi lông mày nhật nhứ lại khi cô nhìn thấy tôi và Fi. "Tôi đang không biết chị đi đâu mất rồi! Chị sẵn sàng chưa?" Tôi liếc nhìn Fi một lần cuối cùng, sau đó đứng lên và ngẩng cao đầu. "Rồi. Tôi đã sẵn sàng."

Tôi có thể làm việc này. Tôi có thể. Khi tôi vào phòng Simon Johnson, lưng tôi thẳng đờ và nụ

cười cứng ngắc trên môi.

"Lexi." Simon tươi cười. "Rất vui được gặp cô. Lại đây ngồi đi."

Những người khác trông hoàn toàn thoải mái. Bốn giám đốc đang ngồi quanh một cái bàn nhỏ, trong những chiếc ghế da dễ chịu. Cà phê đang được mang ra. Một người đàn ông gầy, tóc hoa râm mà tôi nhận ra là David Allbright đang nói chuyện với một người ngồi trên trái về một ngôi biệt thự ở Provence.

"Vây trí nhớ của cô đã trở lại." Simon đưa cho tôi một tách cà phê. "Tin tuyệt vời đấy, Lexi."

"Đúng. Rất tuyệt vời!"

"Chúng tôi đang nhắc lại những việc đã được dự tính vào tháng Sáu năm 07." Ông gật đầu về phía mấy tờ giấy trải ra trên bàn. "Đây là lúc rất phù hợp, vì tôi biết cô có quan điểm rất mạnh mẽ về việc hợp nhất các bộ phận. Cô biết mọi người ở đây chứ?" Ông kéo ghế ra, nhưng tôi không ngồi xuống.

"Thưa..." Tay tôi ẩm ướt và tôi siết chặt tập hồ sơ. "Thực ra, tôi muốn nói với quý vị. Tất cả các quý vị. Về... một chuyện khác."

David Allbright nhìn lên và nhúm mày. "Chuyện gì vậy?"

"Thảm Trải sàn."

Simon cau mày. Có ai đó thì thầm. "Ôi, vì Chúa."

"Lexi." Giọng Simon sít lại. "Chúng ta đã thảo luận chuyện này từ trước rồi. Chúng ta đã bước tiếp. Chúng ta không còn sản xuất thảm trải sàn nữa."

"Nhưng tôi đã đàm phán được một thương vụ! Đó là điều tôi muốn trình bày!" Tôi hít một hơi thở sâu. "Tôi vẫn luôn cảm thấy những hoa văn cũ mà Deller sở hữu là một trong những tài sản lớn nhất của công ty. Vài tháng nay, tôi đã cố gắng tìm cách khai thác tài sản này. Hiện nay tôi đã đàm phán được một thương vụ với một công ty muốn sử dụng một mẫu thiết kế cũ của ta. Chuyện này sẽ giúp cải thiện hình ảnh của Deller. Nó sẽ xoay chuyển được tình trạng của bộ phận Thảm Trải sàn!" Tôi không thể kìm cho giọng bớt hồ hởi. "Tôi biết tôi có thể khích lệ cả bộ phận. Đây có thể là sự khởi đầu cho điều gì đó lớn lao và thú vị! Tất cả những gì chúng tôi cần là một cơ hội nữa. Chỉ một cơ hội nữa!"

Tôi ngừng lại nín thở và quan sát những gương mặt xung quanh.

Tôi có thể thấy ngay lập tức. Tôi đã hoàn toàn không gây được chút ấn tượng nào. Ngài David vẫn giữ nguyên cái cau mày đầy sốt ruột. Simon trông đờ đờ sát khí. Một người đang kiểm tra chiếc BlackBerry.

"Tôi tưởng quyết định về bộ phận Thảm Trải sàn đã xong." ngài David Allbright gắt gỏng với Simon. "Tại sao chúng ta còn nhắc lại vấn đề đó?"

"Điều đó đã được quyết định, thưa ngài David," ông ta vội vã nói. "Lexi, tôi không hiểu cô đang làm gì..."

"Tôi đang làm công việc kinh doanh của mình!" tôi đáp trả với cơn giận đột ngột.

"Cô gái trẻ." ngài David nói. "Kinh doanh là hướng về phía trước. Deller là một công ty công nghệ cao của thiên niên kỷ mới. Chúng ta phải chuyển động theo thời gian, chứ không bám víu vào những thứ xưa cũ."

"Tôi không bám víu vào đâu hết!" Tôi cố gắng không hét lên. "Những hoa văn cũ của Deller thật tuyệt vời. Sẽ là tội ác nếu không sử dụng chúng."

"Chuyện này có liên quan gì đến chồng cô không?" Simon nói, như thể ông ta bỗng nhiên hiểu ra. "Chồng Lexi là một nhà phát triển bất động sản," ông ta giải thích với những người khác, sau đó quay lại phía tôi.

"Lexi, với tất cả sự tôn trọng, cô sẽ không cứu được cả bộ phận của mình chỉ bằng cách dệt thảm cho vài căn hộ mẫu."

Một người phá lên cười và tôi cảm thấy một cơn tức giận xộc đến. Dệt thảm cho vài căn hộ mẫu? Họ nghĩ tôi chỉ có khả năng làm như vậy sao? Một khi họ đã nghe cho rõ thương vụ này là

thế nào. họ sẽ... họ sẽ...

Tôi kéo mình đứng dậy, sẵn sàng nói với họ, sẵn sàng khiến họ kinh ngạc sững sờ. Tôi có thể cảm thấy sự sôi sục của chiến thắng, trộn lẫn với một chút nọc độc nhấm hiếm. Có lẽ Jon nói đúng, có lẽ tôi có một chút rấn hổ mang.

"Nếu các ông thực sự muốn biết..." Tôi bắt đầu, mắt sáng rực.

Sau đó tôi đột nhiên đổi ý. Tôi dừng lại ở giữa cầu, suy nghĩ rất lung. Tôi có thể thấy mình rút lui, móng vuốt thu lại.

Trì hoãn thêm thời gian.

"Vây... các ông thực sự đã đưa ra quyết định?" tôi nói bằng giọng khác đi, sẵn sàng chịu thua cuộc.

"Chúng tôi đã đưa ra quyết định lâu lắm rồi,"

Simon nói. "Như cô cũng đã biết."

"Đúng thế." Tôi nói nhỏ như thể vô cùng thất vọng và cắn móng tay. Sau đó tôi ngẩng đầu lên như thể có một ý tưởng mới đến. "Ừm, nếu các ông không quan tâm, liệu tôi có thể mua bản quyền của các thiết kế đó? Để tôi có thể cấp phép như một doanh nghiệp tư nhân."

"Chúa ơi." ngài David thì thầm.

"Lexi, đừng phí thời gian và tiền bạc của cô," Simon nói. "Cô có một vị trí ở đây. Cô có triển vọng. Không cần có hành động kiểu này."

"Tôi muốn mà," tôi nói buống bình. "Tôi thực sự tin vào Thảm Deller. Nhưng tôi cần nó ngay, cho thương vụ của tôi."

Tôi có thể thấy các giám đốc liếc nhìn nhau.

"Cô ta bị đập vào đầu trong một vụ tai nạn ô tô," Simon thì thầm với một người tôi không nhận ra. "Cô ta vẫn chưa trở lại bình thường từ hồi đó. Thật là tiếc cho cô ta."

"Hãy giải quyết chuyện này nào." Ngài David Allbright vẫy tay một cách sốt ruột.

"Tôi đồng ý." Simon đi về phía bàn, nhắc điện thoại lên và bấm số. "Ken? Simon Johnson đây. Một nhân viên của chúng tôi sẽ tới gặp anh về vấn đề bản quyền của vài mẫu thảm Deller cũ. Chúng tôi đóng cửa bộ phận đó, như anh biết đấy, nhưng cô ấy có ý tưởng cấp phép lại." Ông ta nghe một lúc. "Đúng, tôi biết. Không, cô ấy không phải một công ty, chỉ là một người hoạt động riêng. Hãy tính toán một mức phí danh nghĩa và chuẩn bị giấy tờ, được chứ? Cảm ơn, Ken."

Ông ta đặt điện thoại xuống, sau đó viết một cái tên và số điện thoại trên một mảnh giấy.

"Ken Allison. Luật sư của công ty. Hãy gọi ông ta để đặt hẹn."

"Cảm ơn." Tôi gật đầu và bỏ tờ giấy vào túi.

"Và Lexi." Simon ngập ngừng. "Tôi biết chúng ta đã nói về thời gian nghỉ ba tháng. Nhưng tôi nghĩ theo chúng ta đều hiểu, công việc của cô ở đây nên chấm dứt."

"Được thôi." Tôi gật đầu. "Tôi... hiểu. Tạm biệt. Và cảm ơn."

Tôi quay gót và bước ra ngoài. Trong lúc mở cửa, tôi có thể nghe thấy tiếng Simon nói. "Thật vô cùng đáng tiếc. Cô gái đó rất có năng lực..."

Bằng cách nào đó, tôi ra khỏi phòng mà không nhảy chân sá

Fi chờ tôi khi tôi bước ra khỏi thang máy ở tầng ba và nhướn mày. "Thế nào?"

"Không ích gì," tôi thì thầm khi chúng tôi tới văn phòng Thảm Trái sần. "Nhưng mọi chuyện chưa chấm dứt."

"Cô ta kia rồi." Byron ra khỏi văn phòng khi tôi đi ngang qua. "Cô gái khôi phục kỳ diệu."

"Im đi," tôi nói qua vai.

"Vây, chúng tôi thực sự phải tin rằng cô đã khôi phục lại trí nhớ?" Cái giọng lè nhè mỉa mai của anh ta đuổi theo tôi. "Cô thực sự sẽ trở lại sao?"

Tôi quay lại và nhìn anh ta bằng cái nhìn trống rỗng, bối rối.

"Anh ta là ai vậy?" Cuối cùng tôi nói với Fi, và cô cười phì ra.

"Hài hước lắm." Byron đáp trả, mặt đỏ lên. "Nhưng nếu cô nghĩ..."

"Ồ, thôi đi được không, Byron!" Tôi nói về mệt mỏi. "Anh sẽ có được công việc khốn kiếp của tôi." Tôi tới cửa văn phòng chính, và vỗ tay để thu hút sự chú ý của mọi người.

"Xin chào." tôi nói khi mọi người nhìn lên. "Tôi chỉ muốn các bạn biết, tôi chưa khỏi bệnh. Tôi chưa lấy lại được trí nhớ của mình, đó là một lời nói dối. Tôi cố gắng thực hiện một cú bịp bợm lớn, cố gắng cứu bộ phận chúng ta. Nhưng... tôi thất bại. Tôi thực sự xin lỗi."

Khi mọi người nhìn, xôn xao, tôi bước thêm vài bước vào văn phòng, nhìn quanh những cái bàn, biểu đồ trên tường, những chiếc máy tính. Tất cả sẽ được kéo xuống và loại bỏ. Bán đi, hoặc tổng vào thùng rác. Toàn bộ thế giới nhỏ bé này sẽ không tồn tại nữa.

"Tôi đã làm mọi điều có thể, nhưng..." Tôi hít vào thật mạnh. "Dù sao. Có một tin khác nữa, tôi đã bị sa thải. Vì thế Byron, đến lượt anh." Tôi nhận thấy sự choáng váng sững sờ trên mặt Byron và không thể không cười mỉa mai. "Và tới tất cả những người ghét tôi hay nghĩ tôi là một tồi tệ..." tôi quay người lại, ghi nhận tất cả những gương mặt đang yên lặng. "Tôi xin lỗi. Tôi biết tôi chưa làm được. Nhưng tôi đã cố gắng hết sức. Chúc tất cả các bạn vui vẻ, và may mắn." Tôi giơ một tay lên.

"Cảm ơn, Lexi." Melanie nói một cách ngượng ngịu. "Cảm ơn chị đã cố gắng."

"Vâng... cảm ơn," Clare xen vào, đôi mắt đã mọng nước sau bài diễn văn của tôi.

Trước sự ngạc nhiên của tôi, có người bắt đầu vỗ tay. Và bỗng nhiên cả phòng đều vỗ tay ầm ỉ.

"Thôi đi nào." Mắt tôi bắt đầu nhoi nhoi và tôi chớp thật mạnh. "Đồ ngốc. Tôi không làm được gì hết. Tôi đã thất bại."

Tôi nhìn Fi và cô đang vỗ tay hăng hái nhất.

"Dù sao." Tôi cố gắng giữ vẻ điềm tĩnh. "Như tôi nói, tôi đã bị sa thải, vì thế tôi sẽ tới quán rượu ngay bây giờ để uống cho say." Có tiếng cười lan quanh phòng. "Tôi biết bây giờ mới chỉ mười một giờ... nhưng có ai muốn đi cùng tôi không?"

Tới ba giờ, hóa đơn ở quầy rượu của tôi đã lên tới hơn ba trăm bảng. Phần lớn nhân viên của bộ phận Thảm Trải sàn đã trở lại văn phòng, kể cả Byron quàu quạu, đã liên tục chạy vào chạy ra quán rượu, yêu cầu mọi người trở lại trong cả bốn tiếng vừa rồi.

Đó là một trong những bữa tiệc tuyệt nhất tôi từng tới. Khi tôi rút chiếc thẻ Amex hạng bạch kim ra, nhân viên quán rượu chơi nhạc thật mạnh cho chúng tôi và phục vụ đồ nhắm nóng, và Fi đứng lên phát biểu. Amy hát karaoke bài "Ai muốn trở thành triệu phú", rồi bị nhân viên quán rượu kéo ra ngoài, vì họ đột nhiên phát hiện ra con bé chưa đủ tuổi. (Tôi bảo nó trở lại văn phòng và tôi sẽ gặp nó ở đó, nhưng tôi nghĩ nó đã tới TopShop.) Và sau đó hai cô gái tôi hầu như không biết đã diễn một vở kịch ngắn tuyệt vời về cuộc hẹn hò qua giới thiệu của Simon Johnson và ngài David Allbright như hai người chưa hề biết nhau. Rõ ràng họ đã diễn hồi Giáng sinh, chỉ có điều tất nhiên tôi không nhớ.

Mọi người đều hết sức vui vẻ; trên thực tế, người duy nhất không bị say túy lúy chính là tôi. Tôi không thể, bởi vì tôi có hẹn với Ken Allison vào lúc bốn rưỡi.

"Nào." Fi nhắc ly rượu lên. "Chúc cho chúng ta."

Cô chạm cốc lạnh canh với tôi, Debs, và Carolyn. Bây giờ lại chỉ có bốn chúng tôi ngồi quanh bàn. Như những ngày xa xưa.

"Chúc mừng cho thất nghiệp," Debs nói rầu rĩ, nhặt một mảnh giấy màu ra khỏi tóc. "Không phải bọn tớ trách cậu đâu nhé, Lexi," cô vội vã nói thêm.

Tôi uống một ngụm rượu, sau đó cúi người về phía trước. "Được rồi, các cậu. Tớ có chuyện này nói với các cậu. Nhưng các cậu không được cho ai biết."

"Gì cơ?" Mắt Carolyn sáng rực lên. "Cậu có bầu sao?"

"Không, ngốc a!" tôi hạ giọng. "Tớ đã dàn xếp xong một thương vụ. Đó là việc tớ cố gắng nói

với Simon Johnson. Công ty này muốn sử dụng một trong những mẫu thiết kế thảm cũ của công ty chúng ta. Như một loại thảm đặc biệt, cao cấp, với số lượng hạn chế. Họ sẽ sử dụng cái tên Deller, và chúng ta sẽ được PR rất rộng rãi... điều đó thật tuyệt! Mọi chi tiết đã được bàn bạc, tớ chỉ cần ký kết hợp đồng."

"Điều đó thật tuyệt. Lexi," Debs nói, nhìn có vẻ ngập ngừng. "Nhưng làm sao cậu làm được khi bây giờ cậu đã bị sa thải?"

"Các giám đốc đồng ý cho tớ giữ bản quyền những mẫu thiết kế thảm cũ với tư cách người hoạt động độc lập. Với giá rất rẻ. Họ thật là thiện cần." Tôi nhón một chiếc bánh gối lên, rồi lại bỏ xuống, quá phấn khích đến mức không ăn nổi. "Ý tớ là, đây có thể chỉ là sự bắt đầu! Có quá nhiều mẫu hoa văn cũ. Nếu tăng trưởng tốt, chúng ta có thể mở rộng, sử dụng thêm vài người trong nhóm cũ của chúng ta... biến chúng ta thành một công ty..."

"Tớ không tin nổi họ lại không quan tâm." Fi lắc đầu đầy nghi ngờ.

"Họ đã xóa sổ hoàn toàn thảm và sản phẩm trải sàn khác. Họ chỉ còn quan tâm đến các hệ thống giải trí gia đình khốn kiếp. Nhưng điều đó thật tốt! Nghĩa là họ sẽ nhượng quyền cho tớ toàn bộ các mẫu thiết kế với giá như cho không. Sau đó toàn bộ lợi nhuận sẽ chuyển sang tớ. Và... bất kỳ ai làm việc với tớ>

Tôi nhìn từ gương mặt này sang gương mặt khác, chờ cho thông điệp tới trúng đích.

"Bọn tớ?" Debs nói, mặt cô đột nhiên sáng bừng lên. "Cậu muốn bọn tớ làm việc với cậu?"

"Nếu các cậu quan tâm," tôi nói hơi lúng túng. "Ý tớ là, cậu hãy nghĩ về chuyện đó trước đã, đó chỉ là một ý tưởng."

"Tớ tham gia." Fi nói chắc chắn. Cô mở một túi khoai tây chiên và dốc cả một vốc vào mồm. "Nhưng, Lexi, tớ vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra trên đó. Chẳng lẽ họ không phấn khích khi cậu nói với họ thương vụ này là với ai? Họ điên sao?"

"Họ thậm chí chẳng thèm hỏi thương vụ đó là với ai." Tôi nhún vai. "Họ cho rằng đó là một trong những dự án của Eric. 'Cô sẽ không cứu được cả bộ phận của mình chỉ bằng cách dết thảm cho vài căn hộ mẫu!' " Tôi bắt chước giọng kẻ cả của Simon Johnson.

"Vậy, đó là ai vậy?" Debs hỏi. "Công ty nào vậy?"

Tôi liếc nhìn Fi - và không thể không cười khi nói, "Porsche".

Chương 20

Vậy là xong. Tôi là người được cấp phép chính thức để sử dụng các mẫu thiết kế Thảm Deller. Hôm qua tôi đã gặp một luật sư và sáng nay thêm một luật sư nữa. Mọi thứ đã được ký và séc ngân hàng đã được trả. Ngày mai tôi sẽ gặp lại Jeremy Northpool, và chúng tôi sẽ ký hợp đồng cho thương vụ Porsche.

Khi về đến nhà, tôi vẫn còn hết sức phấn khích. Tôi phải gọi cho bạn tôi, thông báo cho họ mọi diễn biến. Sau đó tôi cần nghĩ xem chúng tôi sẽ bố trí văn phòng ở đâu. Chúng tôi cần có một văn phòng. Chỗ nào đó rẻ và tiện lợi. Có lẽ ở Balham.

Chúng tôi có thể có đèn nhấp nháy trong văn phòng, tôi nghĩ với niềm hân hoan đột ngột. Tại sao không? Đó là văn phòng của chúng tôi. Và một chiếc gương trang điểm tử tế trong nhà vệ sinh. Và chúng tôi sẽ bật nhạc trong khi làm việc.>

Có giọng nói từ văn phòng Eric khi tôi bước vào căn hộ. Chắc Eric đã từ Manchester về khi tôi đi gặp luật sư. Tôi liếc nhanh qua khe cửa mở và thấy một phòng đầy các nhân viên cấp cao ngồi quanh bàn cà phê, với cái ấm cà phê hết sạch ở giữa bàn. Clive cũng có ở đó, và người đứng đầu phòng nhân sự, Penny, và một người tên là Steven mà tôi chưa bao giờ hiểu anh ta có vai trò gì.

"Chào anh!" tôi mỉm cười với Eric. "Chuyển đi tốt chứ?"

"Tuyệt vời." Anh gật đầu, sau đó nhíu mày khó hiểu. "Lẽ ra em phải ở chỗ làm chứ?"

"Em sẽ... giải thích chuyện đó sau." Tôi nhìn quanh các gương mặt, cảm thấy rộng lượng sau cuộc gặp thành công sáng nay. "Em mang thêm cà phê cho mọi người nhé?"

"Gianna sẽ làm điều đó, em yêu." Eric nói về quả trách.

"Không sao mà! Em không bận."

Tôi đi vào bếp, ngân nga hát khi tôi pha một ấm cà phê mới, gửi tin nhắn nhanh cho Fi, Carolyn, và Debs để báo cho họ biết mọi chuyện đều ổn thỏa. Chúng tôi sẽ gặp nhau tối nay, và bàn bạc kỹ mọi chuyện. Tôi đã nhận được e-mail của Carolyn sáng nay, nói rằng cô rất hào hứng, và liệt kê cả đồng các ý tưởng mới và đầu mối liên hệ để tìm kiếm các hợp đồng độc quyền. Và Debs đang rất mong muốn được đảm nhiệm việc PR.

Chúng tôi sẽ trở thành một nhóm ăn ý, tôi biết như vậy.

Tôi trở lại văn phòng của Eric với một ấm cà phê đầy và thận trọng rót ra trong khi lắng nghe cuộc thảo luận. Penny cầm một danh sách nhân sự, với các số liệu viết tay bằng bút chì bên cạnh.

"Tôi e rằng Sally Hedge không xứng đáng được tăng lương hay được thưởng," cô ta nói khi tôi rót cà phê cho cô ta. "Cô ấy rất bình thường. Cảm ơn, Lexi."

"Tôi thích Sally," tôi nói. "Chị có biết gần đây mẹ cô ấy bị ốm?"

"Thật sao?" Penny làm vẻ mặt như thể muốn nói "Thế thì sao nào?">

"Lexi kết bạn với tất cả các cô thư ký và nhân viên cấp dưới khi cô ấy tới văn phòng." Eric khẽ cười. "Cô ấy rất giỏi việc đó."

"Đó không phải là một 'việc'!" Tôi phản ứng, hơi bực mình vì giọng nói của chồng. "Em chỉ nói chuyện với cô ấy. Cô rất thú vị. Anh biết chứ, cô ấy đã suýt được vào đoàn thi đấu thể dục của Anh cho thể vận hội Khối thịnh vượng chung? Cô ấy có thể biểu diễn nhào lộn trên xà."

Mọi người nhìn tôi ngơ ngác trong một giây.

"Dù sao." Penny trở lại với tờ giấy. "Chúng ta đã nhất trí, không tiền thưởng hoặc tăng lương cho lần này, nhưng có lẽ sẽ xem xét lại sau Giáng sinh. Tiếp tục sang Damian Greensdale..."

Tôi biết đây không phải việc của tôi. Nhưng tôi không kiềm chế được. Tôi chỉ có thể hình dung Sally chờ đợi tin về tiền thưởng. Tôi có thể hình dung sự thất vọng của cô ấy.

"Xin lỗi!" Tôi bỏ chiếc bình cà phê xuống một cái giá tiện trong tầm tay. Và Penny ngừng lại vẻ ngạc nhiên. "Tôi xin lỗi, tôi nói một câu này được không? Vấn đề là, tiền thưởng có thể không

hiều đối với công ty. Chỉ là một hạt đậu trong lợi nhuận. Nhưng nó lại rất to lớn đối với Sally Hedge. Có ai trong số các anh chị còn nhớ mọi chuyện như thế nào khi ta còn trẻ, và nghèo, và phải vật lộn với cuộc sống?" Tôi nhìn quanh các trường phòng của Eric, tất cả đều mặc những bộ quần áo trưởng thành, đẹp đẽ với những thứ đồ phụ trang trưởng thành, đẹp đẽ. "Vì tôi thì có."

"Lexi, chúng tôi biết cô là người tốt bụng." Steven liếc mắt. "Nhưng cô muốn nói - tất cả chúng ta đều phải nghèo sao?"

"Tôi không nói anh phải nghèo!" Tôi cố gắng kiềm chế sự nóng nảy. "Tôi chỉ nói anh phải nhớ điều đó là thế nào, khi đứng ở bậc dưới cùng của chiếc thang. Với tất cả mọi người ở đây, điều đó đều xa xưa lắm rồi."

Tôi khoát tay quanh phòng. "Nhưng tôi nhớ. Và tôi cảm thấy như điều đó chỉ mới cách đây có sáu tuần. Tôi là cô gái đó. Không tiền, hy vọng có một món tiền thưởng, bản khoản không biết liệu mình có bao giờ được nghỉ ngơi, đứng trong mưa..." Bỗng nhiên tôi nhận ra tôi đã để mình bị cuốn theo dòng suy nghĩ đi quá xa. "Dù sao, tôi có thể nói rằng các vị cho cô ấy nhận tiền thưởng, cô ấy sẽ rất biết ơn."

Mọi người yên lặng. Tôi liếc nhìn Eric, một nụ cười bất động, giận tê tái nở trên gương mặt anh.

"Được thôi." Penny nhướn mày. "Ừm... chúng ta sẽ trở lại với Sally Hedge." Cô đánh dấu vào tờ giấy.

"Cảm ơn. Tôi không định cắt ngang. Cứ tiếp tục đi." Tôi cầm bình cà phê lên và cố gắng rón rén ra khỏi phòng một cách yên lặng, hơi vấp vào chiếc cặp Mulberry mà ai đó để lại trên sàn.

Có thể họ sẽ cho Sally Hedge nhận tiền thưởng, có thể không. Nhưng ít nhất tôi đã nói điều cần nói. Tôi cầm một tờ báo lên và đang lật qua để xem có mục "Văn phòng Cho thuê" không, thì Eric từ văn phòng đi ra.

"Ồ, chào anh." tôi nói. "Nghỉ giải lao sao?"

"Lexi. Anh nói chuyện với em một chút." Anh nhanh chóng đi cùng tôi tới buồng ngủ và đóng cửa lại, nụ cười kinh khủng vẫn ở trên mặt. "Đừng bao giờ can thiệp vào công việc của anh nữa."

Ôi Chúa ơi, tôi đã nghĩ anh dường như tức điên lên mà.

"Eric, em xin lỗi đã cắt ngang cuộc họp," tôi nói nhanh. "Nhưng em chỉ trình bày một quan điểm thôi mà."

"Anh không cần quan điểm nào hết."

"Nhưng nói về mọi chuyện chẳng phải điều tốt sao?" Tôi nói một cách sừng sốt. "Kể cả khi chúng ta không đồng ý kiến? Ý em là, đó là điều giữ cho các mối quan hệ tồn tại! Nói chuyện!"

"Anh không đồng ý."

Những lời của anh bắn ra như viên đạn. Anh vẫn giữ nguyên nụ cười đó, như một cái mặt nạ, như thể anh phải che giấu chuyện mình thực sự tức giận đến thế nào.

Và như thể tấm màn che bỗng nhiên rơi khỏi mắt, tôi không biết người đàn ông này. Tôi không yêu anh ta.

Tôi mình đang làm gì ở đây.

"Eric, em xin lỗi. Em sẽ... không làm thế nữa đâu." Tôi đi tới bên cửa sổ, cố gắng gom góp các suy nghĩ rời rạc. Sau đó tôi quay lại. "Em hỏi anh một câu được không, vì chúng ta đang nói chuyện? Anh đang thực sự, thành thật nghĩ gì? Về chúng ta? Về cuộc hôn nhân của chúng ta? Mọi thứ?"

"Anh nghĩ chúng ta đang có tiến bộ tốt." Eric gật đầu, tâm trạng của anh ngay lập tức trở nên khá hơn, như thể chúng tôi đã chuyển sang một vấn đề mới trong chương trình. "Chúng ta trở nên gần gũi hơn... em đã bắt đầu thoáng nhớ lại... em đã học được mọi điều từ cuốn sổ tay hôn nhân... Anh nghĩ mọi chuyện bắt đầu ổn thỏa. Toàn là tin tốt."

Giọng anh sắc mùi công việc. Như thể anh đột nhiên có thể sản xuất ra một bài trình chiếu PowerPoint với đồ thị đi lên, cho thấy chúng tôi hạnh phúc đến mức nào. Sao anh có thể nghĩ như thế, khi anh không quan tâm đến điều tôi nghĩ hoặc bất cứ ý kiến nào của tôi, hay tôi thực sự là ai?

"Eric, em xin lỗi." Tôi thở dài thật sâu và ngồi sụp xuống chiếc ghế da lộn không tay. "Nhưng em không đồng ý. Em không nghĩ chúng ta trở nên gần gũi hơn, không hẳn như vậy. Và... em có một điều phải thú nhận. Em đã bịa ra chuyện nhớ lại các hình ảnh."

Eric nhìn tôi chằm chằm sừng sờ. "Em đã bịa ra? Tại sao?"

Vì hoặc là nó, hoặc là núi kem bông.

"Em cho rằng em chỉ thực sự muốn điều đó trở thành sự thật," tôi mơ hồ ứng biến. "Nhưng sự thật là, suốt cả thời gian này em chẳng nhớ ra gì hết. Anh vẫn chỉ là một người em đã gặp vài tuần trước."

Eric ngồi xuống nặng nề trên giường và chúng tôi rơi vào yên lặng. Tôi cầm lên một bức ảnh đen trắng của chúng tôi ở đám cưới. Chúng tôi đang cụng ly và mỉm cười, và tỏ vẻ đầy hạnh phúc. Nhưng giờ khi tôi nhìn chăm chú hơn, tôi có thể thấy sự căng thẳng trong mắt tôi.

Tôi không biết mình đã hạnh phúc được bao lâu. Tôi không biết từ khi nào tôi nhận ra là mình đã phạm sai lầm.

"Eric, hãy đối mặt với chuyện đó, cuộc hôn nhân của chúng ta không ổn." Tôi thở dài khi tôi đặt lại bức hình về chỗ cũ. "Không tốt đẹp cho cả hai chúng ta. Em sống cùng một người em không biết. Anh sống cùng một người không nhớ gì hết."

"Chuyện đó không quan trọng. Chúng ta sẽ xây dựng một cuộc hôn nhân mới. Bắt đầu lại từ đầu!" Anh khoát tay xung quanh để nhấn mạnh. Chắc anh sắp sửa nói chúng tôi thích "phong cách cuộc sống kiểu hôn nhân".

"Không đâu." Tôi lắc đầu. "Và em không thể tiếp tục làm thế."

"Em có thể, em yêu." Eric lập tức chuyển sang chế độ "người chồng lo lắng của một người vợ loạn trí". "Có lẽ em đã ép mình quá mức. Hãy nghỉ ngơi đi."

"Em không cần nghỉ ngơi! Em cần được là chính mình!" Tôi đứng lên, cơn giận dữ của tôi sôi bùng bực trên bề mặt. "Eric, em không phải là cô gái anh đã cưới. Em không biết em đã là ai trong ba năm qua, nhưng đó không phải là em. Em thích màu sắc. Em thích sự lộn xộn. Em thích..." Tôi chỉ tay ra xung quanh. "Em thích ăn mì ống! Toàn bộ thời gian này, em không khao khát được thành công mà là em đối."

Trông Eric hoàn toàn sững sờ.

"Em yêu," chồng tôi thận trọng nói. "Nếu nó có ý nghĩa nhiều đến vậy với em, chúng ta có thể mua mì ống. Anh sẽ bảo Gianna đặt một ít..."

"Không phải là chuyện mì ống!" tôi kêu lên. "Eric, anh không hiểu. Em đã phải diễn kịch trong vài tuần qua. Và em không thể làm như vậy nữa." Tôi chỉ vào cái màn hình lớn. "Em không thích những thứ công nghệ cao này. Em không cảm thấy thoải mái. Nói thật, em thà sống trong một ngôi nhà bình thường còn hơn."

"Một ngôi nhà?" Trông Eric có vẻ kinh hãi như thể tôi vừa nói tôi thích sống với một đàn sói và có con với chúng.

"Chỗ này thật tuyệt vời, Eric." Tôi bỗng nhiên cảm thấy ngại ngùng vì đã chê bai sáng tạo của anh ấy. "Nó thật đáng kinh ngạc và em rất ngưỡng mộ. Nhưng nó không dành cho em. Em không sinh ra để dành cho... phong cách căn hộ áp mái."

Ài chà, tôi không tin nổi. Tôi thực sự đã làm động tác khoát tay, với hai bàn tay song song.

"Anh... sững sờ, Lexi." Trông Eric hoàn toàn đau khổ. "Anh không hề biết em cảm thấy như vậy."

"Nhưng điều quan trọng nhất là anh không yêu em." Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ấy. "Không phải là em."

"Anh có yêu em mà!" Eric dường như đã lấy lại được sự tự tin. "Em biết là anh yêu em. Em có

tài năng và xinh đẹp..."

"Anh không nghĩ em xinh đẹp."

"Có mà!" Anh có vẻ như bị lảng mạ. "Tất nhiên là anh nghĩ em xinh đẹp!"

"Anh nghĩ những tác phẩm của thẩm mỹ viện là đẹp." tôi nhẹ nhàng sửa lại, lắc đầu. "Lớp bọc ngoài răng và màu tóc nhuộm của em."

Eric yên lặng. Tôi có thể thấy anh đang quan sát tôi một cách ngờ vực. Có lẽ tôi đã nói với anh tất cả những thứ đó là tự nhiên.

"Em nghĩ em nên chuyển ra ngoài." Tôi bước đi vài bước, mắt nhìn vào tấm thảm. "Em xin lỗi, nhưng chỉ là... quá căng thẳng."

"Anh đoán chúng ta đã hơi vội vã," cuối cùng Eric nói. "Có lẽ một quãng nghỉ sẽ là ý tưởng hay. Sau một hai tuần, em sẽ nhìn mọi việc khác đi, và chúng ta có thể nghĩ lại."

"Được." Tôi gật đầu. "Có thể."

Cảm giác thật kỳ lạ khi đóng gói đồ để rời khỏi căn phòng này. Đây không phải cuộc sống của tôi - đó là cuộc sống của một cô gái khác. Tôi nhét những thứ tối thiểu cần thiết vào một cái va li Gucci mà tôi tìm thấy trong tủ quần áo - vài thứ đồ lót, quần jean, vài đôi giày. Tôi không cảm thấy mình có chút quyền nào đối với tất cả những bộ vest thiết kế màu be. Mà nói thật là tôi cũng không cần đến chúng. Khi sắp xong, tôi cảm giác có ai đó vào trong phòng, tôi nhìn lên và thấy Eric đang đứng ở ngưỡng cửa.

"Anh phải ra ngoài," anh nói không tự nhiên. "Em sẽ ổn chứ?"

"Vâng, em sẽ ổn cả." Tôi gật đầu. "Em sẽ gọi taxi tới nhà Fi. Cô ấy sẽ đi làm về sớm." Tôi kéo khóa chiếc va li lại, cau mày trước âm thanh mang đầy vẻ kết thúc của nó. "Eric... cảm ơn anh đã cho em ở đây. Em biết chuyện này cũng khó khăn với anh."

"Anh quan tâm tới em sâu sắc. Em phải biết điều đó." Có sự đau đớn thực lòng trong mắt Eric, và tôi thấy nhói lên cảm giác tội lỗi. Nhưng ta không thể sống với ai đó chỉ vì cảm giác có lỗi. Hoặc vì họ có thể lái xuống máy. Tôi đứng lên, xoa bóp cái lưng cứng đờ, và quan sát căn phòng lớn, gọn gàng không một vết bẩn. Cái giường được thiết kế riêng vô cùng hiện đại. Màn hình gắn liền trong tường. Căn phòng thay đồ với cả triệu thứ quần áo. Tôi chắc tôi sẽ không bao giờ sống ở một nơi xa hoa đến như vậy trong cả cuộc đời. Chắc tôi điên rồi.

Khi cái nhìn của tôi lướt qua chiếc giường, tôi chợt nhớ ra một điều.

"Eric, em có nói mơ trong khi ngủ không?" Tôi hỏi tự nhiên. "Anh có bao giờ nhận thấy?"

"Có." Anh gật đầu. "Chúng ta đã tới gặp bác sĩ vì chuyện đó. Ông ấy gợi ý em rửa mũi bằng nước muối trước khi đi ngủ, và cho em dùng kẹp mũi." Anh lại gần cái ngăn kéo, đem ra một cái hộp, và lôi ra một cái dụng cụ bằng nhựa trông thật kinh tởm. "Em có muốn mang theo?"

"Không." tôi cố gắng nói sau khi ngập ngừng. "Dù sao em cũng cảm ơn."

Đúng thế. Tôi đã đưa ra quyết định chính xác.

Eric đặt cái kẹp mũi xuống. Anh lưỡng lự - sau đó lại gần tôi và ôm tôi ngượng ngịu. Tôi cảm thấy chúng tôi đang tuân lệnh các hướng dẫn từ sổ tay hôn nhân: Chia tay (Ôm hôn chia tay).

"Tạm biệt, Eric," tôi nói khi vẫn tựa mặt vào chiếc áo có mùi thơm đắt tiền của Eric. "Hẹn gặp lại anh."

Một cách kỳ cục, tôi thấy mình suýt khóc. Không phải vì Eric... nhưng vì mọi chuyện đã chấm hết. Cả một cuộc sống trong mơ hoàn hảo, đáng kinh ngạc.

Cuối cùng, anh buông tôi ra. "Tạm biệt, Lexi." Anh sai bước ra khỏi phòng và một lúc sau tôi biết anh đã đi.

Tạm biệt Gianna cũng là một việc khá nặng nề. Tôi ôm thật chặt tạm biệt bà, và bà thì thầm gì đó bằng tiếng Ý khi vỗ về đầu tôi. Tôi nghĩ bà hiểu.

Và bây giờ chỉ còn lại mình tôi. Tôi kéo va li tới phòng khách, sau đó liếc nhìn đồng hồ, vẫn còn vài phút nữa taxi mới tới. Tôi cảm thấy mình đang rời khỏi một khách sạn hết sức sang trọng.

Đó là nơi tuyệt vời để nghỉ lại, và các thiết bị thật đáng kinh ngạc. Nhưng đó không bao giờ là nhà. Cho dù như vậy, tôi vẫn không thể không cảm thấy nhói đau khi bước ra ngoài ban công khổng lồ lần cuối cùng, nheo mắt trước ánh mặt trời buổi chiều. Tôi còn nhớ đã tới đây và nghĩ rằng mình đã hạ cánh xuống thiên đường. Chỗ này như một cung điện vậy. Eric dường như là một vị thần Hy Lạp. Tôi vẫn nhớ tôi đã có trạng thái phờ phơ như của một người trúng xổ số.

Thở dài, tôi quay gót và đi vào trong nhà. Tôi cho rằng mình đã không được trao tặng một cuộc đời hoàn hảo trên đĩa, có vậy thôi.

Điều đó nghĩa là tôi chưa bao giờ là Gandhi.

Khi khóa cửa ban công, tôi chợt nghĩ mình nên tạm biệt vật nuôi của mình. Tôi gõ nhẹ vào màn hình và bấm vào nút "Vật nuôi." Tôi gọi chú mèo con ra và nhìn nó một phút, nó vỗ nhẹ vào một quả bóng, dễ thương và mãi mãi không có tuổi.

"Tạm biệt, Arthur," tôi nói. Tôi biết nó không có thực, nhưng tôi không thể không cảm thấy thương cho nó, bị kẹt trong thế giới ảo.

Có lẽ tôi cũng nên tạm biệt cả Titan nữa, chỉ để cho công bằng. Tôi bấm vào nút "Titan" và ngay lập tức một con nhện sáu chân xuất hiện trên màn hình, chồm dậy như một loài quái vật.

"Chúa ơi!"

Tôi giật nảy người lùi lại, và một giây sau, tôi nghe thấy tiếng loảng xoảng thật lớn. Tôi quay người lại, vẫn còn run rẩy - và thấy một đồng thủy tinh, đắt, và cây cỏ trên sàn nhà.

Ồ Tác phẩm đáng kinh ngạc. Tôi đã làm rơi một trong những chậu hoa sang trọng khốn kiếp đó.

Hoa lan, hay cái gì đó. Khi tôi nhìn chăm chăm vào đồng hồ nát một cách tuyệt vọng, một thông điệp lóe sáng trên màn hình, màu xanh dương sáng trên nền xanh lá cây. Lặp đi, lặp lại.

Đổ vỡ. Đổ vỡ.

Nơi này thực sự đang nói với tôi điều gì đó. Có lẽ rồi cuộc nó cũng khá thông minh.

"Tao xin lỗi!" Tôi nói to với cái màn hình. "Tao biết tao đã làm đổ vỡ mọi thứ, nhưng tao sẽ ra đi! Mà mày không còn phải chịu đựng tao nữa đâu!"

Tôi lấy một cái chổi trong bếp, quét sạch đồng lộn xộn, và vứt nó vào thùng rác. Sau đó tôi tìm một mẫu giấy và viết tin nhắn cho Eric.

Eric thân mến,

Em đã làm vỡ chậu hoa lan. Em xin lỗi.

Ngoài ra, em cũng làm rách chiếc sofa.

Hãy gửi hóa đơn cho em.

Thân, Lexi.

Chuông cửa reo, đúng lúc tôi ký tên, và tôi đặt tờ giấy lên con báo thủy tinh mới.

"Chào anh," tôi nói vào điện thoại. "Liệu anh có thể lên tầng trên cùng được không?"

Có lẽ tôi cần người giúp với những cái va li này. Chúa mới biết Fi sẽ nói gì; tôi nói với cô sẽ chỉ mang theo một hộp giày đựng đầy những thứ thiết yếu. Tôi đi ra ngoài hành lang và nghe tiếng thang máy lên tới tầng áp mái.

"Xin chào!" Tôi nói khi cửa thang máy bắt đầu mở ra. "Tôi xin lỗi, tôi có khá nhiều..." Và sau đó tim tôi ngừng đập.

Đứng trước mặt tôi không phải là người lái taxi.

Đó là Jon.>

Anh mặc quần jean và áo phông, chứng tỏ anh không đi làm. Mái tóc đen của anh dựng đứng lộn xộn, còn mặt thì trông đầy vết hằn như thể anh đã úp sấp khi ngủ. Anh là sự đối nghịch với sự gọn gàng sạch sẽ của Eric, một người chải chuốt như người mẫu Armani.

"Chào anh," tôi nói, cổ họng đột nhiên khô rang. "Anh làm..."

Mặt anh gần như khắc khổ, đôi mắt đen sẫm căng thẳng hơn bao giờ hết. Tôi bỗng nhiên nhớ đến lần đầu tiên tôi gặp anh ấy, dưới bãi đỗ xe, khi anh cứ nhìn tôi như thể không tin nổi tôi lại không nhớ anh ấy.

Bây giờ tôi mới hiểu tại sao trông anh tuyệt vọng đến thế khi tôi nói với anh về người chồng tuyệt vời Eric. Tôi có thể hiểu... rất nhiều điều.

"Anh gọi đến chỗ làm cho em," anh nói. "Nhưng họ nói em ở nhà."

"Đúng." Tôi cố gắng gạt đầu. "Có một số chuyện xảy ra ở chỗ làm."

Trong lòng tôi quá rối rắm. Tôi không dám nhìn vào mắt anh. Tôi không biết tại sao anh lại có mặt ở đây.

Tôi bước đi vài bước, nhìn chằm chằm xuống sàn, vịn vịn hai bàn tay vào nhau thật chặt; nín thở.

"Anh cần nói điều này với em, Lexi." Jon hít một hơi thật sâu và cả cơ thể tôi căng lên vì e sợ. "Anh muốn... xin lỗi. Lẽ ra anh không nên quấy rầy em, chuyện đó không công bằng."

Tôi cảm thấy choáng váng vì sững sốt. Đó không phải điều tôi chờ đợi.

"Anh đã nghĩ về chuyện đó rất nhiều," Jon nhanh chóng tiếp tục. "Anh nhận ra đây là thời gian hết sức khó khăn đối với em. Anh đã chẳng giúp đỡ được gì. Và... em nói đúng. Em nói đúng." Anh ngừng lại. "Anh không phải là người yêu của em. Anh chỉ là một người em mới gặp."

Anh nói nghe rất hiển nhiên, và bỗng dưng tôi thấy ghen như có cục gì đó trong họng.

"Jon, em không có >

"Anh biết." Anh đưa tay lên, giọng nhẹ nhàng hơn. "Không sao mà. Anh biết ý em là gì. Chuyện này vốn đã đủ khó khăn với em rồi." Anh bước lại gần hơn chút nữa, mắt anh tìm ánh mắt tôi. "Và điều anh muốn nói là... em đừng cố thúc ép mình quá, Lexi. Em đang làm điều tốt nhất rồi. Đó là tất cả những gì em có thể làm."

"Vâng." Giọng tôi thấm đẫm những giọt nước mắt kìm nén. "Vâng... em sẽ cố gắng."

Ôi Chúa ơi, tôi sắp sửa khóc. Jon dường như nhận ra điều đó, và quay đi để tôi được riêng tư.

"Thương vụ của em ở chỗ làm thế nào rồi?"

"Tốt." Tôi gạt đầu.

"Tuyệt. Anh thực sự vui mừng cho em."

Anh gạt đầu như thể đây là sự kết thúc, như thể anh sắp sửa quay người và ra đi. Mà anh thậm chí vẫn chưa biết chuyện đó.

"Em đang rời bỏ Eric." Tôi buột mồm thốt ra như là sự giải thoát. "Em sẽ đi ngay bây giờ. Em đã đóng gói xong đồ đạc, và taxi đang tới..."

Tôi không định tìm kiếm phản ứng của Jon, nhưng tôi không thể kìm nén điều đó. Và tôi đã thấy. Hy vọng đột ngột xuất hiện trên mặt anh như ánh nắng. Rồi lại biến mất.

"Anh... rất mừng," cuối cùng anh nói, thận trọng lựa chọn từ ngữ. "Có lẽ em cần một thời gian để nghĩ lại mọi chuyện. Tất cả những chuyện này vẫn còn khá mới với em."

"Vâng, Jon..." Giọng tôi ghen lại. Tôi còn không biết tôi muốn nói gì.

"Đừng." Anh lắc đầu, cố gắng nở một nụ cười méo xệch. "Chúng ta sẽ nhớ thời gian bên nhau."

"Chuyện đó không công bằng."

"Không."

Qua cánh cửa kính sau lưng Jon, tôi thấy một chiếc taxi màu đen rẽ vào cổng. Jon hướng theo cái nhìn của tôi, và tôi thấy vé ảm đạm trên nét mặt anh ấy. Nhưng khi anh quay lại, anh đã lại mỉm cười. "Anh sẽ giúp em mang đồ xuống."

Khi những cái va li đã được xếp gọn gàng vào trong taxi và tôi đã đưa cho người lái xe địa chỉ của Fi, tôi đứng đối diện Jon, ngực tôi thắt lại, không biết cách tạm biệt thế nào.

"VẬY..."

"Vậy..." Anh chạm nhẹ vào tay tôi. "Em tự chăm sóc mình nhé."

"Anh..." Tôi nuốt khan. "Anh cũng vậy."

Với đôi chân loạng choạng, tôi vào taxi và kéo cửa đóng lại. Nhưng tôi chưa thể buộc mình đóng cửa xe thật chặt. Tôi không thể nghe tiếng sập cửa cuối cùng kinh khủng đó.

"Jon." Tôi nhìn lên chỗ anh vẫn đang đứng. "Chúng ta có... thực sự hạnh phúc bên nhau?"

"Chúng ta hạnh phúc." Giọng anh nhỏ và khô khốc đến mức gần như không nghe được, mặt anh pha trộn tình yêu và nỗi buồn khi anh gật đầu. "Chúng ta rất, rất hạnh phúc."

Và bây giờ nước mắt tuôn trào trên má tôi, bụng tôi quặn đau. Tôi gần như đã trở nên yếu lòng. Tôi có thể đẩy cánh cửa mở tung ra, nói rằng tôi đã thay đổi quyết định...

Nhưng tôi không thể. Tôi không thể lao thẳng từ một người tôi không nhớ vào vòng tay của một người khác tôi cũng không nhớ.

"Em phải đi." tôi thì thầm, quay đầu đi để tôi không còn nhìn thấy anh nữa, vội vã quệt mắt.

"Em phải đi. Em phải đi."

Tôi kéo cánh cửa nặng nề đóng sập lại. Và chiếc xe từ từ chuyển bánh.

Chương 21

Thế giới cuối cùng đã trở nên điên rồ. Đây là bằng chứng.

Khi tôi bước vào Langridges và tháo chiếc khăn màu hồng sáng ra, tôi phải dụi mắt. Mới chỉ là 16 tháng Mười, thế mà sợi kim tuyến đã được chăng lên ở khắp nơi. Có một cây thông Noel phủ đầy đồ trang trí, và một đội hợp xướng đứng trên ban công, hát vang bài "Gọi sứ giả tới."

Chẳng mấy chốc người ta sẽ chuẩn bị cho Giáng sinh từ mừng một tháng Một. Hoặc sẽ có thêm một Giáng sinh "giữa mùa" nữa. Hoặc cả năm sẽ là Giáng sinh, kể cả vào những kỳ nghỉ hè.

"Chị có thích bộ nước hoa giảm giá đặc biệt nhân dịp lễ của Calvin Klein?" một cô gái mặc đồ trắng trông có vẻ buồn chán đều đều nói, và tôi tránh cô ta trước khi tôi bị xịt nước hoa vào người. Tuy nhiên, sau khi tôi nghĩ lại, Debs có vẻ khá thích loại nước hoa đó. Có lẽ tôi sẽ mua cho cô ấy.

"Được, cho tôi lấy," tôi nói, và cô gái gần như ngã ngửa vì ngạc nhiên.

"Gói quà tặng Giáng sinh chị nhé?" Cô gái hồi hã chạy lại sau quầy trước khi tôi kịp thay đổi ý định.

"Gói quà hộ tôi." Tôi nói. "Nhưng không phải cho dịp Giáng sinh."

Khi cô buộc gói quà lại, tôi quan sát mình trong gương đằng sau cô ta. Tóc tôi vẫn dài và mượt mà, mặc dù không được sáng như trước đó. Tôi mặc quần jean và một chiếc áo len xanh lá cây, và chân tôi đi một đôi giày đế mềm da lộn thoải mái. Mặt tôi hầu như không trang điểm, tay trái tôi không có nhẫn.

Tôi thích hình ảnh tôi nhìn thấy. Tôi thích cuộc đời tôi.

Có lẽ tôi không còn cuộc sống trong mơ nữa. Có lẽ tôi không còn là một triệu phú sống trong thiên đường áp mái, nhìn xuống London.

Nhưng Balham cũng khá tuyệt. Và điều còn tuyệt hơn là văn phòng của tôi ở ngay tầng trên căn hộ của tôi, vì thế tôi có quãng đường đi làm gần nhất thế giới. Có vẻ đó là lý do tôi không còn mặc vừa những cái quần jean bó sát nữa. Chuyện đó, và cả ba lát bánh mì nướng tôi ăn mỗi sáng.

Ba tháng vừa qua, công việc của tôi đã trở nên rất tốt, đôi khi tôi phải tự cấu mình để biết đó là sự thực. Hợp đồng với Porsche đã diễn ra và nhận được quan tâm của báo chí. Chúng tôi đã ký kết một hợp đồng nữa cung cấp thảm cho một chuỗi nhà hàng - và vừa mới hôm nay, Fi đã bán mẫu thiết kế thảm Deller yêu thích của tôi - hoa văn tròn hình cam - cho một spa thời thượng.

Đó là lý do tôi ở đây, đi mua sắm. Tôi cho rằng mọi người trong nhóm đều xứng đáng có một món quà.

Tôi trả tiền cho nước hoa, cầm lấy túi, và đi tiếp vào trong cửa hàng. Khi đi qua một giá những đôi giày cao gót nhọn hoắt, tôi bỗng nhớ đến Rosalie, và không thể không mỉm cười. Ngay khi nghe chuyện tôi và Eric chia tay, Rosalie tuyên bố cô ta sẽ không đứng về phía nào, và tôi là bạn gái thân nhất của cô ta, và cô ta sẽ là điểm tựa cho tôi, điểm tựa chắc chắn cho tôi.

Cô ta đã tới thăm một lần. Cô ta tới muộn một tiếng và đổ lỗi tại cái GPS không hoạt động ở phía Nam của bờ sông, và sau đó phát hoảng bởi sự hỗn loạn trên đường phố do một băng nhóm Yardie gây ra. (Hai đứa trẻ cãi cọ với nhau. Chúng lên tám.)

Tuy nhiên, cô ta còn khá hơn mẹ, vì mẹ đã hủy mọi cuộc hẹn được lên kế hoạch trước vì chú chó này hay chú chó khác bị ốm. Chúng tôi vẫn chưa nói chuyện kể từ khi tôi tới gặp mẹ hôm đó, chưa nói chuyện một cách tử tế.

Nhưng Amy cho tôi biết mọi thông tin. Rõ ràng, sau hôm tôi tới, không nói một lời với bất kỳ ai, mẹ thu thập cả đồng những thứ quần áo đầy tua rua của mẹ và gửi tới Oxfam. Sau đó mẹ đi làm tóc. Rõ ràng bây giờ mẹ để đầu bob, và kiểu đó rất hợp với mẹ, và mẹ đã mua một cái quần trông khá tốt. Mẹ cũng gọi người vào để kiểm tra những chỗ mục nát, và trả tiền cho ông ta để ông ta mang đi những viên gạch lát hè của bố.

Tôi biết những điều đó chẳng có gì nhiều. Nhưng trong thế giới của mẹ, đó là những bước tiến

khổng lồ.

Và trên mặt trận tuyệt vời và tích cực nhất. Amy đang có kết quả rất tuyệt ở trường! Bằng cách nào đó mà nó đã xoay sở có được một chỗ trong lớp Nghiên cứu Kinh doanh cấp độ A, cùng với toàn bộ học sinh lớp trình độ sáu, và giáo viên của con bé sùng sốt vì tiến bộ của nó. Nó sẽ tới thực tập ở chỗ chúng tôi vào kỳ nghỉ Giáng sinh - và tôi thực sự mong chờ điều đó.

Còn Eric... tôi thở dài mỗi khi nghĩ tới anh ấy.

Anh vẫn nghĩ chúng tôi chỉ tạm thời chia tay, cho dù tôi đã liên với luật sư của anh về chuyện ly hôn. Khoảng một tuần sau khi tôi chuyển đi, anh gửi cho tôi một tài liệu đánh máy có tiêu đề Lexi và Eric: Sổ tay Ly thân. Anh gợi ý chúng tôi nên có cái gọi là "cuộc gặp cột mốc" mỗi tháng. Nhưng tôi chưa thực hiện lần nào. Tôi đơn giản chỉ... không thể gặp Eric ngay.

Tôi cũng không thể khiến mình đọc phần có tiêu đề Tình dục khi Ly thân: Không chung thủy, Một mình, Hòa giải, Khác.

Khác? Cái quái gì...

Không. Thậm chí đừng có nghĩ đến điều đó. Vấn đề là, chẳng ích gì khi cứ day đi day lại quá khứ. Chẳng có ích gì khi cứ ủ ê. Như Fi nói, ta phải tiếp tục nhìn về phía trước. Tôi khá giỏi chuyện đó. Phần lớn thời gian, cứ như thể quá khứ là một khu vực khác, được gắn xi kín trong đầu, dán bằng keo khắp các bên.

Tôi dừng lại ở gian hàng bán đồ phụ kiện và mua một cái túi bóng lộn màu tía rất thời trang cho Fi. Sau đó tôi đi lên tầng trên và tìm một chiếc áo phong kiêu những năm bảy mươi để thương cho Carolyn.

"Rượu vang pha chế cho kỳ nghỉ lễ nhé?" Một anh chàng mặc đồ ông già Noel mời tôi một khay đầy những cái ly nhỏ xíu, và tôi cầm một ly. Khi tiếp tục thờ thẩn trong gian hàng, tôi nhận ra tôi bị lạc trong cách sắp đặt mới của tầng này, và dường như đã lạc vào khu đồ dành cho đàn ông. Nhưng chuyện đó không quan trọng; tôi chẳng vội gì hết. Tôi đi vơ vẩn thêm một lúc, uống một ngụm rượu vang có vị đậm đà, nghe bài hát mừng Giáng sinh, và ngắm nhìn những dây đèn nhấp nháy...

Ồi Chúa ơi, họ làm tôi bị lây nhiễm. Tôi bắt đầu cảm thấy có không khí Giáng sinh. Được thôi, chuyện này thật tệ. Bây giờ mới chỉ tháng Mười. Tôi phải đi thôi, trước khi tôi bắt đầu mua những hộp bánh bạc hà khổng lồ và đĩa nhạc Bing Crosby và bản khoản không biết liệu họ có chiếu Phù thủy xứ Oz. Tôi đang tìm nơi để bỏ chiếc ly trống không xuống, thì một giọng nói vui vẻ hướng về tôi.

"Xin chào một lần nữa!"

Nó xuất phát từ một phụ nữ có búi tóc màu vàng đang gấp những cái áo len màu pastel trong gian hàng Ralph Lauren dành cho đàn ông.

"Ờ... xin chào," tôi nói lưỡng lự. "Tôi có biết chị không?"

"Ồ không." Cô mỉm cười. "Tôi nhớ cô từ năm ngoái."

"Năm ngoái?"

"Cô đã tới đây, mua một chiếc áo sơ mi cho... anh chàng của mình." Cô liếc nhìn tay tôi. "Cho Giáng sinh. Chúng ta đã nói chuyện khá lâu khi tôi gói món quà. Tôi vẫn luôn nhớ cuộc nói chuyện đó."

Tôi nhìn cô ấy, cố gắng hình dung chuyện đó. Tôi, ở đây. Mua sắm cho Giáng sinh. Lexi ngày xưa, có lẽ mặc một bộ vest màu be, có lẽ hết sức vội vã, có lẽ cau mày vì căng thẳng.

"Tôi xin lỗi," tôi nói sau hồi lâu im lặng. "Trí nhớ của tôi tệ lắm. Tôi đã nói gì?"

"Đừng lo!" Cô cười vui vẻ. "Tại sao cô lại nhớ cơ chứ? Tôi chỉ nhớ bởi vì cô rất..." Cô ngập ngừng, gấp dở dang chiếc áo len. "Chuyện này có vẻ ngớ ngẩn, nhưng vì cô dường như đang yêu say đắm."

"Đúng thế." Tôi gật đầu. "Đúng thế." Tôi gạt một lọn tóc lại, tự bảo mình mỉm cười và bước đi. Đó chỉ là sự trùng hợp nhỏ xíu, vậy thôi. Chẳng có gì ghê gớm. Thôi nào, mỉm cười và đi nào.

Nhưng khi tôi đứng đó, với những dây đèn nhấp nháy, và dàn hợp xướng hát bài "Noel đầu tiên", và một người phụ nữ tóc vàng lạ lùng nói với tôi điều tôi đã làm Giáng sinh trước, tất cả những cảm xúc mà tôi che giấu lại nổi lên, xô đẩy lao lên như hơi nước. Miếng băng keo mà tôi dùng để gắn kín bị bong lên ở một góc; tôi không thể giữ quá khứ ở đúng chỗ nữa.

"Đây dường như là... một câu hỏi kỳ lạ." Tôi liếc môi trên. "Nhưng tôi có nói tên anh ấy là gì không?"

"Không." Người phụ nữ nhìn tôi tò mò. "Cô nói anh ấy giúp cô sống lại. Trước đây cô chưa từng được sống. Cô hết sức vui mừng vì chuyện đó, vì hạnh phúc." Cô đặt chiếc áo len xuống và nhìn tôi với sự tò mò chân thành. "Cô không nhớ sao?"

"Không."

Có gì đó bóp nghẹt cổ họng tôi. Đó là Jon.

Jon, người tôi đã cố gắng không nghĩ tới mỗi ngày kể từ khi tôi bỏ >

"Tôi đã mua gì cho anh ấy?"

"Đó là chiếc áo này, nếu tôi nhớ đúng." Cô đưa cho tôi một chiếc sơ mi màu xanh nhạt, sau đó quay sang tiếp một khách hàng khác. "Tôi giúp gì được cho cô?"

Tôi cầm chiếc áo, cố gắng hình dung Jon mặc nó; tự tôi đã chọn cho anh ấy, cố gắng gọi lên cảm giác hạnh phúc. Có lẽ tại món rượu vang; có lẽ đó chỉ là kết thúc của một ngày dài. Nhưng dường như tôi không thể rời chiếc áo này. Tôi không thể thả nó xuống.

"Cho tôi mua được không?" Tôi nói ngay khi người bán hàng rời rã. "Cũng không cần gói đâu."

Tôi không biết có gì đó không ổn với tôi. Khi ra khỏi Langridges và gọi taxi, tôi vẫn cầm chiếc áo sơ mi xanh, ấp vào mặt như một chiếc chăn dễ chịu. Cả đầu tôi kêu vo vo; cả thế giới lùi xa dần, như tôi đang bị cúm hay gì đó.

Một chiếc taxi dừng lại và tôi vào trong, một cách tự động.

"Đi đâu hả cô?" người lái xe hỏi, nhưng tôi hầu như không nghe thấy anh ta nói. Tôi không thể thôi nghĩ về Jon. Đầu tôi vo vo to hơn; tôi ôm chặt chiếc áo...

Tôi đang ngân nga giai điệu nào đó.

Tôi không biết đầu tôi đang làm gì. Tôi ngân nga một giai điệu tôi không biết. Và tất cả những gì tôi biết là đó là Jon.

Giai điệu này là Jon. Nghĩa là Jon. Đó là một giai điệu tôi biết từ anh ấy.

Tôi nhắm mắt lại tuyệt vọng, theo đuổi giai điệu đó, cố gắng ghi nhận âm thanh đó... Và bỗng nhiên, như một tia sáng lóe lên, nó ở trong đầu tôi.

Đó là một ký ức.

Tôi có ký ức. Về anh ấy. Tôi. Hai chúng tôi cùng nhau. Mùi vị muối trong không khí, cảm anh dậm dậm, chiếc áo len màu xám... và giai điệu. Chỉ có vậy. Một khoảnh khắc lướt qua, chẳng có gì khác.

Nhưng tôi có điều đó. Tôi có điều đó.

"Cô gái, đi đâu?" Người lái xe quay lại và mở vách ngăn.

Tôi nhìn anh ta chằm chằm như thể anh ta nói tiếng nước ngoài. Tôi không thể để bất cứ điều gì khác lọt vào đầu; tôi phải bám lấy ký ức này, tôi phải nuôi dưỡng nó...

"Vì Chúa." Anh ta nhướn mắt. "Cô- muốn- đi- đâu- nào?"

Chỉ có một nơi tôi có thể tới. Tôi phải tới.

"Tới... tới... Hammersmith." Anh ta quay lại, vào số xe, và chúng tôi lao đi.

Khi chiếc taxi chạy qua London, tôi ngồi thẳng đờ, căng thẳng, bám chặt vào tay nắm. Tôi cảm thấy như đầu tôi đang chứa đựng một thứ chất lỏng quý giá và nếu nó bị xóc, thứ chất lỏng đó sẽ chảy ra ngoài. Tôi không thể nghĩ về điều đó, nếu không tôi sẽ làm nó mòn đi mất. Tôi không được nói chuyện, hay nhìn ra ngoài cửa sổ, hay để bất cứ điều gì lọt vào đầu. Tôi phải giữ cho

ký ức này được nguyên vẹn. Tôi phải nói với anh ấy.

Khi chúng tôi tới phố nhà Jon, tôi dúm một nắm tiền vào tay người lái xe và ra khỏi xe, ngay lập tức nhận thấy lẽ ra mình phải điện thoại trước. Tôi rút phất điện thoại ra và quay số của anh. Nếu anh không có ở đây, tôi sẽ tới bất cứ nơi nào anh đang có mặt.

"Lexi?" Anh trả lời điện thoại.

"Em đang ở đây," tôi thở hổn hển. "Em đã nhớ ra."

Yên lặng. Điện thoại tắt ngóm và tôi có thể nghe thấy tiếng những bước chân vội vã bên trong. Ngay phút sau, cửa trước mở rộng ở bậc thềm trên cùng và anh đứng đó, mặc áo len cổ lọ và quần jean. đi đôi giày Converse cũ.

"Em nhớ ra điều gì đó," tôi thốt lên trước khi anh kịp nói bất cứ điều gì. "Em nhớ một giai điệu. Em không biết giai điệu đó, nhưng em biết em đã nghe giai điệu đó cùng anh, tại bờ biển. Chắc chắn chúng ta đã từng tới đó một lần. Nghe này!" Tôi bắt đầu ngân nga giai điệu đó, háo hức hy vọng. "Anh có nhớ không?"

"Lexi..." Anh thọc tay vào tóc. "Em nói gì vậy? Tại sao em lại cầm cái áo đó?" Anh lại nhìn vào chiếc áo. "Áo của anh sao?"

"Em đã nghe cùng anh ở bờ biển! Em biết chắc chắn." Tôi biết tôi đang làm nhảm thật lộn xộn, nhưng tôi không thể kiềm chế. "Em có thể nhớ mùi không khí mặn mặn và cảm anh thật là ấm, và giai điệu thì thế này..." Tôi lại bắt đầu ngân nga, nhưng tôi biết tôi ngày càng trở nên kém chính xác khi cố gắng kiếm tìm những nốt nhạc chính xác. Cuối cùng tôi từ bỏ và dừng lại đây chờ đợi. Mặt Jon cau lại, bối rối.

"Anh không nhớ," anh nói.

"Anh không nhớ?" Tôi nhìn anh chằm chằm với vẻ hoài nghi giận dữ. "Anh không nhớ? Thôi nào! Hãy nghĩ lại đi! Trời lạnh, nhưng thế nào đó chúng ta rất ấm áp, và anh chưa cạo râu... anh mặc một chiếc áo len màu xám..."

Bỗng nhiên vẻ mặt anh thay đổi. "Chúa ơi. Đó là lần chúng ta tới Whitstable. Có phải đó là điều em nhớ?"

"Em không biết!" tôi tuyệt vọng nói. "Có lẽ."

"Chúng ta tới Whitstable cả một ngày." Anh gật đầu. "Tới bãi biển. Trời lạnh khủng khiếp, vì thế chúng ta quấn kín người và chúng ta mang theo một cái radio... em hát lại giai điệu đó đi?"

Được rồi, lẽ ra tôi không bao giờ nên nhắc tới giai điệu đó. Tôi hát dở tệ. Hết sức xấu hổ, tôi lại ngân nga một lần nữa. Chúa mới biết tôi đang hát cái gì...

"Chờ đã. Có phải đó là bài hát người ta bật khắp nơi? 'Bad Day'." Anh bắt đầu ngân nga và nó như thể một giấc mơ thành hiện thực.

"Đúng!" Tôi hăng hái kêu lên. "Đúng là nó! Đúng là giai điệu đó!"

Jon ngập ngừng một lúc lâu, và lấy tay xoa mặt, trông bối rối. "Vậy đó là tất cả những gì em nhớ. Một giai điệu."

Khi anh nói câu đó như vậy, tôi cảm thấy mình thật hết sức ngu ngốc vì đã lao qua cả London để tới đây. Và bỗng nhiên, thực tế lạnh lùng làm vỡ toang cái bong bóng của tôi. Anh không còn quan tâm nữa, anh đã đi tiếp. Có lẽ bây giờ anh đã có bạn gái.>

"Đúng thế." Tôi hăng giọng, cố gắng tỏ vẻ lãnh đạm một cách không thành công. "Chỉ có vậy thôi. Em chỉ nghĩ em sẽ cho anh biết rằng em đã nhớ ra điều gì đó. Chỉ để anh biết. Vậy... ừm... dù sao, rất vui được gặp anh. Tạm biệt."

Tôi nhặt những chiếc túi mua hàng lên với đôi tay vụng về. Má tôi đỏ rực lên thảm hại khi tôi quay người bước đi. Chuyện này thật đáng xấu hổ. Tôi cần phải rời khỏi đây, càng nhanh càng tốt. Tôi không biết mình đã nghĩ gì nữa...

"Điều đó có đủ không?"

Tiếng Jon khiến tôi ngạc nhiên. Tôi xoay người, thấy anh đã bước xuống được nửa bậc thềm, mặt anh căng thẳng vì hy vọng. Và khi nhìn thấy anh ấy, cái mặt nạ của tôi rớt xuống. Ba tháng

vừa qua đường như biến mất. Lại chỉ có hai chúng tôi.

"Em... em không biết," cuối cùng tôi cố gắng lên tiếng. "Liệu có đủ không?"

"Đó là yêu cầu của em. Em nói em cần một ký ức. Một sợi chỉ để liên kết chúng ta với... chúng ta." Anh bước xuống thêm một bậc lại gần phía tôi. "Bây giờ em đã có rồi."

"Nếu có, đó là sợi chỉ mỏng manh nhất trên đời này. Một giai điệu." Tôi phát ra một tiếng động được cho là một tiếng cười. "Như là... tơ nhện. Mảnh như tơ nhện."

"Vậy hãy bám chặt lấy nó." Đôi mắt sẫm màu của anh không hề rời khỏi tôi, anh đang bước xuống những bậc cuối cùng, gần như chạy. "Hãy bám chặt lấy nó, Lexi. Đừng để nó đứt rời." Anh vòng tay ra và ôm chặt lấy tôi.

"Không đâu," tôi thì thầm và bám vào người anh. Tôi không bao giờ muốn để anh ra đi một lần nữa. Ra khỏi cánh tay tôi. Ra khỏi tâm trí tôi.

Khi cuối cùng tôi tỉnh lại, ba đứa trẻ đang nhìn tôi chằm chằm từ bậc thang của căn hộ bên cạnh.

"Ồ," một cậu bé nói. "Quá hấp dẫn."

Tôi không thể nhịn cười, dù mắt lấp lánh nước>

"Đúng," tôi đồng ý, gật đầu về phía Jon. "Hấp dẫn."

"Hấp dẫn." Anh gật đầu lại về phía tôi, tay anh ôm lấy eo tôi, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve xương hông của tôi như thể nó thuộc về nơi đó.

"Này Jon." Tôi bịt chặt tay lên miệng như thể chợt nghĩ ra. "Anh đoán được điều gì không? Em bỗng nhớ ra một chuyện khác."

"Sao?" Mặt anh sáng lên. "Em nhớ ra điều gì?"

"Em nhớ đã vào nhà anh... ngắt đường dây điện thoại... và làm tình một lần tuyệt vời nhất cả cuộc đời trong hai mươi tư tiếng liền," tôi nói vẻ nghiêm túc. "Em còn nhớ được ngày chính xác."

"Thật sao?" Jon mỉm cười, nhưng trông có vẻ hơi bối rối. "Khi nào?"

"Ngày 16 tháng Mười năm 2007. Vào lúc..." Tôi nhìn đồng hồ. "Bốn giờ năm mươi bảy phút chiều."

"Aaaa." Mặt Jon tỏ vẻ hiểu ý. "Tất nhiên. Đúng, anh cũng nhớ lần đó. Một thời gian khá tuyệt vời, phải không?" Anh vuốt một ngón tay dọc sống lưng tôi và tôi rùng mình vì cảm giác chờ đợi. "Chỉ có điều anh nghĩ phải là bốn mươi tám tiếng liền. Chứ không phải hai mươi tư."

"Anh nói đúng." Tôi tặc lưỡi vờ tự trách mình. "Sao em có thể quên được cơ chứ?"

"Đi nào." Jon dẫn tôi lên bậc thang, tay anh nắm chặt tay tôi, trước tiếng reo hò và trêu chọc của lũ trẻ.

"Nhân thế." tôi nói khi anh đá cho cửa đóng sập lại sau lưng chúng tôi. "Em không hề có tình dục tử tế kể từ 2004. Chỉ để anh biết."

Jon cười. Anh lột chiếc áo len cổ lọ ra bằng một động tác nhanh chóng và tôi cảm thấy thèm muốn anh ngay lập tức. Cả cơ thể tôi nhớ điều này, cho dù tôi thì không.

"Anh sẽ chấp nhận thách thức đó." Anh lại gần, ôm lấy khuôn mặt tôi bằng cả hai tay, và chỉ lặng yên nhìn tôi một lúc, lặng yên v cho tới khi cả cơ thể tôi tan chảy vì khao khát. "Vậy hãy nhắc anh... điều gì xảy ra sau khi bốn mươi tám tiếng đó trôi qua?"

Tôi không thể kìm nén được nữa. Tôi phải kéo gương mặt anh xuống sát mặt tôi để hôn. Và nụ hôn này tôi sẽ không bao giờ quên, nụ hôn này tôi sẽ giữ lại mãi mãi.

"Em sẽ cho anh biết," cuối cùng tôi thì thầm, miệng vẫn gắn chặt vào làn da ngọt ngào, nóng bỏng của Jon. "Em sẽ cho anh biết khi em nhớ ra."

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>